

The Boston Public Library

PURCHASED
FROM THE FUND
ESTABLISHED
BY

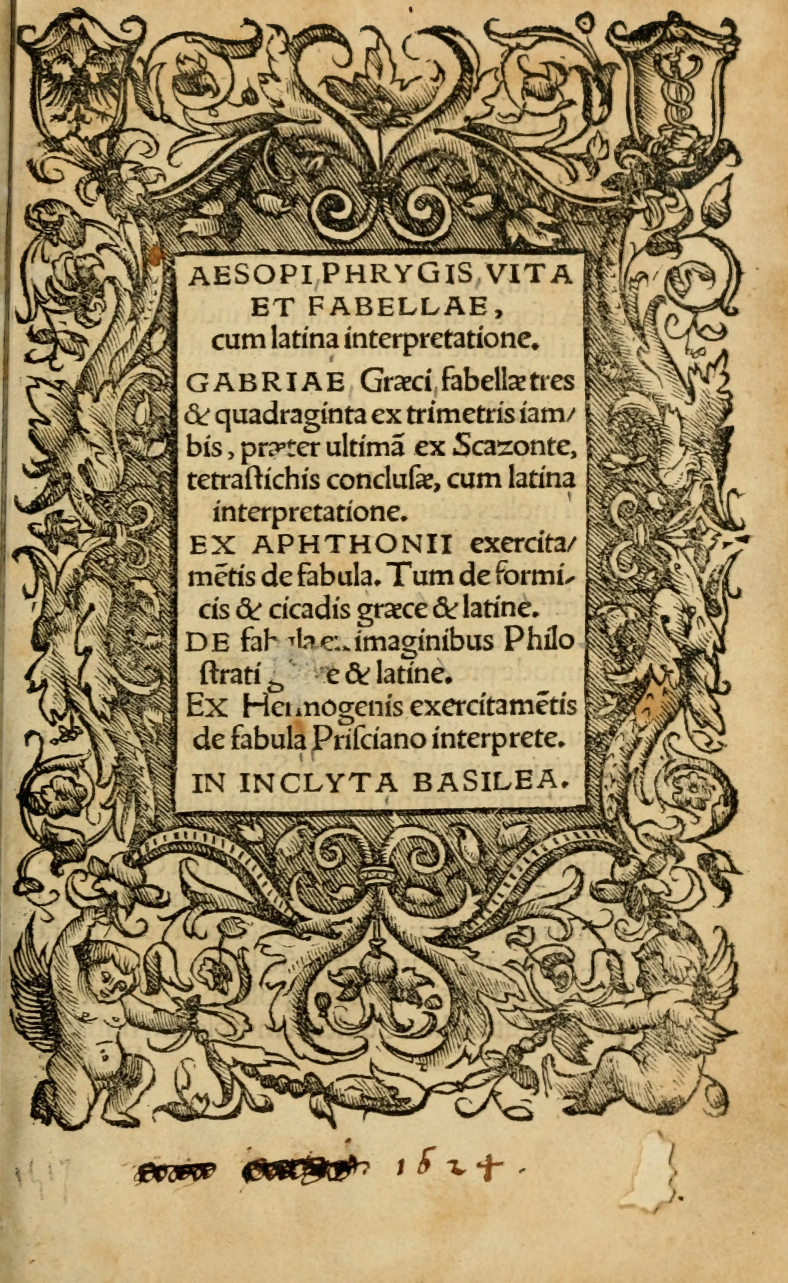
*James
Lyman
Whitney*

Bibliographer & Sometime Librarian

Call
a. 2. 55
157. 55

B. III 286

AESOP, PHRYGIS, VITA
ET FABELLAE,
cum latina interpretatione.

GABRIAE Græci fabellæ tres
& quadraginta ex trimetris iam/
bis, præter ultimã ex Scazonte,
tetraſtichis concluſæ, cum latina
interpretatione.

EX APHTHONII exercita/
mētis de fabula. Tum de formi-
cis & cicadis græce & latine.

DE fabulæ imaginibus Philo-
ſtrati græce & latine.

EX Herinogenis exercitamētis
de fabula Prifciano interprete.

IN INCLYTA BASILEA.

IO. FROBENIVS LECTORI S. D.

QVÀM in usu fuerint olim & nemini nō famili-
 ares Aesopí Phrygis apologi, quos Lydorū regi
 Cræso dicauit, ut autor est Suidas, uel græcū illud
 prouerbiū, οὐδὲ τὸ μᾶλλον ἀσῶπον πεπλάττικας, hoc est,
 Ne Aesopū quidē contriuisisti, in indoctū prorsus
 & qui literas ne à limine quidē salutasset, usurpari
 solitum, satis indicarit. Nec adeo sine ratiōe factū
 est antiquit⁹, ut primo statim loco pueris prælege-
 ret Aesopus. nā habet nescio qd fabula cū ea æta-
 te cognatum, & facilius in puerileis animos influ-
 it, qui molles etiamnum sunt, ut scribit Hermoge-
 nes, & simpliciū fictionum supra quàm dici que-
 at, cupidi. Nec hijs pueri modō, sed & reliqua ætas,
 capitur. An nō Menenius Agrippa furētē P. R.
 apologo de membrorū in uentrem cōspiratione
 commodē prolato repressit? Et Themistocles ab
 Atheniensibus, ut antiquos retinerent magistra-
 tus, unica fabella quod speciosis non poterat argu-
 mentis impetrauit? An non Sedunensis Antistes
 (ut recentis exempli mentionē faciamus ne inter-
 cidat) abhinc fermè trienniū in Comitijs Bernæ
 habitis, Eluetiorū primates iamiam cū Galliarū re-
 ge pacē & foedus inituros, nec aliud in animo ge-
 renteis, relata de uulpe quam agricola cœperat fa-
 bula deterruit, & uelut iniecto scrupulo cunctan-
 tiores reddidit? Tanta est apologorū uis tantum
 pondus, ut auditorē uolentem nolētem trahant.

Proinde

Whitney Fund
 May 24, 1963

Proinde credit Quintilianus, nō hos, ab Aesopo,
sed Hesiodo proditos, aut ab aliquo diuiniore
ingenij uiro. Nos certe quando GERMANIA
nostra feliciter ubiq; gr̄acatur, nolimus à studi-
olis Aesopicas fabulas diutiùs desyderari. Itaq;
in enchiridij formā illas coegimus, ut facilius euol-
ui gestariue possint. Aemulentur, quicunq; gr̄acē
docēdi prouinciā susceperūt, Gr̄acos natione pr̄ae-
ceptores, q; hodiēq; post elementorū & breuē de-
clinādī cōiugādīq; cognitionē, Aesopi fabulas pu-
eris tradūt. Nā ex hijs nō modo recti mores, sed
& mira rerū agēdarū prudētia, salutareq; moni-
tiōes, hauriūt. Quin hoc mihi satis cōstat nō raro
plus bonae rei i aliquo breui apologo latere, quā
in spinosis istis sophistarū syllogismis, & magnifi-
cis aliquot hui⁹ aui subtiliū philosophorū theolo-
gorūq; decretis. Porrò qd̄ nostra qdā imitati pr̄ae-
fant, se duplo minoris exēplaria uēdituros, id nō
tā ridiculū est, quā oibus studijs & studiosis per-
nitiosum. Nos castigamus nostra, p uirili, chartis
bonis utimur, doctos aere magno conducimus.
Quid illi faciāt, aliorū esto iudiciū. Hoc unū nō ta-
cebit⁹, si res impressoria negociatio pergat esse,
ut quorundā arte cōcepit questui modo studentīū,
nō tā huius unq; inuētione fuisse rectis studijs uti-
lē, quā erit abusus exitiabilis. Bene uale, & Frobe-
niū ama! Apud indytā Germaniā Basileā, Quar-
to Nonas Decemb. An. M D X V I I.

ΔΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΙΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΖΙ
ΜΕΤΙ ΤΩ ΠΛΑΝΟΥΔΗ ΣΙΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ραγμάτων φύσιν ἢ ἐν ἀνθρώποις ἠκρί-
 βωσαμ μὲν ἢ ἄλλοι, ὅτι τοῖς μετ' αὐτοῦς
 πρὸς ἡμᾶς φέροντες, αἰσώπρος ἢ δοκεῖ
 μὴ πῶρῳ δεοτέρως ἐπιπνοίας τῆς ἡδι-
 κῆς διδασκαλίας ἀφάμεν, πολλῶν
 ἔχει μέγῳ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς
 σαι, καὶ ἢ οὐτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογίζομενος,
 οὔτε μὴ ἢ ἰσορίας, ἢ ἢ πρὸς ἡμᾶς κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἢ νε-
 γκε χρόνος, πῶν νεδεσίαν διατιθέμεν, ἀλλὰ μύθοις
 τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὔτω τὰς πῶν ἀκροωμένων
 ἀχρεῖν ψυχὰς, ὡς ἀχάωεσαι τοὺς λογικοὺς ποιῆν,
 ἢ φρονεῖν ἢ μὴ ὄρνιδες μὴ ἢ ἀλώπεκες, ἢ αὖ πάλιν μὴ
 προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ πῶν ἀλόγων ἐν καιρῶ νεν-
 εχῶς προσεχικτότα μυθεύεται, ἢ ἢ ἢ μὴ κινδύνας
 ἐπὶ ἢ μύθους αὐτοῖς δίδρα, ἢ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιρί-
 οῖς ἢ ὠφελείας ἔτυχεν, οὔτως τοῖνυν, ὅ τιν κατ' αὐτὸν
 βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἢ ἢ
 γοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφίας, ἢ μὴ ἢ ἢ ἢ
 ἀμορίας τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν, τῆ
 δὲ τύχῳ γέγονε δ' ἢ ἢ. ἐφ' ἢ ἢ σφόδρα μοι δοκεῖ, ἢ
 ἢ πλάτωνος ἐν γοργία καλῶς ἀμα ἢ ἢ ἀληθῶς εἰρηδοῦν,
 ὡς τὰ πολλὰ, γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοισι ἢ ἢ,
 ἢ, τε φύσις, καὶ ὁ νόμος. αἰσώπρος γὰρ πῶν ψυχῶν, ἢ
 μὴ φύσις ἐλδθερά ἀπέδωκεν, ὅ ἢ πᾶς ἀνθρώπων νό-
 μος, ὅ σῶμα πρὸς δ' ἢ ἢ ἀπέδοτο, ἢ ἢ ἢ μὴ τοι οὐ
 δ' οὔτω πῶν ἢ ψυχῆς ἐλδθερίαν λυμῆνασαι, ἀλλὰ καί-
 τοι, πρὸς

ÆSOPI FABVLATORIS, VITA A MA-
XIMO PLANVDE COMPOSITA.

Rerum humanarum naturam perse-
cuti sunt & alij, & posteris
tradiderūt. Aesopus uero uidetur,
non absq; diuino afflatu cum mora-
lem disciplinam attigerit, magno
interuallo multos eorum superas-
se, & enim, neq; definiendo, neq; ratiocinando,
neq; ex historia, quam ante ipsius atatem tu-
lit tempus, admonendo, sed fabulis
penitus erudiendo, sic audientium
uenat animos, ut pudeat ratioe præditos facere,
aut scire, quæ neq; aues, neq; uulpes, & rursus nō
uacare illis, quibus plerq; bruta tempore pru-
denter uacasse fingunt, ex quibus aliqua, pericula
iminētia effugerūt, aliq; maximā utilitatē in oppor-
tunitatibus cōsecuta sunt. Hic igit, qui uitā suam
philosophicæ reip. imaginē proposuerat, & operi-
b' magis, q̄ uerbis, philosophat', gen' qdē traxit ex
Ammorio oppido Phrygiæ, cognomēto magnæ,
sed fortuna fuit seru'. Quare & magnope mihi ui-
de' Platonis illud ī Gorgia pulchrē simul & uerē
dictū. plerūq; em̄ hęc inquit cōtraria inter se sunt,
natura simul, ac lex. Nam Aesopi animum
natura liberum reddidit, sed hominum
lex corpus in seruitium tradidit. Potuit tamē ne
sic quidem animi libertatē corrumpere. Sed quā

a 3 uis ad

*Platonis
dicitur in Gorg
3ra*

τοι, πρὸς πολλὰ ἑ πολλὰχόσε μεταφέρωρ τὸ σῶμα,
 ὅτι οἰκίας ἐκείνην ἔδραε οὐχ οἶός τ' ἐγένετο μετασίσει.
 ἐτύγχανε δ' ὦν οὐ μόνον δ' ἄλθ', ἀλλὰ καὶ δυσειδέ-
 εατα ἦν ἐπ' αὐτῶ πάντων ἀνδρῶπων εἶχε. καὶ γὰρ
 φοβὸς ἦν. σιμός τινι ξίνα. σιμός δ' τράχηλον. πρόχε-
 λθ'. μέλας. ὄδερ κὴ τῷ ὀνόματος ἔτυχε. (ταυτὸν γὰρ
 αἰσώπος ἔφ' ἀδίοπι.) προγάσος. βλαισός. καὶ κυ-
 φός. τάχα ἑ τὸν ὀμηρικὸν δερσίτιν τῆ ἀχρότητι τῷ
 εἶδός ὑπεβαλλόμενον. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χεί-
 ρισον ἦν, δ' βραδύγλωσσον, καὶ δ' ὅτι φωνῆς ἄσημόν τε
 καὶ ἀδιάρθρωτον. ἀ πάντα ἑ δοκεῖ τινὶ δ' αἰσώπου
 πῶ πρᾶσκόνασαι. καὶ γὰρ δὴ κὴ δαῦμα ἄρ ἦν, εἰ οὕτως
 αὐτόπως ἔχοντι τῷ σώματι, δ' ξεγγύετο τὰς ἦν δ' α-
 λάντων ἄρκυς διαφυγῆν. ἀλλὰ δ' μὲν σῶμα τοῖσ' ἦν
 ἔφ' ἀνδρῶ. τὶ δὲ ψυχῶν, ἀγχινύσας ἐπεφύκει, καὶ
 πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπικολώτατος. ὁ κεκτημένους τῶ
 θω αὐτὸν, ἄτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων οὐκείως ἔχοντα,
 σκάπηρον εἰς ἀγρόν δ' ἀπέειλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προδύ-
 μως τῷ ἔργῳ εἶχετο. ἀδικολμῶν δ' ἔπειθε κὴ ἔφ' ἀεσπὸ
 τῆ πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφῶ ἦν ἔργων ἐπισκοπῆν δ' εἶδαι,
 γεωργός τις σῦκα ἑ ἀγαθῶν δ' εὐφάμενος δ' ὄρων ἠνεσκεν.
 ὁ δ' ἐπὶ τῷ ὅπως ἠδεις ὡραίῳ, ἀλαδίοποδι τῷ οἰκί-
 τη, (τὸ γὰρ ἦν ὄνομα ἔφ' ἀδίοπι,) φυλάπηρον ἐκέλευ-
 σεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λᾶρόν πρᾶδεῖναι. συμβάμ δ' οὐ-
 πω, καὶ τῷ αἰσώπῳ κ' ἑ δὴ τινα χρεῖαν εἰσελθόντος εἰς
 τινὶ οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαδίοπου λαδόμενος, βελήν
 τοιάνδ' ἦν σιωδ' ἄλων τινὶ προτείνει. ἐμφορηδῶμον εἰ-
 δοκεῖ ἦν σύκων ὡ οὐτρε. καὶ ὁ δ' ἀεσπότης ἠμῶν ταῦτα
 ζήτησεν, ἀλλ' ἠμῶν τ' αἰσώπου καταμαρτυρησόμεν ἄμ-
 φω, ὡς

uis ad res uarias, & in diuersa loca trāfferet corp⁹.
 à propria tamen sede illum traducere nō potuit.
 Fuit autem non solum seruus, sed & deformissī-
 mus omnium suæ ætatis hominum. nam
 acuto capite fuit. p̄ssis narib⁹. depresso collo. p̄mi-
 nētib⁹ labris, niger, uñ & nomē adept⁹ est. Idē em̄
 Aesopus, qđ athiops. uentrosus. ualgus. & in-
 curuus. forte & homericū Therstē turpitudine
 formæ superans. hoc uero omnium in eo pessī-
 mum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul,
 & inarticulata. Quæ oīa etiā uidēt seruitutē Ae-
 sopo parasse. Et enī mirum fuisset, si sic
 indecenti corpore, potuisset ser-
 uientiū retia effugere. Sed corpore sane tali,
 animo uero solertissimo natura exitit,
 & ad omē cōmentū felicissimus. Possessor igitur
 ipsius tanq̄ ad nullū domesticum opus cōmodū,
 ad fodiendū agrū emisit. ille uero digressus alacri-
 ter operi incūbebat. p̄fecto uero aliquādo & he-
 ro ad agros, ut opera specularetur,
 agricola qđā ficos egregias decerptas dono tulit.
 ille uero fruct⁹ delectat⁹ pulchritudie Agathopo-
 di ministro (hoc em̄ erat nomē puero) seruare ius-
 sit, ut sibi post balneum apponeret. cum uero i-
 ta euenisset, atq; Aesopo ob quādā necessitatē
 ingresso ī domū, occasiōe capta Agathop⁹ cōsiliū
 huiusmodi conseruo cuidam offert. impleamur si
 placet, ficibus heus tu. ac si herus noster has
 reglierit, nos uero cōtra Aesopū testificabimur. a/
 a 4 bo,

Aesopi Vita
misa

φω, ὡς εἰς πλὴν οἰκίαν εἰσδραμόντ' , καὶ τὰ σῦκα λά-
 θρα καταφαγόντος, καὶ ἐπ' ἀλκιδεῖ δεμελίῳ τῆ πρὸς τὸν
 οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τ' ἰδοῦσ' ἐποικοδομήσομεν, ἅ-
 δ' μηδὲν ἔσαι ὄγε εἰς πρὸς τῆς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἄνδρ
 ἐλέγχωμ διαῖρά ποτε τ' ἢ γλώττημ δ' ὡαμιμ' ἔχωμ. δό-
 ξαντος δ' ἡ τὸτ' πρὸς τῆς γομ' ἔχώρησαμ. ἅ τ' ἢ σῦκωμ
 ἐοδίοντες, ἔλεγομ' ἐφ' ἐκάσῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δ' ὕστερε
 αἴσωπε. ὁ φῖνυμ δεσπότης ἐπανελεῖσ' ἀπ' τ' λυγρῶ, ἅ
 τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκῶσας, ὡς αἴσωπ' αὐτὰ κα-
 πεδίησθε, τόντε αἴσωπομ σὺν ὄργῃ κελεύει κληδῖῶσα,
 καὶ κληθέντι φησί. λέγεμοι ὧ κατάρατε, οὔτω με κατε-
 φρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἐτοιμα-
 σθέντα μοι σῦκα δοῖν ἡσασθαι; ὃ δ' ἔ, ἀκῶμ μεν, καὶ σιω-
 εἰς ἡμ, λαλέμ' ἢ εἶχεμ οὐδ' ὀπωσοῦν διὰ τ' βραδύτῳ
 μέλλωμ δὲ ἡδὴ τύπτεσθαι, ἡντιβόλῳ σφοδρῶτέρωμ
 ἐπικειμῶμ, πεσῶμ πρὸς τῆς δ' δεσπότης πόδας, ἀνα-
 χέσθαι μικρῶμ ἐδ' ἔ. δραμῶμ δὲ, καὶ χλιαρῶμ ὕδωρ πρὸς
 σενεγκῶμ, τὸτ' τε πέπωκε, καὶ τῆς διακτύλης εἰς τὸ
 σῶμα καθεῖς, αὐτῆς δ' ὕγρῶμ μόνον ἀνέβαλεμ. οὔτω γὰρ
 τροφῆς ἀφ' ἀμῶμ' ἔτυχεμ. ἡντιβόλῳ γοῦν αὐτὸ τὸτ'
 καὶ τῆς δ' ἰώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἄμ δ' ἡλον γλήκται, τίς ἅ-
 τὰ σῦκα διαφορήσας. ὃ δὲ δεσπότης τὸ νοῦμον αὐτῶ θου-
 μάσας, οὔτω ποιεῖμ καὶ τῆς ἄλλης ἐπέταξεμ. οἷδ' ἐβρα-
 λεύσαντο ποιεῖμ μεν τ' ὕδατ' , μὴ μλύρι καθεῖναι κα-
 τὰ λαίμῳ τῆς διακτύλης, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῆν γνά-
 θωμ αὐτῆς πρᾶφέρεμ. οὐκ ἔφθασαμ δὲ πιόντες, καὶ τὸ
 χλιαρῶμ ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι πρᾶχρῆ-
 μα ἐπενεῖκῳ, αὐτομάτῳ πρᾶχε πλὴν ὀπώραμ ἀναδοῖν
 θαι. τότε φῖνυμ πρὸ ὀφθαλμῶμ πεσόντ' , τ' τε κακῶς
 γήματ'

bo, & in domum ingressus sit, & ficus clam comederit, & super uero fundamento uidelicet in domū ingressiōe, multa mēdacia iadificabim⁹, & nihil unus ad duos fuerit, præsertim cum ne sine probationibus quidē diducere unq̄ os queat. uisō uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorātes, dicebāt in singulis cū risu, Væt tibi ifelix Aesope. cum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiuisset q̄ Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait. dic mihi o execrande, ita me contempsisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi fic⁹ comederis? ille audiebat qdē, & itelligebat, sed loq̄ poterat nullo mō ob liguæ tarditatē cū iā uerberādus esset, & delatores uehemētiores instarent, procumbēs ad heri pedes ut sustineret se parū, orabat. cū autē accurrisset, & tepidā aquā attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis, rursus humorē solū reiecit. nōdū em̄ cibum attigerat. orabat igitur ut idem & accusantes facerent, quo manifestū fieret, q̄ nā ficus dissipasset. herus autē ingeniū hominis admiratus, sic facere & alios iussit. illi autem deliberauerant bibere quidē aquā, nō tñ dēmittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarum eos circumferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & male-

*De ficiōe
a seruis
comissis*

γήματ' ἤν' οἰκετῶν, ἢ τῆς συκοφαντίας, ὃ μὲν δὲ
 ἀπότῃς ἐκέλευσεμ αὐτοὺς γυμνωθέντας μασίζεσθαι. οἷδ'
 ἐπέγνωσαμ σαφῶς ἢ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέρας
 δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκ-
 νῶν. τῆ δ' ἐπίσημ, ἣ μὲν δεωπότῃ εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξα-
 τος, τῷ δ' αἰσώπῃ σκάπτηντος ἢ προσετάχθη, ἱερεῖς ἦν
 ἀρτέμιδ' εἶτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέν-
 τες, ἢ τῷ αἰσώπῃ περὶ τυχόντες, πρὸς ἐξέποντο πρὸς δῖος
 ξενίαν τὸν ἄνδρα, πλὴν εἰς ἄστυ φέροσαμ αὐτοῖς ὑποδείξειαι.
 ὁδὸν ὑπὲρ σκιάμ δένδρον τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότορον,
 καὶ λιτὸν πρᾶδέμεν' δῖον, εἶτα ἔκῃσάμενος
 αὐτοῖς, εἰς ἡμ' ἐβήτω ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τῶν
 μὲν ἐπὶ τῆ ξενίᾳ, τῶν δ' ἐπὶ τῆ ὁδηγίᾳ διαφερόντως
 ἣ ἄνδρος δ' ἔαρτηθέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤγαγον,
 ἢ εὐχῆ τὸν εὐεργέτην ἡμείψαντο. αἰσώπ' δ' ὑποστρέ-
 ψας, καὶ εἰς ὑπνόν καταπεσὼν, ὑπὸτε τῷ σωεχθῆς πό-
 νη καὶ καύματ', ἔδοξεμ ἰδέσθαι τὴν τύχην ἐπισησάσαμ αὐ-
 τῷ, καὶ λύσιμ ἦν γλώττης ἔλθον δρόμον ἢ σοφίαν
 πλὴν ἤν' μύθων χριζομύθων. εὐδύς οὖν δῖον πνιθεῖς, φη-
 σί, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνει-
 ρον ἰδέσθαι ἔδοξα. ἔλθον ἀκωλύτως λαλῶ βῆε. ὄνθ'.
 δῖελλα. νῆ τὺς θεοὺς σαυῆκα πῶθεν μοι τὰς ἀδὸν προσ-
 εγγύετ. τῶν εὐσεβήσας γὰρ εἰς τὺς ξένους, ἀντιλαμβα-
 νομύθ' τῶν κρείττων' ἔτυχον. ἀλλ' οὖν τὸ εὖ ποιῆμ ἄγα-
 θῶν ὅτι πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἰσώπος ὑπῆν
 οδοῖς τῷ πρᾶγματι, πάλιν ἤγαγον σκάπτην. τῶ δ' ἐφει-
 σκηότ' τῷ ἀρχῷ (ζῆναι ἢ αὐτῷ τούνομα) πρὸς
 τὺς ἐργαζομύθ' ἐλθόντ', ἢ τῶν ἑνῶν, ἐπειδὴ μι-
 κρὸν ἐσφάλη τῶ ἔργου, τῆ βῆε πᾶσι πάντες, αἰσώπος
πρᾶξιμα

ficio ministrorum, & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictum illud, qui in alterum dolos struit, sibi inscius malum fabricat. sequenti uero die hero in urbem reuocato, Aesopo uero fodiēte quēadmodū iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij qpiā hoies uia errantes, & Aesopum nacti exhortabantur per Iouem hospitalē hoīem, ut quæ i urbē duceret, uia onderet. ille cū sub umbrā arboris uiros adduxisset prius & frugalē apposuisset cœnam, ide & dux factus ipsis, in quā quærebant uia induxit. illi autem tum ob hospitalitatē, tū ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti & manus in cælum eleuarunt, & p̄cib⁹ bñfactorē remunerati sūt. Aesop⁹ uero reuersus, & in somnum lapsus, & assiduo labore, & aestu, uisus est uidere fortunā astantē sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cursum, & eā, quæ fabularū est, doctrinā largiētē. statim igitur excitatus ait, papæ ut suauiter dormiui. sed & pulchrū somniū uidere uisus sum. & ecce expedite loquor Bos, Asin⁹, rastrū. p̄ deos intelligo un̄ mihi bonū accesserit hoc. quia em̄ pius fui in hospites. propitium numē consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. sic igitur Aesopus lætatus factus, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum unum, quoniā parū errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus
statim

πρῶτα ἡμᾶ ἀνέκραγε. ἄνδρωπε, τὸ χάριμ τὸμ μηδὲμ
 ἠδίκηκκότα οὔτως ἀνήζη, καὶ πᾶσιμ εἰκῆ πληγὰς ἐμ-
 φορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κερτη-
 μιλῶ. ζηνᾶς ἢ ταῦτα ἔ αἰσώπυ ἀκρόσας, ἔζεπλάγη τε
 οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτῶμ εἶπεμ, αἰσώπος λαλεῖμ ἀρξά-
 μωνος, οὐδὲμ ἐμὸμ ὄφελῶ ἔσαι. φθάσας τίνωμ αὐτῶς
 κατηγορήσω αὐτῶ ἐπὶ τῷ δεωπότῶ, πρὶμ αὐτὸς τῶτ' αὐ-
 τὸ δρᾶση, καὶ μεὸ δεωπότης φηὶ ἐπιτροπῆς πρᾶλύση,
 ταῦτ' εἰπὼμ εὐδῶ τῆς πόλεως πρὸς τῶμ δεωπότῶμ ἠλαυ-
 νε. καὶ δὴ σὼν διορύβω προσελθὼμ χαῖρέ φησι δέωποτα.
 ὁ δὲ, τί τε διορυβημῶμ πᾶσαι φησι, εἰ ὁ ζηνᾶς, ἡμᾶ
 τι τρωατῶδες ἐμ τῷ ἀγρῶ σωέβη. καὶ ὁ δεωπότης, ἦ πᾶ-
 τι δένδρον πρᾶ καιρὸμ καρπῶμ ἠνεγκεμ; ἢ τῶν κτηνῶμ τι
 πρὸ φύσιμ ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὔτως, ἀλλ' αἰσώπος
 ἀνανδῶ τὸ πρότρομῶμ, νωὶ λαλεῖμ ἠρξαστο. καὶ ὁ δε-
 ωπότης, οὔτῶ σοὶ μηδὲμ τῶν ἀγαθῶμ γήσοιτ, τῶτ' νο-
 μίζουσι τέρας εἶναι. ὁ δὲ, καὶ μάλα φησίμ. ἃ μὲν γρ' εἰς
 ἐμὲ πρὶν βρῖσημ, ἐκὼμ πρὶν ἡμῶ δέωποτα, εἰς δὲ σέ καὶ δε-
 οὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τῶτ' ὄργῆ ληφθεῖς ὁ
 δεσπότης, τῷ ζῶα φησίμ. ἰδ' ὅ σοὶ πρᾶδέδοται αἰσώ-
 πῶ. ἀπόδ' ὅ. δώρησαι. ὁ βόλει ἐπ' αὐτῶ ποίησομ. τῶ
 δὲ ζῶα ἐπ' αὐτῶ γήσομνον πρᾶλαβόντῶ τῶμ αἰσώ-
 πομ, εἰ πῶ κατ' αὐτῶ δεσποτεῖαμ αὐτῶ ἀναγγείλαμ
 τῶ, ἐκεῖνος ὁ, τι δὴ ποτε βελομιλῶ σοὶ ἐσί φησίμ ἔρ-
 γασαι. καὶ ἢ ἢ δὴ τινα τύχῶμ ἀνδρός τινῶ κτήνη ζηρωῶ
 τῶ πρῶτα, καὶ διὰ ταῦτα τὸμ ἀγρὸμ δι' ἰόντος ἐκεῖνον,
 καὶ τὸν ζῶαμ ἐρομιλῶ, ἐκεῖνῶ δρέμμα μὲν, οὐκ ἐσί μοί
 φησίμ ἀποδοῦναι, σωμαζομ δὲ ἀρξέμ ὅπῳ εἰ θέλεις ὠνήσα-
 σθαι, πᾶσαι. τῶ δὲ ἐμ πόρῶ φήσαντῶ ὑποδείχθῶμαι
 αὐτῶ

Statim exclamauit, homo cui⁹ gratia eū q nulla
iniuria affecit, sic uerberas? & oib⁹ temere plagas
ingeris quotidie? omnino renuntiabo hac he/
ro. Zenas autē hac ab Aesopo audiēs obstupuit,
nō mediocriter, & secū ait, q Aesop⁹ loqui cōpe/
rit, nulla mihi utilitas erit. prāueniens igitur ipse
accusabo eū coram dōmino, anteq̄ ipse hoc i/
dem faciat, & me herus procuratione priuet.

his dictis, urbem uersus ad dōminum ue/
ct⁹ est. ceterū turbat⁹ cū accessisset, salue iqt Here.
Ille uero, qd p̄turbatus ades inquit? & Zenas, res
quādā monstrosa in agro cōtigīt. & her⁹, nūquid
arbor prāter tēpus fructū tulit? aut iumētū aliq^d
prāter naturā genuit? & ille, nō ita, sed Aesopus,
qui antea erat mutus, nunc loqui cōepit. & he/
rus, sic tibi nihil boni fiat hoc exi/

stimātī mōstrū esse. & ille, & sanē inquit, nā quā i
me cōtumeliose dixit, spōte prātereo here, i te autē
& deos intolerabiliter cōuiciatur. his ira percitus
herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Aeso/
pus. uende. dona. quod uis de eo fac.

Cum Zenas autē in potestate sua accepisset Aeso/
pū, & quod in eum haberet imperiū ei renunti/
asset, ille, quodcunq̄ uolenti tibi licet, inquit, ef/
fice. forte uero cū uir quidam iumenta quære/
ret emere, & propterea per agrū illū, iter faceret,
& Zenam rogaret, ille iumentum non licet mihi
inqt uēdere, sed mancipiū masculū, qd si uis eme/
re, adest. cum uero mercator dixisset ostendi

sibi

αὐτῷ δ' σωματίον, καὶ τ' ζῶα τὸν αἰσωπομ μετάπει-
 φαλίς, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πό-
 δερ σοὶ φησὶ πρὸς τὸν ζῶα ἢ δεῖ ἢ χυῖα; πότρουμ εἴλε-
 χός ὅτι δένδρον, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεμ,
 οὐδὲρ ἄρ' εἶδει μὴ οὐχὶ δοκῆμ ἀσκοκίλη. ἵνα τί μοι τὸ
 πορείαν διέκοφας τῆσι τ' καθάρματ' ἔνεκεμ. ταῦ-
 τ' εἰπὼν, ἀπῆει πλὴν ἑαυτῶ ὁδόν. ὁ δ' αἰσωπος μεταδίω-
 ξας αὐτὸν, μείνον φησὶμ. ὁ δὲ, μεταστραφείς, ἀπιδί φη-
 σὶμ ἀπ' ἐμῶ ρυπρῶτα τε κύων. καὶ ὁ αἰσωπος, εἰπέ-
 μοι τίνοσ ἔνεκεμ δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, καί-
 νασμα, ἵνα, τί χησὸν πρῶμαι. σὺ δὲ ἀχίσις καὶ σα-
 πρῶ ὄντ', οὐ χήζω. Ἐὶ ὁ αἰσωπος, ὠνκασά με, καὶ εἰ-
 τίς ὅτι τίσις, πολλὰ σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὅς,
 τίδ' ἂν σὺ ὀναίμην, συγῆματος ὄντ' αὐτόχημα; καὶ
 ὁ αἰσωπος, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἄτακτιῶτα καὶ
 κλαίοντα; τῶσις ἐπίσκορ με παιδάπορ, Ἐὶ πᾶν-
 τως αὐτίς ἀντι μορμῶς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τῶ-
 τω ὁ ἔμπορος, φησὶ τῶ ζῶα. πόσος δὲ καὸν τῶτο πω-
 λῆς ἀγορῶν; ὁ δὲ, τριῶν φησὶμ ὀβολῶν. ὁ δ' ἔμπορος
 αὐτίκα τοὺς τριῶν ὀβολουσ κατεβάλλετο λείων, οὐδὲμ
 κατεθέμην, καὶ οὐδὲμ ἐπριάμην. ὁ δ' ὀνάντων τοιγὰρ
 οὖν Ἐὶ ἀνικομῶν αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι
 ὑπὲρ μῆσι τελοῦντα, τὸν αἰσωπομ ἰδόντα καὶ συγχυθέν-
 τα, ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσωπος εὐδύνε τῶ ἔμπορῶ φη-
 σὶμ, ἔχεις μὴ φησὶ ἐπαγγελίας ἀπόδεξιμ. ὁ δὲ γελάσας,
 εἰσελθὼν φησὶμ, ἄσπασαι τοὺς σωδ' ἄλλος σσ. τὸν ἔισ-
 λθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκῆνοι, τίποτε ἄρα
 καὸν τῶ ἡμῶν δεωσότη φασὶ συμβέβηκεμ, ὅτι σωμα-
 τιον ἀχρὸν ὄντως ἐπριάτο; ἀλλ' ὡς ἔοικεμ, ἀντι βα-
 σκανίς

tibi seruulum, & Zenas Aesopum accer-
 sisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus un-
 de tibi inquit ad Zenam hæc olla? utrum trun-
 cus est arboris, an homo? hic nisi uocem haberet
 fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi
 iter interrupisti huiusce piaculi gratia? his
 dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insecu-
 tus ipsum, mane inquit, ille autē cōuersus, abi in-
 quit à me sordidissime canis. & Aesopus, dic
 mihi cuius rei causa huc uenisti? & mercator, sce-
 leste, ut aliquid boni emerē, tui, q̄ inutilis & mar-
 cidus sis, non egeo. & Aesopus, eme me, & si
 qua est fides, multum te iuuare potis sum. & ille,
 qua in re à te iuuari possem, cū sis odiū penit⁹? &
 Aesop⁹ nōne adsūt tibi pueruli domi turbulēti, &
 flentes? his præfice me pædagogum, omni-
 no eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc
 mercator, inquit Zenæ. Quanti malum hoc uen-
 dis uas? ille uero, tribus inquit obolis, mercator
 autem statim tres obolos soluit, dicens, nihil
 exposui, & nihil emi. Cum igitur iter fecissent,
 ac puenissent in suā domū, pueruli duo, q̄ adhuc
 sub matre erant, Aesopo uiso perturba-
 ti exclamauerūt, & Aesopus statim mercatori in-
 qt, habes meæ pollicitatiōis p̄bationē ille uero ri-
 dens ingressus inquit saluta conseruos tuos, intro-
 gressum autē, ac salutantē uidentes illi, quod nam
 malum nostro hero inquit contigit? ut ser-
 uulum deformē adeo emerit? sed ut uidet̄ pro fa-
 scino

Tres obolos
 uendimus
 Aesopus

σκανίς τῷ τῆς οἰκίας ὠνήσατο . μετὰ δ' οὐ πολὺ Ἐῶ
 ἔμπορος εἰσελθὼν , τὰ πρὸς ὀδὸν εὐξέπιδιπῶναι τοῖς δὲ
 λοις ἐπέσκηψε . μέλλειν γὰρ πλὴν ἐπιῶσαμ εἰς ἀσίαν πο
 ρεύεσθαι . οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διμερίζοντο . ὁ δ'
 αἰσώπος ἐδέετο τῷ κοφωτάτῳ τῶν φορτίων αὐτῶν πᾶσι
 χωρεῖν , ἅ τε δὴ νεωνήτω , καὶ μήπω πρὸς τὰς τριαύτας
 ὑπεργίας γεγυμνασμένῳ , τῶν δὲ , Ἐῶ εἰ μηδὲν ἄραι βό
 λητη συγγνώμῳ πᾶρεχομένῳ , ἐκένθη οὐ δέμ' ἔλεγε
 πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσωτελῆ τυγχάνειν .
 τῶν δὲ ὅπως ἄραι βόλῃται ἐπιξέροντων , δέυρο , καὶ
 κείσε πᾶσι βλεψάμενος , Ἐῶ σκευὴ ἀθροίσασε διάφορα , σάκ
 κας , καὶ σρώματα καὶ γυργάθους , ἕνα γύργαθον ἄρωτων
 πεπληρωμένον , ὃν δύο βασάζειν ἔμελλον , αὐτῶ ἐπι
 τεθεῖναι κελεύει . οἱ δὲ γελάσαντες , καὶ μηδὲν εἶναι μωρὸ
 Ἴδρον τῷ χυδαῖς τῶν καθάρματ' Ἐῶ φάμενοι , ὅς μιν
 κρῶ μὲν ἔμπροσθεν τῷ κοφωτάτῳ ἐδέετο ἄραι τῶν φορ
 τίων , ναῦ δὲ δὲ πάντων βαρύντατον εἴλετο . χεῖναι μὲν
 τοι τῆ' ἐπιδυμίῳ αὐτῷ πλεῖστα , ὑπολαβόντες τὸν γύρ
 γαθον , ἐπιτιδέασιν τῷ αἰσώπῳ . ὁ δὲ , καὶ τῶν ὄμων δ'
 φορτίον ἀπκχθισμένῳ , δέυρο κακείσε δι' ἐκλονεῖν . τὸν
 δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος , ἀπεδάνμασεν , καὶ φησὶν , αἰσώπε
 εἰς δὲ πονεῖν πρόδυμῳ ὄμων , ἥδη πλὴν ἑαυτῷ τιμὴν δὲ
 ἔτισε . κτήνας γὰρ φορτορ ἤρατο . ἐπεὶ δὲ ὤρας οὐσας
 ἄριστος κατέλυσσεν , αἰσώπῳ κελουθεῖς ἀρτοδοτῆσαι ,
 ἡμιδρα τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν . ὅθην
 καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κοφωτέρως τῷ φορτίῳ γεγυμνασμένῳ
 πρόδυμῳ ὄμων . Ἐῶ δὴ καὶ ἑσπέρας οὐ κατήχθησεν
 πάλιν ἀρτοδοτῆσαι , τῆ' ἐφεξῆς ἡμέρας κενὸν πάντ' ἀπα
 σιν ἐπὶ τῶν ὄμων ἀνέχων τὸν γύργαθον , πρῶτος ἀπάν
των

scino domus hunc emit, non multo uero post, & mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. illi igitur statim uasa distribuebant. at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi tanquam nuper empto, & nondum ad haec ministeria exercitato. his autem & si nihil tollere uelit ueniam praebentibus, ille non oportere dixit omnibus laborantibus se solum inutilem esse. his quod atollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos, & stramenta, & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto inquierentes, qui paulo ante leuissimum rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit. oportere tamen desiderium eius explere, sullatum canistrum imposuerunt Aesopo. ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur. hunc uides mercator, admiratus est, & inquit, Aesopus cum ad laborandum promptus sit, iam suum pretium persoluit. iumentum enim onus sustulit. cum uero hora praedij diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuum canistrum multis comedentibus fecit, unde etiam post prandium leuiore onere facto alacrius iacebat. uerum uespere quoque illic, quo diuenterant pane distributo, postera die uacuum omnino humeris sullato canistro, primus omni-

*Asinus a Aesop
in in portu
canis omni*

τῶν ἡεί, ὡς κἢ τοῖς σωδ' ὄλοις προτρέχοντα τ' ἄστον ὄρω
 σιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πόθεν οὐδ' ἴστω ἀΐσωπος,
 ἢ τις ἔτροπος. καὶ καταμάθ' ἴστω ἐκείνον εἶναι, θαυμάζω
 ὅπως δ' μεμελανωμύλον ἀνθρώπιον, νενεχέσθω πάν
 τῶν ἔπραξε τούτους ῥαδίως δ' ἀπάνω μύλων ἀρτέα ἀράμε
 νομ, ἐκείνων τὰ ῥώματα. Ἐὰν λοιπὰ ἦν σκιδῶν ἐπι
 φορτισαμύλων, ἀ μὴ φύσιν ἔλαχερ οὕτως δ' ἀπανάσθαι.
 ὁ μὲν οὖν ἔμπροσθεν ἐπὶ τῆ ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν
 ἄλλα ἦν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη
 δ' αὐτῷ τρία, γραμματικὸς, φάλτης, καὶ ὁ ἀΐσωπος.
 ἦν δ' ἔτι τις αὐτῷ σωήθων συμβαλεύσας εἰς σάμον ἀπα
 ρα, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπολήσονται τὰ σω
 μάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπροσθεν ἐπιβάς ῥη σάμω, τὸν
 μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ φάλτη καινὰς σολὰς ἀμφιέσας, ἴστω
 σὺν ἀμφῶ ἐπὶ τ' πρακτικῶν. τὸν δ' ἀΐσωπον, ἐπεὶ μηδ' α
 μόδω εἶχε κοσμησά, ὅλθω γὰρ ἦν ἀμάστημα, ἐδὴ
 τα σάκκω τῶν πρὶ καδ' ἀφας, μέσον ἀμφοῖν ἔσκησεν,
 ὡς καὶ τούτους ὄρωντας ἰζίσσασθαι λέγοντας, πόθεν τῶ
 δ' βδέλυγμα, δ' κἢ τούτους ἀλλοῖς ἀφανίζωμ; ἀΐσωπος δέ,
 καὶ πρὸ ὑπὸ πολλῶν σκωπόμενος, ἴσατο μύθοι τολμη
 ρὰ πρὸς αὐτούς ἀπενίζωμ. ξάνθῳ δέ ὁ φιλόσοφος εἶρε
 ἐνοικοῦτων ὡμ τινικαῦτα τῆ σάμω, προσελθὼν ἐπὶ τῷ
 ἀγορῶν, κἢ δεασάμεν τούτους μὲν δύο παῖδας σὺν εὐ
 πρεπεῖα πρὶσαμύλων. μέσον δέ τῶν τῶν ἀΐσωπον,
 ἠγάσαστο πλὴν τῶν ἐμπόρων ἐπίνοιαμ. ὅπως τὸν ἀχρῶν
 ἐν τῷ μετὰξὺ τέταχεν, ὡς τῆ πρὸ ἀδέσει τῶν δυσσεδ' ὄς,
 καλλίως ἐαυτῶν φύει νεανίας φανύσθαι. ἐγγυτέρω δ' ἐπι
 σῶς, ἐπύθητο τ' φάλτη, πόθεν ἂν εἶη, Ἐὰν ὄς, καππα
 δόκης, κἢ ὁ ξάνθος. τί οὖν οἶδας πωρεῖμ; ὁ δέ, πάντ' α

Ἐπὶ

um ibat, ut & conseruis præcurrentē hunc uidētibus dubiū faceret, utrū putridus esset Aesopus, an qs ali⁹. & cū cognouissent illū esse, admirarent, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit, quoniā, qui facile absumerent, sustulit, cum illi stramenta, & reliquā supellectilem baiularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic absumeret. mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro uendidit, remanserunt autem ei tria, grāmaticus, cantor, & Aesopus. cū uero qdā ex familiarib⁹ ei sualisset, ī Samū ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro diuendituro seruulos, psuadet. & mercator cū puenisset ī Samū, grāmaticū qdē & cātorē, utrūq; noua ueste idutū statuit in foro, sed Aesopū quoniam necunde poterat ornare (totus em̄ erat mendosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū iter utrūq; cōstituit, ut & uidentes stuperent dicentes, unde hæc abhominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus autē q̄uis à multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, medium uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris cōmentū, quod turpē in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores se ip̄is adolescētuli apparerēt. p̄p̄i autē astās, p̄cōtatus est cantorē, cuias esset, & is, cappa/ dox, tum Xanthus, qd̄ igit̄ scis facere? hic, omnia.

b 2 atq; ad

καὶ ἐπὶ τῶν αἰσώπων θ' ἐγέλασε. ἦν δὲ χολαστικῶν, οἱ θεοὶ ξάνθου σωῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παρὰ φήναντα τοὺς ὀδόντας δ' ἀφίκε, καὶ τι τέρως ὄρα μ' ὀξάντων, καὶ ἴ μὲν, ἢ πρὸς κήλη ὄσιν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντι, ἴ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τὸ δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεμ, ἀλλ' ἐξήρωσε. πάντων ἡ βυλομυλων γινῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλω, εἰς τις αὐτῶν προσελθὼν θεοὶ αἰσώπων φησὶ ὅτι χάρις ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρας θαλάτῃου πρόβατον. τὸ δ' εἰ, ἀμμηχανήσαντος τῆς ὄλοις ἐπὶ θεοὶ λόγῳ, καὶ ἴξ εὐδέως ἀναχωρήσαντος, ὁ ξάνθου θεοὶ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσος τιμήματι ὁ φάλτης; τὸ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμύς, πρὸς τὸν ἔτρονον ἦλθον, ὑπεβόλον ἀκῶσας δὲ τίμημα. καὶ μὲν τοι καὶ τῶν ἐρομύου ἴ φιλοσόφου, πόσους ἄν εἴη, καὶ ἀκῶσάντι ὅτι λυδὸς, εἰ ἐπανερομύου, τί οὐκ οἶδας ποιῆν; καὶ κείνους φαμύου πάντα, πάλιν ἐγέλασεμ αἰσώπων. ἦν χολαστικῶν δὲ τινος ἀπορομύς, τί δὴ ποτε οὐτὸ πρὸς πάντας γελά; ἔτρονον πρὸς αὐτὸν εἶπεμ. εἰ βόλε καὶ σύ θαλάτῃου τράγος ἀκῶσαι, ἐρώτησόν. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὐτὸς ἦρετο τὸν ἐμπόρον, πόσος τιμήματι ὁ γραμματικός. καὶ κείνους τριχιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμύς, δυσφόρος ὁ φιλόσοφος ἠνεγκεν πλὴν ὑπεβόλον ἴ τιμήματι. καὶ στραφεὶς ἀπῆε. ἦν ἡ χολαστικῶν ἐρομύου, εἰ μὴ ἦρεσεμ αὐτῷ τὰ σωματῖα, ναὶ φησὶν. ἀλλὰ δόγμα κῆται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι ἦν πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τῶν φαμύου ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν ἀχρῶν τῶν οὐδεὶς νόμου ἐμποδῶν ἴσαται μὴ ὠνήσασθαι. πλὴν αὐτῶν γὰρ εἰ οὐτὸ λατρυγίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς δὲ τίμημα τῶν

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis, qui cu Xantho unà erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostendisse dentes statim, & aliquod monstrū uidere arbitrātib⁹, & uno certe hernia est dentes habēs dicente, alio uero qd nā uidēs, risit? alio, non risisse, sed riguisse, omnibus autē uolentibus cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit, cuius rei gratia risisti? & is abscede marina ouis. illo uero confuso funditus eo sermone, repentēq; secedente, Xanthus inquit mercatori, quanto pretio cantor? illo autem milli obolorum respondēte, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, & audito lydum esse, rursusq; rogāte, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia, iterum risit Aesopus. ex scholasticis autē quodā dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit, si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xāth⁹ autē & rursus rogauit mercatorē, quāto pretio grāmaticus? & illo tribus millibus obolorum respondente, ægre philosophus tulit immensum pretium, & auersus discedebat. scholasticis autē petētib⁹, an nō placuerint ei seruili? nā inquit, sed decretum est, non emere mācipiū pretiosum. uno autē ipsorū dicēte, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est, ne ematur. idem enim & hic ministerium afferet. & nos pretium

τὸτ' καταδησόμεθα, ὁ ξάνδος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἄμ
 εἶν ὑμᾶς ἐκτίσαι δὲ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δ' ἄλορον ὠνήσα
 σαι. ἄλλως τε, Ἐὶ δὲ γυναικὸς κατάρτιον ἄμ, οὐκ ἄμ
 ἀνάχοιτο ὑπὲρ ἀχρῶ σωματίσ ὑπεκρετέσθαι. πῶς ἔχο
 λασικῶν αὐτίδισ εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγύς ἢ γνώμη, ἢ τὸ μὴ
 πείθεσθαι γυναικί, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρό
 τερον πείρα, εἰ οἶδέ τι. μὴ ποτε καὶ δὲ τίμημα μάττω
 ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν θεῖ ἀσώπῳ, χαῖρέ φησι.
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπτόμην. Ἐὶ ὁ ξάνδος, ἀπαλόμαί σε,
 κακῆνος καγὼ σέ. καὶ ὁ ξάνδος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπι
 θεῖ πρὸ ἀλόγῳ καὶ ἐτοίμῳ φησι ἀποκρίσεως ἐκπλαγεῖς, ἦρε
 ἴο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνδος, οὐ τῆτό φη
 μι, ἀλλὰ πόθεν γεγῆκσαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς φησι μὴ
 ἔξος μὲ. Ἐὶ ὁ ξάνδος, οὐ τῆτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό
 πῳ γεγῆκσαι. κακῆνος, οὐκ ἀνήγγλέ μοι ἢ μήτηρ μὲ,
 πότρουρον ἐν ἄνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί
 δὲ πράττειν ἐπίσασαι; κακῆνος, οὐδέ μιν. καὶ ὁ ξάνδος, τί
 να τρῶπῳ; ὁ δὲ, ἐπειδὴ πρὸ οὗτοι πάντα ἐπίσασθαι ἐπὶ
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδέ ἐμ. Ἐὶ ἐπὶ τῆτοις οἱ
 χολασικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμνοι, νῆ πλὴν δείαν πρόνοιαν
 ἔφασαν, πάντω καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδέ γὰρ εἰς ὄξιν ἀν
 δρωπος ὅς ἄμ πάντα εἰδείκ. διὰ γὰρ ταῦτα, δηλαδὴ Ἐ
 ἐρέλα. αὐτίδισ οὖν ὁ ξάνδος φησί, βόλει πρίωμαί σε; καὶ
 ὁ αἰσώπος, ἐμῶ πρὸς τῆτο συμβόλῳ δέμ; ὁ πότρουρον
 σοὶ δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποῖα. οὐδέ τις ἢ οὐδέ μιν
 πρὸς βίαν ποιεῖ, τῆτο πρὸ τῆ σῆ καίται γνώμη, καὶ μὴ
 βόλη, βαλαντίσ δύσαν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ ἔ,
 μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ χολασικοὶ πρὸς ἀλλήλων ἔφα
 σαν, νῆ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καδηγητῶν. τῆ δὲ
 ξάνδος

huius exponemus, Xanthus ait, sed ridiculum
 esset, uos soluisse precium, me autem seruum e-
 misse. alioq, & uxorcula mea mūditiā studiosa nō
 ferret à deformi seruulo seruari sibi. at scho-
 lasticis rursus dicētibz, sed propè est sentētia, ne
 pareatur foeminae, philosophus dixit, faciam⁹ pri-
 us periculū, an sciat aliquid, ne & precium incassum
 pereat. adiens igitur Aesopum, gaude inquit.
 & ille, num nam tristabar. & Xanthus, saluto te.
 & ille, & ego te. & Xanthus unā cum alijs
 inexpectato, & prompto respōso stupefactus, ro-
 gauit, cuias es? ille, niger, & Xanthus, non hoc in-
 quam, sed unde natus sis. & is, ex uentre ma-
 tris meae, non hoc dico, sed in quo lo-
 co natus sis. & ille, nō renūciauit mihi mater mea,
 utrū in sublimi loco, an i humili, & philosoph⁹, qd
 uero facere nosti? & ille, nihil. & Xanthus, quo
 modo? quoniam hi omnia nosse pro-
 fessi sunt, mihi autē reliquerunt nihil. atq; his
 scholastici uehemēter admirati, p̄ diuinā puidētiā
 dixerunt, ualde bene respondit. nullus em̄ est ho-
 mo, qui omnia norit. & propterea scilicet &
 risit. rursus igitur Xanthus inquit, uis emam te? &
 Aesopus, me hac in re consultore egēs? utrum
 tibi uidet̄ meli⁹, aut emere, aut nō, fac. nullus em̄
 qd̄ uī facit, hoc in tua positū est uoluntate. & si
 uolueris, crumenae ianuā aperiēs, argētū nūera. sin
 uero minime, ne cauillare. rursus igit̄ scholastici in
 ter se dixerūt, per deos superauit praeceptorem.

*fama ripo
 sionis Aesopi
 ad Xanthum
 imperium*

*Nihil scire
 Januam*

ξάνθου φήσαντο, ἔαμ πρῶμαί σε δραπετεύσαι βεβή-
 λησιν, γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τὸτο εἰ βυλῆσομαι
 πρῶξαι, οὐ πάντως χησομαί σοι συμβόλω, ὡς δὴ καὶ
 σὺ μικρῶ πρόδεμ ἔμοι. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ-
 γεις, ἀλλ' αἰχρὸς εἶ. κακέειπεν, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶμ
 εἶ φίλοσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἔμπο-
 ρῷ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσος τὸτομ πωλεῖς,
 καὶ ὅς, κορτομήσασί μὲ πάρεσι τὴν ἔμπορίαν. ὅτι τοὺς
 ἀξίους σε παῖδας ἀφείς, τὸν αἰχρὸν τὸτομ εἴλσθαι. θά-
 ττρον γὰρ λοιπῶν ὤνησαι. τὸτομ δὲ, πρόσδομα λά-
 βε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τὸτομ. καὶ ὁ ἔμ-
 πορος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν χολα-
 στικοὶ πρῶαχῆμα σωαισενγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάν-
 θος, ἐκτίσαστο. οἱ τόνω τελῶναι τὴν πρῶσιν με-
 μαθηκότες, παρήσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπο-
 λήσας, τίς δὲ ὁ πριάμενος. αἰχχωομῶν δ' ἀμφο-
 τέρων ἑαυτοὺς ἀνειπέμ διὰ τὸ πενιχρὸν τὸ τιμήμα-
 τος, ὁ αἴσωπος εἰς εἰς δ' μέσομ ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πρῶ-
 σεις, ἐγὼ δὲ πριάμενος δ' οὐτοσί, καὶ ὁ πωλήσας
 κενοσί. εἰ δ' αὐτοῖσι πωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλθούσος εἶ-
 μι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντο τε τῷ ξάν-
 θῳ δὲ τέλει, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος,
 ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεση-
 βρινθὸν δὲ καύματι ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ πρῶσι
 τῆμ τὸν χεπῶνα ἀνασυστάμενος, οὐρεῖ. ὅπως ἰδὼν αἴ-
 σωπος, καὶ γὰρ ἱματίων ἐκείνους δραξάμενος ὄπισθεμ,
 πρὸς ἑαυτὸν εἴλκυσε. καὶ φησὶ, τῶταχίσι με πώλη-
 σον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνδ' ὅτος; ὅτι
 φησὶν οὐκ ἄν δυνάμην τοιῶτω ὑπηρετεῖσθαι δεῶσθαι
 εἰ γὰρ

Xanthus uero cū dixisset, si emerō te, fugere uo-
 les: ridens Aesopus ait, hoc si uoluerō
 facere nullo modo utar te consultore, ut &
 tu paulo ante me. & Xanthus, bene di-
 cis. sed deformis es. & ille, mentem inspicere
 oportet o philosophe, & non faciem. tunc merca-
 torem adiens Xanthus, inquit, quāti hūc uendis?
 & ille, ut uituperes ades meas merces, quoniam
 te dignos pueros demittēs, deformē hūc eligis. al-
 terum horum eme. hunc autem auctarium acci-
 pe. & Xanthus, non certe, sed hunc. & merca-
 tor sexaginta obolis eme. & schola-
 stici confestim collatos exposuerunt. Xan-
 thus autem possedit. Itaq; publicani uēditione co-
 gnita, aderant indagantes, quis uendi-
 derit, quis emerit. at cum puderet u-
 trunq; se pronuntiare, propter uilitatem pre-
 tij, Aesopus stans in medio exclamauit, qui uen-
 ditus est, ego sum, qui emit,
 hic, q uēdidit, ille. si uero ipsi tacuerint, ego igit̃ li-
 ber sum. publicani uero diffusi gaudio, donato xā-
 tho uectigali, abierunt. Aesopus igitur
 sequebatur in domum euntē Xanthum. cū meri-
 dianus autem aestus esset, Xanthus inter deam-
 bulandū palliū trahendo mingebat. qd' uidēs Ae-
 sopus, uestibus illius prenis retro,
 ad se ipsum traxit, atq; inqt, quā celerrime me uen-
 de, quoniā fugiā. & Xanthus, quamobrē? quoniā
 inquit non possem tali seruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δ'εἰσώπης ὡς καὶ μηδ'ένα φοβέμενος, ὁμῶς
 ἄνεσις οὐ πρὸς τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ οὐρεῖς, εἰ τὴ
 χοί τῶν δ'ἄλλων ἐμὲ πρὸς τινὰ σαλῶναι διακονίαν, καὶ
 τῶν μετὰξὺ τῶν πορείας τοῖον δ'εἰ ἀπαιτῆσαι τῆ φύ
 σις, ἀνάγκη πᾶσα πετόμενός με ἀποπατῆρ. καὶ ὁ
 ξάνθος, τὸτό σε δορυβῆ; τρία κακὰ βελόμνος δια
 δρᾶναι, βαδίζωμ οὐρεῶν. Ἐὸς, ποῖα; κακῆνος, ἐσῶτε
 μοι, πῶς μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἄρ' ὁ ἥλιος, τοὺς ἕ
 πόδας, δ' ἡ γῆς ἔδαφος ὅρ' ἐκπεπυρωμένον. ἢ ἡ ἕ οὐ
 ρα δριμύτης, πῶς ὅσφρησις ἄρ' ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴσω
 πος, βάδιζε, πέπεικός με. ἐπεὶ ἡ καὶ τῆ οἰκίᾳ ἐπέσησαμ,
 ὁ ξάνθος παρὰ γαίλας τῶν αἰσώπων μλίην πρὸ τ' αὐ
 λῶνος, ἐπειδὴ κατάρσιον ὅρ' αὐτῶν δ' γυῶσιον ἦδει, καὶ
 οὐκ ἐχλῶν δ'ζαπίνης τοῖστον αἶχθ' αὐτῆ φανῶναι,
 πρὶν τινὰ καὶ πρὸς αὐτῶν ἀσεισῆται; αὐτὸς δ' εἰσελ
 θῶν, λέγει. κυρία, οὐκέτι μετὸν τεύθεμ ὀνειδιεῖς τ' ἄρα
 πείας, ἢς πρὸς τῶν δ'ραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω.
 ἦδη γὰρ καὶ γὰρ πᾶσά σοι ἐπριάμω, ἐμῶ καὶ ὄψα κάλ
 λθ' οἶον οὐπω πεθέασαι, ὅς καὶ ἦδη πρὸ τοῦ αὐλῶ
 νος ἔσκη. κακῆνος μὲν ταῦτα. αἱ δ' ἔγε δ'ραπαινί
 δες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ
 ἀγενῶς ἠμολοσθήτωσιν, πρὶ τοῦ, τίνι τῶτων νυμφίος
 ὁ νεώνητος ἔσαι. τῶν δ'εἰ τοῦ ξάνθος γυναικὸς εἰσω κλυ
 θῶναι δ'εἰ νεώνητον κελδυσάσης, μία τῶν ἄλλων μάλ
 λον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα πῶς κλησίμ ἀρπά
 σασσα, τὸν νεώνητον ἐκδραμῶσα ἐκάλε. κακῆνος φα
 ρμάς, ἰδοὺ ἐγὼ πάρεμι. ἐκπλαγῆσα σύ φησις εἰ;
 καὶ ὅς, ναί. κακῆνος, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσελθῆς εἰ
 σω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μλίτη καὶ ἄλλης
 δ'ελεθῶσης

si enim tu, qui herus es, & neminem times, tamen relaxationē nō p̄bes naturæ, sed eūdo mīgis, si obtigerit seruū me ad aliquod mitti ministeriū, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare: &

Xanthus, hoc te turbat: tria mala uolens euitare, eundo mingo. & ille, quæ: & hic, stanti mihi caput perussisset sol,

*Tria mala
uitare. q. e. eundo
mingo.*

pedes uero terræ solum torridum. lo-

ti autē acrimonia olfactum offendisset. & Aesopus, uade. psuasisti mihi. Postq̄ autē domi fuerūt,

Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, qm̄ elegātiusculā esse sibi mulierculā sciebat,

neq; oportere illico talem turpitudinē ei ostendi, anteq̄ aliquis ipsi urbana diceret. ipse autem ingressus dicit, domina nō etiā posthac obijcies mi-

nisterium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent.

iā em̄ & ego puerū tibi emi, i quo uidebis pulchritudinē, qualē nunq̄ uidisti, qui & iam ante uesti-

bulum stat. & ille quidem hæc. pedisse/

quæ autē uera existimātes, q̄ dicta fuerāt, iter se nō mediocriter contendebant, cui nā ipsarū sponsus

nup̄ emptus futur⁹ sit. Xanthi uero uxore itrouocari nouitiū iubente mancipium, una ex alijs ma-

gis accelerans, & ut arrabonem uocationem arripiens, nouitium seruū egressa arcessibat, & illo di-

cente. ecce ego adsum, stupefacta tu inquit es?

& hic, næ. & illa sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. & tamen & alia

egressa

Ἰζελθὸς ἦν, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, καταχθῆναι σὺ φά-
 ρμακὸς δὲ πρόσωπον, καὶ δεῦρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προσ-
 ἔγγισθαι μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντικρὺ φησὶ δεωποίνης. ἦ δὲ
 τὸν θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέσχευε πρὸς τὸν ἄνδρα,
 φαρμῶν, πόθεν μοι τὸ τὸ τέρας ἦνεγκας; ἔκβαλε αὐ-
 τὸν τὴν προσώπου μου. καὶ ἔειπεν ἄλλος σοι κυρία. μὴ ὑπο-
 σκωπῆς με τὸν νεώνητον. ἦ δὲ, δὴ ἔειπεν εἰ ξάνθε μισήσας
 με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βυλόμην, καὶ ἴσως αἰδέσμε-
 νον φράσαι μοι, ὡς φησὶ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κύων
 κέφαλόμ μοι τὸν κεκόμμηκας, ὡς ἄρ' ἴδ' αὐτὸς διυσα-
 ναχειῶσα λατρείαμ, φύγω. δὸς οὖν μοι πλὴν προϊκά-
 μου καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τὴν ξάνθη μὲμφαμέν-
 ῃ τὸν αἴσωπον, ὡς ἦν μὴ τὴν ὁδὸν ἀσεβῆσθαι φθελγῶ-
 ρα πρὸς φησὶ ἐν τῷ βαδίζεσθαι οὐρησεως, νυκτὶ δὲ πρὸς
 τὴν γυναικὰ μηδὲν λέγουσιν, αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐ-
 τὴν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθος, τῶν κἀκέρμα, ἦ
 οὐκ οἶσθ' ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν σέβω; καὶ ὁ αἴσω-
 πος, ἔρως τὴν γυναῖκα; καὶ ἔειπεν, τῶν κἀκέρμα μὴ οὖν δραπέτα.
 καὶ πρὸς τὸν αἴσωπον κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν
 πόδα, μέγαν ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναι-
 κοκρατεῖται. καὶ σφαιρῶν πρὸς τὴν αὐτὴν δεωποίναμ ἔφη.
 σὺ δὲ δεωποίνα ἐβόλα τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαι σοὶ
 εὖλογον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυ-
 μνῶ σε καὶ τῷ βαλανείῳ δεῖσθαι, καὶ σοὶ προσπα-
 ζεσθαι τὰ εἰς ἀχάωλον τὸν φιλόσοφον. εὐριπίδης, χρυσόμην
 ἔγωγε σὺ φημί δὲ σόμα, τοιαῦτα λέγομαι. Πολλὰ μὲν ὅς
 γὰρ κυμάτων θαλάσσιον, πολλὰ δὲ ποταμῶν. καὶ πυ-
 ρὸς διδρῶν τῶν κἀκέρμα. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δὲ ἄλλα μυρία,
 καὶ οὐδὲν οὐτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακὴ. σὺ δὲ ὡς δε-

egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicen/
 te facies, & huc ingredi, sed ne appro/
 pinques mihi. ingressus stetit coram dña quæ cū
 eum uidisset, oculos auertit ad uirum,
 inquit unde mihi hoc monstrū attulisti? abijce i/
 psum à facie mea. & ille satis tibi dña. ne meū sub/
 morde nouitiū seruū. hæc aut, uideris Xāthe osus
 me, aliam inducere uelle, & forte dum pu/
 det dicere mihi, ut tua domo abscedam, cani
 cipitem mihi hunc apportasti, ut eius æ/
 gre latura ministeriū, fugiam. da igitur mihi dotē
 meam, atq; ibo. ad hæc Xantho increpan/
 te Aesopum tanq̃ in itinere urbana quadā locu/
 tum de mictu inter eundum, nunc uero
 mulieri nihil dicentem, Aesopus, ait, proijce i/
 psam in barathrum, & Xanthus, tace scelus, an
 nescis me hanc, ut me ipsum, amare? & Aeso/
 p^o amas mulierculā? & ille, admodū qdē fugitiue.
 & ad hoc Aesopus pulsato medio
 pede, ualde exclamauit, Xāthus philosophus uxo/
 rius est, & uersus ad suam dominam ait,
 tu o domina uelles philosophum emisse tibi
 seruū iuuenem, bono habitu, uigentē, qui te nu/
 dām in balneo spectaret, & tecum lu/
 deret in dedecus philosophi. O Euripides, aureū
 ego tuū inquam os talia dicens, multi impe/
 tus fluctuū marinorum, multi fluminū, & ignis
 calidi flat^o, dura res pauptas, dura & alia infinita,
 tñ nihil æque durū ut mulier mala. tu uero o do/
 mina

*Euripides
 dicitur*

ποινωφιλοσόφου γαμή οὔσα, ὑπὲρ καλῶν νεανίσκων ὑπὲρ
 ρετῆσαι μὴ δέλε. μὴ πως ὑβριμ θεῶν ἀνδρίσας προσ-
 τρήφης. ἢ δὲ ταῦτα ἀκῶσασα, καὶ πρὸς μηδὲμ ἀντει-
 πῆμ δωκδεῖσα, πόδεμ ἄνερ φησί δὲ κάλλει τῶν πεθῆ-
 ρακας; ἀλλὰ καὶ λάλλει ὁ σαπρὸς οὔτῳ φαίνεται
 εἰ εὐξάπελλει. διαλλγίσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάν-
 διος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἢ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ
 αἴσωπὸς εἰρωνυθισάμενος, μέγα τι χημά φησί τὸ
 πρᾶνναι γωαῖκα. καὶ ὁ ξάνδιος, σιώπα ρῦντυδεμ. ὦν
 σάμλω γάρ σε εἰς δ' οὐλίαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῆ δ'
 ὑσραία ξάνδιος ἔπεισαι θεῶν αἴσώπω κελεύσας, πρὸς
 τινὰ τῶν κήπων ἤκεμ ὠνκσόμνω λάχανα. τῷ δὲ κη-
 πωρῶ δέσμω λαχάνων δορίσαντες, ἀνείληφem αἴσω-
 πῳ. τῷ δὲ ξάνδιος μέλλοντῳ ἠδὴ θεῶν κηπωρῶ κα-
 ταβάλλημ δὲ κέρμα, ὁ κηπωρὸς, ἔα κύριέ φησίμ, ἐνός
 προβλήματε πρὸς σὺ δέομαι. καὶ ὁ ξάνδιος, τίνοε; καὶ
 ὅε, τί δὴ ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμὲ φυτθόμωνα τῶν λα-
 χάνων, καί πορ ἐπιμελῶε σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 θθόμωνα, βραδέϊαμ ὅμωε ποιεῖται τῶν ἀύξησιμ. οἷε δ'
 αὐτομάτη ἐκ γῆε ἢ ἀνάδοσιε, καὶ τοῖ μηδεμιᾶε ἐπιμε-
 λείας ἀξισμῶσιε, τῶσιε ὀξυτέρη ἢ βλάσκησιε. ὁ μὲν οὖν
 ξάνδιος, καὶ τῷ φιλοσόφῳ τῷ ζητήσεωε οὔσκη, μηδὲμ
 ἔπερομ σωννοήσας εἰπέμ, τῆ δειᾶ προνοίε καὶ τῶν πρὸς
 τῶε ἄλλοιε διοικῆσαι φησίμ. ὁ δὲ αἴσωπὸς (παρῶν
 γαρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλοσόφῳ, πῶτε
 ρομ, γελαε, ἢ καταγελαε; καὶ ὁ αἴσωπὸς, καταγε-
 λῶ φησίμ, ἀλλ οὐ σὺ, τῷ ἢ διδάξαντόε σε. ἀτ' ὑπὲρ θείε
 προνοίεσ γίνεται, ταῦθ' ὑπὲρ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆε λυ-
 σεωε, προβαλῶ ρίνωε ἐμὲ, καὶ γῶ λύσω δὲ πρόβλημα.

ἐμ τῶτε

mina philosophi uxor à pulchris adulescētulis ser-
 uiri tibi noli, ne quo pacto cōtumeliā uiro tuo in-
 fluxeris. illa hæc audiens, cum nihil contradi-
 cere possset, unde uir inquit, pulchritudinē hāc ue-
 natus es? sed & loquax putridus hic uidetur,
 & facetus, reconciliabor igitur ei. tum Xan-
 thus, Aesope reconciliata est tibi tua hera, &
 Aesopus ironice loquens, magna res inquit,
 placare mulierem. & Xanthus, tace posthac, e-
 mi enim te ad seruiendum, nō ad cōtradiciendū.
 postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad
 hortū quendam iuit empturus olera. cū uero o-
 litor fasciculum olerum messuisset, accepit Aeso-
 pus. Xantho autē soluturo iam hortulano
 pecuniā, hortulanus dimitte domine inquit, unū
 problema à te desydero. & Xanthus, quid nā? tū
 ille, quid ita quæ à me plantantur o-
 lera, quamuis diligenter & fodiantur, & irri-
 gentur, tardū tñ suscipiūt incrementū, quib⁹ uero
 spontanea è terra pululatio, & si nulla cu-
 ra adhibetur, ips tamen celerior germinatio?
 Xanthus igit licet philosophi q̄stio foret, cū nihil
 aliud sciret dicere, à diuina prouidētia & hoc inter
 cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
 enim) risit, ad quem philosophus, ri-
 des ne, an derides? & Aesopus, deri-
 deo inqt, sed nō te, uerū q te docuit. q̄ em̄ à diuina
 prouidētia fiūt, hæc à sapiētib⁹ uiris solutionē sor-
 tiuntur, opponere itaq; me, & ego solvam problema
 interim

*Problema
 Xantho hor-
 tulanus q̄
 seruit. q̄ Aesop
 pus soluit.*

ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνδιος ἐπιστραφεὶς, λέγει τοῖς κηπώ-
 ροις. ἦκιστα πάντων εὐπρεπέες ὄντων τῶν, ἐμὲ τὸν ἐν τῇ
 σότει ἀκροαθηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπων
 λυγρὰ σοφισμαῖα. πάντες δὲ μὴ οὐτοσὶ πολλῶν πα-
 ραμύχων ἀκολυθίας, τούτων προσαναθέμενον, ἧλι γύ-
 σεως πύξῃ τῶν ζητημάτων. ἢ ὁ κηπώρως, οὗτος ὁ ἀχρὸς
 γράμματα εἶδεν, οἴμοι ἧλι δυσυχίας. ἀλλὰ φράσομαι
 λῶσε, εἰ τῶν ζητημάτων πλὴν διασάφησιν ἐγνωκας. Ἐ-
 ἵ ὁ ἀσώπῳ, ἢ γωμήφησιν ἐπέδ' αὖν πρὸς δευτέρου γά-
 μοι ἐλθῆ, τέκνα ἐκ τῶν προτέρων ἀνδρῶν ἔχουσα, εἴπερ
 εὐροὶ καὶ τὸν ἀνδρῶν τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γωμῆκος
 τεκνοποιήσασθαι, ἢ μὴ αὐτῆ τέκνα ἐπηγάγετο, τού-
 των μήτηρ ἐσίμ. ἢ δ' εὐροὶ ἐν τῶν ἀνδρῶν, τούτων ὅτι μη-
 τρηῖα. πολλὰ οὖν ἐν ἑκατέρωθεν ἐνδείκνυται τῇ διαφο-
 ρῇ. τὰ μὲν γὰρ ὅτι αὐτῆς, φιλοσοφίως καὶ ἐπιμελῶς
 τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ' ὅτι ἀλλοτρίων ὀδίνων, μι-
 σῆ, καὶ κηλοτυπία χρωμῆν, τῇ ἐκείνων τροφῇ περι-
 κόπησαν, τοῖς ἑαυτῆς προστίδειται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ,
 φύσει ὡς οἰκῆα φιλεῖ, ἀποσέργει δὲ τὰ τῶν ἀνδρῶν ὡς
 ἀλλότρια. τὸν ἴσον δ' ἢ καὶ ἢ γὰρ τρόπον, τῷ μὲν αὐτο-
 μάτως ὅτι αὐτῆς φυομῶν, μήτηρ ἐσίμ. ἢ δ' αὐτῆς ἐμι-
 φυτεύει, τούτων γίνεται μητρηῖα. οὐ χάρις, καὶ μά-
 λον ὡς γνήσια τὰ οἰκῆα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ
 παρὰ σὺ φυτονομῶσι, οὐ τοσαύτῳ ὡς νόθοις τῇ τρο-
 φῇ μέμει. ἐπὶ τούτοις ἠοδεῖς ὁ κηπώρως, πειθεύσας ἄμ-
 μοί φησιν, ὅτι μετ' ἀμυχὰς λύπης, ἢ ἀδολεχίας ἐκεί-
 λισας. ἀπὸ προῖκα φέρων τὰ λάχαρα. καὶ ὁσάκις
 σοὶ τούτων δ' εἶ, ὡς εἰς οἰκῆον κῆπρον βαδίζων λάμβανε-
 μεν ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλαμῆον ἐλθόντων τῶν
 ξάνθου

interim itaq; Xanthus conuersus inquit oli-
 tori, minime oim decens est o amice, me, q in tan-
 tis auditorijs disceptauerim, nunc in horto
 soluere sophismata. puero aut huic meo, qui
 consequentia multorum callet, si proposueris, so-
 lutionem consequeris quaesiti. & olitor, hic turpis
 literas nouit: o infelicitatem. sed narra o
 optime, si quaesiti declarationem nosti, &
 Aesopus, mulier inquit, cum ad secundas nu-
 ptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si
 uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore
 genuisse, quos ipsa filios adduxit, ho-
 rum mater est, quos inuenit penes uirum, horum est no-
 uerca. multam igitur in utrisq; ostendit diffe-
 rentiam. nam quos ex se genuit, amater & accurate
 nutrire perseverat, alienos uero partus o-
 dit, & inuidia utens, illorum cibum dimi-
 nuens suis addit filiis. illos enim
 natura quasi proprios amat, odio autem habet, qui uiri sunt, quasi
 alienos. eodem modo & terra, eorum quae ipsa
 ex se genuit, mater est. quae autem tu plan-
 tas, horum est nouerca, huius rei gratia, quae sua sunt,
 ut legitima magis nutrit, ac fouet, a te autem
 plantatis ut spuris non tantum alimen-
 ti tribuit. his delectatus olitor, credideris
 mihi inquit, quod me graui sollicitudine ac garrulitate le-
 uaris. abi gratis ferens olera, & quoties
 tibi his opus est, tanquam in proprium hortum uades, accipe.
 post dies aliquot rursus in balneum profecto

c Xantho,

Semista

ξάνθῳ, καὶ τισὶν ἐντυχόντος ἐκῆ τῷ φίλῳ, ἃ πρὸς
 τὸν αἰσώπῳ εἰρηκότῳ, εἰς τὴν οἰκίαν προσδρα-
 μῆν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐφῆσαι,
 ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκοι ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν
 ἐψήβαλῶν. ὁ δὲ δὴ ξάνθῳ ἅμα τοῖς φίλοις λυσάμε-
 νός, ἐκάλεε τῶν σωμαρισθόντων. προσεῖπε μύθοι κη-
 ῶς λιτῶς, ἐπὶ φακῆ γὰρ ἔσαι δ' εἴπνομι. κη ῶς μὴ εἴμ.
 τῆ ποιικιλία τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ
 δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ ἐξάντων, κη πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀνικουμένῳ, ὁ ξάνθῳ φησὶ, δὲς ἡμῖν ἀπὸ
 λυτῶν ποιῶν αἰσώπε. τῷ δ' ἐκ τῆ ἀποξροῖας τῷ λυ-
 τῶ λαβόντος κη ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθῳ τῷ δὲ συσ-
 δίας ἀναπληθεῖς, φεῦ τί τῶτό φησιν αἰσώπε. ἃ ὅς,
 ἀπὸ λυτῶν ὡς ἐκέλευσας. τῷ δὲ ξάνθῳ τῆ πρῶσις τῶ
 φίλῳ τὴν ὄργην ἐπιχόντος, καὶ λεκάνῳ αὐτῷ πρῶ-
 πεδῶναι κελεύσαντῳ, αἰσώπος τὴν λεκάνῳ δεῖς ἴσαι
 το. ἃ ὁ ξάνθῳ, οὐ νίπτες; κακῆνος. ἐντέταλταί μοι
 ταῦτα ποιῆν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ ἢ νῦν οὐκ εἶπας,
 βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ νίψομι τὴν πόδας μου.
 καὶ δεῖς τὰς ἐμβάδας, ἃ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα
 τοῖς φίλοις ὁ ξάνθῳ ἔφη. μὴ γὰρ δὲ λόγῳ ἐπριάμην,
 αὐτὸν ἔσιμι ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον ἀνακλιθέντων τῶ
 νῦν αὐτῶν, καὶ τῷ ξάνθῳ τὸν αἰσώπῳ ἐρωτήσαντος,
 εἰ ἐφῆται ἢ φακῆ, δισίδυκι λαβῶν ἐκεῖνος τὸν τῷ φα-
 κῆς κόκκοι ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθῳ λαβῶν, κη οἰκθεις
 ἐνέκεν τῷ πῶρον λαβῆν τῷ ἐψήσεως τὴν φακῶν δεῖσαι
 οἶσαι, τοῖς δακτύλοις διαξίψας ἔφη, καλῶς ἐφῆται.
 κόμισομι. τῷ δὲ. μόνον δ' ὕδωρ κενώσαντῳ ἐν τοῖς
 πρυβλίοις καὶ πρῶσανέντῳ, ὁ ξάνθῳ, πῶ ὅσον
φακῆ

Xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum locuto, ut & in domum curre-
ret, & lentem in ollam iniectam coqueret,
ille abiens granum unum lentis in ollam
coquit iactum. Xanthus ergo unà cum amicis lo-
tus uocauit hos compransuros, praefatus tamē &
quod tenuis esset futura coena, utpote ex lēte, quod nō
opoteret uarietate ferculorū amicos iudicare, sed
probare uoluntatem. his uero profectis, & in
domum ingressis, Xanthus inquit, da nobis à
balneo bibere Aesope. illo uero ex defluxu bal-
nei accipiente & tradente, Xanthus foeto-
re repletus, hem quid hoc inquit Aesope? & ille
à balneo, ut iussisti, Xantho autem praesentia
amicorū iram compescente, & peluim sibi ap-
poni iubente, Aesopus pelui apposita, sta-
bat. & Xanthus, non lauas? tū ille, iussum est mihi
ea facere, quae iusseris, tu nunc non dixisti,
inijce aquam in peluim, & laua pedes meos,
& pone soleas, & quaecunq; deinceps. ad haec
igitur amicis Xanthus ait, num enim seruū emi?
nullo modo, sed magistrum. discumbentibus i-
taq; ipsis, & Xantho Aesopum rogante,
an cocta sit lens, cocleari acceptum ille len-
tis granum tradidit, Xanthus accipiens, ac ra-
tus gratia faciendi periculum coctionis lentē acce-
pisse, digitis conterens ait, bene cocta est,
asser. illo solum aquam uacuante in
scutellas, & apponente, Xanthus ubi est

*Ex doflyna
balnei dicitur
Xantho ubi*

φανῆ φησὶ· καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτῷ. Ἐὖ ἔξάνθη, ἕνα
 κόκκον ἔψασας; ἢ ὁ αἰσωπὸς, μάλισα. φανῆ γὰρ
 ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακῆς, ὃ δὴ πλεοναστικῶς λέ-
 γεται. ὁ μὲν οὖν ἔξάνθη ἀπορήσας τῆς ὀλοῖς, ἄνδρες
 ἐπαῖροι ἔφη, οὐτρε εἰς μανίαν με πρὶτρέψει. εἶτα στρα-
 φεῖς πρὸς τὸν αἰσωπὸν, εἶπερ. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω και-
 κέ δ' ὄλε τῆς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤκησαι πό-
 δας χοιρεῖς τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἔψασας πῦρά-
 ρες, τῷ δὲ πωσθῆ τῶν ποιήσαντος, Ἐὖ ἔξάνθη ποδῶν
 ἐφορμῶν, ὁ ἔξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν αἰσω-
 πὸν, αὐτῷ πρὶ τι τῶν εἰς χεῖραν ἀχολορμῶν, ἕνα τῶν
 ποδῶν ἐκ τοῦ χύτρας λαθραῖως ἀνελόρμῶν, ἔκρυψε·
 μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἰσωπὸς ἐλθὼν, καὶ πῶν χύτραν
 ἐπισκεψάμενος, ὡς τῶν τρεῖς μόνος ποδῶν εἶδρακε,
 σωῆκε ἐπιβλήν αὐτῷ τινὰ γερονῆαν· ἢ δὴ καταδρα-
 μῶν ἐπὶ πῶν αὐλήν, ἢ τῷ σιτορμῶν χοῖρος τὸν ἕνα
 τῶν ποδῶν τῆ μαχαίρᾳ περιελῶν, καὶ τῶν ἔριχῶν πι-
 λώσας, εἰς πῶν χύτραν ἔξριψε, Ἐὖ σωέψαι τοῖς ἄλλοις.
 ἔξάνθη δὲ δείσας, μὴ πως αἰσωπὸς τὸν ὑφαιρεθέντα
 τῶν ποδῶν οὐχ ἕνῳ ἀποδράσῃ, αὐτὸς εἰς πῶν χύτραν
 αὐτὸν ἐνέβαλε. τῷ δ' αἰσωπὸν τῶν ποδῶν εἰς τὸν ἔριχῶν
 οὐ κενώσαντο, καὶ πέντε τῶν ἀναφανέντων, ὁ ἔξάν-
 θος, τί τῶν φησὶ αἰσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τῶν
 δύο χοίρων ποδῶν ἕχου ποδῶν; καὶ ὁ ἔξάνθος, ὁκτώ
 Ἐὖ αἰσωπὸς, εἰσὶν οὖν ἑνταυθοῖ πέντε καὶ ὁ σιτορ-
 μῶν χοῖρος νέμεται κάτω ἔριχῶν. καὶ ὁ ἔξάνθος πάν-
 βαρέως ἦν, πρὸς τῶν φίλων φησὶ. οὐχὶ μικρῶν προ-
 σθεμ εἶπον ὡς τάχιστα με πρὸς μανίαν οὐτρε δὴ πρὶξέ-
 ψει; καὶ ὁ αἰσωπὸς, δέωποτα, οὐκ οἶσθ' ὅτι τ' ἐκ ποδῶν
οδίσσεως

lens inquit. & is, accepisti ipsam. & Xanthus, unū
 granū coxisti? tum Aesopus, magnopere. lentē em
 singulariter dixisti, non lentes, quod pluraliue di-
 citur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, uiri
 socij ait, hic ad insaniam me rediget. deinde con-
 uersus ad Aesopum ait, sed ne uidear impro-
 be serue amicis iniurius, abiens eme pe-
 des porcinos quatuor, & perceleriter coctos ap-
 pone. ab eo aut festine hoc facto, ac dū pedes coq-
 rentur, Xanthus iure uolens uerberare Aeso-
 pū, cū esset in re aliqua ad usum occupatus, unum
 ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit.
 paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam
 perscrutatus, ut tres solos pedes uidit,
 cognouit insidias sibi aliquas factas, & accur-
 rens in stabulum, & saginati porci unum,
 ex quatuor cultro amputans, & pilis nu-
 dans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris.
 Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum
 pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam
 ipsum iniicit. Aesopo autem in pati-
 nā pedes euacuante, ac quinq; his apparētib; Xan-
 thus quid hoc inqt Aesope? quomō qnq; & ille,
 duo porci quot habent pedes? & Xanthus, octo.
 tum Aesopus, sunt ergo hic quinq; & sagi-
 nat⁹ porc⁹ inferi⁹ tripes pascit. & Xanth⁹ admodū
 moleste ferens, amicis inquit, nonne paulo an-
 te dixi, quod celerrime hic me ad insaniam redi-
 get? & alop⁹, here nosti id, qd' ex additiōe, & sub-
 ductiōe

*Vna hinc
 in coxit.*

*De pedibus
 porcinis*

θείσεως τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ ἡΐ λόγῳ ποσοῦν συν-
 κεφαλαίῳ μινον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα, ὁ μὲν οὖν ξάν-
 θος μὴ δ' ἐμίαν ἀτίαν εὐπρόσωπον εὐρηκῶς μασιγῶ-
 σαι τὸν αἰσώπον, ἠσύχασε. τῆ δ' ὑστραία τῷ χολο-
 λασικῶν τις πολυτελὲς εὐξέπιστας δ' εἶπνον, σὺ ἄλλοις
 χολασικῶν, καὶ τὸν ξάνθου κέκληκεν. εὐωχρμύων τρί-
 νω, ὁ ξάνθος μορῖδας ἐκ τῷ πρῶτα κεκμύων ἀνελομέ-
 νος ἐπιλέκτους, ἔπειτα αἰσώπῳ ὀπίσθεν ἐφεσῶτι δούς,
 τῆ εὐνοῶσθ μοι φησὶ πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἐπίδος ἀπελ-
 θῶν. ὁ δ' ἀπὼν, καθ' ἑαυτὸν ἐγενόει, νῦν καιρὸς τίσαι-
 σθαι μετὰ τὴν δέσποιναν, ἀντὶ ὧν με ἠνίκαι νεώνητες ἤλ-
 θον ἐσκώπησεν. ὄφεται τίνω εἰ τῷ δέσποτι με εὐνα-
 εἰ ἀνακτόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔκαθίστας ἐν τῷ
 προδόμεῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν παυρί-
 δαν τῷ μορῖδῳ ἐπίπροθεν αὐτῆς τέθεικε. ἔφησιν,
 δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δέσποτης πέπομφεν οὐ σοί,
 ἀλλὰ τῆ εὐνοῶσθ. καὶ τὴν κῶα καλέσας, ἔειπὼν ἐλ-
 θὲ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δέσποτης ταῦτα ἐπέτα-
 ξεν δοῦναι, ἀνά μέρος τῆ κωὶ πάντα πρῶτα βαλε. μελ-
 τὰ δὲ τῷ πρὸς τὸν δέσποτιν πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρω-
 τῆσαι εἰ τῆ εὐνοῶσθ δέδωκε πάντα, πάντα φησὶ καὶ
 ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. ἔπειτα ἐπανερωμύσθη
 τί ποτε ἄρα εἰδίσσα ἔλεγεν, ἐκῆνος, ἐμοὶ μὲν φησὶ οὐ
 δοτιοῦν εἴρηκε. καθ' ἑαυτὴν δὲ σοὶ χάριτας ἠδὲ ἡ μὲν
 ποὶ γυνὴ τῆ ξάνθος συμφορᾶν δ' πρῶτα ποικισαμύνη,
 ἅπερ δὴ δ' αὐτῆρα ἦν κωὶ ἐλεγχθῆσα τῆ πρὸς τὸν ἀν-
 θρα εὐνοία, καὶ ἐπεπῶσα ἡμῶν μηκέτι τῆ λοιπῶ σωσι-
 κῆσθιν αὐτῷ, εἴσω παρελθῶσα τῆ κωὶνος ἐθελῶσα. τῆ
 πρὸς τὸν προκόπον, καὶ ζήτημάτων πρὸς ἀλλήλους
 προσηνομύων.

ductione in quantitatem secundū rationālē sum-
 mam colligitur, non esse errorem? Xan-
 thus igit̄ nullā causam honestā inueniēs uerberā/
 di Aelopum, quieuit. Postridie autem ex scho-
 lasticis quidā sumptuosam apparās cōnā cū alijs
 discipulis, & Xanthum inuitauit. cōnantibus igit̄
 tur Xanthus partes ex appositis acce-
 pit electas, & Aesopo ponē stanti dedit,
 beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi/
 ens, ille uero decedēs, secū cogitabat, nūc occasio ē
 ulcisci meā dominā, p̄pterea q̄ me cū nouitijs ue-
 ni, cauillata est. uidebit igit̄ an hero meo bene ue-
 lit. profectus itaq; in domum, & sedens in
 uestibulo, & hera accita sportu-
 lam partium coram ipsa posuit, ac inquit,
Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
 sed beneuolæ. & cane uocata, atq; dicto, ue-
 ni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc ius-
 sit dari, particulatim cani omnia proiecit. At
 post hoc ad herum regressus, & roga-
 tus an beneuolæ dederit omnia. omnia inquit, &
 corā me omnia comedit, illo uero iterū rogāte, &
 quid nam edens ait? & is mihi quidem ni-
 hil quidq; dixit, sed secum tibi gratias habebat.
 uxor tñ Xanthi eā rē calamitosam esse arbitrata,
 tanquam secunda cani redarguta erga ui-
 rū b̄nuolētia, ac subdēs certe nō apli⁹ iposterū cō-
 habitaturā cum eo, ingressa cubiculum plorabat.
 potu autem procedente, & quæstionibus alternis

Beneuola
 herus meo
 uxor sui
 canisula.

προτενομύωμ, ἢ ἐνός αὐτῶν ἀπορήσαντος πικρὰ ἄμ
 γγύοιτ' μεγάλη ἐν ἀνθρώποις τῷ αἰσώπῳ, οἷσ' ὅπως ὅπιδεμ
 ἔσωε εἶπερ, ἦνίκα ἄμ οἱ νεκροὶ ἀνισάμνιοι, τὰ ἑαυτῶν
 ἀπατήσωσι κτήματα. καὶ οἱ χολασικοὶ γελάσαντες
 ἔφασαν, νοήμων ὄστις ὁ νεώνητος. ἔτερος δὲ πάλιν προ
 θέντ' ὅτι χάρις τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν ἐλ
 κόμονον οὐ βοᾷ. ὁ δὲ χοῖρ' ὅτι μάλισα κρᾶζει, αἶ
 σωπ' αὐτίς ἔφη, ὅτι δὲ μὲν πρόβατον καὶ δ' εἷω
 θὸς ἀμελγόμενον, ἢ δὲ τὸ πόνος βάρους ἀποτιθέμενον,
 σιγῆ ἔπεται. διὸ καὶ ὑποση ἐλιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον
 ὄρωμ, οὐδὲμ δεινὸν ὑποπτεῖν, ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήδη
 μόνα δοκεῖ πεισεῖσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἄτε δὴ μήτ' ἀμελγ
 γόμενος, μήτε κειρόμενος, μὴ δὲ σωθεῖως ἑαυτῷ πρὸς
 τι τῷ τοῖσ' ἔλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῷ σαρκῶν αὐτῶ
 μόνων ὄστις χρεῖα, εἰκότως βοᾷ. τῶσ' οὕτω ρηθέντων,
 οἱ χολασικοὶ πάλιν ἐπήνεσαν αὐτῶν, τραπέντες εἰς γέ
 λωτα. παυσάμενος μύτι τὸ πῶτος, καὶ τὸ ξάνθ' ἔ
 πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοσήσαντος, καὶ τῆ γυναικὶ σωή
 δωε ὄρμίσαντος πρὸς λαλῆν, ἐκείνη τῶσ' ἀποστρα
 φῆσα, φησὶ μή μ' ἐπλησίου γγύη. δός μοι τὴν προῖ
 κά μ', καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲμ γὰρ ἄμ μείναιμι σὺ
 σοὶ τοῦνευθεμ. σὺ δ' ἀπελθῶν τὴν κῆνα κολάκονε, ἢ
 πέπομφας τὰς μορίδας. ὁ ξάνθ' ἐκπλαγείς λέ
 γει, οὐκ ἔσιμ ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοι τι κακὸν πάλιν αἶ
 σωπ'. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ φησὶ, κυρία, ἐμὲ πε
 πωκότος σὺ μεθύεις; τί νι τὰς μορίδας πέπομφα, οὐ
 χὶ σοί; μὰ δὴ, ἐμοὶ μὲν οὐ φησὶ ἐκείνη, τῆ δὲ κωί
 καὶ ὁ ξάνθ' ἔβ' αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ, τί νι δέδωκας
 τὰς μορίδας; κακῆνος τῆ εὐνοῶσ' σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναι
 κα

p̄propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando
 futura esset igēs iter hoies turbatio, Aesop^o pone
 stans, ait, cū resurrexerint mortui, repetentes quæ
 possederint, & scholastici ridendo
 dixerūt, ingeniosus est nouiti^o hic. alio uero rursus
 proponente, quam ob rem ouis ad cædem tra
 cta, nō exclamat, sus aūt q̄ maxime uociferat̄. Ae
 sopus rursus ait, quoniam ouis assue
 ta mulgeri, aut etiā uelleris onus deponere,
 tacite sequitur. ideo etiā pedibus arrepta, & ferrū
 uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria, &
 sola uidetur passura, sed sus, ut qui neq; mul
 getur, neq; tondetur, neq; nouit ad
 horum aliquid trahi, sed carnes suas
 tantum usui esse, merito uociferat̄. his sic dictis,
 discipuli rursus laudauerunt ipsum uersū in ri
 sum. Finito conuiuio, & Xantho
 in domum reuerso, & uxorem pro mo
 re aggresso alloqui, illa ipsum auer
 sata, inquit, ne mihi propinquus fias, da mihi do
 tem meam, & abibo, non enim manserim te
 cum posthac. tu autē abiens cani adulare, cui
 misisti partes. & Xanthus stupefactus a
 it, nō pōt aliq̄ mō n̄ cōdiuisse mihi malū aliqd rur
 sus Aesop^o, & uxori inquit, domina num me po
 to, tu ebrīa es; cui partes misi, nonne
 tibi; nō p̄ Iouē, mihi qdē minie inqt illa, sed cani,
 & Xanthus Aesopo accito inquit, cui dedisti
 partes; & ille, beneuolæ tuæ, & uxo

καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κακῆν οὐδέμ. καὶ ὁ
 αἰσωπος, τίνοι γὰρ ἐκέλευσας δέωποτα τὰς μερίδας
 δοθῆναι; κακῆνος, τῆ εὐνοῶσῃ μοι. καὶ ὁ αἰσωπος πάλιν
 κῶα φωνήσας, αὐτῆ σοι φησὶν εὐνοῶ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ
 εὐνοῶν λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίσω ἀλγήσασα, ἀντί
 λέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. πλὴν μὲντοι κῶα, τὴν
 φωνήσασα, ἀπέλασον, ἵνα οὐκ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐπιλα
 σθῆναι πάντων αὐτίκα φιλοφρόνως σάινει καὶ σαῖ
 χάριτι τὸν δέωποτον. εἶδισε οὖν εἰπεῖν δέωποτα, τῆ
 γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισσον, καὶ μὴ τῆ εὐνοῶσῃ. ἵνα
 ὁ ξάνθος, ὄρθως κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν δ' ἀμάτημα, ἀλλὰ
 τοῦ κόμισσαντος; ἀνάχα τοι γαρῶν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προ
 φάσεως, δὴ ἢ αὐτὸν μασιδῶσω. φησὶ δὲ μὴ πεθομένης,
 ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης,
 αἰσωπος εἶπερ, οὐκ ὄρθως εἶπορ ὡς δέωποτα, ὡς ἢ κύ
 ωρ σοι μάλλον εὐνοῶ, καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέωποινα; ἡμερῶν
 δέτινων πρὸς φησὶν, καὶ φησὶ γυναικὸς ἀδιαλλάκτου
 μενύσης, καὶ ὁ ξάνθος τῆν προσικόντων τινὰς ὡς αὐτῆν,
 ὡς ἂν ὑποσφείθῃ οἴκαδ' ἐπέμψαντο, τῆς δὲ μὴ ὑπεί
 κειν θελήσης, ἵνα ὁ ξάνθος δὴ αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόν
 τος, αἰσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησὶ, μὴ ἀνὴρ δέωπο
 τα. ἐγὼ δ' αὐτὴν ἀγρίον ἢ κεραιθαίρετον, καὶ ἀπὸ ἄλλων
 τὸν δέωπον πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν
 ἦλθεν. καὶ ὠνησάμενος χιλῶας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄτῃ
 τῆν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδεύων, βαδίζων τὰς οἰκίας πρὸ
 ἐνόσει. παρηγὰ τίνων καὶ τὴν τῆν φησὶ αὐτῶ δέωποίνης γεν
 ηκτόρων οἰκίαν, μὴ τε ταύτῃ εἰδέναι προσποιούμενος
 ἐκείνων τυχεύουσαν, μὴ τε μὴρ ἐν αὐτῇ τὴν δέωπον
 ναμ μύσασα. καὶ δὴ τινὶ φησὶ οἰκίας ἐκείνης ἐντυχῶν
 ἡρώτα

si Xanthus, nihil accepisti: & illa, nihil. &
 Aesopus, cui enim iussisti here partes
 dari: & ille, beneuolæ meæ. & Aesopus
 cane uocata, hæc tibi inquit bñ uult. nã mulier & si
 bñ uelle dicat, tñ minima q̄q̄ recula offensa cõtra
 dicit, conuitiatur, abit. canem tamen uerbe/
 rato, expellito, non tamen discedet, sed ob/
 lita omnium, statim benigne blanditur & cum
 gratia hero. oportebat igitur dicere here,
 uxori has partes ferto, & non beneuolæ. &
 Xanthus, uides domina nō meã esse culpam, sed
 eius qui tulit: tolera itaq̄, nec deerit mihi occa/
 sio, qua eum uerberem. illa uero non credente,
 uerum clam ad suos parentes regressa,
 Aesopus inquit, non recte dixi o here, ca/
 nem tibi magis beneuolle, quàm meã herã: dieb⁹
 autē aliquot præteritis, & uxore irreconciliata
 manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam,
 ut reuenteretur domũ mittente, illa uero cū cede/
 re nollet, & inde Xanthus in mœrore esset,
 Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes he
 re, ego enim eam cras uenire sponte, & citis/
 sine faciam ad te. & accepta pecunia in forum
 iuit. ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs q̄busdã
 ad conuiuium idoneis, ambulans, domos circui/
 bat. transibat igitur & ante domum pa/
 rentum heræ suæ, ignorare simulans
 illorum esse, & in ea he/
 rã manere. & cū in quẽdã ex domo illa incidisset,
 rogabat,

*Aesopi salu
 tid in m
 p. fuit v
 v. v. v. v.
 ep. v. v. v.
 v. v. v. v.*

ἡρώτα εἴ τι πᾶσι τῶν εἰς γάμους χρῆσιμων οἱ καὶ πλὴν
 οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῶν πωλῆσαι. ἣ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει
 πλὴν χρεία καυθομύλων, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὐτῶν
 ὁμολογῶν γὰρ γυναικὶ μέλλει σιωπᾶν. τοῖς δὲ ἀναβάν
 τῶν, καὶ τῆς γυναικὶ ταῦτα τοῖς ξάνθου ὡς ἠκούσεν ἀναγ
 γείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ παρῶν πρὸς τὸν ξάν
 θου ἦλθεν αὐτίκα. Ἐὰν αὐτῶν κατεβῶ λέγῃσα πρὸς τοὺς
 ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἔμεινεν ἔτι ξάνθου ἑτέρας
 γυναικὶ δαυκιδίῃ σιωπᾶν. καὶ οὕτως ἔμενε
 ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ δι' αἰσώπῳ, ὡς καὶ δι' ἐκείνου ἀπῆρε. με
 τὰ δὲ ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος χολασ
 κούς εἰς ἄριστον, ἔπειθ' αἰσώπῳ φησὶν, ὁφείνησιν ἀπελ
 θῆναι πᾶσι, ὅτι χρῆσιμότερον τε καὶ βέλτερον. ὁ δὲ ἀπι
 ῶν, κατ' ἐαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδράσκω τὸν δειπῶντα μὴ
 μωρὰ διατάττειν. γλώττης οὐ μόνον οὐκ εἶδον περιάμε
 νον καὶ ἐπομάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλώττην ὀπίπῳ ἐκά
 σω σὺν ὀξυγάρῳ πρὸς ἐξῆκε. τῶν δὲ χολασκῶν ἐπαυε
 σάντων ὡς φιλόσοφον ὁ πρῶτον ἔδειξεν, διὰ πλὴν τῇ
 γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἰσώπῳ
 ἐφῆκε γλώττης πρὸς ἐξῆκε. καὶ αὐτῶν αὐτῶν βρώματος αἰκ
 νένοντες ἄλλοι ἄλλοι, ὅτι οὐδέμ' ἔτροπον ὅτι μὴ γλώττης
 πρὸς ἐξῆκε. τῶν δὲ χολασκῶν ἐπὶ τῶν ταυτῶν τῇ εὐφῆς
 ἀγανακτισάντων, μέχρι τίνων γλώττης εἰπόντων, καὶ
 ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττης ἐοδόντες τὰς ἡμετέρας ἠλ
 γήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀξυγάρῳ, οὐδέμ' σοι πᾶσι
 σιμ' ἔπεσον αἰσώπε; καὶ ὅς, οὐδ' ἔστι. κακῆνος, οὐκ οὐ
 ἐνετελάμην σοι κατάρατον ἀνδρώπιον πᾶσι, ὅτι χρῆ
 σιμότερον τε καὶ ἄριστον ὀφείνησαι; καὶ ὁ αἰσώπος; πολ
 λὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένην με φιλο
 σοφῶν

rogabat, an aliquid ad nuptias utile dome-
 stici possent sibi uendere, illo autē, & cui est
 opus his rogitante, Xantho inqt philosopho. cras
 enim uxori copulandus est. eo uero ascen-
 dente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renun-
 ciantē, illa cursim, & propere ad Xan-
 thū iuit statim, & cōtra ipm clamabat dicēs inter
 alia & hæc, non me uiuente o Xanthe alteri
 uxori coniungi poteris, & sic mansit
 i domo p Aesopū, quēadmodū ppter illū disces-
 serat. Post rursus dies aliq̄ t, iuitās Xāthus discipu-
 los ad prandium Aesopo inquit, i, eme,
 optimū quodq̄ & præstantissimū. ille inter eun-
 dum secum dicebat, ego docebo herum non
 stulta mandare. cū linguas igitur solū suillas emis-
 set, & apparasset discūbētibus, linguā axatā singu-
 lis cū salamento apposuit. discipulis laudan-
 tibus ut philosophicū primum ferculum, propter
 liguæ ad locutionē ministeriū, rursus elixas æsop⁹
 linguas apposuit, atq̄ iterū et ferculo alio, atq̄ alio
 petito, ille nihil aliud quàm linguas
 pponebat. discipulis aut eodē subide cibo repeti-
 to indignatis, quousq̄ linguas inquentibus, qui p-
 pe nos per diem linguas edendo, nostras do-
 luimus, Xanthus inquit iratus, nihil aliud tibi est
 Aesope? & is, non certe. tum ille, nonne
 mandauī tibi sordidissime homule opti-
 mū qd̄q̄, & p̄stātissimū obsonari? & Aesop⁹, mul-
 tas habeo tibi gratias increpanti me philo-
 sophis

σόφωρ ἀνδρῶν πρῶτων. τί ἄρ' οὖν γλύοιτο γλώττης ἕξ
 σότερόν τε ἢ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία
 καὶ φιλοσοφία, δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκειται.
 δι' αὐτῆς δόσεις. λήψεις. ἀγοραί, ἀπασμοί. εὐφη-
 μίαι. μῦθοι πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γά-
 μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. Ἐ-
 σωελόντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπασ ὁ βίος ἡμῶν σωέ-
 σκεται. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμενον. ἐπὶ τούτοις οἱ
 χολασικοὶ τὸν μὲν ἄσωπον ὀρθῶς λέγουσιν φάμενοι,
 ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διελκλύθασιν ἕκα-
 σθ' ἐπ' οἴκῳ. τῆ δ' ὑδροαία πάλιν ἀτιωμλίωρ αὐ-
 τῶν τὸν ξάνθον, ἐκένος ἀπολογεῖτο μὴ ἦν γνώμων
 αὐτῶ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τῷ ἀρχεῖσ δόλῳ τῆ κα-
 κουργία. σήμερον δὲ διαμείψει δ' εἴπνον. καὶ γὰρ ἡ πα-
 ρόντων ὑμῶν αὐτῶ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν,
 πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε ἢ χειρίσον ὀφωνῆσαι κελεύει,
 ὡς εἴη χολασικῶν σωὺν αὐτῶ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μὴ
 εἰς διαβροαίε, πάλιν γλώσας ἐπείρατο. καὶ ἐτοιμά-
 σας, ἀνακλιθεῖσι πρέσβηκε. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε-
 φώνουσ, χοίρειαι πάλιν γλώσσαι. καὶ μετὰ μικρόν αὐ-
 τῶν γλώττας πρέσβηκε. καὶ μάλα αὐτῶν αὐτῶν. τῷ
 ξάνθῳ δὲ δυσαναχετήσαρτος, ἢ τί τὸ ἄσωπε εἶρη-
 κότε, μὴ πάλιν ἐμετελάμω σοι; πᾶν ὅ, τι χησό-
 τατόν τε ἢ βέλτισον ὀφωνῆσαι, οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυ-
 λότητα τε ἢ χειρίσον; ὁ δὲ, ἢ τί ποτε χεῖρον ἐστὶ γλώ-
 ττης ὅ δ' ἔσποτα. οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν;
 οὐκ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ φεύδῃ πάντα
 ἢ βλάσφημῖαι ἢ ἐπισηκῖαι διὰ ταῦτ' ἐπαίνονται; οὐ
 γάμοι καὶ ἀρχαὶ ἢ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἐναξέπνυται;
 οὐχ

Tophis præsentibus. quid igitur fuerit lingua me-
 lius & præstantius in uita: omnis enim doctrina,
 & philosophia per ipsam monstratur ac traditur.
 p ipsam datiões, acceptiões, fora, salutatiões, bñdi-
 centiã, musa omnis. per ipsam celebrantur nu-
 ptia, ciuitates eriguntur, homines seruantur. &
 ut breuiter dicam, per ipsam tota uita nostra cõsi-
 stit. nihil ergo lingua melius. ob hæc
 discipuli Aesopum recte loqui dicentes,
 aberrasse uero magistrum, abiere lingu-
 li in domum. Postridie rursus accusantibus i-
 plis Xanthũ, ille respõdebat, nõ secundũ uolũtatẽ
 suam hæc fuisse, sed inutilis serui ne-
 quitia, hodie aut permutabit cœnam, & ipse præ-
 sentibus uobis cum eo colloquar, ac uocato eo,
 uilissimum quodq; & pessimum obsonari iubet;
 quod discipuli secũ forent cœnaturi. ille autem ni-
 hil mutatus, rursus linguas emit, & appara-
 tas discumbentibus apposuit. hi inter se sub-
 murmurabãt, porcina rursus lingua. & paulo post
 iterum linguas apposuit. & ualde iterũ, arcq; iterũ.
 Xantho aut iniquo aĩo ferẽte, & qd hoc alope di-
 cente, num rursus mandauĩ tibi opti-
 mũ qd q; & p̃stãtissimũ obsonari: ac nõ poti⁹ ui-
 lissimũ qd q; & pessimũ: ille aut, & qd unq; per li-
 gua o here: nonne urbes per ipsam corruunt:
 nõ homines p ipsam iterficiunt: nõ mēdacía oĩa,
 & maledicta, & periuría p ipsam pficiunt: non
 nuptia, & principat⁹, & regna p ipsam euertunt:
 non, ut

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἶπερ, ὁ βίος δὲ αὐτῆς ἅπασ μνη-
 ρίων πλεμμελημάτων γέμει, ταῦτα τοῦ αἰσώπου φα-
 μλῖς, τῆν τις σωανακερμλῶν τῶ ξάνθω φησίμ. οὐ-
 τὸ εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσκ, οὐκ ἄρ ἄπορος εἶκ
 μαλίας ἀφορμῆ σοι γενέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιά κ
 δε καὶ ἡ ψυχὴ. Ἐὸ αἰσώποσ πρὸς αὐτὸν σύ μοι δο-
 κεῖς ἀνθρώπε κακενῆχεῖς τις κῆ πορίεργὸ εἶναι, δε-
 πώτῳ προξένωμ κῆ οἰκέτκ. κῆ ὁ ξάνθὸσ πρὸς ταῦ-
 τα, προφάσεως ἐπιέμλμος μασιγῶσαμ τὸν ἄνθρωπον,
 δραπέτα φησίμ, ἐπεὶ πρόργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖ κ
 ξὸμ μοι ἀπορίεργον ἄνθρωπον ἀγαγῶμ. Ἐξελθῶμ τῖ-
 ναυ φῆ ἐπίδσκη ἐπὶ φῆ λεωφόρσ ὁ αἰσώποσ, κῆ τῆς
 παριόντας περισηοπῶμ, ὄρᾶ τινὰ ἐφ' ἐνδὲ τόπκ εἶκα-
 νόμ χθόνου καθίσαντα, ὅμ κῆ δοκιμάσας κατ' αὐτὸμ
 ἀπράγμονά τινὰ κῆ ἀπλοῦν εἶναι, προσελθῶμ φησίμ,
 ὁ δεπώτκ σε καλεῖ σὺ αὐτῶ ἀρισῆσαι. κῆ ὁ ἀχρησι-
 κὸσ ἐκείνοσ μηδὲρ περιόργασάμνοσ, μή τε τίς ὡμ
 ὑπ' τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεμ εἰς τῶ οἰκίαν. κῆ σὺν
 αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὔσιμ ἀνέπεσεμ. ἐρομλῖς
 εἰ το ξάνθσ τίς οὗτὸσ, αἰσώποσ εἶπεμ, ἀπορίεργοσ
 ἄνθρωποσ. κῆ ὁ ξάνθοσ εἰς οὔε εἶπὼμ τῆ γυναικίσου
 ποκρηθῶναι αὐτῶ, καὶ ὅπρ ἄμ αὐτὸσ ἐπιτάτῆκ, ποσι-
 εῖμ, ὡε ἄμ εὐπροσώπῳ λόγῳ πλεγᾶε τῶ αἰσώπῳ ἐν-
 τείνεμ. εἶτα ἐν ἐπικῶσ πάντων φησί, κυρία, ὕδωρ
 ἐπὶ φῆ λεκάνκ βαλῶσα, τῆς πόδαε το ξένσ νίψομ.
 διανοεῖτο γὰρ κατ' αὐτὸμ, ὡε πάντως ὁ μὲν ξένοσ εὐ-
 λαβηθήσεται, ὁ δ' αἰσώποσ ὡε ἐκείνσ πορίεργσ φα-
 νένοσ, πλεγᾶε λήφεται. ἡ μὲν οὖν βαλῶσα τ' ὕδωρ
 εἰς τῶν λεκάνῳ, ἦε τῆς πόδαε το ξένσ νίψσα. ὁ δε
γνους

nō, ut summatim dicam, uita omnis p̄ ipsam infi-
 nitorum errorum referta est: hæc Aesopo di-
 cente, quidā ex discubētib⁹ unā, Xantho inq̄t, hic,
 nisi ualde te ipsum munieris, non dubia erit
 insanix causa tibi. qualis enim forma, talis
 & anima. & Aesopus ad eum, tu mihi uide-
 ris o homo prauus quidam, & curiosus esse, he-
 rum irritans contra seruum. & Xanthus ad hæc,
 causam cupiens uerberandi hominem,
 fugitiue inquit, qm̄ curiosum dixisti amicū, osten-
 de mihi incuriosum hoīem adductū. egressus igi-
 tur postridie in plateam Aesopus, & eos,
 q̄ p̄teribāt, circūspiciēs, uidet q̄ndā in loco qdā di-
 u sedentem, quem iudicans secum
 ociosum & simplicem esse, accedens inquit,
 herus te inuitat secum pransurum. & rusti-
 cus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset
 à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cū
 iplis calceis ut erant uiles, discubuit. rogante
 autem Xantho quis hic? Aesopus ait, incuriosus
 homo. & Xanthus i aurē fatus uxori, ut sibi obse-
 queretur, & quod ipse iusserit, faceret,
 ut honesta ratione plagas Aesopo in-
 ferret, deinde corā om̄ibus inquit, domina, aquā
 in peluim iniice, & pedes hospitis laua,
 cogitabat enim secum omnino hospitem recu-
 saturum, Aesopum uero, quia ille curiosus esset,
 uerberibus cælum iri. illa igitur iacta aqua
 in peluim, ibat pedes hospitis lotura. at ille

d. cognoscēs

γνούς τάντλω ούσαμ πλὴ τοῦ οἴκου δεαπότιμ, καὶ εἰσὶ
 τῆρ εἶπε· τιμῆσαί με πάντως βόλεται. καὶ τῶτ
 δὲ χάριμ αὐτοχερία, τοὺς ποδάς με βόλεται νίφα.
 ἐπεὶ θοραπανίσιμ εἶχεμ ἄμ τῶτ ἐπιτάξαι. προτείνας
 οἶνον τοὺς ποδάς, νίφομ κυρία, φησί. καὶ νιφάμεν
 ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσωντ οἶνον ἄλλο
 δοιδῶναι πιῆμ, πάλιν ἐκένθον διελογίσασατο καὶ αὐ
 τὸν, ὡς αὐτοὺς μεν ὅ πρόττον εἶδει πιῆμ, ἐπεὶ δ' οὐ
 τως αὐτοῖς εἶδοξεν, οὐδὲμ ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρῶ
 νῆμ. καὶ λαβὼν ἔπιεμ. ἀρισουώτων δὲ, καὶ τινθ εἶδ' ἐ
 σματθ ἄλλο ξένω πῶραπένθον, κακείνθ ἠδέως εἶδ' ἐ
 οντθ, ὃ ξάνθου ἄλλο μαγείρω ὡς κακῶς τῶτο ἀρτύ
 σωντι ἐνεκάλει. καὶ μλύτοι καὶ ἀποδυθέντι πλῆγας
 ἐνεφῶσε. ὃ δ' ἀγρότης καθ' αὐτῆρ ἔλεγε, ὅ μεν εἶδεσμα
 ἀρισα ἔφηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῶ εἶπ' πρὸς τὸ καλῶς
 ἔχεμ. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βόλεται τῆρ αὐτῶ δ' ἔ
 λονμασιγοῦν ὃ οἰκοδεαπότης, τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ ξάν
 θου ἀχάλλοντθ καὶ οὐχ ἠδέως διακεμλύσ, ἐπεὶ μη
 δὲμ ὃ ξένθου πῶραπένθον, τέλος πλῆκοντες ἠνέχθη
 σαμ. ὃ δὲ ξένθου ἄτε δὲ μήπω πλῆκοντθ γευσά
 μινθ, σωρέωντθ σωελῶν αὐτοὺς ὡς φωμῶς ἠδῆ.
 τοῦ δὲ ξάνθου τῆρ ἀρτοποιὸν ἀτσιασαμλύσ, καὶ τί δὲ
 ποτε ὦ κατάρτε φαμλύσ καὶ μέλιτθ δίχα καὶ πῶ
 πέρεως τῶν πλῆκοντας ἐσκεύασας; ἐκένθου ἔφη,
 εἰ μεν ὦμός ὄστιμ ὦ δέωποτα ὃ πλῆκτες, ἐμὲ τύπτε. εἰ
 δ' οὐχ ὡς εἶδει ἐσκεύασαι, μή ἐμέ, ἀλλὰ πλὴν δέωποιναν
 αἰτιῶ. καὶ ὃ ξάνθου, εἰ πρὸς ἐμὲ τῶτο γέγομε
 γωαίκοι, ζῶσαμ αὐτῶν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πῶ
 λιν τῆ γωαίκεν νένθου αὐτῶ σωυποκριθῶναι δὲ αἴσω

cognoscens hanc esse domus dominam, se/
 cū loquebat, honorare me omīno uult, atq; huius
 rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare,
 cum ancillis queat hoc mandare, extensis
 igitur pedibus, laua inquit hera, ac lotus
 discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti
 dari bibere, rursus ille considerabat se/
 cum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic
 ipsis uisum est, non opus mihi hac inquire/
 re. & accipiens bibit. prandentibus uero, & fercu/
 lo quodā hospiti appposito, atq; illo suauiter come/
 dente, Xanthus cocum, q; male hoc condi/
 uisset, criminabatur, atq; etiā nudum uerberibus
 afficiebat. rusticus autē secū dicebat, ferculū quidē
 optime coctū est, & nihil ei deest, quo min⁹ recte
 paratum sit, si autē absq; causa uult suum ser/
 uum flagellare pater familias, quid ad me? Xan/
 tho autē ægreferente, neq; iucunde affecto, qm̄ ni/
 hil hospes curiose inquirebat, tandē placentæ alla/
 tæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placentā gustas/
 set, cōuoluēs, & accipiens ipsas, ut panes comede/
 bat. Xantho autē pistorem accusante, & cur nam
 o execrande dicente, & absque melle, ac pi/
 pere placentas præparasti? ille inquit,
 si cruda est o here placenta, me uerbera. si
 uero nō ut oportebat, p̄parata est, nō me sed herā
 accusa. & Xanthus, si à mea hoc factum est
 uxore, uiuam ipsam nunc comburam, atq; i/
 terū uxori innuit, ut sibi obsequeret. ppter Aeso/
 d 2 pum.

πορ. κελεύσας οὐκ κλημαστίδας εἰς δὲ μέσον ἀχθῶναι,
 πύραρον ἄνῃφε. καὶ λαβόμενος ἦν γυναικός, ἐγγύς τῆς
 πυρᾶς ἦγαγε, προσδοκήσιμος ὡρ αὐτῷ εἰς δὲ πύρ
 ἐπαφῆναι. διέτριβε δὲ πως καὶ ᾤδριε βλέπετο τὸν ἄ-
 γριον, εἶπως ἀνασᾶς τῷ τοιῶδε πολυμήματι εἰς
 ξαὶ αὐτὸν ἐγχειρήσειμ. ὁ δὲ, κατ' αὐτὸν αὐτίς διεσκο-
 πῆν, ὡς αὐτίς μὴ πρῶτος, τί δὴ ποτε οὕτως ὀργί-
 ζεται. εἰτά φησὶ οἰκοδέσποτα, εἰ τὸ κέρικας δῆμ
 γενέσθαι, ὑπόμενόν με μικρὸν μέγρις ἄρ ἀπελθὼν ἔνε-
 κω με καὶ αὐτὸς δὲ ἀγρῶ πλὴν γυναικῶν, ὡς ἄρ ἄμφω
 καὶ δὲ αὐτὸ κατακαύσης. ταῦτα τῷ ἀνδρὸς ὁ ξάνδιος
 ἀκῶσας, καὶ δὲ τὸ ἀκέραιον καὶ γενναῖον θανμά-
 σας, τῷ αὐτῷ φησὶ, ἴδε ἀληθῶς ἀνθρώπων ἀπὸ
 ἐργῶν. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν ἄσσωπε. ἄλλο ἔχει
 σοι τὸ λοιπὸν. δὲ δὲ ἔντεῦθεν, ἐλθουρίας ἦν σῆς ἐπι-
 τεύξει. τῆς δὲ ἐπίδσης ὁ ξάνδιος ἐπέταξε τῷ αὐτῷ
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθῆν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολλὴ
 πάρεσις ὄχλος. βόλεσθαι γὰρ αὐτὸν λυθῶναι. ἀπι-
 ὄντι δὲ, ὁ στρατηγὸς σωμαντήσας, τῷ ξάνδιος γνοῦς
 αὐτὸν ὄντα, ἦρετο ποῦ πορεύοιτο. τῷ δὲ, οὐκ οἶδα φα-
 ρμύς, νομίσας ὁ στρατηγὸς πλὴν ἐρώτησις αὐτῶ παρ
 οὐδὲν λογιθῆναι, εἰς εἰρηκτῶν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελ-
 υει. ἀπαγόμηνος τίνων ὁ αὐτῶπος ἐκράξεν, ὅρας ὡ
 στρατηγέ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθω; ἄ γὰρ μὴ προσεδό-
 κησα, καὶ σωλύθησά σοι, καὶ εἰς εἰρηκτῶν ἦδ' ἄπαγο-
 μαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ ἦν ἀπολο-
 γίας ἐτοίμω, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αὐτῷ δὲ πρᾶγενό-
 μηνος εἰς δὲ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἦν αὐτῷ θρασά-
 μηνος ὄχλος. καὶ λίδου ὄρα καὶ δὲ ἦν εἰσόδος μεσάτα

pum. iussu igitur sarmenta in medium afferri,
 pyram succendit, & arreptam uxorem prope
 pyram egit, expectaturus ipsam in ignem
 imittere. differebat at̄ aliq̄ mō, & circūspiciebat ru-
 sticum siquo modo assurgens à tali audacia phi-
 bere ipsum aggrederē. sed is secū rursus cōsyde-
 rabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic ira-
 scit̄? dein̄ iqt, o pater familias, si hoc iudicas opte-
 re fieri, expecta me parump dum digressus addu-
 cam & ipse meam ex agro uxorem, ut ambas
 simul comburas. hæc à uiro Xanthus
 audiēs, & huius synceritatē, ac generositatē admi-
 raturus, Aesopo inquit, ecce uere homo incuri-
 osus, habes accepta p̄mia uictoriæ o æsopē. fatis ē
 tibi de cætero. dein uero libertatem tuam asse-
 queris. postridie autē Xanthus iussit Aesopo
 in balneas ire, & scrutari, an multa
 adesset turba, uelle enim lauari. abe-
 unti aut̄ p̄tor occurrēs, & xāthi ip̄m eē cognoscēs
 interrogauit, quo nam iret. illo nescio di-
 cente, existimans p̄tor interrogationē suā floc-
 cipendi, in carcerem ipsum abduci iu-
 bet. iter abducēdū igit̄ Aesopus clamauit, uides o
 p̄tor quēadmodū recte r̄nderim? q̄ em̄ nō expe-
 ctavi, & occurri tibi, & in carcerem iam tra-
 hor. tum p̄tor stupefactus respon-
 si promptitudine, si uult abire. Aesopus autē profe-
 ctus in balneas, & multitudinē in ipsis intu-
 itus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu
 d 3 positum

Abducit in
 carcerem.

ἄνθρωπον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὸν πόδα προσέπταε. τὸν δὲ εἶς τις εἰσιῶν ἐπιφῶν λῶσαοδαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποσφύλας οὖν πρὸς τὸν δέσποτον, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λῶσαοδαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεύεσθαι. καὶ τοὶ ξάνθοι ἐλθόντες, καὶ ὁ πῶλος τῶν λοκομλίων ἰδόντες, καὶ τί τὸν εἰπόντες ἄσσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφησεν ἔωρακέναι; ὁ ἄσσωπος, ναὶ φησὶν. τὸν γὰρ λίθον ἐκείνον (τῆ χειρὶ δείξας,) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὔραον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταον. εἶς δὲ τις πρὶν ἢ προσπταῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκείνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἔωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. ὁ ξάνθος, οὐδὲν πρὸς τῷ ἄσσωπῳ ἀργὸν εἰς ἀπλογίαν. ἄλλο τέ ποτε τῷ ξάνθῳ δὴ ἀφῆδον ἐπανιόντες, καὶ πυθομλίας τὸν ἄσσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπόπατον τὰ ἐνὶ γαστρὶ ἐκκρίματα βλέπασθαι, ἐκείνῳ ἔφη. καὶ τοὺς πάλαιους χρόνους ἀνὴρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων, πολλὰ χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφῶν ἐκάθητο, ὧς καὶ τὰς οἰκίας ἐκὼ διατρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. δὴ ἐκείνους πρὶν δειδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνδρῶπων, πρὸς τὰ ἐνὶ γαστρὶ ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τὸτο πεπόνθασιν. ἀλλὰ σοὶ δέσποτα μὴ φοβῶ. οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δὲ τινὶ συμποσίᾳ συγκροτηθέντες, καὶ τοὶ ξάνθοι σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντες, καὶ τοὶ πότα ἤδη ἐπικρατήσαντες, συχνὰ προβλήματα μετὰ ξὺν τούτων ἐκαλινδῆτο. καὶ τοὶ ξάνθοι ἀρξαμένους ταραττεῖν, ἄσσωπος παρεῶς ἔφη, δέσποτα ἐδιδόνυσθαι τρεῖς κέκτηται κρᾶσεις. τὴν μὲν πρώτην ἡδονῆς,

positum, in quē singuli ingredientiēs, & egredien-
tes offendebant. hunc autē unus quis ingrediēs ut
lauaretur, sublatum transposuit. reuersus igitur ad
herum, si uis inquit here lauari unum
hominem in balneis uidi. & Xantho pro/
fecto, ac multitudinem lauantium uidente, &
qd hoc dicēte o Aesope, nō ne unū hoīem dixisti
te uidisse? Aesopus certe inquit. nā lapidem illū
(manu ostēdēs) aī ingressū positū reperi, in quē
ingrediētes oēs, & exeūtes offendebāt. unū uero q
dā aīq; illideret eleuatū trāsposuit. illū igitū unū ho
minē dixi uidisse, pluris faciens q̄ alios. tum Xan
thus, nihil apd' Aesopū tardū ē ad respōsionē. ali/
qñ aliās Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte
Aesopum, quid ita homines post cacationem,
uentris excrementa aspiciunt? ille ait, An/
tiquis temporibus uir quidam delicatius ui/
uens multo tēpore prae delitijs in latrina fedebat,
ut & sua illic immōrans cacauerit prae/
cordia. ex illo tempore igitū timentes ceteri homi-
nes uentris inspiciunt sordes, ne
quo modo & ipsi hoc patiantur. sed tu he
re, ne time. nō em̄ sunt tibi p̄cordia. Die autē quo/
dam celebrato conuiuio, & Xantho cum
alijs philosophis discumbente, & po
tu iam inualescente, crebrae quaestiones in/
ter hos uersabantur, atq; Xantho incipiente
turbari, Aesopus adstans ait, here,
Bacchus tria possidet temperamenta, primum
d 4 uolupta

*unus homo
repperit in
balneo*

*Quare homines
post cacationem
non excrementa
aspiciunt.*

*Tria sunt
moda Bacchi*

ἠδ' οὐκ ἔστιν ἄλλο. πλὴν δὲ δευτέρω, μέσης. πλὴν δὲ τρίτῳ, ὑβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἦδη καὶ ἠδέντες, τὰ ἐφελξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἦδη μεθύων φησὶ σιώπα. τοῖς ἐν ἄδῃ συμβόλῳ. Ἐὖ ἄσωπο, οὐκοῦν καὶ εἰς ἄδῃ καταπαροῖσθαι. ἤν δὲ χολαστικῶν τις ὑποβεβρεγμῶν ἦδη τῆ μέσῃ τῷ ξάνθῳ ἰδῶν, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἶνοπλῆγα, καθηκτικὰ φησὶ, δάματαί τις ἐκπιῖν πλὴν δάλαττον ἀνδρωπο; καὶ ὅς, πάντων μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκπίομαι. καὶ ὁ χολαστικός, εἰ δ' οὐ δωῆσθαι, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγρῆψω; Ἐὖ ἄσωπο, τί οἰκίαν με τίθημι πᾶσα. καὶ ἐπὶ τούτοις καταδέμενοι τὴν δακτυλίαν, τὰς σαυδίνας ἐκύρωσα. τότε μὲν οὖν διελύθησα. τῆ δ' ὑβερῶν πρῶτα δ' ἐγεγερθέντος τοῦ ξάνθου, καὶ τῷ περὶ νίφου νιφάμην, καὶ τῷ δακτύλιον ἐν τῷ νίφου μὴ ἰδόντες, Ἐὖ ἄσωπο πρὶ αὐτῶν πυρομῶν, ἐκένος οὐκ οἶδ' ἀφῆσθαι τί ποτε γέγονε. ἐμ δ' οἶδ' ἀφῆσθαι μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτῶν ἀλλότριος γέγονε. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δῆ; Ἐὖ ἄσωπος, ὅτι τῆ χθρὸς μεθύων, σαυτῶν πλὴν θάλαττον ἐκπιῖν. καπὶ ταῦν ὁμολογίαις κατέδρα καὶ τῷ δακτύλιον. κακῆνος, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μῆζον πείσεως ἔργον δωῆσθαι. ἀλλὰ σὺ ναῦ δέομαι, εἰ τις σαυτῶν, εἰ τις δεινότης καὶ ἐμπερία, συμπίπτει σοὶ καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς πρὶ γενέσθαι, ἢ τὰς γε σαυθῆνας λύσαι. καὶ ὁ ἄσωπο, πρὶ γενέσθαι μὲν οὐκ ἐνὶ λυθῶναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐτῶν τῆ μῶν εἰς ταυτὸ σαυτῶν, καὶ ὅτι οὐκ ἐφῆσθαι δειλιάσας. ἀλλ' ἄπρ' ὁμολόγησας πρὶ οἰνῶν, ταῦτα καὶ νήφωμ λέγε. κέλθου μὲν τοὶ σῶματα καὶ τράπει

voluptatis, secundum ebrietatis, tertium contu-
 meliæ. & uos igitur poti iam, & lætati, quæ reli-
 qua sunt, obmittite. tum Xanthus iã ebrius, ait, ta-
 ce, inferis consule. & Aesopus, igi-
 tur & in infernũ distrahẽre. Ex discipulis aut qdã
 subebrium iam Xanthum uidens, &
 ut in uniuersũ dicã, temulẽtũ, o p̄ceptor inqt, p̄t
 ne quis ebibere mare homo? & ille, admodum
 quidem. ego enim ipse hoc ebibam. & disci-
 pulus, at si nõ poteris, quã nam tibi multã irroga-
 bo? tum Xanthus, domũ meã depono totã, atq;
 interim depositis anulís pa-
 cta firmauerunt. tum discesserunt. Postri-
 die diluculo, excitato Xantho, ac faciem
 lauante, & anulum inter lauandum non ui-
 dente, & Aesopum de eo interrogante, ille
 nescio inqt, qd nã factũ fuerit, sed unũ scio tantũ,
 quod à domo decideris tua. tum Xanthus,
 quamobrẽ? & Aesopus, quoniã heri ebrius pepi-
 gisti mare ebibere, atq; in pactis deposui
 isti & anulum. & is, tum quomodo ma-
 ius fide opus potero? uerum te nunc rogo, si
 qua cognitio, si qua prudentia, siq; experiẽtia, p̄sto-
 sis, ac opem porrige, ut uincam, aut pa-
 cta dissoluã. & Aesopus, uincere qdẽ haud licet,
 sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rur-
 sus in unum conueneritis, nullo modo uidearis
 timere, uerum quã pactus es ebrius, eadem
 sobrius quoq; dic. iube itaq; stramenta, & men-

ζαμ πρὸς τὴν ἡϊόνα τεθῶμαι, καὶ παύσασθε ἐπιμύθε σῶν
 ἐκπώμασιν ὄρεγαν σοι ὃ θαλάττηον ὕδωρ. ἐπειδὴν δὲ
 σύμπαντα θεῶσιν τὸν ὄχλον σωθεδραμνηκῶτα ἐπὶ
 τὴν θάλασσαν, αὐτοὺς ἀναπεσῶν, κέλευσεν ἐκ τῆς θαλάτ-
 τῆς πλεονεξῶν δὲ ἐκπώμα. καὶ γὰρ λαβῶν ἐν ἐπι-
 κῶν πάντων, εἶπε θεῶν σωθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑ-
 μῶν πεποιθήκαμεν τὰς σωθῆκας. καὶ ὅς ἀποκρινεῖ-
 τὰί σοι, ὡς ὠμολόγησας τὴν θαλάσσαν ἐκπιεῖν.
 Στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄν-
 θρωποι σάμιοι, ἴσαι καὶ ὑμεῖς πάντως πλείους ὅσους
 ποταμοὺς ἐκβάλλοντες εἰς τὴν θαλάσσαν. ἐγὼ δὲ συ-
 νθεμένω μόνω τὴν θαλάττην ἐκπιεῖν, οὐ μὲν καὶ
 τοὺς ὀρεζιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. οὐτ' οὖν ὁ χολι-
 λασικός ἀπελθὼν πρότερον, ἐπιχέτω τοὺς ποτα-
 μοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθύς ἐγὼ τὴν θαλάττην μόνω
 ἐκπιόμαι. ὃ δὲ ξάνθος τὴν μέλισσαν ἐκ τῶν τῆς σω-
 θῆκῆς διάλυσίμ' ἔσειδαι γνοὺς, ὑπορήδη. τῷ δὴμος τοί-
 νω παρὰ τὸν ἀγιαλὸν συζεύσαντ' ἐπὶ θάλασσαν τῷ
 πρᾶχθῆσθαι μέλλοντ', καὶ τῷ ξάνθῳ καὶ τὰ δι-
 διαχθέντα πρὸς τὸν ἀσώπῳ δρᾶσαντ' καὶ εἰπόν-
 τ', οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ
 θαυμάζοντες. ὃ δὲ χολασικός προσπεσὼν τῆνικαν-
 φα θεῶν ξάνθῳ, νενικῆσθαι τε ὠμολόγη, καὶ τὰς σω-
 θῆκας ἐδῆε λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦ-
 τος τῷ δὴμος. ἀφικομνίων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκί-
 αμ, ἀσώπῳ προσελθὼν θεῶν ξάνθῳ φησὶν. ὃ πάν-
 τα σοι τὸν βίον χάρισάμεν, ἐγὼ. οὐκοῦν ἄξιός
 εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας
 αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μή γὰρ οὐ βελομνίῳ μοι ἦν

lam in litore poni, & pueros paratos cum
 poculis porrigere tibi marinam aquam. cum autē
 omnem uideris turbam concurrisse ad
 spectaculum, ipse discumbens iube ex ma-
 ri impleri poculū, atq; hoc accepto oībus audien-
 tibus, dic pactis præfecto, quæ nam apud uos
 fœdera iniuimus: atq; is responde-
 bit tibi, quod pepigeris mare ebibere.
 conuersus igitur tu ad omnes, sic dicit, **Vi-**
 ri Sami, scitis & uos penitus q̄ plurimos
 fluuios prorumpere in mare, ego autem pe-
pigi mare solum ebibere, non etiam
 exeuntia in ipsum flumina. hic itaq; scho-
 lasticus eat prius contenturus humi-
 na omnia, deinde statim mare solum
 ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pa-
 cti solutionē cognoscēs, uehemēter lætat⁹ ē. popu-
 lo igitur ad litus confluyente ad spectaculum
 eius, quod faciendū erat, cumq; Xanthus quæ e-
 doctus fuerat ab Aesopo, fecisset, ac di-
 xisset, Sami acclamarunt laudantes ipsum, &
 admirātes. sed scholastic⁹ Xāthi pedib⁹ obuolut⁹,
 & uictum se confitebatur, & pa-
 cta rogabat dissolui. quod & fecit Xanthus exo-
 rante populo. Profectis autem ipsi in do-
 mum, Aesopus adiens Xanthum, inquit, per o-
 mnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus
 sum o here cōsequi libertatē: & Xāth⁹ obiurgādo
 ipsum repulit dicens, an nolo ipse
 hoc facere

*Alia in q̄
 scribit Aesop.*

τὸν πρᾶξιαι ; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶντος ἑσκέ-
 ψαι . καὶ ἰδὼς δύο κορώνας , ἀνάγγελόν μοι . ἀγαθὸς
 γὰρ οἶωνός οὗτος . ἐπεὶ εἰ μίαν ἰδὼς τὸν κορωνῶν . προσ-
 ελθὼν οὐκ ἄσσωπτος , ἑσκέψασθαι συμβᾶν οὕτω δύο κορών-
 ας ἐπίτινθαι ἰδὼν δένδρον καθεζομνύας , προσελθὼν
 ἑξάνθου ἀνήγγελεν . ὁξίουσι δὲ ἑξάνθου , ἢ ἑτέρας
 τῶν ἀπέπτην . καὶ ὁ ξάνθου πατέρα μόνω ἰδὼν ,
 ἔφη , οὐκ εἶπας μοι κατάρσατε δύο ἑωρακέναι ; καὶ οὐκ
 ἔως . ἀλλ' ἢ ἑτέρας ἀπέπτην . καὶ ὁ ξάνθου , ἐπέλιπε
 σοὶ δραπέτα δὲ χλοδάξην με . καὶ κελεύει αὐτὸν γυ-
 μνωθέντα τύπτεσθαι . τὸ δ' αἰσώπων μασιγυμνύας , προσ-
 ελθὼν τις ἐκάλεσε ἐπὶ τῷ δειπνῶν τὸν ξάνθου . καὶ ὁ αἰσώ-
 πτος ἔτι τυπτόμηνος ἀνεβόησεν . οἱμοὶ ἑξάνθου .
 ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ δὲ δικόρωνον ἰδὼν , τύπτομαι . σὺ δὲ
 μίαν ἰδὼν μόνω , εἰς εὐωχίαν ἄπαι . ἔωλεν ἄρ' ἢ ἢ
 οἶωνοσκοπία . καὶ ὁ ξάνθου τὸ ἀγχινοῦσιν αὐτὸν πα-
 ράσας , παύσασθαι κελεύει τυπτόμηνον . μετὰ δὲ οὐ
 πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ρήτορας καλέσας ὁ ξάν-
 θου , ἐκέλευσε ἑξάνθου αἰσώπων πρὸ τοῦ πυλῶντος εἶναι ,
 καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρεῖσθαι , ἀλλ'
 ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους . τῆ δὲ ὥρα τοῦ ἀρίστου κλείσας αἰ-
 σώπων τὸν πυλῶνα , ἐντὸς ἐκατέστη . τῶν κεκλημνύων
 δὲ τινθαι ἐλθόντες , καὶ τὴν δύραν κόπτοντες , αἰσώ-
 πτος ἐνδοξέμεν ἔφη , τί σίει ὁ κύων ; ὁ δὲ , νομίσας κύ-
 ων κληθῆναι , ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν . οὕτως οὐκ ἕκαστος
 ἀφικνῶμεν , ἀλλ' οἱ ἀπὸ τῶν ὀργῆς , νομίζωμεν ὑβρί-
 ζεσθαι , τοῦ αἰσώπων ταυτὰ πάντα ἐνδοξέμεν ἐρωτῶν-
 τος . ἐνός δὲ αὐτῶν κόπτανθαι , καὶ τί σίει ὁ κύων ἀκό-
 σαυρος , καὶ τὴν τε μέτρον , καὶ τὰ ὄντα ἀποκρίθεντος ,
 αἰσώπων

hoc facere: sed exi ante uestibulum, & specu-
 lare, & si uideris duas cornices, renūcia mihi. bonū
 eū auguriū hoc. q̄ si unā uideas, hoc malum. ac-
 cedēs igitur Aesopus, atq; cū forte duas ita corni-
 ces sup̄ quadā uidisset a bore sidentes, accedens
 Xantho renūciauit. exeunte aut̄ Xantho, altera
 harū euolauit, & Xanthus alteram solam uidens
 ait, nōne dixisti mihi execrāde duas uidisse te: &
 is, ita, sed altera euolauit. tum Xanthus, deerat
 tibi fugitiue deridere me. & iubet eum denu-
 datum uerberari. at dū Aesopus uerberabaſ, pro-
 fectus quidā inuitauit ad cōnā Xanthū, ac Aeso-
 pus inter uerbera exclamauit, hei mihi misero.
 ego eū q̄ duas uidi cornices, uerberor, tu uero, q̄
 unam tantum, in conuiuium abis. uanū itaq; fuit
 augurium. tum Xanthus solertiam eius admi-
 ratus, cessare iubet uerbera. nō multis autem post
 diebus philosophos, & rhetoras cū inuitasset xan-
 thus, iussit Aesopo ante uestibulum stare,
 & nullum indoctum ingredi sinere, sed
 doctos solos. hora aut̄ prādiſ clauso uestibulo, Ae-
 sopus intus sedebat. ex inuitatis
 autē quodam profecto, & ianuam pulsante, Aeso-
 pus intus ait, quid mouet canis? ille putans ca-
 nis uocari, iratus discessit. sic ergo unusquisq;
 ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria af-
 fici, Aesopo eadem omnes interrogan-
 te. cū aut̄ un⁹ ipsoſū pulsasset, & qd mouet canis au-
 diuisset, & caudam, & aures respondente,
 Aesopus

αἰσώπῳ αὐτῷ ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοί-
 ξας πρὸς τὸν δεωσότην ἠγάγε, καὶ φησὶν, οὐδεὶς τῶν
 φιλοσόφων σωεσιαδίῳ αἰ σοὶ ἡλθεῖν ὡς δέωστοι, πλὴν
 οὗτῳ μόνος, καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμωσε, παρὰ
 λελογιάδου οἰκθεὶς ὑπὲρ τῶν κληθέντων. φησὶ δ' ὑποθαλάσσης συ-
 νελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ διατριβῆν, ἐνεκάλειν τῷ
 ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὡς καθηγητῆς, ἐπεθύμεις μὲν
 αὐτὸς διδάσκειν ἡμᾶς. αἰδύμεν δὲ, τὸν σαπρὸν
 ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἔσῃσας αἰσώποιν, ὡς προπκλακίσαι,
 καὶ κῶας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄνας τῶν
 ἑσθίων, ἢ ὑπάρ; καὶ κῆνοι, εἰ μὴ φέγγομεν, ὑπάρ. καὶ
 εἰ τὰχῶς μετακληθεὶς αἰσώπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺ
 ὄργῃ; τοῦ, χάρις τοῖς φίλοις ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη.
 οὐχὶ σύ μοι δέωστοι ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν
 καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἔασαι πρὸς τὴν σὴν σωελθῆν εὐώ-
 χίαν, ἀλλ' ἢ τῶν σοφῶν μόνος; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ
 τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσώπῳ, οὐδέ
 μὲν μηχανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπήντων τὴν θύραν,
 καὶ μὲν ἐνδοθεὶς ἐρωτῶντες, τίποτε σείει ὁ κύων, οὐδ' ὅς
 τισσῶν αὐτῶν σιωπῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῶν ὡς ἀμαθῶν
 πάντων φανέντων, οὐδένα τῶν εἰσῆγαγον, πλὴν
 τὸν σοφῶν τῶν ἀποκριθέντων μοι. οὕτως οὖν τὸ
 αἰσώπῳ ἀπολελογηκέντος, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐ-
 τὸν ἐφκρίσαντο. καὶ μετ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, ὁ ξάν-
 θος ἐπομύσθη τῷ αἰσώπῳ, πρὸς τὰ μνήματα πα-
 ρεγγύετο, καὶ ἂν τῶν λάρναξιν ἐπιγραμματα ἦν
 ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτρπε. τοῦ δ' αἰσώπῳ ἐμτι-
 τούτων ἐγκεχαρηγμένην σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντων,
 α. β. δ. ο. ε. θ. χ, ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ,
 καὶ

Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o here, praeter hunc solum. & Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o praceptor, cupiebas quod ipse contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. & Xanthus, insomnium ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cui rei gratia amicos ignominiose amolitus est, ait non tu mihi here mandasti, ne, quem uulgarium, ac indoctum hominem promittere in tuum conuenire conuiuium, sed solos doctos? tum Xanthus, & quales hi, nonne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuam, & me intus rogante, quod nam moueat canis, neque quod quibus eorum intellexit sermonem. ego igitur cum indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, qui docte respondit mihi. sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit, & quae in arcibus erant epigrammata legens, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uidente,

α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ostendentem Xantho,

καὶ ἐρομῆς εἴ ἄρα ταῦτα εἰδεῖν, ἐπιμελῶς ἐκείνῳ
 σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγλύετ πλὴν τούτων εὐρεῖν δια-
 σάφησιν, καὶ ὠμολόγησεν ἀπορῆσαι πῆς ὄλοις. καὶ ὁ
 αἰσωπος, εἰ διὰ ταύτης φηὶ σήλης ὦ δέωποτα θησαν-
 ρόν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς θάρσει. λή-
 ψῃ γὰρ πλὴν ἐλδουδερῆσ, καὶ δ' ἡμισυ τοῦ χυσίος.
 τότε ὁ αἰσωπος ἀποχῶν φηὶ σήλης βήματα τέσσα-
 ρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησανρὸν, καὶ ἤνεγ-
 κε τῷ δέωπότη, λέγων, δόσ μοι τὶ ἐπαγγελίαν, δὲ ἴς
 εὔρες τὸν θησανρὸν. καὶ ὁ ξάνθῳ, οὐχ ὅσα καμὲ εἰ-
 देंαι, εἰ μὴ καὶ τὸν νόμ ἢ ὡ σοιχείωμ μοι φράσης. δ'
 γὰρ μαθέμ τῶρ, πολλὴ τοῦ ἐνρήματῳ ἐμοὶ τιμιώ-
 τερὸν. καὶ ὁ αἰσωπῳ, ὁ τῶν θησανρὸν κατορύξας ἐν-
 ταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα.
 ἀ καὶ φησὶν, α, ἀποβάς. β, βήματα. δ, τέσσαρα.
 ο, ὀρύξας. ε, εὐρήσας. θ, θησανρὸν. χ, χυσίος. καὶ
 ὁ ξάνθῳ, ἐπειδή πῆς οὕτως ἐπίβολος εἰ καὶ πανῶρ-
 γος, οὐ λήψῃσ τὶ ἐλδουδερῆσ. καὶ ὁ αἰσωπος, ἀναγ-
 γελῶ δ' οὐδῶναι ὦ δέωποτα δ' χυσίον τῷ βασιλεῖ βυ-
 ζαντίωμ. ἐκείνω γὰρ πεταμίνυται. καὶ ὁ ξάνθῳ, πὸ
 δεμ τῶτ οἶδα. κακῆνος, ἐκ ἢ ὡ σοιχείωμ. τῶρ γάρ
 φησὶν. α, ἀπόδος. β, βασιλεῖ. δ, διουυσίω. ο, ὅμ
 εὔρες. θ, θησανρὸν. χ, χυσίος. καὶ ὁ ξάνθῳ ἀκῶσας
 τοῦ βασιλέως εἶναι ὁ χυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβῶμ
 ὁ ἡμισυ τοῦ ἐρμάς, ἡσύχασον. κακῆνος, οὐ σύ μοι
 νῶν τῶτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χυσίον ἐνταυθοῖ κατορύ-
 ξας. καὶ ὅπως, ἀκασον. τῶτο γὰρ λέγει τὰ γράμμα-
 τα. α, ἀνελόμυλοι. β, βαδίσαντες. δ, διέλεσθε. ο, ὅρ
 εὔρετε. θ, θησανρὸν. χ, χυσίος. καὶ ὁ ξάνθῳ δ' εὔρο φη-
 σιν

atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille
 scrutatus, non potis fuit harum inuenire decla/
 rationem, ac falsus est dubitare omnino. tum
 Aesopus, si per hanc columnulam o here thesau/
 rū onđā tibi, q̄ re me remunerabis? & is, cōfide. ac
 cipiēs enim libertatem tuam, atq; dimidium auri.
 tunc Aesopus, distans a cippo passus quatu/
 or, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tu/
 lit hero, dicens, da mihi promissum, per quod
 inuenisti thesaurum. & Xanthus, non si & ego sa/
 piam, nisi & sensum literarum mihi dixeris,
 nam scire hoc multo re inuenta mihi precio/
 sius. & Aesopus, qui thesaurum infodit
 hic, ut uir eruditus literas inscalpsit has,
 quæ & inquit, α, recedens, ε, passus, δ, quatuor,
 ο, fodiens, ε, inuenies, θ, thesaurum, χ, auri. &
 Xanthus, quia ita solers es, & astu/
 tus, non accipies tuā libertatē. & Aesopus, renūci/
 abo dandum aurum o domine regi By/
 fantinorū. illi enim recōditum est. & Xanthus, un/
 de hoc nosti? & ille, ex literis, hoc enim
 inquit, α, redde, ε, regi, δ, Dionysio, ο, quem
 ε, inuenisti, θ, thesaurū, χ, auri. & Xanthus audiēs
 regis esse aurum, Aesopo ait, accepto
 dimidio lucri, taceto. & ille, non tu mihi
 nunc hoc præbes, sed qui aurum hic info/
 dit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicūt lite/
 ræ, α, acceptum, ε, uadentes, δ, diuidite, ο, quem,
 ε, iuenistis, θ, thesaurū, χ, auri. & Xanth⁹, uenias in
 e quit in

σιμ εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θεσσαυρὸν διελώμε-
 να, καὶ σὺ τὴν ἐλθουσίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν,
 ὁ ξάνθος φοβόμενος ὅτι αἰσώπῳ λάλομ, εἰς εἰρη-
 κτῶν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληκθῆναι. καὶ ὁ αἰσώπῳ
 ἀπαγόμενος, τοιαῦτά φησὶμ εἰσιμ αἱ ὑποχρέσεις τῶν
 φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω με τὴν
 ἐλθουσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμοτήριον κελεύεις βλη-
 κθῆναι με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆ-
 ναι. καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάντω καλῶς φέε. ἴν' ἐλθουσί-
 ας τυχῶμ, σφοδρότερός με γλήη κατήγορος. ὁ δ' αἰ-
 σώπῳ εἶπεμ, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακῶν ποιῆμ, ποί-
 ηι; πάντως καὶ ἄκωμ ἐλθουσίωσες με. καὶ δὲ τῶν και-
 ρῶν τῶνδε, σωπέσε τι τοῖσδε ἐν σάμῳ. πανδῆ-
 μες ἑορτῆς ἀγορεύει, ἀφῆκε ἄετὸς καταπῆς, καὶ τὸν
 δημόσιον ἀρπάσας δακτύλιον, εἰς δ' ἄλλο κόλπον ἀφῆ-
 κεμ. οἱ μὲν οὖν σάμιοι δορηθέντες, καὶ εἰς πλείω πῶ-
 τῶνδε τ' σημεῖα πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, καὶ ταυτὸν ἀδρι-
 οθέντες, ἤρξαντο δεῖν τ' ξάνθῳ, ἅτε πρώτῳ τῶν πολι-
 τῶν ὄντων καὶ φιλοσόφῳ, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ ση-
 μείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τῶν ὄλοις ἐπαπορῶμ, χροῖον
 ἤτησε. Ὁ ἀεικόμῳ οἴκαδε, πολλὸς ἦμ ἀδυμῶμ, καὶ
 τῆ λυπῆ βαπτίζομην, οἷα δὲ μηδὲμ κρῖνοι δυνά-
 μῳ. ὁ δ' αἰσώπῳ τῶν ἀδυμῶμ συνοίσας τοῦ ξάνθῳ,
 προσελθῶμ, λέγει. τ' χάριμ ὡς δέωσα οὕτω διατελῆς ἀ-
 θυμῶμ ἐμοὶ προσανάνθῳ, χάριμ εἰπῶμ τῶν λυπῶν.
 αἰσώπῳ δ' εἰς ἀγορᾶμ προσελθῶμ, εἶπέ τοῖς σάμιοις, ὡς
 εἶώ μ' οὔτε σημεῖολυτῆμ ἐπαιδεύθῆμ, οὔτ' οἰωνοσκοπῆμ.
 πᾶσι δέμοι πρόσσει πολλῶμ πῆραμ εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῶμ
 ζῆτῶμ λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ἐπιτύχῳ φησὶ λύσεω
 δέωσα

quit in domum, ut & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. profectis ergo, Xanthus timens Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. & Aesopus inter abducendū, huiusmodi inquit sunt pmissa philosophorū: non solum em̄ non accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, nimirum recte inquis, ut parta libertate, uehementior sis cōtra me accusator. tum Aesopus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac malū, om̄ino uel inuitus liberabis me. Ea uero tēpestate huiusmodi res Sami obtigit, cum publice festum celebraret, repente aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Sami perterriti, & in plurimum ob hoc prodigiū cū incidissent mœrorem, in unū coacti, cœperunt rogare Xanthū, quod primus ciuū esset, & philosophus, ut sibi iudicium prodigi manifestaret, at ille omnino ambigēs tēpus petijt, & profectus domū, multum erat tristis, & solitudinibus inersus, ut qui nihil iudicare posset. sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adies ait, qua causa o here sic pseueras tristiari: mihi cōmitte salute dicta mœrori. cras in forum profectus dic Samijs, ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus. ipse uobis quæsitū soluet, & si ipse cōsecutus fuero solutionē

e 2 here,

δέωπον, σὺ πλὴν δόξαν ἀποίσκη τοῖσ' τῶν χρώμενον
 δ' ἄλλω. ἄν δ' ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἢ ἐντεῦθεν προσε-
 βήσεται ὑβρίεις. περὶ δὲ τοῦ ὄξανδρου, ὅτι φησὶ ὑβρισ-
 ας εἰς δὲ δέατρον ἀπαντήσας, καὶ κατασὰς εἰς δ' ἀμεί-
 στον, καὶ τὰς ὑποθήκας ἀσώπῃ διελέχθη τῆς σωφελ-
 οῦσιν. οἷδ' εὐδέως ἠξίουσιν τὴν ἀσώποιν κληδῶναι. τοῖ
 δ' ἀδικησάντων καὶ πάντων ἐπὶ τῷ μέσῳ, οἱ σάμιοι τὴν
 ὄψιν αὐτῶν κατανοήσαντες, ἐρεχελουῶντες, ἐφώνουσιν, αὐ-
 τῶν ἢ ὄψιν σημεῖον λύσει; ἐκ τῶν ἀρχῶν τὸ τὸ τί ποτε
 καλὸν ἀκασόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ ἀσώ-
 πῳ κατασείσας τῆς χειρὸς, καὶ ἠσυχίαν ἀτήσας γε-
 νέσθαι, φησὶν. ἄνδρες σάμιοι, τί με πλὴν ὄψιν σκώ-
 πητε. οὐκ εἰς πλὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπετε
 χεῖρ. πολλὰ γὰρ καὶ τῆς φαύλης μορφῆς χεῖρ νοῦν ἢ
 φύσιν ἐνέδεικται. ἢ πλὴν ἔξωθεν τῆς κοραμῖων μορφῆς σκο-
 πῆτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ πλὴν ἐντὸς γενῶσιν τοῦ οἴνου; ταῦ-
 τα τοῖς ἀσώπῃ πάντες ἀκασάντες, ἔλεγον. ἀσώπε,
 εἴ τι δῶσσαι, λέγε τῆς πόλεως. καὶ ὁ, μετὰ παρρησί-
 ας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδὴ περὶ ἡ τύχη φιλονεικῶ
 οὐσα δόξῃς ἀγῶνα τέθεικε δέωπον καὶ δ' ἄλλω, καὶ μὴ
 ὁ δ' ἄλλω ἠπῶν φανῆ τῶν δέωπον, διὰ μασίγων ἐλεύ-
 σεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πλε-
 γὰς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παρ-
 ῆσιν χαρίσοιθέ μοι, ἐγὼ ναῦ ὑμῶν ἀδέως τὴν ζητῆ-
 μνον φράσω. τότε ὁ δὴ μῶν ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς
 τὴν ξάνδρον ἐβόων, ἐλευθερίωσιν ἀσώποιν. ὑπάκουσον
 σάμιοις. χάρισαι πλὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν τῆς πόλεως. ὁ δ'
 ξάνδρος, οὐκ ἐπέδουε. ὅτι ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνδε, εἰ μὴ
 σοὶ δοκεῖ ὑπάκουσαι τῶν δὴ μῶν, ἐγὼ τῆς δεῖ τῆς ὥρας
 ἀσώποιν

here, tu gloriam reportabis tali utens
 seruo. sin minus fuero consecutus, mihi soli e-
 rit dedecus. persuasus igitur Xanthus, & poste-
 ro die in theatrum profectus, & astans in me-
 dio secū dū admonitiōes Aesopi cōcionat⁹ ē ijs, q̄
 cōuenerāt. illi uero statim rogabāt Aesopū acciri,
 qui cum uenisset, stare t̄q; in medio, Samij
 facie ipsius cōsiderata deridētes clamabant, hac
 facies prodigiū soluet? ex deformi hoc quid unq̄
 boni audiemus? atq; ridere cōeperunt. & Aeso-
 pus extenta manu silentio peti-
 to, inquit, uiri Samij, quid faciem meam cauil-
 lamini? non faciem, sed animum respicere
 oportet. saepe em̄ in turpi forma bonum animum
 natura iposuit, an uos exteriorē testarū formā cō-
 sideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? hac
 ab Aesopo cū audissent omnes, dixerūt, Aesope,
 si quid potes, dic ciuitati. & ille auda-
 cter ait, uiri Samij, qm̄ fortuna, q̄ cōtētiōis studio-
 sa est, gloriæ certamen p̄posuit dño & seruo, & si
 seruus inferior uideat̄ dño, uerberibus caesus abi-
 bit. sin autē prastantior, nihilo minus & sic uerbe-
 ribus lacerabit, si uos per meam libertatem lo-
 quēdi mihi fiduciā idulseritis, ego nūc uobis itre-
 pide q̄sitū narrabo. tūc popul⁹ uno ore clamabāt
 ad Xanthum, libertate dona Aesopum, obtēpera
 Samijs, largire libertatem eius ciuitati. at
 Xanthus non annuebat, & prator ait, Xanthe si
 tibi non placet auscultare populo, ego hac hora
 e 3 Aesopum

αἰσώπομ ἑλευθέρον ἄμ ποιήσαιμι. καὶ τότε σοὶ ὁμότη-
 ρ κῆ ἔσαι. πνικαῦτα, τοίνω ὁ ξάνδῳ ἄνάγκη πῶ
 ἑλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνδῳ ὁ τι
 λόσοφῳ ἑλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἰσώπομ. καὶ τῷ
 τῷ πέρειε ὁ τῷ αἰσώπος λόγῳ εἰλήφει, φαρμύς
 πρὸς τὸν ξάνδου, ὡς καὶ ἄκωμ ἑλευθερώσειε με. αἰσώ-
 πῳ οὖν ἑλευθερίας τυχώμ, εἰς εἰς δὲ μέσομ ἔφη.
 ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βασιλεὺς τῷ ὅρ
 μίτωρ ἐσίμ. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν διακτύλιον οὗτῳ
 ἀρπάσαι ἀφῆκεμ εἰς δὲ ἄλλο κόλπομ, τῷτο σημεῖον
 βόλεται, ὅτι τῷ νυκτὶ βασιλέωμ τις βόλεται ὑμῶμ
 πῶ ἑλευθερίαν δὲ ἔλθωσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀ-
 κήριε δειξάι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατῆ
 φείας ἐπλήθησαν. μετὰ δὲ οὐ πολὺν χρόνον καὶ
 γράμματα πρὸς κροίσου τῷ λυδῶμ βασιλέωμ ἦκει σα-
 μίοις, κελεύοντα δὲ ἀπὸ τῷδε φόρου αὐτῷ παρέχεμ.
 εἰ δὲ μὴ παίδοιντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβου-
 λεύσαντ μὲν οὖν ἅπαντες, εἰδέναι γὰρ ὑπήκοοι γε-
 νέσθαι τῷ κροίσῳ. σωοῖσομ μὲντοι εἶναι καὶ αἰσώ-
 πομ ἐροτῆσαι. κακῆν ἔροτηδεῖς εἶπε. τῷ ἀρχόν-
 τωμ ἡμῶμ γνώμην δειδωκότωμ εἰς φόρον ἀπαγωγὴν
 ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβολῶν μὲν οὐδὲ ὡς, λόγον
 δὲ ἐρῶ ὑμῖν. εἰ εἴσεοδε δὲ συμφέρομ. ἢ τύχη δύο ὁδοὺς εἰ-
 δεῖεμ ἐν τῷ βίῳ. πατέρωμ μὲν ἑλευθερίας, ἢ ἢ μὲν ἀρ-
 χὴν δὲ ὑσβάτε, δὲ ἢ τέλος ὁμαλόμ. πατέρωμ ἢ δουλείας.
 ἢ ἢ μὲν ἀρχὴν, εὐπειθῆς τὴν βίασιν, δὲ ἢ τέλος ἐπώδωρομ.
 ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμῖς ἑλευθεροὶ ὄν-
 τες, ἐκόντες οὐ γινόμεθα δούλοι. καὶ τῷ πρεσβυτέρωμ οὐ σὺν εἰρή-
 νῃ ἀπέπεμψαμ. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβου-
 λεύσατ

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario libertatē reddidit. & præco clamauit, Xanthus philosophus liberū Samis largitur Aesopū. atq; interim finem sermo Aesopi accepit dicentis Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatē consecutus, stans in medio ait, uiri Samij, aquila ut scitis, regina auium est. quoniam autē imperatoriū anulum hæc raptum demisit in serui sinum, hoc significare uult, quendā ex ijs, qui nūc sunt, regē, uelle uestrā libertatē in seruitutē redigere, atq; sancitas leges irritas facere. his auditis Samij more repleti sunt. Sed nō multo post tempore, & literæ à Cræso Lydorum rege uenerunt ad Samios, iubētes eis ab illo tpe ut tributa sibi pēderēt; sin min⁹ obtēperauerit, ut ad pugnā se pararet. cōsultabant igitur uniuersi. Timuerunt em̄ subditi fieri Cræso, conducibile tamen esse & Aesopum consulere. & ille consultus, ait, cum principes uestri sententiam dixerint de tributo dando obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minie, sed narrationē uobis afferā. & scietis qd cōducat. fortūa duas uias ostendit in uita, alterā libertatis, cuius principiiū accessu difficile, sed finis plan⁹, alterā seruitutis, cui⁹ pricipiū facile, & accessibile, finis autē laboriosus. his auditis, Samij exclamauerūt. nos cū sim⁹ liberi, serui esse gratis nolum⁹, & oratorē iſecta pace remiserunt. his ergo cognitis, Cræsus de-

λείσατο πόλεμον κῆτι σαμίω κινῆν. ὁ δὲ πρεσβυτῆς
 ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἄν δαυηδεῖν σαμίους ὑπὲρ χεῖρα λαί-
 βῆν, αἰσώπῳ παρὰ αὐτοῖς ὄντι, καὶ γνώμας ὑποτι-
 δέντι. δάων δὲ μᾶλλον εἶπε μὲν βασιλεῦ, πρέσβεις
 ἀποσείλας, δῖζαιτῆσαι παρὰ αὐτῶν αἰσώπορ, ὑποχό-
 μων αὐτοῖς ἀντὶ αὐτῶν χάριτας ἄλλαστε δώσαμ, κῆ
 λύσιμ τῆν ἐπιταπτομλίωμ φόρωμ. καὶ τότε τάχα οἶός
 τε ἔση τῶτων ποριγενέας. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κῆτι ταῦ-
 τα πρεσβυτῆρ ἀποσείλας, ἐκδοῦμ ἦτι τὸν αἰσώπορ-
 σάμιοι δὲ τῶτων ἐκδοῦσιν γνώμης ἐγγύοντ. αἰσώπορ δὲ
 τῶτων μαδῶμ, ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀγορῶν ἔση. καὶ φησὶν,
 ἄνδρες σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν πορὶ πολλῶν ποισμαῖ πα-
 ρὰ τῶν πόδας ἀδικεῖσθαι τῶν βασιλέων, ἐδέλω δὲ ὑμῶν
 ἕνα μῦθον εἶπεμ, καὶ ὁμ χροῖον ὁμόφωνα ἡμ τὰ ζῶα,
 πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις σωῆσαν. τῆν δὲ κυ-
 νῶν συμμαχοῦστων τῶν δρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀ-
 ποσοβοῦστων, οἱ λύκοι πρεσβυτῆρ ἀποσείλαντες, εἰ-
 φασαμ τῶν προβάσιμ, εἰ βόλοιντ βιοῦν ἐν εἰρήνῃ κῆ μη-
 δῆνα πόλεμον ὑποπτεύειμ, τοὺς κῶνας αὐτοῖς ἐκδοῦ-
 ναι. τῆν δὲ προβάτων ὑπὲρ ἀνοίας πεσόντων, καὶ τῶν
 κῶνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τῶν τε κῶνας διεσώρα-
 ξαμ, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶσα διέφθεραμ. οἱ σάμιοι τοί-
 νω δὲ τῶ μῦθῳ βόλημα σωοήσαντες, ὤρμησαμ μὲν
 παρὰ ἑαυτοῖς καταχεῖν τὸν αἰσώπορ. ὁ δὲ οὐκ ἠνέχετ.
 ἀλλὰ τῶν πρεσβυτῆρ σωαποπλεύσαας, πρὸς κροῖσον
 ἀπῆε. ἀδικομλίωμ δὲ αὐτῶν εἰς λυδίωμ, ὁ βασιλεὺς
 ἐπίπροθεμ αὐτῶν ἅντα τὸν αἰσώπορ δεασάμηντι,
 ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδῶμ
 μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τσαύτημ. καὶ ὁ αἰσώπορ,
 μέγιστος

creuit bellum in Samios mouere, sed legatus
retulit, non poteris Samios debella-
re, quādiu est apud eos Aesopus, & consilia sug-
gerit. potes autem magis ait o rex, legatis
missis, petere ab ipsis Aesopum, pollici-
tus eis & gratias alias relaturum, &
solutionem iussorū tributorū. & tunc forte pote-
ris eos superare, & Cræsus his persuasus,
legato missio dedi sibi petebat Aesopum.
Samij autem hunc tradere decreuerunt.
quo cognito, Aesop⁹ in mediā cōciōe stetit, ac iqt,
Viri Samij, & ego permulti facio ad
regis pedes proficisci. sed uolo uobis
fabulā dicere. quo tēpore aīalia inter se loq̄bant,
lupi bellū ouibus intulerūt, unā uero cū ouib⁹ cani-
bus prāliantibus, ac lupos ar-
centibus, lupi legato missio di-
xerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nul-
lum suspicari bellum, ut canes sibi trade-
rent, ouibus ob stulticiam persuasus, & ca-
nibus traditis, lupi & canes dilacera-
runt, & oues facillime occiderunt. Samij igi-
tur fabulæ sensu cognito, decreuerunt
apud se detinere Aesopum. ille uero non tulit,
sed cum legato unā soluit, & ad Cræsum
se conferebat. profectus autē in Lydiam, Rex
ante se stantem Aesopum uidens
indignat⁹ est dicēs. uide q̄lis homūcio ipedimēto
mihi ad tantā insulā subigēdā fuit. tum Aesopus
e 5 maxime

μέγιστε βασιλεῦ ; οὐ βία οὐδὲ ἀνάγκη πρὸς σέ παρῆ
 γενόμεν, ἀλλ' ἀνδραίρετος πάρεμι . ἀνάχθε δέ με μι-
 κρόν ἀκῶσαι . ἀνὴρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἄπο
 κτιννύς, εἶλε καὶ τέτηγα . ἐπεὶ δὲ κἀκῆνομ ἠβύλαθ
 τὸ κτεῖναι, φησὶμ ὁ τέτηξ . ἀνδρωπε μὴ με μάτλω ἄ-
 νελθε . ἐγὼ γὰρ οὔτε σάχω βλάπτω, οὔτ' ἄλλοτι ἤ
 ἀπάντων σε ἀδικῶ . τῆ κινήσει δὲ τῆν ἔνι μοι ὑμῶν
 ἠδὲ φθέγγομαι , τέρπων τῆς ὀδοιπόρου . φωνῆς οὐ
 παρ' ἐμοὶ πλέορ οὐδὲμ εὐρήσεις . κἀκῆνθ . ταῦτα
 ἀκῶσας, ἀφήκερ ἀπιέναι . κἀγὼ γοῶν ὦ βασιλεῦ ἤ σῶμ
 ποδῶν ἀπτομαι , μή με εἰκὴ φονεύσης . οὐδὲ γὰρ οἶός τ'
 εἶμι ἀδικῆσαί τινα . ἔνι εὐτελείᾳ δὲ σώματθ γενί-
 ναῖορ φθέγγομαι λόγῳ . ὁ δὲ βασιλεὺς θαναμάσας ἄ-
 μαθ οἰκτεῖρας αὐτὸν, ἔφη . ἄσωπε , οὐκοῦν ἐγὼ σοὶ
 δίδωμι δ' ἑλῶ, ἀλλ' ἡ μοῖρα . ὁ γοῶν θέλεε, αἴτη καὶ
 λήψη . καὶ ὁ δὲ, δέομαί σε βασιλεῦ, διαλλάγηδι σαμίσις .
 τῷ δὲ βασιλέως εἰπόντθ δὴ ἑλλάγμαι , πεσὼν ἐκεί-
 νος ἐπὶ πλὴν γλῶ, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγηε, καὶ μετ'
 τὰ τῶν τούε οἰκείεσ, συγγραφάμλου μύθου, τούε μέ-
 γη καὶ νῶν φερομύθου, παρὰ θεῖ βασιλεῖ κατέλιπε .
 δεξάμενος δὲ παρ' αὐτῶ γράμματα πρὸς σαμίσις, ὡς
 ἐνεκερ αἰσώπῃ τῶτοιε δὴ ἑλλάγμαι, καὶ δῶρα πολλὰ,
 πλενύσας ἐπανῆλθερ εἰς σάμορ . οἱ μὲν οὐκ ἄμιοι τῶ-
 τῶν ἰδόντεσ, σέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν . καὶ χο-
 ρούε ἐπ' αὐτῷ σωεσῆσαντο . ὁ δ' αὐτοῖε τάτε τῷ βασι-
 λέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξερ ὡς πλὴν εἰς αὐ-
 τὸν γενομύθου παρὰ τῷ δήμῳ ἐλθουδρίαρ, ἐλθουδρίαρ
 πάλιν ἠμείψατ . μετὰ δὲ τῶν νήσοσ ἀπάρας,
 παρήει πλὴν οἰκτεμύθου, τοῖε ἀπανταχῶ τῆν δι-
λοσόφωρ

maxie rex, nō uī, neq; necessitate coact⁹ ad te uenī, sed sponte adsum. patere autem me parumper audire. Vir quidā cū locustas caperet, occideretq; cepit & cicadam, cum & illam uellet occidere, inquit cicada, o hō ne me frustra occidas, ego enim neq; spicam lædo, neq; alia in re quapīā iniuria te afficio. motu uero, q̄ i me sūt mēbranularū, suauiter cāto, delectās uiatores. p̄ter igitur uocem in me amplius nihil inuenies. & ille his auditis, permisit abire. & ego itaq; o rex tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas. nō enim possum iūria quēq; afficere, sed i uili corpe generosum loquor sermonem. rex autem miratus simul & miseratus ipsū ait, Aesope, non ego tibi largior uitam, sed fatum. ergo quod uis, pete, & accipies. & ille, rogo te o rex reconciliare Samijs. cumq; rex dixisset, recōciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasq; ei agebat. Et post hęc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis recōciliat⁹ fuerit, atq; munerib⁹ multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia eius gratia constituerunt, ille autem & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. post hęc uero ab isula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis

λοσόφου διαλεγόμενου. ἀδικόμηνος δὲ καὶ πρὸς βα-
 βυλῶνα, καὶ πῶς ἑαυτὸ σοφίαν ἐπίδηξάμην, με-
 γας πρὸς τοῦ βασιλεῖς λυκίῳ ἐγγύετο. κατ' ἐκείνους δὲ
 τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντες,
 καὶ τέρψεως χάριμ προβλήματα τῶ σοφιστικῶν πρὸς
 ἀλλήλους γράφοντες ἐπέμπορ. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμε-
 νοι, φόρως ἐπὶ ρήτοισι πρὸς τῶν πεμπόντων, ἐλάμβαν-
 ον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρῆχον. ὁ τοίνυν αἴσω-
 πος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων λυκίῳ συ-
 νῶν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμῆν ἐποίησεν τὸν βασιλέα. καὶ
 αὐτὸς δὲ διὰ λυκίῳ ἔδρα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμ-
 πεν. ὡν ἀλύτων μνηόντων, φόρως ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους εἰσέπραπεν. αἴσωπος δὲ μὴ παύσεισθαι
 σάμην, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννομον πῶς κληῖσιν εἰ-
 θεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῖς
 προσενέγκας, σωείησε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ
 ἔννοου τῆς τῆς δεμῶν παλλακῆς συμφυαρέντου, αἴσω-
 πος τῶν γνούς, ἀπελάυνεν ἑμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ,
 τῆς κατ' ἐκείνους ὄργῃ ληφθεῖς, ἐπισολύει τε παλασάμει-
 νος παρ' αἴσωπος δὴδεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιστομῶν
 λυκίῳ, ὡς αὐτοῖς ἐτοιμὸς ὅτι προστίθεσθαι μάλ-
 λον ἢ τοῦ λυκίῳ, τοῦ βασιλεῖς ἐνεχείρισε, τοῦ τῶ
 αἴσωπος ταύτῳ σφραγισάμην δακτυλίῳ. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς τῆς τε σφραγίδος παθεῖς, καὶ ἀπαραιτήτω ὄρ-
 γῃ χησάμενος, πρὸς αἴσωπον τοῦ ἐρμίππου κελύει μὴ
 δὲμ δεγτάσαντα, οἷα δὲ προσότιω διαχειρίσασθαι
 αἴσωπον. ὁ δὲ ἐρμίππος, φίλος τε ἦν τοῦ αἴσω-
 που, καὶ τότε δὲ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἐν τινι γὰρ
 τῶν τάφω μνησθένος εἰδότες κρύψας τὸν ἄνθρωπον, ἐν
 ἀπορρήτοις

Iosophis disputando. profectus & in Ba/
 bylonem, & suā ipsius doctrinā demōstrādo ma/
 gnus apud regem Lycerum euasit. Illis enim
 temporibus reges inuicem pacem habentes,
 atq; delectatiōis gratia q̄stioēs uicissim sophistarū
 scribendo mittebant, quas qui solue
 rent, tributa pacta à mittentibus accipie
 bant, qui uero non, æqualia præbebant. Aeso/
 pus igit̄ quæ mittebant̄ problemata Lycero itelli
 gens dissoluebat, & clarū reddebat regem, &
 ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remit
 tebat. quæ cum remanerēt insoluta, tributa rex q̄
 plurima exigebat. Aesopus aut̄ cū nō genuisset fi
 lios, nobilem quendam Ennum nomine ad/
 optauit, atq; ut legitimū filium Regi
 allatum, cōmendauit. nō multo autē post tēpore
 Ennus cū adoptātis cōcubina rē habuit, hoc sciēs
 Aesopus expulsurus erat domo
 Ennum, qui in illum ira correptus, epistolamq; fi/
 ctam ab Aesopo scilicet ad eos, q̄ sophismatis cū
 Lycero certabāt, q̄ ipsis parat⁹ esset adhærere ma
 gis, quàm Lycero, Regi dedit
 Aesopi signatam anulo. Rex
 & sigillo credens, atq; inexorabili i/
 ra percitus, statim Hermippo iubet, ut nul
 la examinatione facta, ut proditorem occideret
 Aesopum. at Hermippus & amicus fuerat Aeso
 po, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro em̄
 quodam nemine sciēte occultauit hominem,
 & secreto

ἀποξήτοις ἔτρεφεν. ἔννοθ δὲ, τῷ βασιλέως κελεύσαν-
 τῷ, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπῳ παρέλαβε. με-
 τὰ δὲ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίῳν πυ-
 νόμοις αἰσώπῳ περικέναι, πέμπει λυκίῳν παρὰ
 χῆμα ἐπισολῶν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποσῆλαι κελεύ-
 σασιν, οἱ πύργου οἰκοδομήσασιν, μήτ' οὐρανῶ, μήτε γῆς
 ἀπτόμῳ, ἢ τῷ ἀποκρινόμενον αἰεὶ πρὸς πάντ' ὅσα
 ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τὸ τοιοῦσαντα, φόρος εἰσπράττην.
 εἰ δὲ μὴ, κατατίθει. ταῦτα τῷ λυκίῳ ἀναγνωσέν-
 τα, ἄθυμίᾳ ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων διαμαρτύ-
 ρῆ πρόβλημα δὲ παρὰ τῷ πύργῳ στωῆναι. ὁ μὲντοι βα-
 σιλεὺς, καὶ κίονα ἐν ἑαυτῷ βασιλείᾳ ἐλεγεν ἀπο-
 λωλεῖναι τῷ αἰσώπῳ. ἔρμιππος δὲ τὴν τῷ βασιλέ-
 ως δὲ αἰσώπῳ λύπῳ μαθὼν, προσῆλθε τε τῷ βασι-
 λεῖ. ἢ ζῶν ἐκένον εὐγγελίσασιν, προσθεῖς αὐτῷ δὴ χά-
 ριν αὐτὸν οὐκ ἀνείλεν, εἰδὼς ὡς μελήσει ποτὲ τῷ βα-
 σιλεῖ ἐν ἀποφάσει. τῷ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ
 τῶν ἡδέντων, αἰσώπῳ ρυπῶν καὶ ἀχμῶν ὅλος
 προσώχθη, καὶ τῷ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτὸν, διακρύ-
 σαντος, λῶσαδαί τε καὶ ἐν ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ ἀξιωθῆναι
 κελεύσαντῷ, αἰσώπῳ μετὰ τῶν καὶ ὑπὲρ ὧν καί
 τηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκύασιν. ἐφ' οἷς καὶ τῷ βα-
 σιλέως τῷ ἔννομον ἀναιρεῖν μέλλοντῷ, αἰσώπῳ αὐ-
 τῷ συγγνώμῳ ἠτήσατο. ἐπομύως δὲ τῶν, ὁ βασι-
 λεὺς τὴν τῷ αἰγυπτίῳ ἐπισολῆν τῷ αἰσώπῳ ἐπέ-
 δωκεν ἀναγνῶναι. ὅδ' αὐτίκα, τὴν λύσιν σωεῖς τῷ
 προβλήματῷ, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευ-
 σεν, ὡς ἐπειδὴ χειμῶν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τοὺς τε
 τῷ πύργῳ οἰκοδομήσοντας, ἢ τῷ ἀποκρινόμενον
πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnē Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tpe Nectenabo rex Aegyptiorū audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neq; cœlum, neq; terrā attingentē, & respōsurū semp aliquē ad oia quæcūq; rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret. sin minus, solueret. his lectis

Lycer^o mœrore affect^o est, cū null^o ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interisse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum cognito, adiit ad regem, & uiuere illū renunciauit, addiditq; ipsi^o causa Aesopū nō peremisse, sciēs q; pœniteret aliquñ regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est. cumq; rex ut eum uideret, illachrymasset, atq; ut lauaretur, aliâq; cura afficeretur, iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. at ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præterisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquē ad rogata.

πρὸς τὰ ἐπορωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰ-
 γυπίους πρέσβεις ἀπέπελεν. αἰσώπῳ δὲ πλὴν ἄρα
 χῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἐκδοτορ αὐτῷ
 πρᾶδους καὶ τὸν ἔννομον. ὁ δὲ ἄσωπος παραλαβὼν
 τὸν ἔννομον, οὐδὲν ἄλλο ἐκείνῳ ἔδρασε. ἀλλ' ὡς ἦν πᾶ-
 λιμ προχῶν, ἄλλως τε καὶ τῶν ὑπετίθει τοὺς λόγους.

τέκνον, πρὸ πάντων, σέβου δὲ θεῶν. τὸν βασι-
 λέαν δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου, δεινὸν σεαυ-
 τῷ πρᾶσκέυαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε. τοῖς δὲ φί-
 λοις πρᾶσον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνοσέρες σοι μάλι-
 λον γίνεσθαι. ἔτι τὸν μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὖχος καὶ πέ-
 νεσθαι, ὡς μὴ οἶσθαι τε εἶναι λυπεῖσθε. τοὺς δὲ φίλους
 καὶ πάντα, εὖ πρᾶττεν βάλου. αἰεὶ τῇ γυναικὶ σου
 χρῆσθαι ὁμίλει, ὅπως ἕτερος ἀνδρὸς πῶσα μὴ ζητήσῃ
 λαβῆναι. κῆφον γὰρ δὲ τῆν γυναικῶν ὅστι φῦλον. καὶ
 κολακόνόμῳ ἐλάττω φρονεῖ κακά. ὀξῆσθαι μὴ πρὸς
 λόγον κηῖσαι πλὴν ἀκολῶ. φιλίαν δὲ γλώττης ἐγκρατῆς
 ἔσο. τῶν εὖ πρᾶτθῶσι μὴ φθόνη, ἀλλὰ σύγχαίρει. φθο-
 νῶν γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάπτει. τῆν οἰκετῶν σου ἐπι-
 μελεῖ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεωπότην σε φοβῶνται, ἀλλ'
 καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχρῶς μανθά-
 νειν αἰεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέποτε πεισίσθαι
 ἀπόρρητα. αἰεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σε κυριεύσει.
 κατ' ἡμέραν καὶ εἰς πλὴν αὐρίον ἀποταμιεύου. βέλτι-
 ον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα
 τῆν φίλων ἐπιδιδῶν. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς σωαν-
 τῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῶν κυναρίων ἄστρον ἢ οὐρὰ προσ-
 πορίζει. ἀγαθὸς γινόμενός τε μὴ μετανόει. ψίδυρον ἄν-
 δρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας. τὰ γὰρ ὑπὲρ σου λεγόμενα

καὶ

ad rogata. Rex igitur, Aegyptios legatos remisit. Aesopo autem pristinam administrationē tradidit omnē, deditū ei tradens & Ennum. at Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto alijsq;, atq; his admonuit uerbis.

Fili ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem te ipsum præbe, ne te contemnant, amicis facilem, & cōmunicabilem, quo longe beneuolētiores tibi sint. itē inimicos male habere p̄care & esse paupes, ne te possint offendere. at amicos in omnibus bene ualere uelis. semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit. leue enim mulierum est genus, ac adulatū minus malum cogitat. uelocem ad sermonem ne posside auditum. linguæ cōtinens esto. bene agētib; ne inuide, sed cōgratulare. inuidēs em̄ te ip̄m magis offendet. Domesticorū tuorum satage, ut te nō solū ut dominū timeant, sed etiā ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri nō unquam credas secreta. nā semp̄ armat, quo modo tibi dominet̄. Quotidie in diem crastinum reconde. melius em̄ mortuū inimicis relinquere, quā uiuētē amicorum indigere. Salutato facile, qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne p̄niteat. Susurronem uirum eijsē domo tua, nam quæ à te dicuntur,

f ac fiunt

καὶ προτὸ μῦθον, ἑτέροις φέρωμ ἀναδήσει· πράττε μὲν
 τὰ λυπηρόντα σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυπῶ-
 πῶ. μήτε πονηρὰ βουλευσὴ ποτέ, μήτε τρόπος κα-
 κῶν μιμήσῃ. τούτοις τῶν αἰσώπων τὸν ἔννομον νεβετήσαν-
 τῶ, ἐκείνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ σωφροσύνῃ
 οἷά τινι βέλει πωληγίς τῷ ψυχῶν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέ-
 ρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἰσώπος δὲ τὸν ἰσθμῶν πᾶν-
 τας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλλη-
 φθίῳαι κελεύει. συλληφθέντας οὖν οὕτως, ἔδραφεν ὡς λέ-
 γεται καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπου οὐ πᾶν τι με πειδόμε-
 νον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσκρη-
 μύων βασάζοντα εἰς ὑψῶν αἴρεσιν. καὶ οὕτως ὑψη-
 κόως τοῖς πασιμ εἶναι, ὡς ὅπου ἄν ἐκεῖνοι βό-
 λοιπτο ἰππῶν ἄντε εἰς ὑψῶν, ἄν τε εἰς γῆν χαμᾶζε.
 ἦ δὲ χειμῶν ὥρα παραδραμάσκει, καὶ ἦρος διὰ
 γελάσαντῶ, ἅπαντα τὰ πρὸς πλὴν ὁδὸν συσχευασά-
 μωνος αἰσώπων, καὶ τοὺς τε παῖδας λαβὼν ἑλθὼν
 αἰετοὺς, ἀπῆγεν εἰς αἴγυπτον, πολλῆ φαντασίᾳ καὶ
 δόξῃ πρὸς κατὰ πλῆξιν πῶν ἐκεῖ κεχρημύτῶ. νεκτενα-
 βῶ δ' ἀκῶσας παραγεγονέναι τὸν αἰσώπον, ἐν ἡδρῶν
 μακροφῆσι τῶν φίλοις, μεμαδηκῶς αἰσώπον τεθνηκέ-
 ναι. τῇ δ' ἐπίδῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν-
 τέλει λυκῶν παριβαλέσιν σολῶν, αὐτῶν ἑρέαμ ἐνεδύ-
 σατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ κα-
 θεθεῖς ἐφ' ὑψηλῶν δίφρων, καὶ τὸν αἰσώπον εἰσαχθῶναι
 κελεύσας, τίμι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἰσώπε,
 καὶ τὺς σὺν ἐμοί; καὶ ἔε, σὲ μόν ἡλίω ἑαρινῶν, τὺς ἢ
 παρὶ σὲ τῶν, ὡραίοις εἰσάχυσί. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας
 αὐτὸν, καὶ δῶροις ἐδέξιώσατο. τῇ ἢ μετ' ἐκείνῳ ἡμέρᾳ
 πάλιν

ac fiunt, alijs communicabit. Fac,
 quæ te non mœstificent. Contingentibus ne tri-
 stare. Neq; praua cōsulas unq̄, neq; mores malo-
 rum imiteris. His ab Aesopo Ennus admoni-
 tus, tum sermone, tum sua conscientia,
 ut sagitta quadā percussus animū, paucis post die-
 bus ē uita discessit. Aesopus autem aucupes om-
 nis accersiuit, atq; aquilarū pullos q̄tuor ut cape-
 rent, iubet. sic itaq; captos nutriuit, ut di-
 citur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem
 adhibemus, ut pueros in sportis ipsis appen-
 sis gestando in altum uolarent, atq; ita obedi-
 entes pueris essent, ut quocunq; illi uel-
 lent, uolarent siue in altū, siue in terram in humū.
 præterito uero hyemali tempore, ac uere arri-
 dente, cum ad iter omnia paraf-
 set Aesopus, & pueros accepisset, &
 aqlas, decessit in Aegyptū multa imaginatiōe, &
 opinione ad stupefactionē illorū hoīm usus. Sed
 Nectenabo audito adesse Aesopū, isidijs circūuē-
 tus sum inq̄ amicis, q̄a itellexerā Aesopū mortu-
 um esse. postridie aut̄ iussit rex ut omnes magi-
 stratus candidis circūdarent uestib⁹, ipse creā* idu-
 it, & coronam, ac gemmatam Citarim. cumq; se-
 dens in alto folio, Aesopum introduci
 iussisset, cui me assimilas ingrediētī inq̄ Aesope,
 & eos q̄ mecū sūt. & ille, te qdē Soli uerno, q̄ uero
 te circumstant, maturis aristis. & rex admiratus
 ipsum, & donis eum prosecut⁹ est. postero aut̄ die

πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λυκοτάτῳ ἐνσκοθασάμῳ, ὅτις δὲ φίλοις φαικῶς κελύσας λαβῆν, εἰσελθόντα τὸν αἰσωπὸν, πῶς προτέρῃ αὐτῷ πεύσιμ ἐπύθετο. καὶ ὁ αἰσωπὸς, σὲ μὲν εἶπερ εἰκάζω ἡλίω. τὺς δὲ πρὶ σὲ τῶν ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβῶ, οἶμαι μὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τῆ ἡμῶν βασιλείᾳ. καὶ ὁ αἰσωπὸς μεδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω πορὶ ἐκείνῳ λέγε ὧ βασιλεῦ, πρὸς μὲν γὰρ δ' ὑμέτερον ἔδνθ ἢ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλείᾳ, δίκῃ ἡλίῳ σελαγαῖ. εἰ δὲ λυκῆρον παρὰ βληθεῖν, οὐδὲν ἄν δέοι μὴ δ' φῶς τῶν ζόφοι ἀποδείχθῶναι. καὶ ὁ νεκτεναβῶ πῶς τῆν λόγων εὐσοχίᾳ ἐκπλαγεῖς, ἠνεγκας ἡμῶν ἔφη τὺς μέλλοντας τὸν πόρον οἰκοδομῆν. καὶ ὅς, ἐπιμοί εἰσιμ, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τῶν δ' ἐλθῶν ἔξω φη πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ δ' πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χώρον, ἀγαγὼν τοίνυν αἰσωπὸς ἐπὶ τὰς ὑποδείχθεις τῶν τόπων γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τῶν καισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπεκρημύσει, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς καισὶ μετὰ χεῖρας δούε ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπλῶναι. οἱ δὲ πρὸς ὑφθ γενόμενοι, δότε ἡμῶν ἐφώνουσι λίθους. δότε κονίαν. δότε ξύλα. καὶ τὰλλα τῶν πρὸς οἰκοδομῆν ἐπιπιδείων. ὁ δὲ νεκτεναβῶ τὺς παῖδας δεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὑφθ ἀναφορομύσει, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πῆλοι ἀνδρωποῖ. καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρον ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἀνδρωποῖ ὧν ἰσοδέω ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβῶ, αἰσωπε, ἠτήμαι. ἐρήσομαι δ' ἐ σε. σὺ δ' ἐ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶμ. εἰσὶ μοι δῆλαι ὧδε ἵπποι, αἱ περ ἐπειδ' ἄν ἀκῶσσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵππων

rursus rex candidissimam indutus,
amicis purpureas iussis accipere, ingredientem
Aesopum iterum rogauit.

& Aesopus, te inquit comparo Soli, hos autem
quæ stant circum, radijs solaribus. & Nechtenabo, puto ni-
hil esse Lycerum præ meo regno. & Aesopus
subridens, ne facile de illo sic loquere o-
rex. nam genti uestræ uestrum regnum col-
latum instar Solis lucet. at si Ly-
cero cõparetur, nihil aberit quin splendor hic, tene-
bræ appareant. & Nechtenabo apposita uerborum
responzione stupefactus, attulisti nobis ait, qui
turrim ædificent? & ille parati sunt, si
modo ostendes locum. postea egressus extra
urbem rex in planiciem, ostendit dimen-
sum locum. adductis igitur Aesopus ad
ostensos loci angulos quatuor, qua-
tuor aquilis unâ cum pueris per sacculos
appensis, ac puerorum mani-
bus fabricorũ datis instrumētis, iussit euolare. illi ue-
ro sublimes, date nobis clamabāt lapides, date cal-
cem, date ligna, & alia, quæ ad ædificationem a-
pta sunt. sed Nechtenabo uisis pueris ab
aquilis in altum sullatis ait, unde mihi
uolucres homines? & Aesopus, sed Lycerus
hêt. tu aut̃ hō cū sis, uis cū æq̃ dijs rege cõtēdere?
& Nechtenabo, æsope uict⁹ sū, p̃cõtabor aut̃ te, tu
responde. & ait, sunt mihi fœminæ hic equæ,
quæ cū audiuerint eos, qui in Babylone sunt, e-

πωμ χεμετιζόντων ενδύς συλλαμβάνουσιμ. εἴσοι πρὸς
 τὸτο πάρεσι σοφία, ἐπίδεξαι. καὶ ὁ ἄσωπος, ἀλ-
 ποκρινόμεαι σοι ἀριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὐ κατή-
 γετο, ἀίλαρον τῆς καισίμ ἐκέλυσε συλλαβεῖν, καὶ
 συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγειν μασίζόμενον. οἱ ἄ-
 γύπτιοι δ' ἕωρον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχον
 ἀντ' δεασάμενοι, σωέδραμον. καὶ τὸν ἀίλαρον φι-
 χειρὸς τῆν μασιγοῦντων ἐκπάσαντες, ἀναγέλλουσιμ
 ὡς τάχῃ τῷ βασιλεῖ τὸ πάδιον. ὁ δὲ, καλέσας
 τὸν ἄσωπον, οὐκ ἤδεις φησίμ ἄσωπε, ὡς θεὸς σεβό-
 μινον παρ' ἡμῖν ἕστη ἀίλαρον; ἵνα τί γοῦν τὸτο
 πεποιήκαε. καὶ ὅε, λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεμ ἅ-
 βασιλεῦ φι παρελθίσσης νυκτὸς οὗτον ὁ ἀίλαρον.
 ἄλεκτρύονα γὰρ αὐτὸν πεφόνδυκε μάχιμον καὶ γεν-
 ναῖον, προσέτι γεμῶν καὶ τὰς ὥρας αὐτῶ φι νυκτὸς
 σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεῦς, οὐκ ἀχέων φησόμεν
 νον ἄσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ ἄλλουρος ἀπ' ἀ-
 γύπτου ἤλθεμ εἰς βαβυλῶνα. κακῆν μείδιάσαε φη-
 σίμ. καὶ πῶς ὁ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῆν ἵππων χε-
 μετιζόντων, αἱ ἐνθάδε δήλαιαι ἵπποι συλλαμβάνουσιμ
 ὁ δὲ βασιλεῦς ταῦτα ἀκῆσαε, πῶν φρόνησιμ αὐτὸν ἐ-
 μακάρησε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφόμενος ἀφ' ἡ-
 λίας πόλεως ἀνδραε ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπισήμο-
 νας. καὶ πρὸ τοῦ ἄσώπου διαλεχθεῖς αὐτοῖς ἐκάλε-
 σεμ ἅμα τῷ ἄσώπῳ ἐπ' ἐνωχίαν. ἀνακλιθέντων
 οὖν αὐτῶν, τῆν ἡλίας πολιτῶν τίε φησι πρὸς τὸν ἄσω-
 πον. ἀπεσάλω παρὰ τοῦ θεῶμα πεῦσίμ τινα πωθέδα-
 σσ, ὡς ἂμ αὐτὴν ἐπιλύσης. καὶ ὁ ἄσωπος, φεύδῃ. θεός
 γὰρ πρὸ ἀνθρώπου οὐδὲμ δέεται μαθεῖν. σὺ δ' οὐ μόνον
 σαυτῶ

quos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. & Aesopus, respōdebo tibi cras o rex. profectus uero, ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circumduci uerberando.

Aegyptij autē illud animal colētes, sic male tractari ipsum uidentes, cōcurrerunt, & felem ē manu uerberantium eripuerunt, ac rē renūciant celeriter regi, qui uocato

Aesopo, nesciebas inqt Aesope tanq̄ deū à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex präterita nocte hic felis.

Gallum enim eius occidit pugnacem, & generosum, präterea & horas ei noctis nunciantem. & rex, non pudet te menti-

ri Aesope? Quo nā modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? tū ille subridendo inquit. & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt?

Rex autē his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autē cū adiuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unā cū Aesopo ad conuiuū. discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæstionē quandā rogare te, ut ipsam solueres. & Aesopus, mentiris. deo em̄ ab hoie nihil opus est discere. tu autē nō solū

f 4 te ipsum

σαυτῶ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοι θεῶ σθ. ἔτθρος πᾶ-
 λιμ εἶπερ. ἔσι ναὸς μέγας καὶ ἦ αὐτῷ σὺλθ, δῶ-
 δεκα πόλης ἔχωμ. ὦμ ἐκάσκη, τριάκοντα δοκοῖς ἐσεῖ-
 γασαι. τῶτες δὲ πορῖανσι δῦο γυαῖνες. καὶ ὁ αἴσω-
 πθ ἔφη. τῶτθ δὲ πρόβλημα καὶ οἱ παρῆμῖρ ἐπιλυ-
 σονται παῖδες. ναὸς μὲν γὰρ ὄσθ οὗτθ ὁ κόσμθ.
 σὺλθ δὲ ἔνι αὐτός. αἱ δὲ πόλεις οἱ μῦνες. καὶ δο-
 κοὶ αἱ τῶτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ δῦο γυαῖ-
 νες, αἱ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡ-
 μέρα συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβῶ,
 φησί. διὰ τῶμ αἴσωπομ τῶτθ ὀφλήσομν φόρως τῶ-
 βασιλεῖ λυκῆρω. εἰς δὲ τις αὐτῶμ εἶπε. κελεύσομν αὐ-
 τῶ προβλήματα φράσαι ἡμῖρ. πορῖ ὦν οὗτθ οἶδομν,
 οὗτθ ἡκῶσαμν. καὶ ὅς, ἀνριορ ἐπὶ τῶτθ ὑμῖρ ἀπο-
 κρινῶμαι. ἀπελθῶμ οὖν καὶ σωταξάμνθ γραμμα-
 τῆορ, ἔν ᾧ προίχεσθ νεκτεναβῶ, ὁμολογῶμ χίλια τά-
 λαντα τῶ λυκῆρω ὀφείλεμ, πρῶτα ἐπανελθῶμ, τῶ-
 βασιλεῖ δὲ γραμματῆορ ἐπέδωκεμ. οἱ δὲ τοι βασιλέ-
 ως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι δὲ γραμματῆορ, πάντες εἰ-
 λεγομ. καὶ εἶδομν τῶτθ καὶ ἡκῶσαμν, καὶ ἀλκῶως
 ἐπισάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπθ, χάριμ ὑμῖρ οἶδα φθ
 ἀποδόσεως ἔνεκεμ. ὁ δὲ νεκτεναβῶ πῶν ὁμολογίαν φθ
 ὀφείλῃς ἀναγνοῦς, εἶπερ. ἐμῶ λυκῆρω μηδὲρ ὀφείλον-
 τθ, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κακῆνοι μεταβαλοῦ-
 τεσ, εἶπομ. οὗτθ εἶδομν οὗτθ ἡκῶσαμν. καὶ ὁ αἴσω-
 πθ, κῆ εἰ ταῦτθ οὕτως ἔχει, λέλυται ὁ ζήτημιομ.
 καὶ ὁ νεκτεναβῶ πρὸς ταῦτα. μακάριός ὄσθ λυκῆρθ
 τριαύτῳ σοφίαν ἔν τῆ βασιλείᾳ ἑαυτῶ κεκτημῆνθ.
 τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρως παρὰ τοὺς τῶ αἴσω-
 πω,

se ipsum accusas, sed & Deum tuum. Alius rur-
 sus ait, est templum ingēs, & in eo columna duo/
 deci urbes cōtinēs, quā singulæ triginta trabib⁹ ful-
 ciunt, quas circuncurrunt duæ mulieres. tū Aeso/
 pus ait, hanc quæstionem apud nos sol-
 uent & pueri. templum enim est hic mundus.
 columna, annus. urbes, menses. & tra-
 bes horum dies. dies autem & nox, duæ muli-
 eres, quæ uicissim sibi succedunt. Postri-
 die conuocatis amicis omnibus, Nectenabo
 inquit, propter Aesopū hunc debemus tributa
 regi Lycero. At ex his unus ait, lubebimus ei
 quæstiones dicere nobis ex ijs, quæ neq; scimus,
 neq; audiuius. & ille, cras hac de re uobis re-
 spondebo. decedens igitur, & composito scri-
 pto, in quo cōtinebat, Nectenabo cōfitēs mille ta-
 lenta Lycero debere. mane reuersus
 Regi scriptum reddidit. Re-
 gis autē amici priusq; aperiret scriptū omnes dixe-
 runt, & scimus hoc, & audiuius, & uere
 scimus. & Aesopus, habeo uobis gratiam
 restitutionis causa. at Nectenabo confessione
 debiti lecta, ait, me nihil Lycero deben-
 te, omnes uos testificamini: & illi muta-
 ti dixerunt, neq; scimus, neq; audiuius. & Aeso-
 pus, & si hæc ita se habent, solutum est quæsitum,
 & Nectenabo ad hæc, felix est Lycerus
 talem doctrinam in regno suo possidens.
 Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

παρ, ἣν εἰρήνην ἀπέσειλεν. αἴσωπός δ' εἰς βαβυλῶνας
 παραγενόμενος, διεξῆλθε τε λυκῆρα τὰ ἣν αἰγύπτου
 παραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆ
 ἔσθ' ἐκέλευσεμ ἀνδριάντα χρυσοῦν θεῖ αἰσώπω ἀνα
 τεδῶναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπός εἰς ἐλλάδα
 εἰς ἐβυλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ θεῖ βασιλεῖ στυτα
 ξάμενος ἀπεδήμησεμ, ὄρκου δ' οὐκ αὐτῷ πρότορον, ἢ
 μὴ ἐπανήξेम εἰς βαβυλῶνας, καὶ κῆ τῷ λοιπῷ διαβι
 ῶσημ. πορρωὶ δὲ τὰς ἐλλωίδας πόλεις, καὶ πλὴν ἑαυ
 τῷ σοφίαν ἐπίδεικνύμενος, ἦλθε εἰς δελφός. οἱ δὲ
 δελφοί, διαλεγόμενοι μὲν ἡεροῶντο ἡδέως. τιμῆς δὲ
 καὶ θραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοτιοῦ. ὁ δὲ, πρὸς
 αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοί, ἐπεισὶ μοι ξύ
 λω ὑμᾶς εἰκάξेम θεῖ ἣν θαλάτῃ φρομλίω, καὶ κῆνο
 γὰρ ὄρωντες ἐκ πολλῶν διασήματος ὑπὲρ κυμάτων φρο
 μνον, πολλῶς τινοσ ἀξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπαδῶμ δ' ἐγ
 γυτάτω προσέβη, εὐτελέσατομ φαίνεται. καὶ γὰρ γοῶν
 πορρωδην φηὶ ὑμῶν πόλεως ὦμ, ὡς τινας πῆν ἀξιῶμ
 λόγος ὑμᾶς ἐθαύμαζομ. νυνὶ δ' ἔλθωμ ὡς ὑμᾶς, πάν
 τωμ ὡς εἶπεμ ἀνθρώπων εὖρον ἀχρηστέρως, οὕτω πει
 πλάνημαι. ταῦτα ἀκῶσαντες οἱ δελφοί, καὶ δείσαντες
 μὴ πως αἴσωπός καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδῖ
 ζωμ κακῶς αὐτοὺς λέγη, βεβλήμ ἐβυλεύσαντο δόλω
 ἣν ἀνθρωπομ ἀνελεῖμ. καὶ δῆτα χρυσίῳ θιάλλω εκ
 τῷ παρ' αὐτοῖς ἴσθ' τῷ ἀπόλλωνος ἀνελόμνοι, λά
 θρα τοῖς αἰσώπω κατέκρυψαμ θρώμασι. τῷ δ' αἰ
 σώπω τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκαιωρεκθέντα,
 ἔζελεδὼν ἐπορευέτο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοί δ'
 ἐπίδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἐνέκρινον,

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lyce-
 rus autem iussit statuam auream Aesopo e-
 rigi. Nō multo autē post tēpore, Aesopus in Gra-
 ciam decreuit nauigare. atq; cū rege compositio-
 ne facta discessit, iuratus ei prius, proculdu-
 bio rediturū se ī Babylonē, atq; illic reliquū uitæ ui-
 cturum. peragratis autē grācis urbibus, & sua
 doctrina patefacta, peruenit & Delphos. uerum
 Delphi differentē quidē audiuerūt libēter, sed ho-
 nore, & obseruātia eum affecerūt nulla. is autē ad
 eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi li-
 gno uos comparare, quod in mari fertur. illud
 etenim uidētes ex multa distantia dū fluctib⁹ agi-
 tatur magni precij esse existimam⁹, postq; aut p-
 xime aduenerit, uilissimum apparet. & ego itaq;
 cū prpcul essem ab urbe uestra, ut eos, q̄ existima-
 tiōe digni sūt, uos admirabar. nūc aut ad uos pfer-
 ctus oibus, ut ita dixerim, iueni inutiliores. sic de-
 cept⁹ sum. hāc cū audiissent Delphi, & timerent
 ne aliquo modo Aesopus & ad alias urbes acce-
 dens male de se diceret, decreuerunt dolo
 hominē occidere, atq; igitur auream phialam ex
 eo, qd' apd' se erat, sacello Apollinis accipiētes, dā
 in Aesopi absconderunt stratis. cum Aeso-
 pus uero ignoraret quæ ab ip̄is dolo facta fuerāt,
 egressus ibat in Phocidem. at Delphi
 aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur
 ut sacrilegū.

ὡς ἱεροσυληκότες. τῶν δ' ἀρνευμένων μηδὲν πεπραχέναι
 τοῦτο, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ στώματα ἀναπύξαντες,
 πλὴν χυσιῶν εὖρον θιάλιον. ἢ καὶ ἀναλαβόντες, τῆς
 ἐν τῇ πόλει πᾶσιμ ἐπεδείκνυσαν οὐδ' ὀλίγω δου-
 ρύβω. ὁ μὲν οὖν αἰσώπῳ πλὴν ἐκείνων σωοήσας
 ἐπιβελών, εἰδέτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἶδ' οὐδ' ἴσως
 οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντας, καὶ εἰς τὸ δεσ-
 μωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτῶν καταψηφισά-
 μνοι. αἰσώπος δὲ μηδεμιᾶ μηχανῇ τῆς κωνηρᾶς ἦλ-
 θε τύχης σωθῆναι διωάμονος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἰρηκῆς ἐδρή-
 νει καθήμενός. τῆν σωήθωρ δὲ τις αὐτῶν δαμάσας
 τὸννομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὄλο-
 φυρόμενον, πλὴν αὐτίαν τῶν πᾶσιμ ἤρετο. καὶ ὅς ἐφη.
 γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ-
 ἡμέραν ἀπίσασα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐδρήνει. ἀροτριῶν
 δὲ τις οὐδ' ὄρω τῶν μνηματῶν, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς
 γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐ-
 τὸς πρὸς τὸ μνήμα. καὶ καθίσας, σινεδρήκει τῆν γυ-
 ναικί. τῆς δὲ, κωδομλῆς τίδηποτε καὶ αὐτὸς οὕτως
 ὀδύρεται, ὅτι καὶ γὼ φκσιμ εὐπρεπῆ γυναικί, κατῶρυ-
 ξα. καὶ ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης κωθίζομαι. ἢ
 δὲ, κάμοι τῶν αὐτῶν προσγίνεται. καὶ κένθῳ, εἰ τίνω
 πλὴν αὐτῆν κωριπεπίώκαμν πᾶσιμ, τίδηποτε ἀλ-
 λήλοισι μὴ σώσειμν. ἐγὼ τε γὰρ κωλήσω σε ὡς ἐκεί-
 νω, κάμῃ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔ-
 πασε πλὴν γυναικί. καὶ δὴ σωθῆναι. ἐν τῷτῳ δὲ
 κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασε. οἶδ'
 ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπτεοδαί τε
 καὶ οἰμώζην ἰχυρῶς ἐνεσῆσατο. ἐλθῆσασα δὲ καὶ ἡ γυνή,

ut sacrilegum. illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uis stratis euolutis auream inuenerunt phialam, quã etiã acceptam omnibus ciuibus ostenderũt non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur. hi autẽ nõ solũ non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autem cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum in carcere lugebat sedens. ex familiarib⁹ aut ipsius quidã, Damas nomine ad ipsum ingressus, & uidens eum sic lamentari, causam rei rogauit. & ille ait, mulier quãdã cũ recẽter iuũ uirũ sepeliuisset, quotidiã profecta ad tumulum, plorabat. Arans autẽ quidã nõ procul à sepulchro, amore capt⁹ est mulieris, & derelictis bobus, iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unã cum muliere plorabat. cũ illa rogaret, cur nam & ipse sic lugeret. quã & ego inquit, decentem mulierẽ sepeliui. & posteaq; plorauero, mœstitia leuor. illa autem, & mihi id ipsum accidit. & ille, si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cõiungimur? ego etenim amabo te, ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum? his persuasit mulieri, & conuenerunt. interim autem fur profectus, & boues soluens, abegit. ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere uehemẽter instituit. profecta igit̃ & mulier & lamen/

καὶ ὀλοφυρομένον εὐρῶσα, φησί. πάλιν κλαίεις, καὶ
 κέννος, νῦν εἶπερ ἐπ' ἀληθείας κλαίω. καὶ γὰρ γούνη πολλ
 λυγὲς διαδραῖς κινδύους, νῦν τῶντι θρίων, λύσιμ' τῶ
 κακῶ μὴδ' ἀμόδεμ' εὐρίσκωμ. μετὰ ταῦτα παρήσαν
 καὶ οἱ δελφοί. καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φησὶ εἰρηκτῆς εἴλκομ
 βιάως ἐπὶ τῶ κρημνῶ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε
 ἦμ' ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλωθεῖς, εἰς δ' εἰ
 πνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμῆον πλο
 σίς, ἔρδα κλεῖσα τῆν' ἐδωδίμων ἦμ', εὐχῶ φησὶ φιλ
 λε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν εἰσίσιν, καὶ ὁ βάτραχ
 τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκάλεσε δῖαιταμ. ἀλλ' ἴνα
 μὴ ἀποκάμης φησὶ νηχόμυλος, κρηνίθῳ λεπτῆ τὸν σὸμ
 πόδα τῷ ἑμαυτῶ προσαρτήσω. Ἐ τὸ το πράξας, ἦλα
 σ' εἰς τὴν λίμνῳ. αὐτῶ δὲ καταδύαντ' εἰς βά
 ριθ', ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, Ἐ δυνήσκωμ εἶπεμ. ἐγὼ μὲν
 ὑπὲρ σῶ δυνήσκω. ἐκδίκηθήσομαι δὲ ὑπὲρ μείζοντ'. ἐπι
 πλέοντ' οὖν τῶ μύος ἐν τῆ λίμνῃ νεκρῶ, κατα
 πῆας ἀετῶ, τῶ τὸν ἀφῆρπασε. σὺν αὐτῶ δὲ προσκη
 τημλίον ὁμῶ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἀμφω,
 κατεδοιήσαντ'. καὶ γὰρ τοίνυν βία πρὸς ὑμῶν ἀποι
 δυνήσκωμ, ἔξω τὸν ἀμμοοῦτα. βαβυλῶν γὰρ καὶ
 εἰλλὰς πᾶσαν τὸν ἑμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θά
 νατον. οἱ μὲν οὖν δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τῶ
 αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τῶ ἀπόλλωντ' κατέφυγεν
 ἱερὸν. οἱ δὲ, κακῆδεμ' ἀποσπᾶσαντες μετ' ὄργης, ἐπὶ
 τὸν κρημνὸν αὐτίε εἴλκομ. ὁ δ' ἀπαγόμυλ' ἔλεγεν.
 ἀκῶσατέ με δελφοί, λαγῶδες ὑπ' αετῶ διωκόμε
 ν' ἔσθε, πρὸς κοιτίω κανδάρῳ κατέφυγε, δέομυλ' ὑπ'
 αὐτῶ σῶθῆναι. ὁ δὲ κανδάρ' ἠξίου τὸν αετὸν,
μ.η

& lamentantē inueniēs inquit, iterū ploras? & il-
 le nunc ait, uere ploro. & ego itaq; mul-
 tis euitatis periculis, nunc uere fleo solutionem
 mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt
 & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebāt
 in præcipitium. ille autem eis dicebat, quando
 colloq̄bāt aialia bruta, mus ranæ amic⁹ fact⁹ ad cœ-
 nam eam inuitauit, & abducta in penarium di-
 uitis, ubi multa comestibilia erant, comede inqt a
 mica rana. Post epulationem & rana
 murem in suam inuitauit cœnationem. Sed
 ne defatigere inquit natando, filo tenui tuum
 pedem meo alligabo, atq; hoc facto salta-
 uit in paludem, ea autem urinata in pro-
 fundū, mus suffocabatur, & moriēs ait, ego quidē
 per te morior, sed me uindicabit maior. super-
 natante igitur mure in palude mortuo, deuo-
 lans aquila hunc arripuit, cum eo autem appen-
 sam unā etiam ranam, & sic ambos
 deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos mori-
 or, habebo ultorem. Babylon enim &
 Græcia omnis meam à uobis exigent mor-
 tem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt
 Aesopo. Ille autē in Apollinis confugit
 sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in
 præcipitiū rursus traxerūt. Aesop⁹ cū abduceret, di-
 cebat, audite me Delphi, lepus aquila insectan-
 te in lustrum scarabei confugit rogans, ut ab
 eo seruaretur, scarabeus autem rogabat, aquilam,
 ne occideret

καὶ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτιον, ὀρκίζωμ αὐτὸν ἢ τῆς μεγίστης
 δίκης, ἢ μὴρ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ.
 ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆς πτέρυγι ῥάπίσας τὸν κἀνδαρον, τὴν
 λαγωγὸν ἀρπάσας κατέφαγεν· ὁ δὲ κἀνδαρος τῷ τε
 θεῷ σωμαπέπικ, ὡς πλὴν καλιὰρ τῶς καταμαθεῖν.
 καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς τῶς κατακυλίσας διέφθει
 ρε. τῷ δὲ, δεινὸν ποιησαμύς εἰ τις τῶς τολμήσειε,
 κἀπὶ μετεωροτέρω τόπῳ ῥεῦτόροιο νεοπιοποιησαμύς,
 κἀκεῖ πάλιν ὁ κἀνδαρος τὰ ἴσα τῶς διέδικκεν, ὁ δὲ
 αἶψα ἀμχανήσας τῶς ὅλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν δία, τῶς
 τῶς γὰρ ἱερός εἶναι λέγεται, τῶς αὐτῶς γόνασι πλὴν τρι
 τῶς γονῆρ τῶς ὡς ἐδικκε, τῷ θεῷ ταῦτα παρὰ δέ
 μῶς, καὶ ἱκετεύσας φυλάττην. ὁ κἀνδαρος δὲ κόπερ
 σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῶς δίκης
 ταύτης καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀναβάς ἐφῶ πλὴν ὄντοιο ἀποι
 τενάξασθαι, καὶ τὰ ὡς διέξριψεν ἐκλαδόμῶς, ἀ
 σμυετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τῷ κἀνδαρῶ, ὅτι
 ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἶψα ἀμωμόμῶ, οὐ γὰρ δὴ τὸν
 κἀνδαρον ἐκένος μόνον ἠδίκησε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία
 αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν αἶψα εἶπερ ἐλθόντα. κἀνδαρον
 εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικάως λυπεῖν. μὴ
 βυλόμῶς οὐκ ὡς γῆρος τῶς αἶψα σπανισθῆναι, συν
 εδῶσθε τῷ κἀνδαρῶ διαλλαγὰς πρὸς τὸν αἶψα θέσθαι.
 τῷ δὲ, παιδομύς, ἐκεῖν' εἰς καιρὸν ἔτρομοι τὸν τῶς
 αἶψα μετέδικκε ῥκετῶ, ἢνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κἀνδα
 ροῖ. καὶ ὑμεῖς οὐκ ὡς ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀτιμάσκητε τῶς
 τῶς δὴ τὸν θεόν, εἰς ὃν κατέφυγοι, εἰ καὶ μικρῶς πεν
 χηκερ ἱερό. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς ποριόφεται. οἱ τε δελ
 φοὶ τῶς ὀλίγα φροντίζοντες, πλὴν ἐπὶ τῶς δάναρον
 ὁμοίως

ne occideret supplicē obtestādo ip̄am p̄ maximū
Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suam.
Illa uero irata ala percutiens scarabeum,
leporem raptum depasta est. scarabeus autem &
cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret,
ac iam profectus oua eius deuoluta diru-
pit. illa autē cū graue existimaret siqs hoc ausus fuisset,
& in altiore loco secundo nidificasset,
& illic rursus scarabeus h̄sdem hanc affecit. Sed
aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouē, (i ei
us em̄ tutela esse dicitur) & in ipsius genibus ter-
tiam foeturam ouorum posuit, deo ipsa com-
mēdans, & supplicās ut custodiret. sed scarabeus
stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis
eam demisit. Iupiter assurgens ut fimum ex-
cuteret, & oua abiecit oblitus, quæ &
contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, q̄
hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim
scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouē
ipsum impia fuit, aquilæ reuersa ait, scarabeum
esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. nol-
lens igitur aquilarum genus deficere, con-
suluic scarabeo, ut aquilæ reconciliaretur.
cum hic non paruisset, ille in aliud tempus
transposuic aquilarū partum, cū nō appareāt scara-
bei. Et uos igitur o uiri Delphi, ne despiciate hunc
deum, ad quem profūgi, & si paruum sorti-
tus est delubrum, neq; em̄ impios negliget. Del-
phi uero hæc parum curantes, recta ad mortem

g. idem

ὁμοίως ἦγορ. αἴσωπὸς δὲ μηδὲν ἔπειτα αὐτὸς λεγόμενος
 μύλων ὄρων κάμπτομύλων, πάλιν φησὶν. ἄνδρες ἀνή-
 μοροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργὸς τις ἐπὶ ἀγρῶν
 γεγηρακώς, ἐπεὶ μηδὲ ποτε εἰσῆλθον εἰς ἄστυ, παρεκά-
 λει τοὺς οἰκείους τῶν θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζευξαντες οὐά-
 ρια, καὶ ἐπὶ φθι ἀπήνεσ αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι,
 μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ οὐκ ἐβόησεν, ἀλλὰ
 καὶ θυελλῆσ τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γε-
 νομύων, τὰ οὐάρα φθι ὁδῶν πλανηθέντα, εἰς τινὰ
 κρημνὸν ἐζετόπισαν τὸν πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἦδη
 κατακρημνίζεσθαι, ὃς ζεῦ εἶπε. τί ποτέ σε ἠδίκησα,
 ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὐκ
 ὑφ' ἵππων γενναίωρ, οὐκ ἠμιόνωρ ἀγαθῶν, ἀλλ' ὕνα
 ρίωρ εὐτελεσάτων. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δι-
 χεραίνω, ὅτι μὴ ὑπὸ ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογιμῶν,
 ἀλλ' ὑπὸ ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων
 δὲ ἦδη κατὰ τὸν κρημνὸν ἀθίεσθαι, τοῖσδε εἶρηκε πάλ-
 λην μῦθον. ἀνήρ τις φθι οἰκείας ἐραθεῖσ δυγατρῶσ,
 εἰς ἀγρὸν ἀπέσθλε πλὴν γυναικῶν. μόνον δὲ πλὴν δυ-
 γατέρας ἀπολαβῶν, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πᾶσδε εἶπερ
 ἀνόσια πράττεισ, εὐχόμενον μύθοι ὑπὸ πολλῶν ἀν-
 δρῶν ἀχωνθῆναι, ἢ ὑπὸ σῶν τῶν γεννησάμεν. τῶν
 τοίνυν καὶ ἐφ' ἑμῶν ὃ παρὰ νόμοι δελφοὶ λέγω, ὡσ
 ἡρόμην σκύλη καὶ χάρυβδι περιπεσῆν, καὶ ταῖσ
 ἐν ἀφρικῆ σῦττορσιν, ἢ παρὰ ἑμῶν ἀδίκωσ καὶ ἀνα-
 ξίωσ ἀποθανῆν. καταρῶμαι γοῶν ἑμῶν τῆ παρὰ
 δὲ. καὶ θεοῖσ μαρτύρομαι, ὡσ ἔξω πάσθεσ δίκασ ἀ-
 πόλλυμαι, οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντεσ. ἐξ-
 ἔφαρ μὲν οὖν αὐτὸν οἱ δελφοὶ καὶ τὸν κρημνὸν ἠπάει
 θανε.

Adem agebant. Aesopus nulla re à se di-
 cta uident eos flecti, rursus ait, uiri cru-
 deles, & interfectores, audite. Agricola quā i agro
 cōsenuit, cū nunc ingressus esset in urbem, preca-
 batur domesticos ut eā uideret, at illi iunctis a sel-
 lis, atq; in curru eo imposito,
 solum iusserūt agere. eunti autem procella
 & turbine aerem occupantibus, & tenebris fa-
 ctis, a selli à uia aberrantes in quoddam præcipitiū
 deduxerunt senem. at ille iam
 præcipitādus, o Iupiter ait, q̄ in re te iniuria affeci,
 qm̄ lic inique occidor, præsertimq; neq;
 ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab a sel-
 lis uilissimis. & ego itaq; eodem modo nunc tri-
 stor, quoniā nō ab honoratis uiris, & elegātibus,
 uerum ab inutilibus, & pessimis interficior.
 Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rur-
 sus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam,
 rus misit uxorem, solam autem fi-
 liam receptam uiolauit. illa autem pater ait
 scelesti facis, optarem tamen à multis ui-
 ris dedecore hoc affici, quā à te, q genuisti. hoc
 nunc & in uos o iniqui Delphi dico, quod
 eligerē in Scyllā, & Charybdim poti⁹ incidere, ac
 in Africæ syrteis, quā per uos iniuste, atq; in-
 digne mori. execror igitur uestram patri-
 am, & deos testor, me præter omnem iustitiā in-
 terire, qui me ulciscuntur exauditum.
 Præcipitē igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανεμ. οὐ πολλῶν δ' ὕδατον λοιμῶν συχεθέντες, ἡμ-
 σμῶν ἔλαβον δ' ἰλάσκειν τὸν αἰσώπυ-θάναν. ὦ
 καὶ ὡς σωθεῖσθε ἑαυτοῖς ἀδίκως φονοῦντι, καὶ σὴ
 λῶν ἀνέστησαν. οἳ δ' ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτεύοντες, καὶ
 ὅσοι τῆν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπυθ
 πραγμαδίᾳ μαθόντες, εἰς τε δελφοὺς παρρηγύοντο.
 καὶ σὺν ἑκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτῶν τῶν
 αἰσώπυθ θανάτῳ γεγόνασιν.

*

* Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ο Υ Α Ι Σ Ω

Π Ο Υ Β Ι Ο Υ Υ Π Ο Μ Α

Ξ Ι Μ Ο Υ Τ Ο Υ

Ρ Α Α Ν Ο Υ /

Δ Ο Υ

Σ Υ Γ Γ Ρ Α Φ Ε Ν Τ Ο Σ . *

*

tu⁹ est. nō multo post aut pestilētia laborātes, ora-
culū acceperunt expiandā esse Aesopī mortē. cui
q̄ & cōscij sibi essent iniuste eū iterfecisse, etiā cip
pū erexerūt. sed primates graciæ, ac doctissimi q̄
q̄ cum & ipsi, quæ in Aesopum facta fu-
issent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt,
& cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi
Aesopī mortis fuerunt.

*

* F I N I S A E S O -

P I V I T A E A M A -

X I M O

P L A N V -

D E

C O N S C R I P T A E . *

*

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

φιλιώ μώθω
 πωκά κολλησάσθαι αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν

δένδρον ὁ
 τὸ αἰετός

ΕΤΟΣ ΚΑΙ Ἀλώπης φιλιωθέντες,
 πλεσιόμ' ἀλλήλων οἰκῆν ἔγνωσαν,
 βεβαίωσιν φιλίας ποιόμενοι τῷ
 σωήθεα. ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλῶν
 δένδρων πύκαλιαν ἐπέξασε, ἡ δ'
 Ἀλώπης, ἐν τοῖς ἔγχις δάμνοισι
 ἔτεκνοποίησεν. ἐπὶ νομῆν οὖν

ποτε φιλιώπης προσελθόντος, ὁ αἰετὸς τροφῆς ἀ-
 πορῶν, καταπῆας ἐπὶ τῷ δάμνω, καὶ τὰ τέκνα ταύ-
 της ἀναρπάσας, ἅμα τῆς αὐτῶν νεοττοῖς ἐδοιμήσα-
 το, ἡ δ' Ἀλώπης ἐπανεληθῶσα, καὶ δὲ πρᾶχθῆν μα-
 θῶσα, οὐ ποσῶτον ἐπὶ τῷ τῷ τέκνω ἠνιάθη δα-
 νάτω, ὅσον ἐπὶ τῷ φιλιώπης ἀπόρῳ, χρυσαῖα
 γὰρ οὔσα, πτύωρ διώκων οὐχ οἶα τε ἦν. διὸ καὶ
 πόρρωθεν εἶδεν, τοῦ δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωάτοις ὅσιν
 εὐπόρου, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῶν δ' ὕσε-
 ρον, αἰγὰ τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπῆας ὁ αἰετὸς,
 μέρους τι τῷ θυμάτω σὺν ἐμπύροις ἀνδραξίμῃ ἤρπα-
 σε, καὶ πὶ τῷ νεοτῆν ἠγάγεμ. ἀνέμου δὲ σφοδρῶς πνεύ-
 σαντος τῷ κνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης,
 οἱ αἰετιδεῖς ἀπτῶνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς
 γῆν κατέπεσον, ἡ δ' Ἀλώπης ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὅφθα-
 λμῷ αἰετῶ πάντας κατέφαγεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

AE S O P I
F A B V L A E.

AQVILA ET VVLPES.

Quila & uulpes inita amicitia
propè habitare decreuerunt
cōfirmationē amicitiae facien/
do cōsuetudinē. Aqla sup alta
arbore nidum affixit,
uulpes uero ī proximis arbuſtis
filios peperit. ad pabulū igit̃

aliquando uulpe profecta, aquila cibi in/
dicens, deuolans in arbuſta, & filios hu/
ius raptos unā cum ſuis pullis deuora/
uit. Vulpes uero reuerſa, & re coi/
gnita non tam filiorum triſtata eſt mor/
te, quā uindictae inopia. quia enim terreſtris
eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. quare
procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt
facile, inimicæ maledicebat. non multo autē poſt
caprā quibuſdā in agro ſacrificātibus euolās aqla
partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapu/
it, & in nidū tulit. uento autē uehementi tunc flan/
te, & flamma excitata,
aquilæ pulli inuolucres adhuc cū eſſent, aſſati in
terrā decidunt, uulpes uero accurrens in cōſpectu
aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4 Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Οὐλίαν παρὰ πονοῦσιν οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἠδικοκλήων φύσει τιμωρίαν δι' ἀδένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Αἶτος, καὶ κύνθαρος.

Λαγῶς ὑπ' αἰτῶ διωκόμενος, πρὸς κοίτῃ κανθάρου κατέφυγε, δέομαι ὑπ' αὐτῶ σωθῆναι. ὁ δὲ κύνθαρος ἤξιος τὸν αἶτῶ μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτῳ ὀρκίζων αὐτῶ καὶ τῷ μεγίστῳ Διὶ, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῷ μικρότητι αὐτῶ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆς πτέρυγι γράπισας τὸν κύνθαρον, τὸν λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κύνθαρος τῷ τε αἰτῶ σωσπέπτη, ὡς τὴν καλίαν τότε καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡὰ τότε κατακυλίσας διέφθερε. τῷ δὲ δεινὸν ποιησάμενος, εἴτις τῶ τολμήσας, καπὶ μετεωροτέρῳ τόπῳ τῷ δευτέρῳ νεοπρωποικισαμένῳ, κακῆ πάλιν ὁ κύνθαρος τὰ ἴσα τῶν διέθηκεν. ὁ δὲ αἶτῶ ἀμνηστῶν τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν Δία, τότε γὰρ ἱερός εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτῶ γόνασι τὴν τρίτῃ γονῆν τῆς ὡῶν ἔθηκε, τῷ δεῦ ταῦτα παρὰδέμενος, καὶ ἰκετεύσας φυλάτῃ. ὁ κύνθαρος δὲ κόπρῳ σφαιρῶν ποιήσας, ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῷ Διὸς ταύτῃ καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασας, ἐφῶ τὴν ὄνθον ἀποτεινᾶξασθαι, καὶ τὰ ὡὰ διέξριψεν ἐκλαδόμενος. ἢ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τὸν κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἶτῶ ἀμυρόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κύνθαρον ἐκείνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτῶ ἠσέβησε, πρὸς τὸν αἶτῶν εἶπερ' ἐλθόντα, κύνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικάως λυπεῖν. μὴ βυλόμενος οὐκ ἔστι γὰρ δὲ τῶ αἰτῶν πωανιδῶναι, συνεβόλησε

Fabula significat eos, qui amicitiam uiolarit, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentia, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

2. Aquila & Scarabeus.

L Epus aquila insectante in iustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat aquila, ne occideret supplicem, obtestans ipsam pro maximū Iouem, ne scilicet contineret paruitatem suam. illa uero irata aquila percussit scarabeum, & leporem arreptū deo rauit. at scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. illa indigne ferente, quod quod hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eidem eam affecit. Aquila autem consilij inops penitus, ascendit ad Iouem, (huius enim sacra esse dicitur,) in eius genibus tertium partem ouorum posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autem ex fimo pilula facta, & ascendit, & in sinum Iouis eam demisit, sed Iupiter cum surrexisset, ut fimum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. cognito à scarabeo, quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceretur, nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeum esse quod mœsticiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consuluit

g 5 scarabeo,

ὄψις κανθάριον διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἄετον θέοισι. τῷ δὲ, μὴ παθομένης, ἐκείνου εἰς καιρὸν ἔτρονον τὸν ἦν ἄε τῶν μετέθηκε ρητόν, ἡνίκα ἄρ μὴ φαίνονται κἀνίθαροι. Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, μνησθένος καταφρονῆν, λογιζομένης, ὡς οὐδέεις ὄξιν, ὅς προσηλακιδεῖς, οὐκ ἄρ δ' ἠκηδεῖν ἑαυτῶν ἐπαμύῳναι.

Αἰσῳρον, καὶ ἰέραξ.

Αἰσῳρον ἐπὶ δένδρον κανθρομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. ἰέραξ δὲ δεασάμενος καὶ τροφῆς ἀπορφῶν, σωείληφεν ἐπιπῆας. ἦδ' ἀνακρίσθαι μέλλουσα, εἰδ' ἔτο τῷ ἰέρακτι μὴ βρωθῶναι. μὴ δὲ γὰρ ἴκανόν τῷ εἶναι ἰέρακτι γαστέρα, πληροῦν. δ' ἄρ δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω ἦν ὀρνέων τραπέδοι. καὶ ὁ ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπερ, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἄρ εἴλω, εἰ τὴν ἔν χροσὶν ἐτοίμην τροφὴν ἀφρῆς, τὰ μὴ φαινόμενά τω δ' ἰώκοιμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι καὶ ἦν ἀνδρῶπων οὕτως ἀλογισοί εἰσι, οἳ δ' ἐλπίδων παροῦν ἀδήλων, τὰ ἔν χροσὶ προῖέμενοι.

Ἀλώπκη, καὶ ἔραγος.

Αλώπκη ἔραγος διψῶντες, εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιῆν, τῷ ἔραγος σκεπτομένης τὴν αἰνοδον, ἢ ἀλώπκη ἔφη, δάσση. χησιμὸν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρσι σαδεῖς, τοὺς ἐμπροδίους ἦν ποδῶν ὄψις τοίχων προσορέσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸν ἐμπροδὶον κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν, αὐτῆ, νώτων

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur, sed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transmouit partem, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse contemnendum, cum syderando non esse quenquam qui laceffitus se ulcisci non queat.

Philomela, & Accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat, Accipiter autem uidentis, ac cibi indigens uolando corripuit, quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. neque enim satis esse ad accipitris uentrem implendum, sed optere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuertit, at accipiter suscipiens ait, sed ego certe demes essem, si quæ in manibus parata est, cibo dimisso, quæ non uidentur, persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quam in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & Hircus.

Vulpes & Hircus sitiētes in puteum descenderunt, sed postquam biberunt, Hircus indagante ascensum, uulpes ait, confide, utile quid in utriusque etiam salutem excogitavi, si enim reclusus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua

καὶ κρατῶν, καὶ ἔξω τῆ φρέατος ἐκῆθε πενήσασα,
καὶ σὲ μετὰ τῶν ἀνασάσω ἑντεῦθεν. τῷ δὲ τράγου
πρὸς τὸτο ἐτοίμως ὑπηρετήσαμύς, ἐκείνη τῷ φρέα-
τος οὕτως ἐκπενήσασα, ἐσκίρτα παρὶ δὲ σόμιον
ἡδομύνη. ὁ δὲ τράγου αὐτῆν ἐμέμφετο, ὡς παρὰ-
βαίνουσα τὰς σωθῆκας. ἢ δ' ἄλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε
φρένας ἐκέκτησο, ὅποσας ἐν τῷ πῶγωνι τρίχας, οὐ
πρότορον ἂν κατέβη, πρὶν ἢ πλὴν ἀνοδορσκέφαλῃ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα
δεῖ (πρότορον) τὰ τέλη σκοποῦνται τῶν πραγμάτων,
εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχαρῆν.

Αλώπκη, Ἐλέωρ.

Αλώπκη μή πω δεασαμύνη λέοντα, ἐπειδὴ κα-
τὰ τινὰ τύχην αὐτῶ συνώπησε, δὲ μὲν πρῶ-
τον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ ἀποδανῆν. ἔπει-
τα τοδεύτερον δεασαμύνη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς
δὲ πρότορον. ἐκ τρίτου δὲ τῶτον δεασαμύνη, οὕτως
αὐτῶ κατεδάρκεν, ὡς καὶ προσελθῶσα, διαλεχθῆ-
ναι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ σωκῆσαι, καὶ τὰ φόβερά
τῶν πραγμάτων ἐνπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλας, καὶ ἄλεκτρούμ.

Αἴλαρος συλλαβὴν ἀλεκτρούνα, μετ' εὐλόγου τῶ-
τον αἰτίας ἡβελήθη καταφαρῆν. καὶ δὴ κα-
τηγόρη αὐτῶ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἶναι τοῖς ἀνθρώποις,
νῦν τῶς κεραιγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπὸν τυγχάνειν.
τῷ δ' ἀπολογουμύς, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τῶτο
ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σωκῆσαι τῶν ἔργων ἐγείρειαι.
πάλιν

& cornua, & extra puteum illinc exiluerim,
 & te postea extraham hinc. ab hircō,
 aut ad hoc promptē officio præstito, illa cū ex pu-
 teo sic exiluisset, exultabat circum os
 læta, hircus autem ipsam accusabat, quod trans-
 gressa fuerit cōventiones. illa aut, sed si tot inquit
 mentes possideres, quot in barba pilos, non
 ante descendisses, quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum
 oportere prius fines considerare rerum,
 deinde sic ipsas aggredi.

5. Vulpes & Leo.

Vulpes cum nunquam uidisset Leonem, cū
 ei casu quodam occurrisset, pri-
 mum sic timuit, ut fermè moreretur. Dein/
 de cum secundo uidisset, timuit certe, nō tamē ut
 prius. tertio autem cum ipsum uidisset, sic
 cōtra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat conuersatione terribilia
 quoq; accessu facilia fieri.

6. Feles & Gallus.

Feles comprehenso Gallo, cum rationabili ip-
 sum causa uolebat deuorare. cæterum ac-
 cusabat ipsum, dicendo molestū esse hominibus
 nocte clamantem, neq; permittentē somno frui.
 eo uero respondente ad illorum utilitatem id
 se facere, ut ad consueta opera excitarentur,

rursus

πάλιμ ὁ ἄλλυρⓄ αἰτίαμ ἐπέφορεμ , ὡς ἄσεβης εἶν
 πορὶ πλὴ φύσιμ , μητρὶ καὶ ἀδελφάϊς συμμιγνύμει
 νⓄ . τοι δὲ , καὶ τῶτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δειωστώμ
 πράττερ φήσαντⓄ , πόλλωμ αὐτοῖς ἐντεῦδεμ ὦωμ
 τικτομλύωμ , ὁ ἄλλυρⓄ εἰπώμ , ἀλλ' εἰ σύ γε πολί
 λῶμ εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογίωμ , ἔγωγε μλύ
 τοι ἄτροφⓄ οὐ μλύω , τῶτομ κατεδοιήσατο .

Επιμύδιον .

Ο μῦθⓄ δηλοῖ , ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλῆμμελερ αἰ
 ρημλύκ , εἰ μὴ μετ' εὐλόγῳ δαωκηδεῖν προχίματⓄ ,
 ἀπαρκαλύπτως γεμλύ πονηρεύεται .

Αλώπικες .

Αλώπικῃς ἐν παγίδι ληφθεῖσα , καὶ ἀποκοπεῖ
 σης φλι οὐράς διαδραῖσα , ἀβίωτον ὑπ' ἀχλύ
 νης ἠγέτο τὸν βίον . ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώ
 πεκας τοῦτ' αὐτὸ νυδετῆσαι , ὡς ἄρ' ἔθ' κοινῶ τὰ
 δεῖ δ' ἴδιον συγκαλύψαιμ αἶχⓄ . καὶ δὴ πᾶσας
 ἄδρσοῖσασα , παρήνει τὰς οὐράς ἀποκόπτερ , ὡς οὐκ
 ἀπρεπές μόνον τοῦτο δ' μέλⓄ ὄν , ἀλλὰ καὶ πορὶ
 τὸν βάρⓄ προσκητημλύωμ . ὑπολαβῶσα δέ τις αὐ
 τῶμ εἶπεμ , ὦ αὐτή , ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφορεμ ,
 οὐκ ἄρ' ἠμίμ αὐτὸ σωεβέλορες .

Επιμύδιον .

Ο μῦθⓄ δηλοῖ , ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων , οὐ
 δι' εὐνοίαν τὰς πρὸς τοὺς πέλαις ποιοῦνται συμβε
 λίας , διὰ δὲ δ' αὐτοῖς συμφέρον .

Αλώπικῃς , καὶ βάτⓄ .

Αλώπικῃς φρασμὸν ἀναβαίνουσα , ἐπὶ δὴ ὀλιωθήσασα ,
 καταπίπτειμ ἔμελλειμ , ἐπελάθετο πρὸς βοήθειαν
 βάτⓄ .

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam cum matre, ac sororibus coeundo. eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur, feles praefatus, sed si tu multis abundas euidentiis responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerissimi cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta, cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. decreuit itaque & alijs uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum coelaret dedecus. & iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & supuacuum onus appensum. respondens autem ex ipsis quaedam ait, heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

8. Vulpes, & Rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium
rubum

βάτῳ. καὶ δὴ τῆς πόδας ἐπὶ τῆς ἐκείνης κέντροις αἰ-
μάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπερ. οἴμοι.
καταφυγῶσαμ με γὰρ ἐπὶ σέ ὡς ἐπὶ βοκδόν, σὺ χεῖ-
ρον διέδηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὡς αὐτῆ φησὶν ἢ βάτῳ,
ἐμὸν βοληθῆσα ἐπιλαβείῳ, ἢ τις πάντων ἐπιλαμ-
βάνειθ' εἴωθα. Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάται-
οι, ὅσοι βοκδοῖς προσέχουσι, οἷς δ' ἀδικεῖν μάλλον
ἐμφυτρύ.

Ἀλώπκη, καὶ κροκόδειλῳ.

Αλώπκη, καὶ κροκόδειλῳ ἠμυσιβήτω πρὶ εὐ-
γενείας. πολλὰ δὲ τῷ κροκόδειλῳ ὑπερήφανα,
ὡρὶ φησὶ τῶν προγόνων διεξιόντῳ λαμπρότητος, ὡς
γεγυμνασιαρχηκότων, ἢ ἀλώπκη ὑπολαβῶσα, ὡς τὰρ
εἶπερ, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγης, ἀλλ' ἀπ' τοῦ δέρματός
γεφαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἔτων εἰ γεγυμνασμεῖθ'.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομύθων ἀνδρῶν, ἔλεγε-
χῳ τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρυόνάς τις ἔχωρ ἐπὶ φησὶ οἰκίας, πειάμνος
καὶ πέρδικα σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεαθ'. τῶν
δὲ τυπνόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνῳ ἠδύ-
μα σφόδρα, νομίζω, ὡς ἀλλοφύλῳ ταῦτα πάχα
ὑπὲρ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κακείνης ἑώ-
ρακε μαχομύθῳ καὶ ἀλλήλῳ κόπτοντας, φησὶ λύπης
ἀπολυθεῖς, εἶπερ. ἀλλ' ἔγωγε ἀπ' τοῦ νῦν οὐ λυπή-
σομαι, ὅρῳ καὶ αὐτοῦς μαχομύθῳ ἀλλήλοισ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ

rubū. Quare cum pedibus suis illius aculeis lace-
ratis doleret, ad eam dixit, hei mihi,
confūgi enim ad te tanq̄ ad auxiliatorē, sed tu pe-
ius me tractasti. sed errasti, heus tu inquit rubus,
quæ me apprehendere uoluisti, quæ omnes appren-
dere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq̄ esse stul-
tos, qui ad eos auxiliij gratia accurrūt, quib⁹ magis
iniuriā afficere natura insitum est.

9. Vulpes, & Crocodilus.

Vulpes & Crocodilus cōtendebant de no-
bilitate. cū multa autē Crocodilus superba
de progenitorum narrasset splendore, quod
exercitationū p̄cipēs fuerit, Vulpes suscipiēs 'o
amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamē ex cute
uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros
res ipsas arguere.

10. Galli, & Perdix.

GAllos, quidam habens domi, emptam
& perdicem cum illis pasci dimisit, qui
cum ipsam uerberarent, ac expellerent, illa trista-
batur ualde, existimans ut alienigenā hæc se pati
à gallis. Cum uero paulo post & illos ui-
deret pugnare, & se ipsos cedere, mœrore
soluta, ait, sed ego posthac non tri-
stabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

h Fabula

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι, ῥαδίως φέρσονται ἀεὶ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὑβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ ἕ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

αλ. ΑΛΩΠΗΞ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ὑποκριτῶ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτῶ σκιδῶν διδραχνομυλῆν, εὔρε καὶ κεφαλῶν μορμολυκίς εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἦν καὶ ἀναλαβῶσα ταῖς χερσὶν ἔφη· ὦ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς καὶ τῷ σώματι, καὶ δὲ ψυχῶν ἀλογίστες.

αλ. Ανθρακεὺς, καὶ κναφεύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινὶ οἰκῶν οἰκίᾳ, ἤξισ καὶ κναφεῖα παραγενόμενον αὐτῷ σωοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεύς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἔμ τῶτο δῖω ἀμίω ἔγω γε πρᾶξι. δέδία γὰρ, μὴ πως, ἅ παρ' ἐγὼ λονκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλῃς πλεροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πᾶν τ' ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

αλ. ΑΛΙΕΪΣ.

Αλιεῖς εἴληρον σαγῶν. βαρείας δὲ, αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον τ' ἐσκήριτον, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγρην νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ φηί ἠϊόνος ταύτῃ ἐκλύσαντες, τῶν καὶ ἰχθύων εὔρον, ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ, πᾶμμεγέθη, ἀθυμῆν ἤρξαντο καὶ ἀλνερ, οὐ τοσῶτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τᾶναντία πρὸς πελῆφασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐτῆς πρὸς βύτορον εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι! τῇ δ' ἠδονῆ ὡς εἴοικεν, ἀδελφῆ ὄσιν

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; a suis abstinere.

11. Vulpes.

Vulpes in domū mimi profecta & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accipito manibus, ait, o quale caput, & cerberum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

12. Carbonarius, & fullo.

Carbonari⁹ in quādam habitās domo, rogabat, ut & fullo accederet, & secum cohabitaret; sed fullo respondendo ait; sed non hoc possem ego facere. timeo enim ne, quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

13. Piscatores.

Piscatores trahebāt uerriculū, quod cū graue foret, gaudebāt, & exultabāt, multū inesse p̄dæ existimantes, sed cū in litus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidē, sed lapidem in eo permagnū inuenissent, tristari & mœrere cœperūt nō tā pisciū paucitate, quā quod & cōtraria antea aīo præsumpserāt. quā autē inter eos natu grādiōr dixit; ne tristemur o socij; nam uoluptati ut uidetur, soror
h. 2. est tristitia;

ὄσιν ἢ λύπῃ. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τσαῦτα προκλυθέν-
τας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέ ἔστι λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυ-
χίαις.

Κομπασῆς.

Ανήρ τις, ἀποδκμήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τῷ
ἑαυτῷ γυνῷ ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν δια-
φόροις ἡρδραγαθικῆναι χώραις, ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καμ-
τῆ ρόδῳ πεπνηκῆναι κήδεμα, οἷον οὐδεὶς τῷ ἐπ' αὐ-
τῷ δῖωατος ἄρ' εἶν κηδεῖσθαι, πρὸς τῷ δὲ καὶ μάγ-
τυρας τὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῷ δὲ παρόν-
των τις ὑπολαβὼν, ἔφη: ὦ οὗτος, εἰ ἀληθεὺς τὸτ' ὄσιν,
οὐδέ μ' δεῖ σοι μαρτύρων εἶδού ρόδῳ, ἰδού καὶ τὸ κῆ-
δεμα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἔσθ' μὴ πρόχρησθαι ἢ τοι πράγ-
ματ' ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος παρ' ἡμῶν ὄσιν.

Αδύατα ἐπαγγελιόμηνος.

Ανήρ πένης ναῶν, καὶ κακῶς διακείμενος,
ἐπειδὴ πρὸς τῷ ἰατρῶν ἀπεγνωδὼν, τῷ θεῷ
ἔδειξεν, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σασθαι, ἕκαστον βόας αὐτῷ προσοίσειν ὑπὸ χυλῶν εἰς
δυοῖσιν. φη δὲ γυναικὸς αὐτῷ συνδομῆς, καὶ πᾶ-
σοι ταῦτα ἡμ' ὑγιάνης, ἐκεῖνος ἔφη, οἷα γὰρ ἀνασιῶαί
με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται,
ἀπὸρ τελέσαι ἔργα οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανήρ κακοπράγμων εἰς τὴν ἐν δελφοῖς ἤκειν ἀπόλ-
λωνος.

est tristitia; & nos igit̃ oportebat tantũ ante læta-
tos, omnino aliqua in re etiam triftari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere triftari frustra-
ta spe.

14. Iactator.

VIr quidam peregrinatus, deinde in
suam patriam reuersus, aliáq; multa in di-
uersis uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam
Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius lo-
ci potuerit saltare, ad hoc & te-
stes, q; ibi iterfuerũt, dicebat habere. qdã aut̃ ex ijs
qui aderant, suscipiens ait; heus tu, si uerũ hoc est,
non est tibi opus testibus. En Rhodus, en sal-
tus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei
demõstratio sit, oẽm sermonẽ uanũ esse & supua-
cium.

15. Impossibilia promittens.

VIr pauper, ægrotans, & male affectus,
cũ à medicis desperatus esset, deos
rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restitui-
issent, centum boues ipsis oblaturum esse in
sacrificium. uxore autem eius audiente, & ubi
tibi hæc, si conualueris; ille ait; putas enim surgere
me hinc, ut dei hæc à me repetant;

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri,
quæ re comprobare non sperent.

VIr malignus ad eũ, q; i Delphis est, iuit Apol-
linem

λωνια, παρᾶσαι τῶτον βελόμην. καὶ δὴ λαβῶν
 εὐρυδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τὸ τῆ ἐοῦντι σκεπάσας,
 ἔσκητε τῷ τρίποδι. ἔγισα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέ-
 γων, ἄπολλορ, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρουρ, ἔμ-
 πνοω, ὄξιν, ἢ ἄπνοω; βελόμην. ὡς, εἰ μὴ ἄπνοω
 εἶποι, ζῶν ἀναδᾶσαι δὲ εὐρυδίον, εἰ δὲ ἔμπνοω, εὐδύς
 ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκῆνο προενεγκῆν. ὃ δὲ γε θεὸς
 πλὴν κακότηχουρ αὐτῶ γνοῦς ἐπίνοιαρ, εἶπερ: ὁ πό-
 τρουρ, ὃ οὐτῶ, βόλη παρῆσαι, ποίησορ! παρὰ σοὶ
 κατὰ γὰρ τὸτο παρᾶσαι, ἦτοι ζῆν, ὃ κατέχεις, ἢ νε-
 κρὸν ὑποδᾶσαι.

Ἐπιμύθιορ.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι δὲ θεὸν ἀπαρалоγισομὴν ἀλάθητεν.

ΑΛΙῆς.

Αλιῆς, ἤελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολλὰν χθό-
 νορ ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἶλορ, σφοδρᾶ-
 τε ἠδύμοω, καὶ ἀναχωρῆσαι παρῆσκονάζοντο. εὐ-
 δύς δὲ δάω, ὑπὲρ τῷ μεγίσωρ διωκόμην. ἰχθύ-
 ωρ, εἰς δὲ πολλοῖορ αὐτῶν εἰσῆλατο: οἱ δὲ τῶτον λα-
 βόντες, μετ᾽ ἠδονῆς ἀνεχώρησαρ.

Ἐπιμύθιορ.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλὰκίς, ἢ μὴ τέχνη παρῆχε,
 ταῦτα τύχη ἐδωρήσαρ.

Φέναιξ.

Ανήρ πένης νοσῶν, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθεῖν,
 βῶς ἑκάτῃ εἰς δυσίαν προσοίσηρ. οἱ δὲ θεοὶ πα-
 ρᾶσαι τῶτον βελόμην, τῷ πάθῃς ἀπήλλαξαρ. ὃ δὲ
 ἀνασας, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρη, σεατίνης βῶς ἑκάτῃ πλά-
 σασ. ἐπὶ τῷ βωμῶ δειξ ὠλοκαύτωσερ. οἱ δὲ θεοὶ
 βελόμην

pollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo, cōprehēso passerculo manu, & eo ueste contectō, stetitq; proximē tripodem, ac rogauit Deū dicendo: o Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum ne est, an mortuum? nam si mortuum diceret, uiuū oñsurus erat passerculū, sin uiuū, statī suffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipsius cognita mente, ait, utrum uis, heus tu, facere facito, penes te em̄ est istud facere, siue uiuū qđ cōtines, siue mortuum, ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, numē neq; decipi posse, neq; qđ cōlatere.

Piscatores.

Piscatores, egressi ad uenationē, cū multo tempore defatigati, nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. sed statim Thunnus, maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo cāpto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sape, quæ ars non praubit, ea donasse fortunam.

18. Deceptor.

Vir pauper ægrotās, orabat deos, si euaderet, boues centū in sacrificiū oblatorū. sed dei taturi à morbo liberarunt, at ille surgēs, qm̄ bob⁹ carebat, ex adipe boues cētū à se formatos, in ara positos sacrificauit. Sed dei

h 4 ipsum

βυλόμυλοι αὐτὸν ἀμώαδι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ εἶπερ.
 ἄπελθε εἰς τὸν ἀψιγαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ ἢ ἀπὶ
 καὶ χιλίας ἐνρήσεις. ἐκεῖνος ἢ διυπιοθεῖς, σὺν ἡδονῇ κῆ
 σαρδῆ πρὸς τὸν ὑποδείχθέντα τόπον ἀφίκετο, δ' ἤλυ
 σίον διεβύων. ἐκεῖ δὲ δὴ παρὰ τὰς ποταμῶν, ὑπὸ
 αὐτῶν σωελήθη. ἀλούς δὲ ἦδ' ἡ, ἀφελῶναι τῶν παρὰ
 τῶν ἐδέτο, χιλία χυσίς τάλαντα δώσατο αὐτοῖς
 ὑπὸ χυμένῳ. ὡς δ' οὐκ ἐπισεύετο, ἀπαχθεῖς ὑπὸ
 αὐτῶν ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἰουδαῖοις τῶν ἀνδρώπων
 ἐχθρῶναι δὲ δεῖται.

Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΔΥΟ ἔν λιμνῇ ἐνέμοντο. δέξας δὲ ξηραν/
 δείσας τῆς λίμνης, ἐκεῖνῳ καταλιπόντες, ἐπεζή
 τῶν ἐτέρων. καὶ δὴ βαθεῖ ποταμῶν φρέατι. ὅπου
 ἰδὼν ἄτροπος, θατέρω φησὶ. συγκατέλωμαι ὡ οὔτε
 εἰς τόδε δὲ φρέαρ. ὃ δὲ, ὑπολαβὼν εἶπερ. ἄμ οὖν καὶ
 δ' ἐνθάδε ὑδὼς ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπορροσκέπτως προσί
 ναι τοῖς πράγμασι.

Γέρον, καὶ θάνατος.

ΓΕΡΩΝ ΠΟΤΕ ξύλα τεμὼν δὲ ὄρας, καὶ πῆ τῶν ὡμων
 ἀράμῳ, ἐπεὶ δὲ πολλὴν ὁδὸν ἐπικηχισμῶν
 ἐβάδιση, ἀπερηκώς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν
 θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτῳ εὐδὺς ἐπι
 σάντῳ, Ἐπὶ αὐτίαν πωθανομένης δὲ ἤμ αὐτὸν κα
 λοῖκ, ὁ γέρον εἶπε, ἵνα τὸν φόρον τῶν ἄρας ἐπι
 θῆς.

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, abi ad litus ad eum locū, illic enim Atti/cas mille drachmas iuenies. ille autē excitat⁹, læt⁹ & alacer ad demonstratum locum perrexit aurum disquirens. sed illic in piratas incidit, & ab ipsis cōprehēsus est. capt⁹ ergo, ut dimitteret⁹ piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. sed cum non crederetur, abactus ab ipsis diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranae.

RAnaē duæ in palude pascebant. æstate autē sic cata palude, illa derelicta, quærebant aliā. cæterū profundū inuenerūt puteū, quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. illa respondendo ait, si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconsyderate res aggredi.

Senex, & Mors.

Senex quondā incisis i mōte lignis, ac i humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. at morte illico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sullatum im/

h 5 poneres

ἦες μοί :

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζῶος ὦν, καὶ μυσίους κινδύους περιπεσῶν δοκῆ θανάτῳ ἐπιθυμῆν, ὁμῶς δὲ ζῆν πολὺ πρὸ τῆς θανάτῳ αἰρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρὸς.

ΓΙΝῆ γραῦς ἀλγῶσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖται τῖνα τῆν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὴ θεραπεύσειεν αὐτῷ, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῆς θεραπείας. κατ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς πλὴν πρεσβύτερον, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδ' αὐτῶς ἀναβλέπετο ἔχουσα πλὴν ὡρῶν ἐκείνων ὑπὲρ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἔν τι τῶν φιλικῶν οἰκίας σκευῶν ὑφαιρῶμενος, ὅσμηραι ἀπήει. ἢ μὲν οὖν γραῦς, πλὴν ἑαυτῆς περιεσίει ἑώρα κατ' ἐκάστῳ ἐλαττωμένῳ ἐπὶ τοσούτῳ, ὡς καὶ τέλει πάντας πασιμ αὐτῆς θεραπευθεῖσιν μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτῆν ἀπαίτουστος ὡς καθαρῶς βλέπασσα ἦδ' ἔτι, καὶ τοὺς μάστιγας παραγαγόντος, μάλλον μὲν οὖν εἶπε ἐκείνη τανῶν οὐδ' οὐδὲν βλέπω. ἠνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμούς ἐνόσσω, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ πλὴν ἑμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπει φησὶ, οὐδ' οὐδὲν ἐκείνων ὄρω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ὄντων πράττεσι, λανθάνουσι κατ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπιπώμενοι.

Γεωργός, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat oēm hoīem uitæ studiosū eē, & licet infinitis piculis imersus, uideat mortē appetere tamen uiuere multo magis, q̄ mori eligere.

21 Anus, & Medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicū quēdā mercede, cōuētiōe facta si se curaret, pactam mercedē ei daturā, sin aut minie, nihil daturā. aggressus est igitur medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquā uidere posset ea hora ob unctiōem, ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat.

Anus igit suā supellectilē uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberata nihil relinqueretur.

At medico pactam mercedem ab ea efflagitante quasi pure iam uidente, & testes adducente, magis certe ait illa nunc nihil uideo. nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autē cū me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros cōtra se ipsos argumentum afferre.

22 Agricola, & filij ipsius.

Agricola

Γεωργὸς τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βῆ-
 λόμῳ τὴν εἰαυτῷ παῖδα, πῶς λαβεῖν ἦν
 γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη· παῖδες
 ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξेम. ὑμεῖς δ' ἄγε ἐν
 τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὐρήσετε πᾶν-
 τα. οἱ μὲν οὖν οἰκιδέντες θεσσαυρὸν ἐκῆ πρὸς κερυρῶ-
 χθαι, πᾶσαν τὴν φθι ἀμπέλῳ γλῶ μετὰ τὴν ἀποβίω-
 σιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. καὶ θεσσαυρῶ μὲν οὐ πρὶ-
 ἔτυχον. ἡ δὲ ἀμπέλος καλῶς σκαφῆσα, πολλὰ πλο-
 σίονα τὸν κερυρὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θεσσαυρὸς ὅστι τοῖς ἀνι-
 θρώποις.

Δεωπότης, ἢ κῶες.

Ανὴρ τις ὑπὸ χαμῶν ἐν τῷ αὐτῷ προαείω
 ἀπολειφθεῖς, πρῶτα μὲν, τὰ πρόβατα κατέφα-
 γεν, εἶτα τὰς αἰγας. τοῦ δὲ χαμῶν ἐπικρατοῦ-
 τοσ, καὶ τὴν ἐργάτας βῆς σφάξαε, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ
 κῶες ταῦτα ἰδόντες, διαλέχθησαν πρὸς ἀλλήλους,
 φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν
 βοῶν ὁ δεωπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φεί-
 σεται;

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μάλισα φεύγειν ἢ φυλάτ-
 ται χεῖρ, οἱ τινες οὐ δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γωῆ, καὶ ὄρνις.

Γινῆ χηρὰ τις ὄρνιθι εἶχε, κατ' ἐκείνην ἡμέραν ὡς
 αὐτῇ τίκτουσα. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆς ὄρ-
 νιθι κριθὰς παραβάλλοι, δις τέξεται φθι ἡμέρας, τῶν
 ἢ πεποίηκεν. ἡ δὲ ὄρνις τιμελῆς γενομένη, οὐδ' ἄπαξ
 φθι ἡμέρας τεκεῖν ἠδύατο.

Επιμύθιον.

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait, filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me occultata sunt, quæsieritis, iuenietis omnia. illi igitur rati thesaurum illic desolatum esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderunt, ac thesaurum non inuenierunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & Canes.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. tempestate autem inualescente, & oparios boues iugulatos comedit. canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. si enim operariorum boui herus noster non abstinet, quo modo nostrum abstinere?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere, & cauere oportere, qui neque suorum abstinent.

Mulier, & Gallina.

Mulier quædam uidua gallinam habebat singulis diebus ouum sibi parientem, rata uero si plus gallinæ ordeii proijceret, bis parituram die, hoc fecit. sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλείονων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρῶντα ἀποβαλλουσι.

Κωόδηκτος.

ΔΗΧΘΕΙΣ τις ὑπὸ κωός, τὸν ἰασόμενον πορρῆσαι ζητῶν. ἔντυχόν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὅτι ζητᾷ αὐτὸν εἶπερ, εἰ σώζεσθαι βόλει λαβὼν ἄριστον, καὶ τότε δ' αἶμα φηὶ πλεονεξίας ἐκμάξασ, ἄλλ' ἀκόντι κωὶ φαγεῖν ἐπίδ' . κακῆν γελάσασ ἐφκ. ἀλλ' εἰ τὸτο ποιήσω, δᾷ με ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κωῶν δηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐρογέτορμνοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγεις.

ΔΤΟ νεανίσκοι μαγεῖν παρεκάθην. καὶ δὴ τὸ μαγεῖν πορρῆσαι τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀχολογίμυς, ἄτορ τῶν μέτρων τὶ τῶν κρεῶν ὑφελόμυ, εἰς τὸν πατέρα καθῆκε κόλπον. ἐπιστραφέντ δὲ τὸ μαγεῖν, καὶ δ' κρέας ἐπιζητοῦντ, ὅ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχωρ, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγεις ἀιδόμεν πλὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπερ. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπιος κόμενον θεῶν οὐκοῦν λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ἐπισκοῦντες λάθωμον, ἀλλὰ τὸν γε θεῶν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiã pluri-
m sunt appetentes, & quæ ad sunt, amit-
tere.

25. Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circu-
ibat quærēs, cū aut̃ occurrisset quidã ei, & co-
gnosceret, quod quæbat, heus tu ait, si sanari uis, acci-
pe panē, atq; eo sanguinē uulneris sicca, & ei q̃ mo-
mordit cani ad edendum præbe. & is ridēdo ait,
sed si hoc fecero, oportebit me ab om̃ibus qui in
urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiã hom̃es beneficio af-
fectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

26. Adolescentuli.

Duo adolescentuli apud cocū assidebant, &
coco in aliquo domestico opere occupato,
alter horum, partem quandam carniū subre-
ptam in alterius demisit sinum. conuer-
so autem coco, & carnem quærente, qui
abstulerat, iurabat nō habere, q̃ at̃ hēbat, nō abstu-
lisse. cocus uero cognita malitia
ipsorum, ait, sed & si me latueritis, peie-
ratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet hom̃es peierantes la-
teamus, deum tamen non latebimus.

27. Inimici.

Duo

ΔΙΟ ΤΙΝΕΣ ἀλλήλοισι ἐχθραίνοντες, ἐπὶ φηι αὐτῆς νε-
 ώς ἐπλεον. ὦν ἄτερθ μὲν ἐπὶ φηι πρῦμνης,
 ἄτερθ δὲ ἐπὶ φηι πρῶρας ἐκάδης. χαμῶνθ δὲ ἐπι-
 γενομλῦς, ἠγὲ φηι νεώς μελλῶσης ἦδη καταποντίζε-
 οῖς, ὃ ἐπὶ τῆς πρῦμνης τῆς κυβορνῆτιω ἦρετ, πῶτόρομ
 τῆς μερῶν τοι πλοίς πρῶτόρομ μέλλει καταβαπῆίξειαι.
 τοι δὲ τῶν πρῶραμ εἰπόντθ, ἀλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔσι λυ-
 πηρόμ εἶπερ ὃ δάνατθ, εἰ γε ὄραμ μέλλω πρῶ ἔμοῦ
 τῆς ἐχθρόμ ἀποδινήσκοντα. Επιμύθιομ.

Ο μῦθθ δ' κλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲμ τῆς
 ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τῶς ἐχθροὺς μόνομ
 ἴδωσι πρῶ αὐτῶν κακῶμλῦς.

Αἴλωρος, καὶ μῦες.

ΕΝ ΟΙΚΙΑ ΤΙΝΙ ΠΟΛΛῶν ΜΥῶν ὄντων ἄλογοθ τῶτο
 γνοὺς ἤκεμ ζῆταῦθα. ἠγὲ καθέκασομ αὐτῶν συλ-
 λαμβάνωμ κατῆοδιεμ. οἱ δὲ, καθ' ἐκάστω ἑαυτοὺς ἀνα-
 λισκομλῦς ὄρωντες, ἔφασαμ πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κά-
 τω κατέλθωμλῦ, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα.
 ἦ γὰρ αἴλωρος μὴ δῖωαμλῦς δ' εὖρο δ' ἐκινεῖσθαι, ἡμεῖς
 σωθῆσόμεθα. ὃ δὲ αἴλωροθ μηκέτι τῶν μυῶν κατι-
 ὄντων, ἔγνω δ' ἐπινοίας αὐτοὺς σοβιζόμενθ ἐκκαλέ-
 σασθαι. ἠγὲ δ' ἠ' ἀπ' πατῆρα τινὸς ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπ-
 ὤρησε, ἠγὲ προσεποιεῖτο νεκρόμ εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις
 παρακύψας ἠγὲ ἴδῶμ αὐτῆμ, ἔφη. ὦ οὐτθ, καὶ μὴ θύ-
 λαξ γλῆκ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δ' κλοῖ. ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν
 τῆς ζῆτιωμ μόχθηρας περραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν δ' ἐλα-
 πατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Αλώπηξ,

DVo quidam inter se inimici, in eadem nau/
 ui nauigabant, quorum alter in puppi,
 alter in prora sedebat. tempestate autem superue/
 niente, & naue iam submergen/
 da, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra
 pars nauigij prius obruenda esset.
 cumq; ille prora dixisset, sed mihi non erit gra/
 ue, ait, mors, si uisurus sum ante me
 inimicum morientem. Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil
 suum nocumētum curare, si modo inimicos suos
 uideant ante se malo affectos.

Felis, & Mures.

IN domo quadā cū multi essēt mures, felis hoc
 cognito iuit eò, ac eorum singulos ca/
 ptos deuorabat. at illi quotidie cum se ab/
 sumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac in/
 fra descendamus, ne penitus pereamus.
 nam si felis non potest huc uenire, nos
 falui erimus. sed felis nō amplius muribus descen/
 dentibus, decreuit per astutiam eos fallens euo/
 care. ceterū conscenso pessulo quodā, de eo se su/
 spēdit, & mortuū simulabat. ex murib⁹ autē quidā
 acclinatus, uisocq; eo inquit, heus tu, & si sac/
 culus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum
 aliquorū prauitatē expti fuerit, nō ampli⁹ eorū fal/
 li simulationibus.

i 29. Vulpes

Ἀλώπκη, καὶ πῖθηκος.

ΕΝ σωόδῳ ποτὲ τῷ ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πῖθηκος. καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἔχειροτυπῆκε. ἀλώπκη δ' αὐτῷ φθονήσασα; ὡς ἔμτινι παγίδι κρέας ἐδεάσατο, τὸν πῖθηκον λαβῶσα, ζῆταῦδα ἤγαγεν, ὡς εὖροι μὲν αὐτὴ λέγασα δικσαυρὸν τῶτον, μὴ μλύτοι καὶ χήσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τῶτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὔξεται τὸ αὐτὸν ἅ τε δὴ βασιλέα τὸν δικσαυρὸν ἀνελεύσθαι. ὁ δ' ἀπορυσκέπῳ προσελθὼν, καὶ συλλακτεῖς ὑπ' αὐτῷ παγίδος, ὡς δὴ ἀπατήσασαν ἐμέμφετ τὴν ἀλώπικαν. ἢ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς πῖθηκε, τριάντῳ σὺ μωρίαν ἔχωρ, τῷ ἀλόγων βασιλεύσεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεισι τισιν ἀπορυσκέπῳ ἐπιχειροῦντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

Θῶνος, καὶ δελφίμ.

ΘΥΝΝΟΣ διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος, καὶ πῶλῳ τῷ βοῖζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἐμείλερ, ἔλαδερ ὑπὸ σφοδρᾶς ρύμης ἐκπεσὼν εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ δὲ αὐτῷ ὁμοίαν ρύμην καὶ ὁ δελφίμ αὐτῷ σωεξώκελερ. ὁ δὲ θῶνος ἐπιστραφεῖς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφίνα ἑώρακως, εἶπερ: οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὀρῶντι τὸν αἰτίον γεγυότα μοι τὸτῃ, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὀρῶντες.

Ἰαῖος.

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondā irrationaliū animalium saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. at ille inconsiderate profectus, & captus à casse, quod decepisset, accusabat uulpem. illa autem ei, o Simie talem tu habēs dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos q̄ actiones aliquas incōsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. cum capiendus foret, incūsus ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. ab eodē uero impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus autē cōuersus, cum agentem animam Delphinum uidisset, ait, nō ampli⁹ mihi mors molesta ē, cū eū uideā, q̄ mihi causa fuit ipsius, unā mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miseras ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infelicitate agere uideant.

Ἰαξός, καὶ νοσῶν.

Ιαξός νοσοῦντα ἐθρόαπνε. τῷ δὲ νοσοῦντος ἀποδανόντας, ἐκένθη πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνον ἀπείχετο, καὶ κλυσησίμην ἔχρησεν, οὐκ ἄν ἐπεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις ἔφη. βέλτισε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε παραινέμ, ὅτε τῶσις χρῆσθαι ἠδύατο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοθείας παρέχειν.

Ἰξούτης, καὶ ἔχισ.

Ιξούτης ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραμ δὴλδερν. ἰδὼν δὲ κίχλαμ ἐφ' ὑφυλῶ δένδρον καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μήκος συναΐψαε ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβῆν βυλόμην ἐφεύρα. καὶ δὴ λαδῶν, ἔχισ κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. φησὶ δ' ὀργισθεὶς καὶ δακρύσας αὐτὸν, ἐκένος ἠδὲ λειποφυχῶν ἔλεγε. δύσλω ἐγώ. ἔσθρον γὰρ θηρεῦσαι βυλόμην, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβυλεύοντες, λαυθάνουσι πολλὰκις ὑφ' ἑτέρων τὰτ' αὐτὸ πάχοντες.

Κάσως.

Οκάσως, ζῶν ἐστὶ πετράπων, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαίτῳ μνημον. οὗ τὰ αἰδοῖα φασὶν ἰαξοῖς χρῆσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὴν ὑπὸ ἀνθρώπων διώκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὐ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα εἴπηε πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

30. Medicus, & ægrotans.

Medicus ægrotū curabat, ægrotō autē mortuo, ille effertibus dicebat, homo hic si uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, nō interiisset. qdā autē ex ijs q̄ aderāt respōdēdo ait, optie, nō optebat te hęc nūc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tēpore necessitatis præbere auxilia.

31. Auceps, & Vipera.

Auceps uisco accepto, & arūdīnib⁹, aucupatū egressus ē. uiso autē turdo sup̄ alta arbore sedente, & arundīnibus inter se in lōgitudinē coniunctis, sursum eum cōprehensurus, suspiciebat. ceterū ignarus uiperā dormientem conculcauit. hęc uero irata momordit ipsum. ille iam agens animam dicebat, me miserū, aliū enim capturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

32. De Fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis pletrūq; degēs, cui⁹ pudēda dicūt usui esse medicis. hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia persequatur, abscissa sua pudenda prōiicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

i 3 Affabu

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρο-
νιμοί, ὑπὲρ ἑλὶ ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν
χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγισσος.

Κτῶν ἐπαυλεῖσας εἰς μαγισσῶν, καὶ τῶν μαγεί-
ων ἀχολογησῶν, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ
μάγισσος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶ-
πε. ὦ οὗτος, ἴδι ὡς ὅπως πορῶν ἦς, φυλάξομαι
σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρ-
δίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τῶν ἀν-
θρώπων, μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

Κτῶν πρὸ ἐπαυλεῖσας τινὸς ἐκάθουσε. λύκος δὲ
ἐπιστραμὸντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος δῆ-
σαν αὐτὸν, ἐδέετο μὴ νῦν αὐτὸν καταδύσαι. νῦν
μὲν γὰρ φασὶ λεπτός εἰμι καὶ ἰχνός. ἄν δὲ μικρόν
ἀναμείνης, μέλλωσιρ οἱ ἐμοὶ δεασσῶνται ποιήσαι γά-
μος. καὶ γὰρ τῆνικαῦτα πολλά φαγῶν, σιμελέσει-
ς ἔσομαι. καὶ σοὶ ἠδύτορον βρῶμα γενήσομαι.
ὁ μὲν οὖν λύκος παθεὶς, ἀπήλθε. μετ' ἡμέρας δὲ
ἐπανελθὼν, εὔρεν ἄνω ἐπὶ τῶν δώματων τὸν κύων
καθεύδοντα. καὶ σὰς κάτωθεν, πρὸς αὐτὸν ἐκάλεσεν,
ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν σιωδηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλ-
λ' ὦ λύκε εἰ φαποτῶδε πρὸ ἑλὶ ἐπαυλεῖσας μεῖδεις κα-
θεύδοντα, μηκέτι γάμος ἀναμείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum agere respectum pecuniarum.

34 Canis, & Cocus.

Canis irrumpens in culinam, & Cocus occupato, corde arrepto fugit. at cocus conuersus ut uidit ipsum fugientem, ait, heus tu scito ubi ubi tu fueris, me te obseruaturum. non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe mala hominibus documenta esse.

35 Canis, & Lupus.

Canis añ stabulū quoddā dormiebat, cū lup⁹ irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. nunc em̄ inqt tenuis sum, & macilētus, si aut̄ parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam.

Lupus igitur persuasus, abiuit. post aliquot dies reuerlus, inuenit superius sup̄ domicilio canē dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. & Canis, o lupe, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι πῶν ἀνθρώπων ὅταν
 πορὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίαν τὸ το φυ-
 λάττονται.

Κύων, καὶ ἄλεκτρυών.

Κτωρ καὶ ἄλεκτρυών ἑταιρείαν ποιητὰ μύθοι, ὡς δὲ
 οἱ. ἑσπέρασ δὲ καταλαβόσκει, ὁ μὲν ἄλεκτρυών
 ἐπὶ δένδρον ἐκάθουδεν ἀναβάς. ὁ δὲ κύων, πρὸς τῆ ρίζη
 τῆ δένδρον κοίλωμα ἔχοντο. τῶ δὲ ἄλεκτρυόνος καὶ
 εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἄλώπηξ ἀκόσασα πρὸς
 αὐτὸν ἔδραμε. καὶ εἶσα κάτωδεμ πρὸς ἑαυτὴν κατελ-
 θεῖν ἠέξισ. ἐπιθυμῶν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχομ
 ἀσπᾶσασθαι. τῶ δὲ, εἰπόντο τὸν θυρωρὸν πρότορον
 διυπνίσαι ὑπὲρ τῶν ρίζων καθεύδομτα, ὡς ἐκείνσ ἀνοί-
 ξαντο κατελθεῖν, κακείνσ ζητόσκει αὐτὸν φωνῆσαι,
 ὁ κύων ἀφῆκσ πηδήσασ, αὐτὴν διεσπᾶραξεμ.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι πῶν ἀνθρώπων τούσ
 ἐχθρούσ, ἐπελθόντασ, πρὸς ἰχυροτέρουσ πέμπτσσι πα-
 ραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

Λεων ἀκόσασ ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντοσ, ἐπε-
 σράφη πρὸς τῶν φωνὴν, οἷομνοτο μέγατι ζῶ-
 ομ εἶναι. προσμείνασ δὲ μικρόμ, ὡς εἶδεμ αὐτὸμ προελ-
 θόντα ἐν λίμνσ, προσελθὼμ αὐτὸμ κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δ᾿εμ πρὸ ἐνὶ ὄψεωσ δὲ ἀκοῆσ μό-
 νσσ ταρατῆσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, ἄλώπηξ.
 Λέων, καὶ ὄνοτο, καὶ ἄλώπηξ, κοινωνίαν ποιη-
 σάμενοι,

Fabula significat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, ca uere ab ea quandiu uixerint.

36. Canis, & Gallus.

CAnis, & gallus inita societate iter faci ebant, uespera autē superueniente Gallus conscensa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum Gallus, ut assolet, noctu cantasset, uulpes, ut audiuit, accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, q̄ cuperet cōmēdabile a deo cātu aial complecti. cum autē is dixisset, ut ianitorē prius excitaret ad radicem dormientē, ut cū ille aperuisset, descenderet. & illa quærēte, ut ip̄m uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines inimicos insultantes, ad fortiores astu mittere.

37. Leo, & Rana.

LEo audita aliqñ Rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse, parūper autē expectādo, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere ante q̄ uideas, uoce sola perturbari.

38. Leo, & Asinus, & Vulpes.

LEo, & Asinus, & Vulpes, inita societa

i 5 te egressi

σάμνοι, ἔζηλον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλλήκῃ διείσε, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μορίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξαται τὸς τρεῖς προὔτρεπέτο. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μορίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μορίδα πάντα σφύρυσσασα, ἑαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαίρειν οὕτως ἐδίδαξεν. ἡ δ' εἶπερ, ἢ τοι ὄνθ' συμφορά.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλαις δυσυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

Λέων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βοουεῦρα περιτυχόντες, πορὶ τὸς ἐμάχοντο. θενῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τοῦ πολλῆς μάχης κησκοιποδινιάσαι, ἀπαυθίσαντες ἕκαστο. ἀλώπεξ δὲ κύκλω πορὶ ἴσων, πεπρωκότας αὐτοὺς ἰδῶσα, καὶ τὸ βόινευσον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τὸ το διὰ μέσῳ ἀμφοῖν διαδραμῶσα, καὶ ἄρπάσασα, φεύγασα ὦχεται. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνασλῶαι, δείλαιοι ἡμεῖς εἶπομ ὅτι δι' ἀλώπεκα ἔμοχθῶμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνειν ἔσονται.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπισάντες δὲ τινος ἀφῆκτος ἀπαργείλαντος, ὡς αἱ τοῦ οἰκίας αὐτῆς θυρίδες ἀναπεπλάμναι τε πᾶσαι εἴεν, καὶ πάντα τὰ ἐνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησε τε σενάξασα.

καὶ

te egressi sunt ad uenandū. multa igiŕ præda ca/pta, iussit Leo Asino, ut diuideret si/ bi. At ille tribus partibus factis æqua/ liter, ut eligerent, eos hortabatur. & Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iussit. illa uero in unā partē oibus cōgestis, sibi minimum quiddam reliquit. tum Leo ipsi, quis te o optima diuidere sic docuit? ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta ho/ minibus esse aliorum infortunia.

39. Leo, & Vrsus.

Leo & Vrsus simul magnum nacti hīnu/ lum, de eo pugnabant. grauiŕ igitur à se ip/ sis affecti, ut ex multa pugna etiam uer/ tiginē corripere, defatigati iacebāt. Vulpes autē circūcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hīn/ nulum in medio iacentem, hunc per u/ trosq; percurrendo, rapuit, fugiensq; abi/ uit. at illi uidebant quidē ipsam, sed quia nō pote/ rant surgere, nos miseros dicebāt, quia uulpi labo/ rauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs laborantibus, alios lu/ crari.

40. Vates.

Vates in foro sedens disserebat, cū autē supue/ nisset quidam derepēte, & nunciasset, quod domus ipsius & fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiuit suspirando,
& currendo

καὶ δρομαῖοι ἦεν, τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὃ οὗτος εἶπερ, ὃ τ' ἀλλότρια πράγματα προεῖναι ἐπαγγελόμηνος, τὰ σαυτῶν οὐ προεμαντεύς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως δι' οἰκοῦντας, τὴν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσκόντων προνοεῖσθαι παρωμλίως.

Μύρμηξ, καὶ πορρισερά.

Μιρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρὰ συρρεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγετο. πορρισερά δὲ τὸ τοῦ θεασαμένου, κλῶνα δένδρου πορριελέσσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ' οὗ καὶ καθίσατο ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξυτῆς δὲ τις μετὰ τὸ τοῦε καλάμους σιωθεῖς, ἐπὶ δὲ τῇ πορρισερᾷ συλλαβῆν ἦεν. τῶν δ' ὁ μύρμηξ ἔωρακώς, τὸν τοῦ ἰξυτῶν πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ, ἀληγήσας, τοὺς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν πορρισεράν κούτικα φυγῆν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δ' κλοῖ, ὅτι δ' εἴ τοῖς εὐεργέταις χάρις ἀποδοῖσθαι.

Νυκτερίς, καὶ βάτος, ἢ αἴθια.

Νυκτερίς, καὶ βάτος, καὶ αἴθια ἑταιρείαν ποιήσανται, ἐμπορικῶν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἢ μὲν οὖν νυκτερίς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς δὲ μέσον. ἢ δὲ βάτος, ἰδὼντα μετ' ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἢ δὲ αἴθια τρίτη, χαλκῶν. καὶ ἀπέπλυνσάν. χαμῶνος δὲ σφοδρῶς γενόμενος, καὶ φθὶ νεῶς πορρισεραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοῖ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ὅς ἐκείνους τίνων ἢ μὲν αἴθια τοῖς ἀγιαλοῖς ἀεὶ παρρηδρεύει, μή ποτ' ἐν χαλκῶν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττα. ἢ δὲ

νυκτερίς

& currendo ibat. at cum quidam uideret ipm currentē, heus tu inqt, q̄ alienas res p̄scire profiteris, tuas ipsius non prauaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam praeue gubernant, quae nihil ad se attinent, praescire conantur.

Formica, & Columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo formica, euasit. auceps autē quidam post hoc calamis cōpositis ad colūbā cōprehēdēdū ibat. hoc autē uiso, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere bñfactoribus gratiā referre. Vespertilio, & Rubus, & Mergus.

Vespertilio, & rubus, & mergus in ita locitate mercatoriā decreuerunt uitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata proiecit in medium, rubus uestem secum accepit, Mergus tertius, aēs, & nauigauerunt. tempestate autem uehementi oborta, & nauis euersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. ex illo igitur mergus litoribus semper assidet, num quopiam aēs eiciat mare.

Vespertilio

ευκτορίας τούτῃ δανεισὰς φοβευμένη, ἦν μὲν ἡμέρας
οὐ φαίνεται, νύκτας δ' ἐπὶ νομῶν ἔξεισιμ. ἢ δὲ βάρ-
τῳ, ἦν τῷ παριόντων ἐδοῖτο ἐπιλαμβάνεται,
εἰ πὺ πλὴν οἰκείαμ ἐπιγνοίη ζητῶσα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι παρὶ ἅ παρδάλομεν, τῶτοις
εἰσὺς ῥομ περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρῶν.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὲρ τοῦ ἰατρῶν ἐρωτῶμεν ὅπως
διετηρήθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκέναι. ὁ
δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τὸ εἶναι. ἐν δ' οὐτέρῳ ἢ παρὸς αὐτῶ πα-
λίμ ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχε, φρίκη συχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς
διαπετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἔφησεμ εἶναι.
ἐκ δὲ τρίτῳ ἀνδρὶ ὅπως διεγλύετο. εἶπεμ ὑδέρῳ πρὶν
πεπῶκέναι. ὁ δὲ, καὶ τὸ πάλιν ἀγαθὸν εἶπεμ εἶ-
ναι. εἶτα τῷ οἰκείῳ τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντῳ ὅπως
ἔχε, ἐγὼ εἶπεμ ὅ οὗτος, ὑπὲρ τῷ ἀγαθῶν ἀπόλλυ-
μαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστ' ἀνθρώπων δυσχεραίνε-
ται τὸς πρὸς χάριμ αἰὶ βυλομύθῃς λέγειμ,

Ξυλομύθος, καὶ ἐρμῆς.

Ξυλομύθος τις πρὸς θεῶν ποταμῶ, τὸν οἰκῆον
ἀπέβαλε πῶλεκω. ἀμχανῶν τίνω πρὸς πλὴν
ὄχθῳ καθίσασ ὠδύρετ. ἐρμῆς δὲ μαδῶν πλὴν αἰτίαν,
καὶ οἰκτείρας τὸν ἀνδρωπομ, καταδύς εἰς τὸν ποτα-
μὸν χυσοῦν ἀνλύεγκε πῶλεκω. καὶ εἰ οὗτος ὅστιμ ἔμ
ἀπώλεσεμ ἦρετο. τῷ δὲ, μὴ τὸ εἶναι φαρμύθ, ἀν-
δρὶς καταβάς ἀργυροῦ ἀνεκόμισε. τῷ δὲ, μηδὲ τὸ εἶναι
εἶναι τὸν οἰκῆον εἰπόντος, ἐκ τρίτῳ καταβάς ἐκῆνον
τὸμ

Vespertilio uero creditores timens, interdū non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quarendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

Aegrotus, & Medicus.

A Egrotus quidā à medico rogat⁹, quomodo ualuisset, plus ait quàm oporteret sudasse. ille autē bonū ait hoc esse. secūdo uero ab ipso iterū rogat⁹, quō habuisset, horrore correptū ait ualde concussum fuisse. ille & hoc bonum esse ait.

Tertio rogat⁹ quomō ualuisset, ait in intercutē incidisse. ille & hoc rursus bonum ait esse. inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes, ego ait heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominib⁹ odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator, & Mercurius.

Lignator quidam apud fluuium suam lamisit securim, inops igitur consiliū iuxta ripā sedēdo plorabat. Mercuri⁹ autē itellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. & an hæc esset, quā perdiderat, rogauit. illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. illo neq; hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam

ipsam

τὸν οἰκῆον ἀνώνεγκε. ἦ δὲ, τῶν ἄληθῶς εἶναι τὸν ἀπὸ
 λωλότα φαρυγίη, ἐρμῆς ἀποδεξάμενθ' αὐτῶ πλὴν
 δικαιοσύνην, πάσαις αὐτῶ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ, παραγεί
 νόμηνθ', πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξε
 λήλυθε. ὡς εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαοι εἰς βλενύσατο.
 καὶ πρὸς τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ πλὴν οἰκείαν ἀξίνην
 ἔξελπιδες ἀφίεις εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίωμ ἐκάθητο. ἐπι
 φανείς οὖν ὁ ἐρμῆς ἠκέϊνω, καὶ πλὴν αἰτίαν μαθὼν
 ἔπειθ' ἐρώσ, καταβάς ὁμοίως χυσιῶν ἀξίνην ἔξηνεγκεν.
 καὶ ἤρετο εἰ ταύτῃ ἀπέβαλε. τοῖ δὲ, σὺν ἠδονῇ, ντα
 ἐκλήδως ἢ δ' ὄβρι φήσαντο, μισήσας ὁ θεὸς πλὴν το
 σαύτῃ ἀναίθεαν, οὐ μόνον ἐκείνῃ κατέχευε, ἀλλ' οὐ
 δὲ πλὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τῆς δικαιοσύνης ἐθέου σιωαίρε
 ται, τὸ ἄνθρωπον τοῖς ἀδίκους ἐναντιῶνται.

Ὄνομα, καὶ κηρωρὸς.

ΟΝΘ ὑπηρετὸς μῆκος κηρωρῶ, ἐπεὶ δὲ ἠ' ὀλίγα μὲν
 ἦοδιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθη, ἠύξατο θεὸς δι' ὧς τε
 τοῖ κηρωρῶ ἀπαλλαγίεις ἑτέρῳ ἀπεμποληθῆναι δε
 σπότη. τοῖ δὲ διὸς ἐπακὸσαρτο καὶ κελεύσαντο
 αὐτὸν κηραμῆ πρηνῆναι, πάλιν ἐδυσφόρη πλεόν, ἢ
 πρὸ τῶν ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε κηρὸν, καὶ τὰς κε
 ράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἰκέ
 τῆς. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χεῖρονα φίνω
 πῆν προτέρων δεσπότην ἐμπεσῶν, καὶ ὄρων τὰ παρ
 αὐτῶ πρηνήμνα, μετὰ σεναγμῶν ἔφη. οἴμοι θεὸς τα
 λαιπῶρ, βέλτιον ἢν μοι παρὰ τῆς προτέροις δεσπότη
 ταις μὴν. οὐ τὸς γὰρ ὡς ὄρῶ, καὶ δ' ἄεσμα με κα
 τεργάσεται.

ipsam sustulit, illo hanc uere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. ille profectus omnia socijs, quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim cōsulto demisit in pfluentē, & plorās sedebat. ap/ paruit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter aureā securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiā, nō solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus, & Hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimū laborabat, precat' ē Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uēdi, iterū iniquiore aīo pferebat, q̄ prius, onera, & cœnum, & tegulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominū rogauit, & cortario uenundatus est. peiorem itaq̄ prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait, hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim ut uideo, & pellem meā o/
k perabitur.

περγάσεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴ κλοῖ, ὅτι τότε μάλισα τοὺς προτέρας δεσπότης οἰκέται πωλῶσιν, ὅταν τῶν δούτερον λάβωσι πῆξιν.

Ορνιθοθήρας, ἢ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιμίση παγίδα. κορυδαλός δὲ τῶτον πωλῶσιν ἰδῶν, ἐπωθάνετο τί ποτ' ἐργάσοιτο. τοῦ δὲ, πώλιμ κτίζην φαρμύξ, εἶτα δὲ πωλῶσιν ἄποχωρήσαντο ἡγὼν κρυβέντος, ὁ κορυδαλός τοῖς τῶν ἀνδρῶν λόγοις πωλεῦσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἔαλω. τῶν δὲ ὄρνιθοθήρα ἐπιδραμόντο, ἐκέντο εἶπε. ὦ οὔτε, εἰ τοιαύτῳ πώλιμ κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὐρήσεις τοὺς ἑνοικοῦντας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴ κλοῖ, ὅτι τότε μάλισα οἴκοι ἢ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπαίνωσιν.

Οδοιπόρος.

Οδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ἤνυξάτο, εἰ ἄρα εὐρήσει τί, ὃ ἡμῖσι τῶν τῶν ἐρμῆ ἀναθήσει. πωριτυχῶν δὲ πῆρα μεσῆ φοινίκων ἡγὼν ἀμυγδάλων, ἡγὼν ταύτῳ ἀνελόμηντο, ἐκείνας μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὄσα, ἡγὼν τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπίτιντο ἀνέδμηκε βωμῶν, φήσας. ἀπέχεο ὦ ἐρμῆ πῶν εὐχῶν. τῶν γὰρ εὐρεθέντων τὰ ἐκτὸς ἡγὼν ἑνὸς πρὸς σὲ διανεμήμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, ἡγὼν τῶν θεοῦ διὰ πλεονεξίαν κατασομίζομενον.

Παῖς, ἡγὼν μήτηρ.

Παῖς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores domi-
nos à famulis expeti, cum de secundis peri-
culum fecerint.

46. Auceps, & Cassita.

AVceps auib⁹struxerat laqueos, alauda uero
hunc procul uidēs rogauit, quid nā oparēt,
eo urbem condere dicente, deinde pro-
cul regresso, & abscondito, Galeri-
ta uiri uerbis credendo, accessit ad
cassem, & capta est. at aucupe accurrente,
illa dixit, heus tu, si talem urbem condis, non
multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tūc maxie domos & urbes deso-
lari, cum praefecti molesti fuerint.

47. Viator.

Viator multa confecta uia, orauit, siquid
inuenerit, dimidiū Mercurio dedicaturū.
nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarū
plenam, atq; ea accepta, eas comedit. sed
cariotarū ossa, & amygdalarū cortices sup̄ altari q̄
dam imposuit, locutus, habes o Mercuri,
uotum. nam rei inuentæ exteriora & interiora
tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob-
cupiditatem fallit.

48. Puer, & Mater.

k 2 Pur

Παῖς ἐκ διδασκαλείς πλὴν τοῦ συμμαθητῆ δέλετρο κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ. φηὶ δὲ μὴ ἐπιπληξάσῃς, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδέξαμυνης, προϊῶν ᾧτις χόνοισι ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτεται. ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο πλὴν πρὸς θάνατον. φηὶ δὲ μητρὸς ἐπομυνης καὶ ὀλοφυρομυνης, ἐκένθη τῷ δὴμίῳ ἔδ' ἔστ' βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς δ' οὖς. φηὶ δὲ ταχέως τῷ σώματι τοῦ παιδὸς προσδείσῃς, ἐκένθη δ' οὖς τοῖς ὀδύσει δακῶν ἀφείλειτο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἠδὲ καὶ εἰς πλὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκένθη εἶπε. αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν αἴτιον. εἰ γὰρ ὅτε πλὴν δέλετρο ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἄρ' μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγὼ μὲν ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι τῷ μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένῳ, ἐπὶ μείζονα αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσαν.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἑώρακὼς γαλιωῖσάν πλὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάντους πριάμενος, ἀνήχθη. χαμῶν δὲ σφοδρῶς γενομυνης, καὶ τῆς νεῶς κινδυνολούσῃς βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς πλὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαλιωῖσα, πλὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντες ὑπολαβῶν οὗτος εἶπε. φοινίκων ἀνδριῶν ὡς

ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus a te coepit & maiora furari. in ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebat recta ad mortem. at sequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quaedam matri narraret in aurem. quæ cum illico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit, matre autem & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. si enim cum librum furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usq; procedendo, nuuc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorū quæ nō in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor, & Mare.

PAstor in maritimo loco armentum pascens uiso tranquillo mari, desyderauit nauigare ad mercaturam. uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. tempestate uero uehementi facta, & nauis in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauis euasit incolumis. post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirate, suscepto sermone, hic ait, cariotas iterū, ut

k 3 uidetur,

ἔοικεν ἐπιθυμῆ, καὶ διὰ τὸ τὸ φαίνεται ἡσυχάζουσα.
Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις,
μαθήματα γίνονται.

Ροιά, καὶ κηλέα.

Ροιά καὶ κηλέα πρὶ κάλλιπος ἤριζον. πολλῶν δὲ
ἀμεισθησέων μεταξὺ γενομένων, βάτη ἐκ
τοῦ πλησίον ἀκρόασι φραγμῶ, παυσώμεθα εἰ
περὶ ὧ εἶλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς πρὸ ἀμενόνων εἰσεσι,
καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι παρῶνται εἶνά τι.

Ασάλαξ.

Οασάλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσι. φησὶν οὖν ποτε τῆ
μητρὶ, συκαμινέα μῆτορ ὄρω. εἶτα ἀνδρὶ φη
σι, λιβάνος ὄσμης πεπλήρωμαι. κἀκτρίτις πάλιν,
χαλκῆς φησι φησὶ κτύπον ἀκῶ. ἡ δὲ μήτηρ
ὑπολαβῶσα εἶπερ. ὦ τέκνον. ὡς ἦδ' ἡ καταμανδία
νω, οὐ μόνον ὄφως ἐξέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ
ὄσφρησεως.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι πρὸ ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνα
τα κατεπαγγέλλονται. καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐ
λέγχονται.

Σφήκες, καὶ πέρδικες.

Σφήκες καὶ πέρδικες δίφη σιωχομένοι, πρὸς γε
ωργὸν ἤλθοι παρ' αὐτῶ ἀτοῦπες πιῆν, ἐπαγ
γελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτῃ τὴν χάριν ἀπο
δώσειν. οἱ μὲν πέρδικες, σκάψαν τὰς ἀμπέλους.
οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uideſ quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documento esse.

30. Punica, & Malus.

PVnica & malus de pulchritudine cōtēdebāt. multis cōtentionib⁹ interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus a
it o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

31. Talpa.

TAlpa cæcū animal est. dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. deinde rursus a/
it, thuris odore plena sum. & tertio iterum, ærei inquit lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo ait, o filia ut iam perci/
pio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos iactabūdos impossibi/
lia promittere, & in minimis re/
dargui.

32. Vespæ, & Perdices.

VEspæ & perdices sitibundæ ad a/
gricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, p/
mittentes pro aqua hanc gratiam reddi/
turum, perdices fodere uineas,

k 4 uespæ

οἱ δὲ σφῆκες κύκλω περιϊόντες, τῆς κέντροις ἀποσο-
βῆν τὸς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἄλλ' ἔμοι γέ ἐϊ-
σι δύο βόες, οἱ μηδὲν ἐπαγγελόμηναι, πάντα ποιῶ-
σι μ. ἄμενον οὖν ὄξυμ ἐκείνοις δοῦναι, ἥπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας δ'ζώλεις, ὠφελῆμ μὲν ἐπαγί-
γγελόμηναι, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

ταῶς, καὶ κολοιός.

Ταυρὸνίδωμ βαλομύων ποιῆσαι βασιλέα, ταῶς
ἑαυτὸν ἠξίον δ' κάλλος χερσινῆμ. αἰσχυμύων δὲ
τῶτον πάντων, κολοιός ὑπολαβὼν ἔφη. ἄλλ' εἰ σὺ
βασιλεύοντος ἄετος ἡμᾶς καταδιώκειμ ἐπιχερήσει,
πῶς ἡμῖν ἐπαρκήσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος
μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

μονιός, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιός ἀγρίος ἐπὶ τινος ἕως δένδρου, τῆς δ' ὄν-
τας ἔδηγεμ. ἀλώπηξ δ' ἐρομύνης πλὴν αὐτί-
αμ, ὅτι μηδεμίαν προσκειμύνης ἀνάγκης, τί τῆς
ὄντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόως τῶτο ποιῶ. εἰ γὰρ με κίν-
δυνος περισταίη, οὐκ ἐμ με τεινικαῦτα πρὸς τῆς ὄν-
τας ἀκόντιον ἀχολῆσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐρίμοις οὐ-
σι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρ-
σκόδάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν ἀλοῦς, θρῦμῶν ἔλεγεμ. οἱ
μοι θεὸς ταλαιπώρω, καὶ δυσήνω πτωχῶ. οὐ χρυ-
σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arce/
re fures. at agricola ait, sed mihi sunt
duo boues, qui nihil promittendo, omnia faci/
unt, melius igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui pro/
mittunt quidem iuuare, lædunt autem admodũ.

Pauo, & Monedula.

AVibus creaturis regem, Pauo
orabat ut se ob pulchritudinẽ eligerẽt. eligẽ
tibus autẽ eũ oĩb⁹, monedula suscepto sermõẽ ait,
sed si te regnãte aquila nos psequi aggressa fuerit,
quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, príces nō mō ppter pulchritu/
dinẽ, sed & fortitudinẽ & prudẽtiã eligi oportere.

Singularis animal, & Vulpes.

Singularis agrestis sup quadã sidens arbore de/
tes acuebat. uulpe rogante cau/
sam, quare nulla præposita necessitate den/
tes acueret, ait, non ab re hoc facio. nam si me pe/
riculũ inuaserit, minime autẽ me tunc acuẽdis den/
tibus occupatum esse oportebit, sed potius pa/
ratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa/
ratum esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta plorans dicebat, hei
mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au/
rum

σὸν ζῆσοσφισάμλω τινός . οὐκ ἄργυρον . οὐκ ἀλλότι τῆν
τιμίωμ . κόκκος ἢ σίττι μικρός, τὸμ δάνατόμ μοι προῦν
ξένκσεμ .

Επιμύθιον .

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς διὰ κέρσθ εὐτελες, μέγαμ ὑπε
σαμλύς κίνδωομ .

Νεβρός .

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφομ εἶπε . πάτορ, σὺ
καὶ μείζωμ τῆ ταχύτερος κωῶμ πέφυκας . τῆ
κέρατα πρὸς τῶτοις ὑπερφυᾶ φέρεε πρὸς ἄμωαμ .
τί δῆποτῶ οἶω οὕτω τῶττε φοβῆ ; κακῆν γελῶμ
εἶπεμ . ἀλκῆμ μὲν ταῦτα φῆε τέκνομ , ἐμ δῶ οἶδα ,
ὡς ἐπεδᾶμ κωός ὑλακίω ἀκῶσω , αὐτίκα πρὸς φυ
γίω οὐκ οἶδῶ ὅπως ἐκφέρομαι .

Επιμύθιον .

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς , οὐδεμίαν
παραινέσις ρῶννυσμ .

Λαγωοί, καὶ βάρτραχοί .

Οι λαγωοί ποτε σιωελδόντες, τὸμ ἑαυτῶμ πρὸς
ἀλλήλους ἀπεκλαίοντ βίωμ, ὡς ἐπισφαλῆς εἶκ τῆ
θειλίας πλέως . καὶ γὰρ καὶ ὑπ᾽ ἀνθρώπομ, τῆ κωῶμ
καὶ αετῶμ, καὶ ἄλλωμ ποικίωμ ἀναλίσκονται . βέλτι
ομ οἶω εἶναι θανῆμ ἅπαξ, ἢ διὰ βίε τρέμεμ . τῶτο τοῖ
νω κυρώσαντες, ὡρμκσαμ τῆ ταυτὸμ εἰς τὴν λίμνω ,
ὡς εἰς αὐτῆμ ἐμπεσῶμλωι καὶ ἀποπνιγκσόμοι .
τῆ δὲ καθκμλῶμ κύκλω φθι λίμνης βατράχωμ ὡς
τὸμ τῶ δρομκ κτύπομ ἠδοντο , ἐνδὺς εἰς ταύττω εἰσι
πκδῆσαντωμ, τῆ λαγωῶμ τις ἀγχινῶσορος εἶναι δο
κῶμ τῆ ἄλλωμ, ἔφη . σῆτε ἑτάροι . μηδὲμ δεινὸμ ὑμᾶς
αὐτοὺς διαπράξκαδε . ἠδὲ ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶμ ἔτεξ

rum surripui cuiuscūq; nō argentū, nō aliud quicūq;
p̄ciosum. Granū aut̄ tritici paruū, mortis mihi cau-
sa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subei-
unt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait, Pater tu-
& maior, & celerior canibus, &
cornua præterea ingentia gestas ad uindictam,
cur nam igitur sic eos times? & ille ridens
ait, uera quidem hæc inquis fili, unum uero scio,
quod cum canis latratum audiuerō, statim ad fur-
gam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla
admonitione fortificari.

Lepores, & Rana.

Lepores aliquando in unum profecti, suā ip-
sorū deplorabāt uitā, q̄ foret picul' obnoxia,
& timoris plena, quod & ab hominib⁹, & canib⁹,
& aquilis, & alijs multis consumantur. meli-
us itaq; eē mori semel, q̄ toto uitæ tpe timere. hoc
igitur firmato, impetum fecerunt simul in paludē,
quali in eam insulturi, & suffocandi.

sed cum rana, quæ circum paludem sedebant,
cursus strepitu percepto, illico in hanc in-
siluissent, ex leporibus quidam prudentior esse ui-
sus alijs, ait, sistite o focij, nulla re graui uos
ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia

sunt

ἔξι ζῶα θελοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, ὅς ἐτέρων χεῖρον
να παχόντων παραμυθοῦνται.

Ονος, καὶ ἵππος.

ΟΝΘ ἵππορ ἔμακάρισεν, ὡς ἀφθόως τρεφόμεν
νομ καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύρων ἄλις ἔ-
χωμ. καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ και-
ρός ἐπέση πολέμα, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τῶν
ἵππορ πανταχόσε τῶτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον
τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵπποθ πηγεῖς ἔκει-
τ, ταῦτα ἑωρακῶς ὁ ὄνθ, τῶν ἵππορ μεταβαλλόμε-
νος ἐταλάνιζεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δ' εἶ τῶν ἀρχοντας καὶ πλεσί-
τες ζήλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τῶν κίνδυ-
νον ἀναλογιζομένων πλὴν πένιαρ ἀγαπᾶμ.

Φιλάργυρος.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ τις ἀπασαρ αὐτῶ πλὴν οὐσίαν ὄξαρ
γυρισάμενθ, καὶ χυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔμ-
τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατωρύξας ἐκεῖ καὶ ψυχῶν
ἑαυτῶ καὶ τῶν νοῦν. καὶ κατ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτῶ
ἔβλεπε. τῶν δ' ἐργατῶν τις αὐτῶ παρρησῆσας, καὶ
τὸ γεγονός σωνοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο.
μετὰ δὲ ταῦτα κακῶνθ ἔλδων, καὶ κενὸν τὸν τόπον
ἰδὼν, θρήνην ἤρξατ, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τῶτον δὲ τις
ὄλοφροσύνην οὕτως ἰδὼν, καὶ πλὴν αἰτίαν πυθόμε-
νθ, μὴ οὕτως εἶπερ ὧ οὗτος ἀδύμη. οὐδὲ γὰρ ἔχωμ
τῶν χυσοῦν εἶχε. λίθον οὖν ἀντὶ χυσοῦ λαβὼν δές. ὅ-
νόμιζέ σοι τῶν χυσοῦν εἶναι. πλὴν αὐτῆν γὰρ σοι πη-
ρῶσα χεῖρα. ὡς ὅρῳ γὰρ οὐ δ' ὅτε ὁ χυσοῦν ἦμ, ἔν
χρῆσθ
ἡδον.

sunt animalia timidiora. Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equum beatum putabat, quod abundanter nutrire, & accurate, cum ipse neque paleam satis haberet, praesertimque defatigatus. cum autem tempus institit belli, & miles armatum ascendit equum, huc illuc ipsum impellendo, caeterum & in medios hostes insiluit, & equus uulneratus iacebat. his uisis asinus equum mutata sententia miserum existimabat. Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes, & diuites imitari, sed in illos inuidia, & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

Auarus quidam cum omnia sua bona uendidisset, & auream glebam fecisset, in loco quodam infodit, unam defosso illic & animo suo, & mente. atque quotidie eundo, ipsam uidebat. id autem ex operis quaedam obseruando cognouit, & refossam glebam abstulit.

post haec & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere coepit, & capillos euellere. hunc cum quidam uidisset sic plorantem, & causam audiuisset, ne sic ait o tu tristare. neque enim habens aurum, habebas. lapidem igitur pro auro acceptum recode, & puta tibi aurum esse, eundem enim tibi uisum praestabit, nam, ut uideo, neque cum aurum erat, uter bare.

ἦδα τῶ κτήματι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἢ κτήσις, εἴμ μὴ ἢ χήσις προσή-
χῶες, καὶ χέρανοι.

ΧΗΝΕΣ καὶ χέρανοι ἐπὶ ταύτῃ λειμῶντι ἐνέμον
το. τῶν δὲ θηροῦτων ἐπιφανέντων, οἱ μὲν χέρα-
νοι κῆφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῶες διὰ
τὸ βάριον τῶν σωμάτων μείναντες, σωελήθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀ-
κτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν. οἱ δὲ πλῆστοι δ' ἀλεύ-
σιν ἀλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ αἰετός.

ΧΕΛΩΝΗ αἰετὸς εἰδὲν ἴπτασθαι ταύτῃ διδάξαι. ἔ-
δε, παραινῶντος πόρρω τῶν φη φύσεως αὐτῆς
εἶναι, ἐκεῖνη μάλλον τῆ δειήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν
ταύτῃ τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψὸς ἀνενεγκῶν, εἶτ' ἀφῆ
κεν. ἢ δὲ, καὶ περὶ περὶ περὶ, σωεξίβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονι-
μοτέρων παρὰκῶσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

ΨΥΛΛΑ ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρός ἐκά-
λισεν. ὃ δὲ, τὸν Ἡρακλῆα ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλε-
σεν. καὶ δὲ, ἐκείνῃ αὐτῆς ἀφελομῆνης, σενάξας εἶπερ. ὃ ἢ
βράκεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ σωεμάχησας, πῶς ἐπὶ μεί-
ζοσι ἀνταγωνισαῖς σωεργήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τῶν δεῖς
δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφος.

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionē, nisi usus ad fuerit.

50. Anseres, & Grues.

Anseres, & Grues in eodem prato pascebantur, uenatoribus autem uisis, grues, quæ esset leues, statim euolauerunt, anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

61 Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentioribus non audiuerint, se ipsos læsisse.

62 Pulex.

Pulex aliquando saltans, uiri pedem inhaesit, hic autem Herculem in auxilium inuocabat. at hic cum illinc rursus saltasset, suspirando ait, o Hercules, si contra pulicem non auxiliaberis, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Ελαφος.

Ελαφος τὸν ἔτρονον πεπηρωμένη τῆν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἡίου Θ ζῆμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῆν ὀφθαλμῶν πρὸς πλὴν ξηρὰν διὰ τῆς κωκηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν, πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπθιβε. παρὰ πλείοντες δ' ἐτινες, καὶ τὸτ' εὐχασάμοιοι, αὐτῆς κατετόξυσαν. ἢ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὴ ἐδέδοίκει, μηδὲν παρῆσα, ἢ δ' οὐκ ᾔετο κακὸν ἐπάξαι, ὑπὲρ ταύτης προσεδομλήν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκουῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφος, καὶ λέων.

Ελαφὸς κωκηγὸς φεύγῃσα, εἰς ἄντρον εἰσέδῃ. λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχῆσα, ὑπὸ αὐτῆς σωελήθη. θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνδρῶπες φεύγῃσα, τῷ τῆν θνήσκων ἀγριωτάτῳ περιέπεσομ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τ' ἀνδρῶπων μικροῦς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπερᾶθησαν.

Ελαφὸς, καὶ ἄμπελος.

Ελαφος κωκηγὸς φεύγῃσα, ὑπὸ ἄμπέλῳ ἐκρύβη. παρὰ εὐδόντων δ' ὀλίγου ἐκείνων, ἢ ἔλαφὸς τελείως ἦδη λαθῆν δόξασα, τῆν φθί ἄμπελος φύλλων ἐδίει ἐν ἧρξασ. τὸτ' ἔπειτα δὲ σειομλῶν, οἱ κωκηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὁ παρ' ἡμ' ἀλκιδὲς νομίσαντες τῆν ζώων ὑπὲρ τῆς φύλλοις ἵτι κρύπτεσθαι, βέλεσιμ' ἀνέλορ πλὴν ἔλαφομ. ἢ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια ἐπέονθα. οὐ γὰρ ἐδὲ πλὴν σώσασάμ με λυμαίνεσθαι.

Επιμύδιον.

63 Cerua.

Cerua altero obcaecata oculo,
 in littorē pascebatur, sanum oculum
 ad terram propter uenatores habens,
 alterum uero ad mare, unde nihil suspicabā. prae-
 ternauigantes autē quidā, & hoc cōiectantes, ip-
 sam sagittarunt. hęc autē seipsam lugebat, q̄ unde
 timuerat, nihil passa foret. quod nō putabat malū
 illaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe quæ nobis noxia ui-
 dentur, utilia fieri. quæ uero utilia, noxia.

64 Cerua, & Leo.

Cerua uenatores fugiēs ī speluncā ingressa ē,
 in leonē autē ibi cū icidisset, ab eo cōphēsa ē.
 moriēs autē dicebat, heī mihi quod hoies fugiēs,
 in ferarum immittissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fu-
 giunt pericula, in magna incurrere.

65 Cerua, & Vitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit.
 cum prateriissent autē parūper illi, cerua pro-
 fus iam latere arbitrata, uitis folia pa-
 sci incepit. illis uero agitatīs, uenatores conuer-
 si, & quod erat uerū arbitrati, animal aliquod sub
 folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam.
 hęc autē moriens talia dicebat, iusta passa sum, nō
 enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

1 Affabu

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

Ονος, καὶ λέων.

Ονω πότε ἀλεξυῶν σιωβεόσκεν. λέοντι δ' ἐπελθόντι τῷ ὄνω, ὁ ἀλεξυῶν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τῶτον πλὴν ἀλεξυῶνος φωνῶν φόβῳ, ἐφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δὴ αὐτὸν πεφθυγέναι, ἐπέδραμνεν εὐδύς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πούρω τῶν ἐδῶξερ, ἔνθα μῆκέτι ἢ τῷ ἀλεξυῶνος ἐπικνέειτο φωνῇ, σφαγεῖς ὁ λέων κατεπονήσατο. ὁ δὲ, θνήσκων ἐβόα. ἀθλιθ' ἐγὼ καὶ ἀνόκθ'. πολεμισῶν δὲ μὴ ὦν γονέων, τίθ' χάρις εἰς πόλεμον δ' ζωρμῆθι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινυμένοις ἐπιτίθει τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται. καὶ οὕτως ὑπὲρ ἐκείνων ἀπόλλυται.

Κηρωρὸς, καὶ κύων.

Κηρωρὸς κύων εἰς φρέας κατέπεσε. ὁ δὲ κυρωρὸς βυλόμενος αὐτὸν ἐκῆθερ ἀνενεγκῆν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φρέαν. οἰκθεῖς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγωνε καταδύσαι, τῷ κηρωρὸν σφαγεῖς ἔδρακεν. ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαια ἀφῆκε, πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχρεα σῶσαι ἐπὶ δάσσα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Συς ἢ κύων ἀλλήλοις διελοιδόρουσιν. ἢ ἢ μὲν σῦς, ὡμνυε καὶ φησὶ ἀφροδίτης ἢ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρῆξερ

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiūt, à Deo puniri.

65 Asinus, & Leo.

CVM Asino gallus aliqñ pascebat. Leone autē aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocem timere) fugit. at asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. ut uero procul hunc persecutus est, quo nō amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. hic uero moriēs clamabat, me miserū, & dementē. ex pugnacibus em̄ nō natus parentib⁹, cui⁹ grā in aciē irruir̄.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, q se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

67 Olitor, & Canis.

OLitoris canis in puteum decidit, olitor autē ipsum illinc extracturus, descendit & ipse i puteū. rat⁹ autē canis, accessisse, ut se inferius magis obrueret, olitorē uersus momordit. hic autē cū dolore reuersus, iusta inq; patior. nā cur unq; sui interfectore seruare studui.

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

68 Sus, & Canis.

Sus & canis mutuo conuitiabantur. & sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

12 discissurum

Cum canibus in puteo progrederetur

ἀναξήξην πλὴν κῶα. ἢ δὲ κύωμ πρὸς ταῦτα ἔρωνικῶς εἶπε. καλῶς ἦν φησὶ ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖτε γὰρ ὑπὸ αὐτῆς ὅτι μάλισα φιλῆσθαι. ἢ τὸν τῆν σῶμ ἀκαδάστωμ σαρκῶμ γενόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἢ σῶε, διὰ τὸ το μὲν οὖν μάλλον δὴν λη ὄξην ἢ θεὸς σέγγασά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασι ἀποσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄξεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκῆα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ρητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδῆ, εὐμεδέως εἰς ἔπαινον μεταχρηματίζουσιν.

Ἔς, καὶ κύωμ.

ΥΣ, καὶ κύωμ παρὶ εὐτοκίας ἤρισον. ἔφη δ' ἢ κύωμ εὐτοκῆ εἶναι μάλισα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἢ ὑς ὑποτυχῶσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τὸ το λέγῃς, ἴδι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔν τῶ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἔν τῆ τελειότητι κρίνεται.

Οφίε, καὶ καρκίνος.

Οφίε καρκίνω σωδιντῶτο, ἔταιρείαν πρὸς αὐτῶ ποικισάμενον. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὡμ τῶ πρόπομ, μεταβαλέων κακῆνον παρήνη φησὶ πανουργίας. ὁ δὲ, οὐδοτιοῦν ἑαυτῶ παρῆχε πεδόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνῶ αὐτῶ ὑπνοῦντα, καὶ ὅσομ οἶομ τε πωίεσας, φονεύει. τῶ δ' ὄφειε μετὰ θάνατομ ἐκταθέντῶ, ἐκείνος εἶπεμ. οὕτως ἔδει καὶ πρόοδεμ εὐδῶν καὶ ἀπλῶμ εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἄμ τανύτω πλὴν δίκτω

discissurū canem. canis uero ad hęc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras, significas em̄ ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in facellum admittit. & sus propter hoc igitur magis præse fert dea amare me. nam occidentem, aut a/lio quouis modo lædentem omnino auersat̄. tu tamen male oles & uiua, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

69 Sus, & Canis.

Sus & Canis de fœcūditate certabāt, dixit autē canis fœcūda esse maxime pedestriū omniū. & sus occurrens ad hęc inquit, sed cum hęc dicis, scito & cacos tuos te ca/tulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat non in celeritate res, sed in pfectione iudicari.

70 Serpens, & Cancer.

Serpens unā cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. hic autem minime obediebat. cū obseruasset igit̄ cancer ip̄m dormientē, & p uiribus cōpressisset, occidit. at serpente post mortē extenso, ille ait, sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. neq; enim hanc

l 3 pœnam

Δίκω ἔτισας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῆς θύλοισι σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μάλλον βλάπτονται.

Ποιμῶν, καὶ λύκος.

Ποιμὴν νεογνῶν λύκος σκύμνον εἰς ὧν, καὶ ἀνελάμενος, σὺν τοῖς κυσίῳ ἔφερεν. ἐπεὶ δ' ἠυξίωθη, εἶποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῷ κωῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῷ ἢ κωῶν ἔειπεν ὅτι μὴ διωαμλύων καταλαβῆν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποσφρονόντων, ἐκείνου ἠκολούθη, μέχρις ἂν τῶν καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος συμμετάχη φιθίρας, εἶτα ὑπέσφραμεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἄρπάσσει πρόβατον, αὐτὸς λάθρα δύω, ἅμα τῆς κυσίῳ ἐδοιναῖτο. ἔως ὃ ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ σωεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ, καὶ ἡσυχίαν ἡδύσθη οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

Λέων γράσας, γνώσει κατακεκλιμῆς ἐν ἀντιπρω. παρῆσαν δ' ἐπισκεφόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τὰλλα τῷ ζώῳ. ὃ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι φιθίρας ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιδεμλῆς τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀντιπρω. ἐν τούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ. καὶ τῷ κλυταίῳ ἠκροάσατο τῶν λύκος ῥημάτων. ὃ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρῶν ἀτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν σωελθόντων τούτων ὠφέλησεν

pœnam dedisses. Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos ad/
unt, ipsos offendí potius.

*Ad hoc amicum cogit
dolo*

77 Pastor, & Lupus.

PAstor nup̄ natū lupi catulū reperit, ac sustu/
lit, unāq; cū canib⁹ nutriuit. at cū adoleuisset,
siquando lupus ouem rapuisset, cum canibus &
iple p̄sequebat̄. cū canes uero aliqñ nō possent al/
sequi lupum, atq; ideo reuerterentur,
ille sequebatur, ut cū ipsum affecutus esset, ut
lupus particeps foret uenationis. inde redibat.
sin autē lupus extra nō rapuisset ouem, ipse clam
occidēs, unā cū canib⁹ comedebat, donec pastor
cum coniectasset, & intellexisset rem, de arbore i/
psum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores
non nutrire

78 Leo, & Lupus.

LEo cum consenuisset, ægrotabat iacens in an/
tro, accesserant autem uisitatura regem
præter uulpem, cætera animalia. lupus igitur
capta occasione accusabat apud leonem
uulpem quasi nihili facientem suum omnium
dominum, & propterea neq; ad uisitatio/
nem profectam. interim affuit & uulpes,
& ultima audiuit lupi uerba.

Leo igitur contra eam infremuit, sed defensionis
tēpore petito, & q̄s inquit eorū, q̄ cōuenerūt, tātū

l 4 profuit

ὠφέλκεσιν, ὅσων ἐγὼ πανταχόσε παρηνόσησάσα, καὶ
 θοραπείαν ὑπὲρ σὺ παρ' ἰατρῶν ζητήσασα, καὶ μαρτυ-
 ρήσασα. τῷ δὲ λέοντι εὐδύνει τὴν θοραπείαν εἰπεῖν κε-
 λεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείξας, τὴν
 αὐτῶν θοράκην θερμῶν ἀμυθήσῃ. καὶ τῷ λύκῳ κεμνῶν, ἢ
 ἀλώπικῃ γελῶσα εἶπερ, οὕτως οὐ χεῖρ τὴν δευποτίω πρὸς
 θυσμύθειαν κινῆν, ἀλλὰ πρὸς εὐμύθειαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστῳ μηχανώμενος
 καθ' ἑαυτῶν τὴν πάγην παρῆξέπει.

Γωή.

ΓΙΝΗ τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τῷ δὲ πάθος αὐτὸν
 ἀπαλλάξαι θέλονσα, τοῖον δὲ τι σοφίζεται. κε-
 κερωμύθου γὰρ αὐτὸν ὑπὲρ ἧς μέθης παρὰ τῆς θοραπείας,
 καὶ νεκρῶν δίκῳ ἀναισθητικῶν, ἐπ' ὧμων ἄρασα, ἐπὶ
 δὲ πολυάνδριον ἀπενεγκῶσα κατέδεδετο καὶ ἀπὸ ἡλίου.
 ἡνίκα δ' αὐτὸν ἦδ' ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, προσελθῶ-
 σα τὴν θύραν ἐκοπήε τῷ πολυάνδρῳ. ἐκείνος δὲ φησάν-
 τος τίς ὁ τὴν θύραν κόπτῳ, ἢ γωή ἀπεκρίνατο, ὃ
 τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζω, ἐγὼ πάρεμι. κακῆνός,
 μή μοι φαγῆν ἀλλὰ πιῆν ὧ βέλτισε μάλλον προσέ-
 νεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνη-
 μονεύω. ἢ δὲ, δὲ σῆδ' ὡς πατάξασα, οἴμοι τῆθ' ἄνδρα
 νεκρῶν φησὶν. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισαμηνὴ ὠνήσα. σὺ γὰρ
 ἄνδρ' οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδευθῆς, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυ-
 τῶν γέγονας, εἰς ἕξιν σοι κατασάντ' ὡς τῷ πάθει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγ-
 χροῖσθαι. ἐστὶ γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλονται τῶν ἀνδρῶν
 δὲ

profuit, quantū ego, quæ in oēm partē circūiui, & medicamentum pro te à medico quæsiui, & didici: cū autē leo statim ut medicamentū diceret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. & lupo iacente, uulpes ridens ait, sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quædam uirū ebriū hēbat. ipm autē à morbo liberatura, tale quid commenta est. aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cū obseruasset, & mortuū instar insensatū, in humeros eleuatū, in sepulchretum allatum deposuit, & abiuit. cū uero ipsum iam sobriū esse cōiectata est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti, ille autē cum diceret, quis est, qui pulsat ianuam? uxor respondit, mortuis cibaria ferens ego adsum. & ille, non mihi comesse, sed bibere o optime potius affer, tristificas enim me, cum cibi, non potus meministi. hæc autē pectus plangēdo, heī mihi miseræ inquit, nam neq; astu profui, tu enim uir nō solū nō emēdatus es, sed peior quoq; te ipso euasisti. in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat nō oportere in malis actibus immorari, nam & nolentem quandoq; hominem

ἃ ἔδος ἐπιτίθεται :

Κύκνϑ .

Ανήρ εὐπορῶν, χιῶά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεμ. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μύθοι . τὸν μὲν δὲ, ὡδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἔνεκεμ . ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χιῶά παθεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφετο, νύξ μὲν ἦν . καὶ διαγινώσκων ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκάτορον . ὁ δὲ κύκνϑ ἀντί τοι χιῶός ἀπαχθεῖς, ἄδει τι μέλος θανάτῳ προοίμιον . καὶ τῆ μὲν ὡδῆ μῦθε πλὴν φύσιν . πλὴν δὲ τελευτῆν, διαφεύγει τῶν μέλει .

Ἐπιμύθιον .

Ο μῦθϑ δὲ κλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἢ μουσική, τελευτῆς ἀναβολὴν ἀποργάζεται .

Αἰθίοψ .

Αἰθιοπία τις ὠνήσατο, ποιῶτον αὐτῷ δὲ χῶμα εἶναι δοκῶν, ἀμελείᾳ τοῦ πρότορον ἔχοντϑ . καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λείβοις ἐπερᾶτο καταίξασθαι . καὶ δὲ μὲν χῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε . νοσῆσθαι δὲ δὲ πονεῖν παρεσκεύασεν .

Ἐπιμύθιον .

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι μλύσσιμ αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον πλὴν ἀρχῆν .

Χελιδῶν, καὶ κορώνη .

Χελιδῶν, ἢ κορώνη πρὸς κάλλος ἐπιλονείκου . ὑποτυχεῖσα δὲ ἢ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπερ, ἀλλὰ δὲ μὲν σὸν κάλλϑ πλὴν ἑαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ . δὲ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χερσῶνι παρσατείνεται .

Ἐπιμύθιον .

Ο μῦθϑ

consuetudo inuadit.

74 Cycnus.

Vir diues anseremq; simul & cycnum nutri-
ebat, non ad eadem tamen, sed alterum
cantus, alterū mēsa gratia. cū aut oporteret anserē
pati ea, quorū causa nutriebat, nox erat, ac discer-
nere tempus non permisit utrūq;. cycnus aut pro
anserē abductus, cantat cantū quēdā, mortis exor-
dium, & cantu significat naturam, mortem uero
effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe Musicen
differre mortem.

75 Aethiops.

AEthiopem quidam emit, talem ei colorem
inesse ratus negligētia eius, qui pri⁹ habuit.
ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit
abstersiones. omnibus lauacris tentauit munda-
re, & colorē quidē trāsmutare nō potuit, sed mor-
bum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à prin-
cipio prouenerunt.

76 Hirundo, & Cornix.

Hirūdo & cornix de pulchritudie cōtēdebāt
Respondens autem cornix ei dixit,
sed tua pulchritudo uerno tempore floret,
meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παρὰ τὰς τοῦ σώματος, εὐ-
πρεπείας κρείττων ἐστὶ.

Βύταλις.

Βούταλις ἀπὸ τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερίς
δὲ προσελθῶσα, ἐπωθάνετο πλὴν αὐτίαν, δι' ἣν
ἡμέρας μὴ ἠσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. φησὶ δὲ, μὴ μά-
τῳ τῷ ποιῆν λεγῶσθε, ἡμέρας γὰρ ὡστε ἄδ' ὅσα σὺ
νελήφθῃ, καὶ διὰ τῷ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίῳ, ἢ νυκτε-
ρίς εἶπερ. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττειται δεῖ, ὅτε μηδὲν
ἴφελος. ἀλλὰ πρῆν, ἢ συλλήφθῃαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητος
ἢ μετάνοιος.

Κοχλίας.

Γεωργὸς πᾶσι ὤπτα κοχλίας. ἀκῶσα δὲ αὐτῶν
τρυζόντων, ἔφη. ὦ κάκισα ζῶα, τῶν οἰκίῳ ὑμῶν
ἐμπιπραμνίων, αὐτοὶ ἄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν ὃ παρὰ καιρὸν δρώμε-
νον ἐπονείδισον.

Γωῆ, καὶ θοράπαιναί.

Γινῆ χήρα φιλοργός, θοράπαινας ἔχουσα, ταύ-
τας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς
τῶν ἀλεκτρυόνων ὠδίας. αἱ δὲ, σιωπῶντες τῶν πόνων τα-
λαιπωρῶνται, ἐγνωσαν δ' αὐτῶν τὸν ἐπὶ τῶν οἰκίῳ ἀποι-
κτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ θηανισάντης πλὴν
δέσποιναν. σιωπῶντες δ' αὐτᾶς τῷ διαπραξαμνίῳ καὶ
χαλεπωτέροις περιπεσῆν τοῖς δεινοῖς. ἢ γὰρ δειπῶν-
τες ἀγνοῶσα πλὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὡσαν ἐννεχώτερον
ταύτας

Fabula significat durationem corporis, de/
core meliorem esse.

⁷⁷ Butalis.

BVtalis à fenestra quadã pēdebat, uespertilio
autem profecta rogauit causam, quare
die silet, nocte canit. cum autem id ea non incas/
sum hoc facere dixisset, nam die canendo olim ca/
pta fuerat, & ppter ea ex illo prudēs euasit, uesper/
tilio ait, sed non nunc te cauere oportet, cū nulla
utilitas, sed ante quã capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse
pœnitentiam.

⁷⁸ Codea.

RVsti filio affabat cocleas. cū autē audiret eas
stridētes, ait o pessimæ aiantes domib⁹ uris
incensis uos canitis?

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue fa/
ctum, uituperabile.

⁷⁹ Mulier, & Ancilla.

MVlier uidua operosa ancillas habens, has
solebat noctu excitare ad opera ad
gallorū cantus. hæ uero assidue defatigatæ labore
uisum est oportere domesticum occi/
dere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret
heram. euenit autem ipsis hoc facto,
ut in grauiora inciderent mala. nam he/
ra ignorans gallorum horam, temporius

eas exci

ταύτας ἀνίσκη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βυλεύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γωνὴ μάγῳ.

Γινὴ μάγῳ δεῖωρ μῶμιμάτωρ ἀποξοπιασμοῦς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιῶσα, καὶ κέρδῳ ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτῆν ἀσεβείας, εἴλον. καὶ καταδικασθῆσαν, ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδῶν δέ τις ἀπαγορεύων αὐτῆν ἔφη. ἦ τὰς τῆν δεῶν ὄργας ἀποξέπερ ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βυλίην μεταπέϊσαι ἠδωθήης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμειοι.

Γαλή.

Γαλή εἰς ἐργασίον εἰσελθῶσα χαλκίως, πλὴν εἰ καὶ κεκλιμένη περιέλειχε εἴνλω. ξυομένης ἢ ὄνι γλώττης, αἶμα πολλὸν ἔφερετο. ἢ δὲ, ἠδέτο, νομίζουσα τι το σιδῆρος ἀφαιρῆν, ἄχθεις οὐ παντελῶς πᾶσαν πλὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ἐν Φιλονεκίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπῳ, χυσίῳ περιέτυχεν. κατ' ἑκάστῳ οὖν, πλὴν γλῶσῳ ὡς ὑπὸ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔεφε. ὅθι δὲ, ἢ τύχη ἐπισῶσα, φησίμ. ὦ οὔτε, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἄπορ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλεονεξίαι σε βυλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

ēas excitabat. Affabulatio.

Fabula significat plerisq; hominibus consilia esse malorum causas.

80 Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarū irarū ppulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerūt eam impietatis, & cōuicerūt, & damnatā ducebāt ad mortem. uidens autē quidam eam duci, ait, tu quæ deorū iras auertere promittebas, quomō neq; hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

81 Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentē circūlambebat limā. rafa igitur lingua, languis multus ferebat. hæc aut lætabat, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio,

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

82 Agricola.

Agricola quidā fodiendo aurū reperit. quoti die igitur terrā ut ab ea bñficio affectus coronabatur. huic aut Fortūa adstās inq̄t, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi deditatura te; nam si tempus immutetur,

& in alias

καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τὸτό σοι δ' ἡυσίον ἔλθοι, οἷ
δ' ὅτι πηνικαῦτά με πῶν πύχλω μέμψη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἡὲν τὸν εὐραγέτω ἐπιγινώσκου,
καὶ τὸτω χάριτας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

 Ἰα τινὲς ἦν ταυτὲρ ὠδοιπόροισιν. καὶ πατέρω
πέλεκω εὐρόντος, ἄτροος ὁ μὴ εὐρώω παρήνει αὐ
τὸν μὴ λέγειν εὐρήκα, ἀλλ' εὐρήκαμην. μετὰ μικρὸν ἤ ἐ-
πελδόντων αὐτοῖς ἦ τὸν πέλεκω ἀποβεβηκίωτων, ὁ ἔ-
χων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα σιωδοιπό
ρον ἔλεγε, ἀπολώλαμην. ὁ δ' εἶπε, ἀπόλωλα λέγε,
οὐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκω εὐ-
ρες, εὐρήκα ἔλεγε, οὐχ εὐρήκαμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν ἐν
τυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβαιοὶ εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

 Ἰα βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγεννίω. ἐνέμοντο δὲ,
ὁ μὲν εἰς ἐν βαδεία καὶ πόρρω φηι ὁδ' ἔλίμνη.
ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὑδῶς ἔχωρ. καὶ δὴ τοι ἐν τῇ
λίμνῃ πατέρω παραινοῦντ' πρὸς αὐτὸν μεταβῶαι,
ὡς ἄρ' ἀσφαλεῖρας διαύτης μεταλάβη, ἐκέν' οὐκ
ἐπίδτετο, λέγων δυσσποπῶσως ἔχεμ φηι τὸ τότε
σωκείας, ἔως οὐ σωέβη ἄμαξαρ παρελθῶσαμ αὐ
τὸν σωθλάσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνδρώπων οἱ τοῖς φανί
λοις ἐπιχαρῶντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ
δ' βέλτιον ἔραπέσαι.

Μελιπύργος.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

83 Viatores.

DVO quidā unā itinerabantur, & cum alter securi repisset, alter, q nō iuenit, admonebat ipm, ne diceret iueni, sed iuenim⁹. sed paulo post cum aggredērētur ipsos, qui securim perdiderāt, habēs ipsam, psequētib⁹ illis, ad eū, qui unā itinera batur, dicebat, perijmus. hic autem ait, perij dic, non perijmus. etenim & tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

84 Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. pascebantur autē altera in profundo, & procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. uerū, cū quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtē ipsam confringere. Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quam mutantur in melius.

m Aparius.

Μελιτρυγός.

ΕΙς μελιτρυγῶν τις εἰσελθὼν, τοῖς κερτῆρσι τῶν ἀπόντων, ὃ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπεδὴ τὰς κυφάλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκει δὲ κατ' αὐτὰς διορθωνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἅπ' ἅπῃ νομῆς ἐπανήκυσσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέρτροις ἐπαίον, καὶ τὰ χεῖρισα διετίθειον. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὰς, κάκισα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἄθῳρον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελόμενον ὑμῶν πλῆθητε;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινές, οἳ ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀπωδοῦνται.

Ἀλκυών.

Αλκυὼν ὄρνις ὅτι φιλέηται, ἀεὶ τῆς θαλάττης διὰ τῆς αἰτωρῆς. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἣν σκοπέλοις παρὰ θαλάττης νεοττοποιῶσιν. καὶ δὴ ποτε τίκτην μέλλουσα, ἐνεοτοποιήσατο. ἐξελεῖσθαι δέποτε αὐτῆς εἰς ῥομῶν, συνέβη πλὴν θαλάσσης ὑπὸ λάβρα κυματοῦσα πνεύματι, ὑπορραδίῳα ἅπῃ καλλιᾶς, καὶ ταύτῃ ἐπικλύσασα, τοὺς νεοττοῦς διαφθεῖραι. ἡ δὲ, ἐπανελθῶσα καὶ γνῶσα ὃ πρᾶχθῆν, εἶπε. θελαία ἔγωγε, ἥτις πλὴν γλῶ ὡς ἐπίβλορον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἡ μοι πολλῶν γέγονε ἀπισοτέρη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λαυθάνουσι πολλῶν χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Ἀλιεύς

85 Apíarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente fauum abstulit. hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebāt, pessimèq; tractabant. hic autem ad eas, o pessimæ animātes, furatū uestros fauos illa sum dimisistis, me uero satagentem uestri percutitis.

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

86 Alcedo,

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare. cæterum aliquando paritura, pullos fecit. egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum. atq; hoc submerso, pullos perdere. hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confūgi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauioribus inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἔμ. τινι ποταμῷ ἠλίθιεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ ὄρεῦμα ποριλαβῶν ἑκατέρωθεν, καλωδίω προσδήσας λίθον, ὃ ὕδωρ ἔτυπην. ὅπως οἱ ἰχθύνες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως ῥίε βρόχοις ἔμ. πέσωσι. τῷ δὲ πορὶ τὸν τόπον οἰκοῦτων τις δεασάμενος τῆτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς ἔμ. ποταμὸν δολοῦντα καὶ διεσῆες ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὅς, ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς τεράττειται, ἐμὲ δεήσει λιμώθοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύδιον.

σμῦδιος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δῆμαγωγοί, τότε μάλις ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς εἰσὶν ποριάγωσι.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

Εθεος ὄντος ῥίε πλέσσι μελιταῖα κωιδία καὶ πωιδήκας ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυδιάμ τω πλῆ, πλέων τις, εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πώθηκον. γενομῶν δ' αὐτῶν καὶ εἰσοῦσιον ὃ ῥίε ἀπικῆς ἀκρωτήριον, χαμῶνα σφοδρὸν σωέβη γενέσθαι. ῥίε δὲ νεῶς ποριτραπίσκει, καὶ πάντων διακολυμβώντων, εὐνήχεται καὶ ὁ πώθηκος. δελφίς δὲ τις αὐτὸν δεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβῶν, ἀπελθὼν ἀνῆχε διακομιζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ καὶ τὸν περαιῶν ἐγγύεσθαι τῶν ἀθιωαίων ἐπίνειον, ἐπωθάνεσθαι τω πωιδήκῃ, εἰ ὃ ῥίε ὄξιν ἀθλωαίος. τω δὲ, εἰπόντες καὶ λαμπρῶν εὐταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήχεται εἰ καὶ τὸν περαιῶν ἐπίσεται. ὑπολαβῶν δὲ ὁ πώθηκος πορὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σωθῆναι

Piscator.

Piscator in fluuio quodā piscabat. extensis autē retibus, & fluxu comprehenso utrinq̄, funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderēt. cū quidā uero ex ijs, qui circa locū habitabant, id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. & is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & Delphis.

Moris cū eēt nauigātib⁹ melitēses catulos & simios adducere in solamen nauigationis. quidam habebat secum & simium. cum autem peruenissent ad Siniū Atticæ promontoriū, tempestatem uehementē fieri contigit. nauī autē euerſa, & omnibus natantibus, natabat & simius. Delphis quis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus leuabat ad terram perferens. ut uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniēsis. cū autē hic diceret & claris hic esse parentibus, rogauit, an & Piræum sciret. ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & ualde amicum esse ei, &

m 3 familiārē.

σωθήκ. καὶ ὁ δὲ Δελφίς ἐπὶ τούτῳ ψεύδει ἀγανακτῆσας, βαπτίζωμ αὐτὸν ἀπέκτενεμ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπαταῶμ νομίζουσιν.

Μῆαι.

ΕΝ ΤΙΝΙ ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντῳ, μῆαι προσεπῆσαι κατήδιον. ἐμπαγγύτωρ δὲ πῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπῆλαι οὐκ εἶχον. ἀποπνιτόμενοι δ' ἔλεγον, ἄθλιαί ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρωσιν ἀπολλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία, πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

ΕΡΜῆΣ γυνῶναι βυλόμηνος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ὄξιν, ἥκερ εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπων. καὶ θεασάμεντῳ ἀγαλμα τῷ διός, ἡρώτα πόσος τίς αὐτὸν πρίασθαι δύνάται. τῷ δὲ, εἰπόντῳ δραχμῆς, γέλασας, πόσος δ' εἴη ἡραρ ἔφη. εἰπόντῳ δὲ πλείονος, ἰδῶν καὶ δ' ἑαυτῶν ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἀγγελός ὄξιν θεῶν καὶ κορυδαύος, πολλῶν αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο παρὶ αὐτῶν. ὁ δ' ἀγαλματοποιός ἔφη, ἑὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τούτων προσθήκῃ σοι δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδ' ἐμιαῶν παρὰ ἄλλων ὄντα τιμῇ.

ΕΡΜῆΣ βυλόμηνος τὴν τερεσίαν μαντικὴν εἰ ἀληθῆς ὄξιν

familiarem. & Delphis tanto mendacio indignatus submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

83 Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebāt. implicitis aut earū pedibus uolare nō poterāt. cū uero suffocarent, dicebāt, Miserae nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

90 Mercurius, & Statuarius.

Mercurius scire uolens quanti apud homines esset, iuit in Statuarij, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quæ ipsa emere posset. hic aut cū dixisset, drachma, risit. & quanti Iunonis ait, cum dixisset, pluris. uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. statuarius uero ait, si hæc emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

91 Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolens Tiresiæ uaticiniū an uerū
m 4 esset,

ὄξει γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτῶ βῆς δὲ ἀγροικίας, ἢ κερ ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνδρώπων. καὶ παρ' αὐτῶ κατήχθη. ἦν δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης ἔθ' τειρεσία, ἐκῆντο παραλαβῶν τὸν ἐρμῖν δὲ ἤλθον, οἰωνόν τινα, ὡρὶ τοι κλέψης σκεφόμεντο. καὶ τότε παρήνε φράζειν αὐτῶ, ὅτι τινα ἄν τῶν ὀρνίθων δεάτηται. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον δεασάμεντο ἅτε τὸν δὲ ἀριστοῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διηπάμενον, ἔφρασε. τοι δέ, φήσαντο μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τῶτον, ἐκ δούτερος κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινὶ δένδρῳ καθηκμένῳ, ὅτε μὲν ἄνω βλέπεσσαν, ὡτε δὲ πρὸς τὴν γλῶσσαν τακύνθησσαν καὶ ἔθ' μάντη φράζει. καὶ ὅς, ὑποτυχῶν εἶπερ. ἀλλ' αὐτὴ γε ἢ κορώνη θιόμνυται τὸν τε οὐρανόν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς ἐὰν σὺ δέλκῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήφομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τότε ἔθ' λόγῳ χήσαιτο ἄν τις, πρὸς ἄνδρα κλέπτην.
Κῶες.

Εχωρ τις δύο κῶας, τὸν μὲν ἔτρονον θερέειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακῆν. καὶ δὴ εἰ ποτε ὁ θερόντικὸς ἤγρονέ τι, καὶ ὁ οἰκὸς συμμέτῃχεν αὐτῶ ἦν δοίηκε. ἀγανακτωῦντο δὲ τοι θερόντικῶ κακῆνον ὄνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ μοι χθρῶ, ἐκῆντο δὲ μηδὲν πονῶν τῶς αὐτῶ ἔξφεταί πάνοισ, ὑπολαβῶν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεωπὸ τὴν μέμφω ὅς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρῆς ἐδίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμῶντο δὲ κλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπισάμνῳι.

esset, cognoscere, furatus ipsius boues, ex rure uenit ad ipsum in urbem, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. bouem autem amissione renunciatam Tiresiam, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam a sinistris ad dextra uolantem dixit, hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicem super arbore quadam sedentem uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam, & uati refert. & is recognita ait, sed haec cornix iurat & coelum, & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quae spem poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Caterum si quando uenaticum capet aliquid, & domitum particeps unam cum eo erat coenae. agre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutrietur laboribus, respondens ipse ait, non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sciunt, haud

m 5 unt, haud

μυνοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Αἰῆς, καὶ γῆ.

Εχωμ τίς γυνῶνα, πρὸς τὴν κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσα, ἠβουλήθη γυνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκεται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποσέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπωθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκῆ διεγγύετο. φηὶ δὲ φαρμῆνης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες μεῦτε βλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἴ τῆρις ἀπεχθῶς εἶ, οἱ ὄρδεις μὲν τὰς ποιμένας, δευλαύνουσιν, ὅφρα δὲ εἰσίσαισι, τί γῆ προσδοκᾷς παρὶ τούτων, οἷς πᾶσαν σιωδιέτριβες πῶν ἡμέραν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλὰκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κακῶν προδήλων τὰ ἀδελὰ γνωρίζεται.

Ερίφος, καὶ λύκος.

Ερίφος ὑσερήσασα φηὶ ποιμένης, ὑπὲρ λύκου κατεδίωκετο. ἐπιστραφῆσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπερ. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βροῦμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀνιδῶς ἀποθάνω, αὐλοῦμαι πρῶτον ὅπως ὀρχήσομαι. τοὶ δὲ λύκος αὐλοῦντες, καὶ φηὶ ἐρίφος ὀρχημῆνης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆς ἐρίφου φησὶ. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. εἶδαι γὰρ με μάγερον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμῆσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες,

unt, haud esse reprehendendos, cū eos parentes sic educauerint.

93 Maritus, & Vxor.

HAbens quidā uxore, quæ domesticis omībus inimica erat, uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeret, quapropter cū rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quō aduersus illos habuisset. hæc uero cū dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, sed o uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cū tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

94 Hædus, & Lupus.

Hædus derelictus à grege, persequente lupo, conuersus ad eū dixit, o lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. lupo autem canente tibia, atq; hædo saltante, canes cū audiuissent, lupū persecuti sunt. hic cōuersus hædo inquit, merito hæc mihi fiunt, optebat em̄ me cocus cum sim, tibi cinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρωρ ἐπιτηδεύειν παρῶμενοι, δὲ
στυχίαις ὠριπίπτισιν.

Καρκίνῳ, καὶ ἁλώπκη.

Καρκίνῳ ἅψι θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινῶ
ἐνέμετο τόπος. ἁλώπκη δὲ λιμώπησα ὡς ἐδεία
σατο, προσελθῶσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων κα
ταβιβρώσκεισθαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα,
ὅς θαλάππιος ὦμ, χερσαῖος ἠβυλίθλω γενέσθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία κα
ταλιπόντες ἐπιτηδεύματα καὶ τῆς μηδὲν προσήκει
σὶν ἐπιχεροῦντες, ἐκότως δυστυχῶσιν.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφῆκε ἐν οἴκῳ κεκοιναμνύω σωπῆτως
ἄδων, καὶ ἀντηχῶσθε αὐτῷ ψῆ φωνῆς, ὥσθι
σφόδρα εὐφυνῶ εἶμαι. καὶ δὴ ἐπαρθεῖς ἐπὶ τῷ
ἔγνω δ᾿ ἔμ καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμηνος
δὲ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ἄδων πάνυ, λίθοις αὐ
τὸν θλώσαντες ἀπῆλασαν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ρητόρων ἐνιοὶ ἐν
ταῖς χολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινες, ὅταν ἐπὶ ταῖς πο
λιτείαις ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲμ εὔρον,
ὅτι μὴ ἀλεκτρούνα. καὶ τῶν λαβόντες ἀπῆ
σαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, εἰδῆτο ὡς ὅμ αὐ
τὸν ἀπολύσωσι. λέγων, χηρίσιμῳ εἶναι τοῖς ἀνθρώ
ποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφα
σαν,

negligūt, q̄ uero aliorū sunt, exercere conāt, in in-
fortunia incidere.

Cancer, & Vulpes.

Cancer è mari cū ascendisset, in loco quo/
dam pascebatur. Vulpes exuriens ut ui *exuriens*
dit, accessit, ac eum rapuit. ille deuo/
randus ait, sed ego condigna patior,
qui marinus cum sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs de/
relictis exercitijs, ea quæ nihil conueni/
unt, aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharæd⁹ rudis i domo calce icrustata famili/
ariter, ut solebat, canēs, & cōtra resonāte i se
uōce existimabat ualde canor⁹ esse. uerū elat⁹ sup
hoc, cogitauit & in teatro sese cōmittere optere.
pfect⁹ uero ad se ondē dū, cū male admodū canē/
ret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdā, qui in
scholis putant esse aliqui, cum ad res/
pub. se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

FVres in domū q̄ndā ingressi, nihil inuenerūt
nisi gallum, atq; hoc capto, abie/
runt. hic ab eis occidendus rogabat, ut se
dimitterent, dicens, utilem esse homi/
nibus noctu eos ad opera excitādo, hi uero dixer/
runt, sed

αυμ, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε μάλλον δύονω. ἐκείνους γὰρ
ἐγείρωμ, κλέπτεμ ἡμᾶς οὐκ ἔαε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλισα τοῖς πονηροῖς γίναν-
τιῶται, ἅ τοῖς χρηστοῖς ὅσιν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δὲ οἰωνῶν τις
ἀνθρώποις μαντεῦσθαι, καὶ διὰ τὸτο μαρτυ-
ρηθῆναι ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, δεασαμένη τινὰς
ἄλλοι πῶρος παριόντας, ἤκει ἐπὶ τι δένδρον. καὶ εἶ-
σα, μεγάλως ἐκράξεμ. τῷ δὲ πρὸς πῶν φωνὴν ἐπι-
τραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχῶν τις ἔφη.
ἀπίωμεν ὧ οὔτοι. κορώνη γὰρ ὅτι, ἦτις κέκραγε.
καὶ οἰωνισμῶν οὐκ ἔχει.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῷ ἀνθρώπων. οἱ τῶν
κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῷ ἴσῳ μὴ ἐπι-
κρίσθαι καὶ γέλοτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, καὶ κύων.

Κορώνη ἀδύναθ θύσσει, κῶνα ἐπὶ ἐσίασιν ἐκάλει. ὁ
δὲ, πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτιω τὰς θυσίας ἀναί-
λίσκειε. ἢ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισᾷ, ὡς κᾶκτῶν σωθῶ-
φωμ σοι οἰωνῶν πῶν πῶσιν περιελθῆμ. καὶ ἡ κορώνη πρὸς
αὐτὴν, διὰ τὸτο μάλλον αὐτῆ δύω, ἵνα διαλλαγῆ
μοι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδους τοὺς ἐχθροὺς
εὐεργετῆμ οὐκ ὀκνεῖσιν.

Κοραξ ἔροφῆς ἀπρῶν, ὡς κατ' ἴδμεν ἐν τινι εὐκλίῳ τόπῳ.

ὅτι μ.

tūt, sed ppter hoc te tāto magis occidim⁹. illos em̄ excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduerſa, quæ bonis sunt beneficio.

Cornix, & Coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq̄ crederetur uti futura p̄dicēs, cōſpicata uiatores quosdā prættereuntes, iuit super arborē quandam, ſtanſq̄ ualde crocitauit. illis uero ad uocem conuerſis, & admiratis, re cognita, quidam inquit, abeamus heus uos, cornix em̄ eſt quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines præſtātorib⁹ certātes, præter q̄ q̄ nō ad æqua perueniunt, riſum quoq̄ debere.

96 Cornix, & Canis.

Cornix Mineruæ ſacrificans, canē iuitauit ad epulas, ille uero ad eā dixit, qd̄ fruſtra ſacrificia abſumis: dea enim adeo te odit, ut ex pecularib⁹ quoq̄ tibi augurijs fidē ſubtulerit. cui cornix, ob id magis ei ſacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, pleroſq̄ ob lucrū nō uereri inimicos beneficijs proſequi.

97 Coruus, & Serpens.

Coru⁹ cibi idigēs, ut ſerpētē i aprico qdā loco dormientem

ὄφιν κοιμώμενον, τὸν καταπίεσεν ἤρπασε. τὸ δὲ, ἐπιστραφέντ' ἡγήσασθαι δακόντος αὐτὸν, ἀποδινήσκην μέλ-
λων ἐίρηκε. δείλαι' ἔγωγε, ὡς τοιοῦτον εὖρον ἔρμαι-
ον, δὲ οὐ καὶ ἀπόλλυμαι.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθ' ἔστι πρὸς ἄνδρα, διὰ δις αὐτῶν εὖρεσίμ' ἐπὶ σω-
τηρίας κινδυνεύσαντα.

Κολοιοῦς, ἡ καὶ ὄρισεραί.

Κολοιοῦς ἔστιν ἄνθρωπος ὄρισεραῖος περιεστὰς ἰδὼν καλῶς
τρεφομένην, λευκάναν ἑαυτὸν ἠλθὼν, ὡς καὶ αὐ-
τὸς φησὶ αὐτῆς διαίτης μεταληθόμενος. αἱ δὲ, μέγισ-
τον ἠσυχάζειν, οἰόμενοι ὄρισεραῖον αὐτὸν εἶναι, προσί-
ευντο. ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφδέγχετο, τῆνικαυ-
τα πλὴν αὐτῶν γινώσκει φύσιν, δὲ ἠλάσασθαι παύσαι. καὶ
ὅτε, ἀποτυχῶν φησὶ ἑνταῦθα τροφῆς, ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς
κολοιοῦς πάλιν. κακῆνοι δὲ ἔχοντα αὐτῶν ἐπι-
γινόντες, φησὶ μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπέβησαν. ὡς τε δὴ
οἱ ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθ' ἔστι δὴλοῖς, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς τῶν ἑαυτῶν ἀρκῆ-
σαι, λογιζομένων, ὅτι ἢ πλεονεξία πρὸς τὸ μὴδὲν
ὠφελῆν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλὰ κίς.

Κολοιοῦς.

Κολοιοῦς τις συλλαβῶν καὶ δὴσας αὐτῶν τὸν πό-
δα λίνω, τὸν ἑαυτῶν παρῆλθε παιδί. ὁ δὲ, μὴ
ὑπομείνας πλὴν μετ' ἀνδρώπων δίαίταρ, ὡς πρὸς ὀλί-
γοι ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς πλὴν ἑαυτῶν καλλιάμ-
ωρον ἐκλαθέντ' ἔστι τὸν δεσμῶν. τοῖς κλάδοις, ἀποπύ-
λαι μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ δὲ ἀποδινήσκην ἔμελλε, πρὸς
ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. hic cū se uertisset, atq; momordisset ipm, coru⁹ moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirū, q ob thesaurorū inuentionē de salute periclitatur.

98 Monedula, & Columbæ.

Monedula in colūbario qdā colūbis uisib⁹ nutritis dealbauit sese, iuitq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. hæc uero, donec tacebat, rata eam esse columbam, ad miserunt. sed cū aliquando oblita uocē emisisset, tūc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo rediit ad monedulas rursū. & illæ ob colorē, cū ipsā nō nosserent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, cōsiderantes auariciā, p̄terq; quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

99 Monedula.

Monedulam cum quis cepisset, & pedē alligasset filo, suo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parum per libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. circūuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se

n cum

ἔφη. δειλάθ' ἔγωγε, ὅς τιν' παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπὸ
μείνας δ' οὐλείαμ, ἔλαθον ἑμαυτὸν φθί ζῶης σερήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύων ἑαυ
τοὺς βελόμηναι ρύσαοδαί, εἰς μείζους πρὶ πίπτισσιμ.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἑρμῶν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φεύ
δ' ὅς φάρμακον ἔρχεῖμ. ὁ δὲ, τὸτο τρίψας, καὶ
μέτρον ποιήσας, ἴσον ἐκάσω ἑνέχεεμ. ἐπεὶ δὲ μόνος
το σκυτέως ὑπολεφθέντ' , πολὺ κατελέεπτο
φάρμακον, ὅλῳ λαβὼν τιν' δυείαμ ἑνέχεεμ αὐτῷ.
κᾶκτόττ' σωέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας φεύδεοδαί,
μάλισα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς φουδολόγος τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας
διαδέσας αὐτοῖς ἑνέδηκε. μόνῳ δ' ἑνδέειναι τιν' ἄ
αἰχώλῳ ἐπελάδετο. διὸ καὶ μὴ ἔχωμ πόδεμ ἄρ
αὐτῆμ εἰσαγάγη, διὰ το ὄχλοσ αὐτῆμ εἰσελθεῖμ ἐκ
λεύσεμ. ἡ δὲ, τ' μὲν πρῶτον ἀντέλεγεμ ἀναξιοπα
δῶσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῆ ἑνέκετο, ἔφη. ἄλλ'
ἔγωγε ἐπὶ ταύτας εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς
ἄρ ἔρωσ μὴ εἰσέλθῃ. ἄρ δ' εἰσέλθῃ, αὐτῆ δ' ζελεύσο
μαι παρ' αὐτίκα. ἀπὸ δ' ἡ τὸττ' σωέβη πάντας
τοὺς πόρηνσ ἀναιχώττες εἶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' δηλοῖ, ὅτι τὸς ὑπ' ἔρωτ' κατεχομλῶσ'
ἀναιχώττες εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς.

cum loquebat̃, me miserā. quā apud hoīes nō ferendo seruitutem, incaute mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnūq̃ q̃sdā, dū se à mediocrib⁹ student periculis liberare, in maiora incidere.

100 Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut artificib⁹ oībus mendaciū medicamentum misceret. hic eo trito, & ad mēsurā factō, æq̃biliter singulis miscet. cū uero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptū mortariū eī miscuit. atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

101 Iupiter.

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorē oblit⁹ est. quapropter nō habēs, unde nā ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit. hic uero primū cōtradicebat, quod indigna ferret. uehementius uero eo instante, ait, Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediatur. sin ingrediatur, ipse exibo quamprimum. ex hoc sanè euenit, omnia scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

n 2 Iupiter.

Ζεύς.

Ζεύς γὰμιν τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μόνης δὲ ἐνὶ χελώνης ὑδροκόσσης, διαπορῶν πλὴν αἰτίαν τῆς ὑδροήσεως, ἐπιωδάνετο αὐτῆς, τίνεσσι χάρισμα αὐτῇ ἐπὶ τῷ δὲ ἄπνον οὐ παρεγγύετο. τῆς δὲ εἰπόμενος, οἶκόν τιλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτίσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βασιλεύσασα περιφέρειν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρὰ ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρὰ ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυῶν δὲ κηδεῖς, καὶ κακῶς πάχων, ἐβέβηκε. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, δεασάμενος πρόβατον, ἐδ' αἶτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντός αὐτῶς ποταμοῦ κομίσει. εἰ γὰρ σύ μοι φησὶ δώσας ποτὸν, ἐγὼ τροφῶν ἐμαυτῶ ἐυρήσω. τὸ δὲ, ὑπότυχον, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδώσω σοι, σὺ καὶ τροφῆ μοι γένησιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα κακῶργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγυοί.

Λαγυοὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ, ἔφασαν. ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἡδ' ἐμῶν τίνες ἔσεν, καὶ τί σοι πολεμῆτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, ἐνὶ ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι,

Μύμηξ.

Μύμηξ

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrās, oīa aīalia accipiebat, so-
la uero testudine tarde profecta, admirans
causam tarditatis, rogauit eam quamob/
rem ipsa ad cœnam nō accesserat. cū hæc dixisset,
domus cara, domus optima, iratus ip/
si, damnauit ut domum baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines elige/
re, parce potius apud se uiuere, quàm apud alios
laute.

Lupus, & Ouis.

LVpus à canibus morsus, & male affectus,
abiectus iacebat. cibi uero indigens, uisa
oue, rogabat ut potū ex præterfluēte flumine sibi
afferret. si enim tu mihi inquit, dederis potum,
ego cibum mihi ipsi inueniam. illa re cognita, ait,
sed si ego potum do tibi, tu & cibo me utē/
ris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum per simulationem
insidiantem:

Lepores.

Lepores olim belligerātes cū aquilis, iuocarūt
in auxiliū uulpes. hæ autem dixerunt, uo/
bis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cū
quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cū præstantiorib⁹ certāt,
suam salutem contemnere.

Formica.

ΜΥΡΜΗΞ ὁ νῦν, δὲ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῆ
 γεωργία διωκεῖως προσέχωρ, οὐ τοῖς ἰδίοις κῆ-
 κῆτο πόνοις. ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γετόνων καρπούς
 ὑψηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῶν πλε-
 νεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τὸν δὲ ζῶον, ὃ μύρ-
 μηξ καλεῖται. ὁ δὲ πλὴν μορφῆν ἀλλάξας, πλὴν δία-
 δεσμῶν οὐ μετέβαλε. μέγχι γὰρ τοῖς νῦν τὰς ἀρούρας
 πόρην, τοὺς τῶν ἐτέρων πόνοους συλλέγει, καὶ ἐαν-
 τῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ καὶ ταμάλις τὸ
 εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερίς, καὶ γαλῆ.

ΝΙΚΤΟΡΙΣ ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὲρ γαλῆς σωελήθη.
 καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδῆ-
 το. φησὶ δὲ, φαμλίης μὴ δύνασθαι αὐτῷ ἀπολῦσαι,
 φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πῆλωσις πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν
 οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείδη. ὕσθρον
 δὲ πάλιν πεσῶσα. καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γα-
 λῆς, μὴ βρωθῶναι ἐδῆτο. φησὶ δὲ, εἰπῶσθε ἅπανσι
 ἐχθραίνεμ μυσίμ, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν
 εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω σωέθη διὰ αὐ-
 τῷ ἀλλαξαμλίω δ' ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς
 αἰεὶ ἐπιμύειν. λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμ-
 μεταχρηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκ
 φεύγουσιμ.

Ὀδοίποροι.

Ὀδοίποροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. hic agriculturæ assidue incûbēs, nō erat p̄ prijs laboribus cōtētus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter autē indignatus huius auaritia, transmūtavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerū cū mutasset formā, nō & affectum mutauit. nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, & si maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & Mustela.

Vespertilio ī terrā cū cecidisset, à mustela capta est. & cū occidenda foret, p̄ salute rogabat. hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris oibus inimica foret, ait, nō auē, sed murē esse, & sic dimissa est. postremo autem cū iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. hac autē dicente, cunctis inimicā esse murib⁹, hæc nō mus, sed uespertilio esse dicebat. & rursus dimissa est. atq; ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

*Optimo No
tando e
cogitabo.*

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semp esse oportere, cōsiderātes eos, qui ad tēpus mutantur, plerunq; pericula ef fugere.

Viatores.

• 4 Viatores

Οδοιπόροι κατά τινα ἀγιαλὸν ὁδεύοντες, ἤλθοσαν ἐπὶ τινα σκοπιάμ. καὶ κείθεν δεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα ναῦ εἶναι μεγάλῳ ἐκήδησαν. διὸ δὴ προσέμνησεν ὡς μελλούσης αὐτῆς προσομιήσει. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ ἀνέμῳ φρόνημα τὰ φρύγανα ἐγυτέρω ἐγλύετο, οὐκέτι ναῦ, ἀλλὰ πλοῖον εἰδόκειν βλέπευ. ἔξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτῳ ἡμεῖς δὲ μηδὲν ὄμ προσεδέχομεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνθρωπῳ ἐνίοι ἔξ ἀπροόπιστος δοκοῦντες φοβηροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πᾶσαν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

Ονομαστία.

Ονομαστία ὄνομα ἰδὼν ἡμῶν ἐν τινὶ εὐκλίῳ τῷ πῶ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῆ εὐεξία τῷ σώματι, καὶ τῆ φη τροφῆς ἀπολαύσει. ὕψιστον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὄγκῳ τῷ ὅπιον ἐπόμηνον, καὶ ῥῶπαλοις αὐτὸν πάσῃα, ἔφη. ἀλλ' ἐγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνδρ' ἀκακῶν μεγάλων τῶν εὐδαιμονίᾳ ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζήλωτὰ τὰ μετὰ κινδύων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ονομαστία.

Ονομαστία ἐπὶ τῷ σωεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν δία, λύσιμ' ἄν' ὀνῶν ἀτάρμυλοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδέξαι βουλόμενος ὅτι τῶν ἀδύνατόν ὄσιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγίσει.

Viatores secūdū litus quoddā iter faciētes, i/ uerunt in speculā quandam, & illic cōspicati sarmenta procul natantia nauim esse magnam existimarūt, quā obrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. cum uero à uento lata sarmenta propi⁹ forēt, nō nauim ampli⁹, sed scaphā u idere uidebant. aduectis aut̄ illis, cū sarmenta eē uidissēt, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nō nullos hoīes, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij, inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco qdā aprico, pfect⁹ ad ipm, beatū dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cū uidisset eum ferentē onera, & agasōnem retro sequētē, & baculis ipsum percutientē, ait, ast ego nō apli⁹ beatū te existimabo. uideo em̄ non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, nō esse æmulanda lucra, in quib⁹ insunt pericula, & miserix.

Asini.

Asini oli, ppter ea q̄ assidue onera ferrēt, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionē laborū petētes. hic aut̄ ostēdere ipsis uolens, id non posse fieri, ait, tunc eos

n 5 liberatū

Ἐπαλλαγήσει ἢ κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποτὶ
 πλωσι ποταμόν. κακῆνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόν-
 τες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὐρον ἑτέρων
 ἴδωσιμ ὄντων, ἐνταῦθα καὶ αὐτὶ πρηνισάμενοι οὐρῶσιμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω δ' πεπερωμλίον ἀδερῶν
 πρὸς τὸν ὄσιν.

Ονος, καὶ ἀλώπκη.

ΟΝΘ ἐνδυσάμενος λεοντήν, ᾤρηται τὰλλα
 τῶν ζώων ἐφοβῶν. καὶ δὴ δεασάμενος ἀλώ-
 πεκα, ἐπερᾶν καὶ ταύτῃ δεδείηται. ἡ δὲ, ἐτύγι-
 χανε γὰρ αὐτῷ φθελγαμλίον προσηκηνοῦσα, πρὸς
 αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εἴ ἴδι, ὡς εἶ ἐγὼ ἄμ σε ἐφοβήσω, εἰ
 μὴ ὀγκωμλίον ἦκιστα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἕξω
 διοκοῦντες τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας
 ἐλέγχονται.

ΟΝΘ. καὶ βάτραχοι.

ΟΝΘ ξύλα βασάλω, διέβαινέ τινα λίμνῃ. οἱ
 λιδησας δὲ, ὡς κατέπεσεμ, θξανασιῶσαι μὴ δύ-
 νάμενος, ᾤδύρετό τε καὶ ἔσενεμ. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βά-
 τραχοι τ' σεναγμῶν τότε ἀκῶσαντες, ὡ οὔτοις ἔφασαμ,
 καὶ τί ἄμ ἐποίκσας, εἰ ποσῶν ἐνταῦθα χθόνον διέξει-
 βες ὅσομ ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶμ, οὔτως ὀδύ-
 ρη.

Επιμύθιον.

Τότῳ τῷ λόγῳ χησάιτ' ἄμ τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυ-
 μον ἐπ' ἐλαχίστοις πόντοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοῦς
 πλείους ῥαδίως ὑπισάμενος.

liberatum iri laboribus, cū mingendo fluuiū fecerint. ac illi eum uerum dicere existimantes, ex illo & nunc usq; ubi aliorum urinam uiderint asinorū, illic & ipsi circumstando mingūt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & Vulpes.

Asinus indutus pelle leonis, uagabat̄ reliqua bruta perterrendo, cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. hæc autē (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait, sed bñ scias, quod & ego timuisssem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos indoctos, q̄ ijs, q̄ extra sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferens p̄trāsibat paludē q̄ndā. lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autē q̄ erāt i palude auditis suspirijs, heus tu dixerunt, & qd faceres, si tātō hic tēpore, quāto nos fuisset, cū quia ad breue tempus cecidisti, sic lamēteris.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum seignē, q̄ ob minimos quosq; labores tristat̄, cū ipse maioribus facile resistat.

Asinus

ονος, ἢ καὶ κόραξ.

Ονος ἠλκωμλύθη τὸν νῶτον, ἔμ τινι λαμῶνι ζῆμετο. κόρακθ δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, ἢ καὶ δ' ἔλκθ ζαίνοντες, ὁ ὄνος ὀγκᾶτο καὶ ἤλατ. τοι δὲ ὀγκᾶτα πὸρξῶδεμ ἴσαμλύθ ἢ καὶ γελῶντθ, λύκθ παριῶμ αὐτῆμ εἶδε ἢ καὶ ἔφκ. ἄδλιοι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀφθῶμλυ αὐτῷ διωκώμεθα, τῷτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῶργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δ' ἡλοῖ εἰσιμ.

ονος, ἢ καὶ ἀλώπκη.

Ονος, ἢ καὶ ἀλώπκη κοινωνίαν στυδέμενοι πρὸς ἀλλήλους, δ' ἡλθον εἰς ἄγραμ. λέοντθ δ' αὐτῶν παριτυχόντος, ἢ ἀλώπκη τὸν ἐπηρημλύον ὄρῳσα κίνι δ' ἰωμ προσελθῶσα τῷ λέοντι, παραδῶσαμ αὐτῷ τῆμ ὄνομ ὑπέχετο, ἔαμ αὐτῆ δ' ἀκίνδ' ἰωμ ἐπαγγέλλεται. τοι δὲ ἀπολύσαμ αὐτῆμ φήσαντθ, ἐκείνη παραγαγῶσα τὸν ὄνομ, εἰς τινὰ πάγμ ἔμπεσῆμ παρῆσκεθασε. ἢ καὶ ὁ λέων ὄρῳμ ἐκείνον φεύγειμ μὴ δ' ἰωμ, πρῶτῳ τῷ αὐτῶ ἀλώπεκα στυέχεμ, εἶδ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνομ ἔξάπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβλεψόντες, λαμβάνουσι πολλὰ καὶ αὐτοὺς προσαπολουῦντες.

ορνις, καὶ χελιδῶν.

Ορνις ὄφειω ὡς εὐρῶσα, ἐπιμελῶς ἐκδερμάνασα δ' ἐκόλασε. χελιδῶν δὲ δεασαμλύκ αὐτῆμ, ἔφκ. ὦ ματάα, τί ταῦτα τρέφεις, ἄπερ ἀνξιδέντα, ἀπὸ σῶ πρώτης τοι ἀδικῆμ ἄρξεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Asinus, & Coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodā pasce batur. coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiēdo, asinus rudebat, ac saltabat. sed agasone procul stante, ac ridente, lupus præteriēs, ipm uidit, & dixit, miseri nos, quos si tātum uiderit, persequitur, huic autem & arident.

Affabulatio.

Fabula significat maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & Vulpes.

Asinus & Vulpes inita inter se societate, exierunt ad uenationē. Leo uero cū occurrisset ipsis, uulpes imminens periculum uidens, profecta ad leonem, tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. qui cum dimissurum eam dixisset, illa adducto asino, in casses quosdam ut incideret, fecit. sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpē cōprehendit. deinde sic ad asinū uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui socijs insidiantur, sæpe & se ipsos nescios perdere.

Gallina, & Hirundo.

Gallina serpētis ouis inuentis diligēter calefacta excudit, hirundo aut cum eam uidisset, ait, o demēs, quid hæc nutris? quæ cū excreuerint à te prima iniuriā auspicabuntur.

Affabulatio,

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσδυτός ὄσιν ἢ κωνηρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ δ' ἐμέγιστον καταπλαγέντες, εἰσέφυγον. ὡς δὲ χρόνος προϊόντος, σωεῖδον αὐτῆς δ' ἐπῆσαν, ἐδάξθησαν μέγιστον προσελθόντων. αὐτόμυλοι δὲ καὶ μικρόν δ' ἔσθον ὡς χολικὸν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὡς τε καὶ χαλινούς αὐτῆς κροτούντες, πασιμὲν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων, ἢ σωκῆθαι εὐκαταφρόντητα ποιεῖ.

Ὀβρις.

Ὅφιν ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατήσαντες, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπε. ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν δ' ἐπὶ δεύτῳ ἐπεχείρησε τὸ ποιεῖσαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβάνουσιν ἀνδράμονοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Πορρισερά.

Πορρισερά δὲ σιωπηρὸν ὄντα, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινὶ τόπῳ κρατῆρα ὑδάτος γεγραμμένην, ἐνόμισεν ἀλκιδινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν εὐχρησῶν, ἐλαθεμ' ἐαυτῆρ τῷ πίνοντι ἐμπεσῶσα, ὡς καὶ τῶν πηρῶν αὐτῆς κροτούντων καταπεσῶν ἐπὶ γῆν. καὶ ὑπὸ τινος τῶν κροτούντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Fabula significat, implacabilē esse prauitatē, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CUm primū uisa est Camelus, homines pter criti, & magnitudinem admirati, fugiebāt. ubi uero pcedēte tpe cognouerūt ipsius māsuēdinē, cōfili sūt eo usq̄, ut ad eā accederēt, at intellecto paulo post belluā nō inesse bilem, eō contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res consuetudine contemptiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus Iouem postulauit. Iupiter autem ad eū dixit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaquā id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum, uerum rata atq̄ multo elata ipetu inscīa in tabulā offēdit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq̄ a quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat nō nullos hoīes ob uehemētes, alacritates

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνδρώπων διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπρὸς κέπτως πράγμασιμ ἐγχερούτης, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Πορσιερά, καὶ κορώνη.

Περσιερά ἐν τινι περσιερεῶνι τρεφάμην, ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκῶσα ἐφη. ἀλλ' ὡς αὐτῆ, πῆπασο ἐπὶ τῷ σέμνωμην. ὅσω γὰρ ἄν πλείονα τίκτης, τῷ καὶ πλείους λύπας σωάγεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυσυχέσατι εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δολείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Πλῆσι.

Πλῆσιος δύο θυγατέρας ἔχωμ, ἣν μᾶς ἀποδα νῶσθε, θυηνῶσθε ἐμιθῶσατο. ἣν ἢ ἑτέρας παρὶ δὲ λεγῶσθε, ὡς ἀδελφαι ἡμεῖς, αἶγε αὐταὶ ὡμ ὄσι δὲ πένθος θυηῶν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκασαι οὐτω σφοδρῶς κόπτονται, ἢ μήτης ἐφη. μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ οὕτω θυηῶσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τὸ ποιοῦσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνδρώπων διὰ φυλαργυρία οὐκ ὀκνεῖσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμῶ.

Ποιμῆν ἐλάσας εἰς τινὰ θυμῶνὰ τὰ πρόβατα, ὑποσῶσας ὑπὲρ θυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβάς τὸν κερῶν κατέσθε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδιόρτα τοὺς βαλάνας, ἐλάδομ καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμῆν καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὡς κάκισα ἐφη ζῶα. ὑμεῖς τίς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐοθῆτας παρέχετε, εἰ μὲν δὲ τρέφοντ' ὑμᾶς, καὶ δ' ἱμάτιον ἀφείλαθε.

Επιμύθιον.

alacritates inconsulto res aggredientis,
inijcere sese in perniciem.

Columba, & Cornix.

Columba in columbario quodam nutrita foecunditate superbiebat. Cornix uero ea audita, ait, sed heus tu desine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos, qui in seruitute multos filios faciunt.

Dives.

Dives duas habens filias, alteram mortua, praeficas conduxit. cum uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero non necessariae sic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur. nam numerorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatibus quæstũ facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. oues uero inter edendum glandes, nesciã & uestes unã deuorarunt. at cum pastor descēdisset, ut quod erat actũ, uidit, o pessima ait aialia, uos cæteris uellera ac uestes praebetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δὲ
 ἄνοιαμ, τῦς μὴδὲμ προσήκοντασ εὐεργεταῦτεσ, καὶ τῦ
 οἰκείωμ φαῦλα ἐργάζονται.

Αλιεύσ, καὶ σμαρίσ.

Αλιεύσ δὲ δίκτυομ χαλάσασ ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήλ
 νεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὔσα, ἰκέτεμεν αὐτῶ
 τὸμ νῦν μὲν μὴ λαβεῖμ αὐτῶν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικ
 κρὰμ τυγχάνεμ. ἀλλ' ὅταμ ἀξιαῦτῶ καὶ μεγάλη φη
 σὶ γλύωμαι, συλλαβεῖμ με δωθήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰσ μείζο
 νά σοι ὠφέλεαμ ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύσ εἶπεμ. ἀλλ' ἔγω
 γε ἄνεσ ἄρ' εἴλω, εἰ δ' ἐν χερσὶ παρτεῖσ κέρδοσ καὶμ σμι
 κροῦμ ἢ, τὸ προσδοκώμελομ καὶμ μέγα ὑπάρχη ἐλπίτ
 ζεμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγισοσ ἄρ' εἶκ, ὁ δὲ ἐλπίδα με
 ζονοσ, τὰ ἐν χερσὶμ ἀφτεῖσ σμικρὰ ὄντα.

Ἴπποσ, καὶ ὄνοσ.

Ανθρώποσ τισ εἶχεμ ἵππομ καὶ ὄνομ. δὲ δούνομ τισ
 δὲ ἐν τῇ ὁδῶ, εἶπεμ ὁ ὄνοσ τῶ ἵππῶ. ἄρομ ἐκ
 τοῦ ἐμῶ βάρεσ, εἰ θέλεσ εἶναι με σῶμ. ὁ δὲ οὐκ ἐπέιδῃ.
 ὁ δὲ ὄνοσ πεσῶμ ἐκ τοῦ κόπεσ ἐτελεύτησεμ. τοῦ δὲ δε
 σπότεσ πάντα ἐπιβέντοσ αὐτῶ καὶ αὐτῶ πῶν ὄνοσ
 δροσὰμ, θρωῶμ ὁ ἵπποσ ἐβόα. οἴμοι τῶ πᾶναθλίω,
 τίμοι σωέβῃ τῶ ταλαιπώρω. μὴ θελήσασ γὰρ μι
 κροῦμ βάροσ λαβεῖμ, ἰδοῦ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέσ
 μα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖσ μικροῖσ οἱ μεγάλοι συγκο
 υνοιοῦντεσ, ἀμφοτέροσ σωθήσονται ἐν βίω.

Ἀνθρώποσ, καὶ σάτυροσ.

Ἄνθρώποσ

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob/
dementiā eos, qui nihil attinēt, bñficio afficere, in
domesticos mala operari.

Piscator, & Cerrus.

Piscator demisso reti in mare re/
tulit Cerrū, qui paruus cū esset, supplicabat ip/
sum nē tunc se caperet, sed dimitteret, quod par/
uus foret. at cum crevero, & magnus in/
quit euasero, me capere poteris, quoniā & maior/
rī tibi ero utilitati. tum piscator ait, sed ego
demēs fueri, si qđ ī manib⁹ ē, dimisso lucro, licet sit
paruum, expectando magnum spe/
rem.

Affabulatio.

Fabula significat, incōsideratum esse, qui spe ma/
ioris rei, quæ inter man⁹ est, amittat, qā pua fuerit.

Equus, & Asinus.

Homo qđā hēbat equū, & asinū. cū āt iter fa/
cerēt in uia ait asinus equo. tolle a
me oneris partē, si uis me esse saluū. illo nō p̄suaso,
asinus cecidit. atq; è labore mortuus est. ab he/
ro autem omnibus impositis ei, & ipsa asini
pelle, cōq̄rēs equ⁹ clamabat. heu mihi miserrimo,
quid mihi obtigit afflicto? quia enim pa/
rum oneris nolui accipe, ecce omnia gesto, & pel/
lem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iun/
gantur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & Satyrus.

Homo

Ανθρωπός τις πρὸς σάτυρον Θιλίαν ποικιλάμεινος, σιωπεδίωμ ἤμ αὐτῷ. χειμῶνος δὲ κὴ φύχες γενόμενός, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρων τῷ σώματι ἀπέπνευ. τῷ δὲ σατύρῳ ἐπρωτησάντων, δὲ ἤμ αὐτίαν τῷ πρᾶτῃ, ἔφη. τὰς χεῖρας με δαρμαίνω ἐκ τῷ κρύου. μετὰ μικροῦ δὲ ἐδέσματον δαρμῶ προσενεχθέντων, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ σώματι ἐφύσα αὐτό. πωθανομνός δὲ πάλιν δὲ ἤμ αὐτίαν τῷ πρᾶτῃ, ἔφη. δὲ ἐδέσμα καταφύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρ, ἀλλ' ἔγωγε ἔφη ἀπὸ τῶν νῦν ἀποτάσσομαι σὺν Θιλίᾳ, ὅτι ἐκ τῶ αὐτῷ σώματι δὲ θερμὸν καὶ δὲ ψυχρὸν δὲ γὰρ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι δὲ φεύγει ἡμᾶς τὰς Θιλίας, ὡς ἀμειβόμενος ὅτι ἢ δὲ διάθεσις.

Ἀλώπκη, καὶ δρυοτόμος.

Αλώπκη κωκυγούς φεύγασα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πάλαν δρυοτόμον ἀνύσασα, ἄνδρα δρυοτόμον ἐνίσκε ἐν ταύτῃ. ὁμ καθικέττε τὸ κρύψαι αὐτῷ. τῷ δὲ ὑπεδείξαντος αὐτῇ τὸ ἑαυτῷ καλύβην, εἰσελθῶσα ἐκρύπτει εἰς τὰς γωνίας. τὸ ἢ κωκυγετῶν ἐλθόντων κὴ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὴ φωνῇ ἠρνεῖται μηδὲν εἶδέναι. τῇ δὲ χεῖρὶ αὐτῷ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παραρχήμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτὸς ἢ ἀλώπκη πρὸς ἐλθόντας, δὲ ἠλθεν οὐ προσφωνῶσα. μεμφομνός δὲ αὐτῇ ἐκείνῃ, ὡς σωθεῖσάμ μὲν δὲ αὐτῷ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογῶσα, ἢ ἀλώπκη ἐπιστραφεῖσα ἔφη. ὡς οὐτῷ, ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲμ ἄμ σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοία καὶ τὰ ἔργα σὺν χερσὶ, καὶ τὴν τρόπον εἶχες.

Homo quidam cum satyro inita societate
 unà cū eo comedebat. hyēs uero, & frig^o cū
 foret, homo manus suas admotas
 ori afflabat. rogante autem satyro, quam ob
 causam hoc faceret, ait, manus meas calfa/
 cio propter frigus. Sed paulo post edulio calido
 allato, homo admotum ori
 insufflabat ipsum. consulente rursus, qua re id
 faceret, ait, ferculum frigefacio. suscepto sermone
 satyrus sed ego ait, ex nunc renuntio
 tuam amicitiam. quia ex eodem ore & calidum
 emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, q̄
 rum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto mul
 ta decursa uia, uirum lignatorem in eo inue
 nit, cui supplicabat, ut se absconderet,
 a quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit
 in angulis. at uenatorib^o pfectis, & uirū rogātib^o.
 hic uoce quidem negabat scire quicq̄, sed
 manu ibi locū ostēdebat. hi uero cū id nō egissēt,
 statim abiere. ut igitur uidit eos uulpes præ/
 teriisse, exiuit nihil allocuta. eo ipsam accusante,
 quod seruata à se, gratias si/
 bi non ageret, uulpes conuersa ait, heus
 tu. ego uero egissem tibi gratias, si uer/
 bis similes & manuum gestus, & mores

o ; habuisses

εἶχες.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς χησὰ μὲν ἐπαγγελομένης τοῖς λαοῖς, ἑναντία δὲ ποιουῦτας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ανθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέθιεν τοῖς ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἐπρατήρην, καὶ οὐδὲν ἦτορ ἐν πονία δῖηγε, θυμωδεις, ἄρας αὐτὸν πῶν σκελῶν, ἐξήϊεμ εἰς δ' ἔδαφθ. προσκρυσάσης οὖν φη κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλαδείσης, χυσὸς ἐξ ἔξουσεμ ὅτι πλάεσθ. ὅμ πορ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος πθ' ἐβόα. σφελὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἠκισά με ὠφελήσας. τυπήσαστα δέ σε, πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν ποικροῦ ἄνθρωπον. τύπῳ δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ἄνθρωπος, καὶ κύων.

Ανθρώπος τις ἠπόμαζε δῖπνον, ἐσιάσων τινα πῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλον κῶνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο σωδείπνη σφύ μοι. ὁ δὲ, προσελθὼν, χαίρων ἴσατο βλέπων τὸν μέγαν δῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρτι δ' ἔλαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπήσω, ὡς τέ με αὔριον μηδ' ἀμῆγε πεινάσαι. ταῦτα κατ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνός, καὶ ἅμα σείοντος πῶν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαξροῦ τθ', ὁ μάχηρος ὡς εἶδε τῷτὸν ὦ δε κᾶκῆσε πῶν κέρκον πορῖς φροντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτῷ, ἐξήϊε παραχθῆμα ἔξωδεμ τ' δυρίδωρ. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπήει μεγάλως

habuiffes.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia pmittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuae.

Homo qdā ligneū cū haberet deū, supplica-
bat, ut sibi benefaceret. cū igit hęc faceret,
& nihilo min⁹ in paupertate degeret, irat⁹ eleuatū ip-
sum cruribus, proiecit in pauimentū. illiso
igitur capite, ac statim diffracto, auri
quāplurimū effluxit, quod iam ille dū colligeret,
exclamabat, peruersus es ut puto, & ingra-
tus. colenti enim mihi nequaquā pfuisti, uerberā-
ti autem te, multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorādo
prauū hoiem, sed uerberādo ipm, pfuturū magis.

Homo, & Canis.

Homo qdā pabat cœnā acceptur⁹ amicū qm
dam suum, & familiarem, canis item ipsius
aliū inuitando canē dicebat, o amice ueni cœna
unā mecū. is cū accessisset, læt⁹ astabat magnā spe-
ctans cœnā secū loquens, papæ, quanta mihi
læticia nuper derepēte oblata est. nā & nutriar, &
ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras-
esuriā. hęc secum dūm diceret canis, si-
mulq; moueret caudam, ut qui iam amico fide-
ret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc cau-
dam circumagentē, arreptis ipsius cruribus eiecit
statim de fenestris. at is cum decidisset, ibat

μεγάλως κρᾶζωμ. ἤν τις δὲ κωῶν, ἤν καὶ ὁδὸν αὐτῶ σωαυτώνωμ, ἐπικρῶτα, πῶς ἐδείπνησας θίλος, ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ ᾧ πολλῆς πόσεως μεθυθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐ δὲ πλὴν ὁδὸν αὐτῆν ὅδεμ δὴ ἡλθον οἶδα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δὲ διαξῆμ τοῖς δὴ ἀλλοτριῶν εὔποιῆν ἐπαγγελιομύοις.

Αλιεὺς.

Αλιεὺς ἀλιθυτικῆς ἀπερθε, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγγύερ εἰς πλὴν θάλασσαν. καὶ σὰς ἐπὶ τινθε πέτρας, ὅ μὴ πρῶτον ἦνυλει, νομίζωμ πρὸς πλὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δὲ ἐπὶ κολῦ διατενόμυθε ἦννεμ οὐδὲμ, ἀποδέμυλος τὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει δὲ ἀμυθίβλητρον. καὶ βαλὼν ἡπὶ τῷ ὕδαθε, πολλοὺς ἰχθύας ἠγρῦσεμ. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δίκτυος, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κακιστὰ ζῶα, ὅτε ἦνυλωμ, οὐκ ὠρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπανυμαι, τῶτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιροῦ τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλωμ ταύρωμ βόσκωμ, ἀπώλεσε μόχον. παριελθὼν δὲ πᾶσαν πλὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρυνῶμ. ὡς ἡ οὐδὲμ εὐξῆμ ἐδωθήκ, ἦνεξαστο τῷ δειῶν ἄμ τὸν λαβόντα μόχον κλέπτωμ ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς δυσίαν προσάξερ. καὶ δὴ ἐρχόμενθε εἰς τινὰ δρυμῶνα, εὐρίσκει λέοντα καταδιόντα τὸν μόχον. ἔμφοι
βοε

uehementer exclamando. sed canis quidam cū il-
li i uia occurrisset, pcutabat, ut belle cœnat⁹ es ami-
ce⁹ is suscipiens ei dixit. multo po-
tu inebriat⁹ supra satietatē, ne ipsam qdē uia, qua
egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere cōfidere ijs, q ex ali-
enis bene facere pollicentur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis acceptis tibijs, ac
retibus perrexit ad mare, & stans
sup petra qdā, primū qdē sonabat tibijs, existimās
ad uocis suauitatem pisces assilire. ut uero mul-
tum contendens, nihil profecit, depositis tibi-
is, assumit rete, ac iacto in
aquam, multum piscium cepit, quibus euacuato
reti, ut salientes uidit, ait, o pes-
simi animātes, cū sonarē tibia, nō saltabatī, cū uero
cessaui, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prater rationē, & inopportune
aliquid agunt.

Bubulcus.

Bvulcus armentū taurorū pascēs, amisit ui-
tulū, lustrādo oēm solitudinē idagādo morā
traxit. ubi inuenire nihil potuit, precatus est Iouē
si furem, qui uitulū cepit, ostenderit, hedum in
sacrificiū oblaturum. cæterum proficiscēs in quer-
cetū quoddā, iuenit à leone deuorari uitulū. trepi-
dus igitur,

Ἐὖ γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρσας τὰς χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπερ. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπικηγάλῃ σοι ἔριφον δώσωμ, ἔὰρ τὸν κλέπῃν εὖρω, νῦν ταῦτόν σοι δύσειμ ὑπὸ χυθῖμαι, ἔὰρ τότε τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἱ τινες ἀποροῦντες μὲν, εὐχονται εὖρεῖν. εὐρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κοραξ.

Κοραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτηρ εὐχῶ τῷ θεῷ μη δρῶμαι. ἢ δ' ὑπολαβῶσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον πῶν δειῶν ἐλεήσει. τίνας γὰρ κρέας ὑπὸ σὺ γέ οὐκ ἐκλάπη.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἔχθρους ἐν βίᾳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

Αετός.

Υπράνωθεν πέτραις αετὸς ἐκαδίετο, λαγῶν δηρεῦσαι ζητῶν. τῷ δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας. καὶ δὲ μὲν βέλθῃ, ἐντὸς αὐτῷ εἰσῆλθεν. ἢ δὲ γλοφῇ σαυ τῷ περὶ τοῖς πρὸ πῶν ὀφθαλμῶν εἰσῆκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τῷ μοι ἑτέραι λύπη, δὲ τοῖς ἰδίῳις πτοροῖς ἐναποδνήσκει.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄσιν, ὅταν τις ἐκ πῶν ἰδίῳι κινδυνεύσῃ.

τέτιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα πῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔφυγον. τέτιξ δὲ λιμώτην, ἦται αὐτοῦς τροφῷ

Huius igitur, & perterritus, eleuatis
manibus suis in caelum, ait, o domine
Iupiter, promiseram tibi hedum me daturum esse, si fu-
rum inuenirem, nunc tantum tibi recipio sacrificaturum, si
huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum ca-
rent, ut inueniant, precantur, cum inuenerint, quaerunt ef-
fugere.

Coruus.

Coruus agrotans ait matri, mater precare deum,
ne clametare, ea uero suscipiens ait, quod deo fi-
lii miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es fur-
ratus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos ha-
bent, amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

Super petra aquila sedebat, leporem
captura, hanc autem quidam percussit sagitta,
qua intra ipsam ingressa est. sed cre-
na cum pennis ante oculos stabat,
quam cum uidisset, & hoc mihi altera moestitia, quod per
pennis inteream.

γλυφίς
kerblin,
oder,
krinlin.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis a
suis periculum patiatur.

Cicada, & Formica.

Hiemis tempore cum triticum efferueret, formicae
refrigerabant, cicada autem esuriens petebat ab eis
cibum

τροφῶν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατί δ' ἄρ' οὐ σωῆγες τροφῶν. ὁ δὲ εἶπερ, οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδ' οὐ μυσικῶς. οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ δέρας ὤραις ἥυλαις, χαμῶνος ὄρχ'.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δ'ηλοῖ, ὅτι οὐ δ'εἶ τινα ἀμελεῖν ἐν παντί πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ κινδ'αυεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενῳ σκώληκι εἰς γλῶσσειαν θῶν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῆν δειῶν ἰατρός παίων. καὶ πῶς εἶπερ ἀλώπηκι ἄλλως ἰώμεν, σπαντὸν χολῶν ὄντα οὐκ ἴασω.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δ'ηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ πᾶρα, πᾶς λόγος ἄργος ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος.

οὐκος ὁ ὅτι ἰσὺς, κίττιος, μαγνητικός, τοῖος, αἴφης
 Ο ρυθμὸς εἶχερ ὡς χρυσὸν τίκτουσαν. καὶ νομίνας ἐνδὸν αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείνας εὐρηκερ ὁμοίαν τῆν λοιπῶν ορνιθῶν. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὐρήσειν, καὶ τῆ μικρῶ ἐσέρκτω ἐκείνῃ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δ'ηλοῖ, ὅτι δ'εἶ τοῖς παρῶσιμ ἀρκεῖσθαι, πρὶν ἀπλκσίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λεων γκράσας, καὶ μὴ δυνάμεν διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δ' ἐπινοίας τί πράξει. καὶ δ' ἐπαραγενόμενῳ ἐν πηλαίῳ τινὶ καὶ πατακλασθεῖς, προσεποιεῖτ νοσῆν. παρραγενόμενα δ' αὖ τὰ ζῶα.

cibum, formicæ uero dixerūt ei, cur æstate non colligebas alimētū? hæc ait, nō erā ociosa, sed canebā musice. tū hæc ridendo dixerūt, si æstiuo tēpore modulaberis, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenq̄ aliq̄ in re esse negligentē, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis & uulpes.

Qui sub cœno cælabaſ uermis sup̄ terrā egresſus dicebat oib⁹ aialib⁹, medic⁹ sum medica minui doctus, qualis est Pæon deorū medicus, & quomodo ait uulpes alios curās, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiētia fuerit, omne uerbum inane esse. *hic rodēs, hic saltes.*

Gallina auripera.

Gallinam quis habens oua aurea parientē, ratus itra ipsā auri massā inesse, occisā alijs gallinis similē reperit. hic multū sperās inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere cōtentū esse p̄ntib⁹, & fugere inexplēbitatem.

Leo, & uulpes.

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibū non posset, decreuit astu id facere: itaq̄ profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Adueniētes igitur,

animantes

ζῶα ἐπισκέψαι χάριμ, συλλαμβάνων κατ' ἰδίαν ἀν-
 τὰ. πολλῶν οὖν ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπκη δ' τέ-
 χνασμα τὸ το γνῶσαι, παρεγγύετο πρὸς αὐτόν. καὶ
 εἶσα ἐξώδην τῷ ἀηλαίῳ, ἐπωδάνετο πῶς ἔχει.
 τῷ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ πλὴν αἰτίαν πωθανο-
 μιλίᾳ δ' ἦν οὐκ εἰσέρχεται, ἢ ἀλώπκη ἔφη, ὅτι ὄρω ἴχνη
 πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τιμω-
 ρίων προσορῶνται τὴν κινδύως ἐκφεύγουσιν.

λύκος, καὶ γρᾶς.

ΛΥΚΟΛΙΜΩΤῶΝ, ὡριῖναι ζῆτῶν τροφῶν. γενόμε-
 νος δὲ κατὰ τινὰ τόπον, ἤκασε παιδίον κλαί-
 οντος καὶ γρᾶς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τῷ κλαίει.
 εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσωσε τῷ λύκῳ. οἴομε-
 νος δ' ἡ ὁ λύκος ὅτι ἀλκιδεῖν ἢ γρᾶς, ἴσατο πολλῶν
 ἐκδεχόμενος ὥρᾳ. ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκεί-
 πάλιν τῇ γρᾶς κολακίζούσης τὸ παιδίον καὶ λεγού-
 σης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὡς τέκ-
 νον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων,
 εἰ ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ
 πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
 οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφος, καὶ λύκος.

ΕΡΙΦΟΣ ἐπὶ τινος δώματι εἶως, ἐπειδὴ λύκον
 παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἐσκωπτεῖν αὐτόν. ὁ
 δὲ λύκος ἔφη, ὅς οὗτος οὐ σύ με λοιδόρεις, ἀλλ' ὁ τό-
 πος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

animātes uisitatiōis gratia, cōprehēsas deuorabat,
 multis igitur absumptis animātibus uulpes ea ar/
 te cognita, accessit ad ipsum, &
 stans extra speluncam rogabat quō se haberet.
 cum autem is dixisset, male, causamq; roga/
 ret, quā ob rē nō ingrederet, uulpes ait, quā me ue/
 stigia terrēt oīa ad itrorsum spectātia, nulla retror/
 sum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniectu/
 ris praeuisa pericula euitare.

Lupus, & Vetula.

LVpus esuriens circuibat quārēdo cibū, pfe/
 ctus autē ad locum quendam, audiuit lu/
 gentem puerulū, eiq; dicentē anū, desine plorare,
 sin minus, hac hora tradam te lupo. ra/
 tus igit lup^o serio loq aniculā, expectabat ad mul/
 tam horam, sed cum aduenisset uespera, audit
 rursus anum blandientem puerulo, ac dicen/
 tem, si uenerit lupo huc, interficiemus eum fi/
 li. his auditis, lupo eundo dicebat,
 in hoc tugurio aliud dicunt, aliud
 faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis
 non respondent.

Hedus, & Lupo.

HEdus sup domo quadā cū staret, uiso lupo
 pratereūte, conuītiaba, & mordebat ipm,
 sed lupo ait, heus tu, nō tu mihi, sed lo/
 cus conuītiatur,

Affabulatio.

Fabula

ὁ μῦθος δῆλοϊ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ κὰρ
 ρὸς δίδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν πῦν ἀμεινόνωμ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριδῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκήρτησε βοῶν
 καὶ λέγων, πατήρ μου ὄξιν ἵππος ὁ ταχυδρό-
 μος. καὶ γὰρ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώδης. καὶ πότε ἀνάγ-
 κης ἐπελθόντος τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐπαύσατο,
 τὸ πατρὸς ὄντος εὐθύς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δῆλοϊ, ὅτι καὶ ὁ χθόνος εἰς δόξαν φέρει τι-
 νὰ, ὅτι ἑαυτὸν γεμῆν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέ-
 βαιος γὰρ ὄξιν ὁ βίος οὗτος.

Ὀρεῖς, καὶ γεωργός.

Ὀρεῖς ἐν γεωργίᾳ προδύροισ φωλεύων, ἀνείλεν αὐ-
 τὸν τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τῆς γονεῦ-
 σιν ἐγγύετο μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης πῆλε-
 κω λαβῶν, ἐμελλεν τὸν ὄξιν δειλδόντα φονεύσειν.
 ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, πωύσας ὁ γεωργὸς τὸ πατάξασ
 αὐτὸν, ἠσόχησε, μόνον κέρσας πλὴν τῆς τρώγλης ὀπλῶ.
 ἀπελθόντος δὲ τῆς ὄφως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄξιν
 μὴκέτι μνησικακῆν, λαβῶν ἄστον καὶ ἄλας ἔδκ
 κεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄξιν λεπτόν σφίξας, εἶπερ. οὐκ
 ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πῆσις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ πλὴν πῆ-
 ζαμ ὄξιν, σὺ δὲ τὸν τύμβον τῆς σὺ τέκνυς.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δῆλοϊ, ὅτι οὐδεὶς μίσσας, ἢ ἀμῶνκε ἐπιλαν-
 θάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσων, δι' οὗ ἔλυπηθη.

Σαλπικτῆς
 Σαλπικτῆς στρατὸν ἐπισωάγων, καὶ κρατηθεὶς
 ὑπὸ

Fabula significat, plerūq; & locum & tem/

pus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo piguefactus, lasciuebat clamans,
 ac dicens, pater meus est equus cur/

sor, & ego ei totus sum similis. atq; aliquñ cū neces/

se foret ei currere, ut a cursu cessa/

uit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, & si tēpus ad gloriā pmoueat ali/

quē, non suæ tamē ipsius fortunæ obliuiscat. insta/

bilis enim est uita hæc.

Serpens, & Agricola.

Serpēs in agricolæ uestibulis delitescēs, sustulit
 eius infantē puerulū, luctus autem paren/

tibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta se/

curi egressum serpentem occisurus erat.

ut uero declinauit parūper, festinādo agricola, ut

ipm pcuteret, errauit tantū pcusso foraminis orifi/

cio. digresso autem serpente, agricola ratus ser/

pentem nō amplius iniuriæ meminisse, acce/

pit panē, & salē, apposuitq; i foramiē. sed serpēs te/

nui sibilo ait, nō erit nobis a mō fides, amicitia ue/

q; diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odij, aut uindictæ obli/

uisci quādiu uidet monumentū, quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitum congregās, ac superatus

p ab hostibus

ὑπὲρ τῆν πόλεμιον, ἐβόα μὴ κτείνετε με ὡς ἄνδρες εἰκῆ
καὶ μάττω. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα. πλὴρ ἂν τὸν
χαλκὸν τῶτον οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐ-
φασαν, διὰ τῶτον γὰρ μάλλον πενήθη, ὅτι σὺ μὴ δύ-
νάμενος πόλεμῳ, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγεί-
ρεις.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πλεονεκτήσῃσιν οἱ τοὺς κακοὺς
καὶ βαρῆς δυνάστας ἐπεγείροντες, εἰς τὸ κακοποιῆναι.
κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ
ἐλαία ἤριζον. τὸ δὲ καλάμω οὐνεπιζομένης ὑπὸ
τῆν ἐλαίας, ὡς ἀδωάτῃ καὶ ῥαδίῳ ἐποκλινομένης
πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμω σιωπῶν οὐκ ἐφδέγ-
ξαστο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνεμῶ ἐπνθ-
σερ ἰσχυρὸς, ὁ μὲν καλάμω ὑποσηδεῖ καὶ ὑποκλι-
θεῖς τοῖς ἀνέμοις ῥαδίῳ, διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ
ἀντέτενε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάθη τῆν βίαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν καὶ τοῖς κρείττο-
σι αὐτῶν μὴ ἀνδισάμμοι, κρείττους εἰσὶ τῆν πρὸς με-
ζονας φιλονηκοῦσιν.

λύκος, καὶ γέρας.

Λίκος λαίμῳ ὀσέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γέρας μισθόν
παρέξερ εἶπερ, εἰ πλὴν κεφαλῆν αὐτῆς ἐπιβαλῶ-
σα, δὲ ὀσοῦν ἐκ τῶν λαίμῳ αὐτῆς ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῶν
ἐκβαλῶσα, ὀλιχόδερος οὔσα, τὸν μισθόν ἐπεζήτη.
ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας δηξας, ἀρεκῆ σοι
μισθὸς ἔφη τῶτον καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκος σώματῶ καὶ
ὀδόντων δηξας κῆρα σῶμα μὴδὲν παρῶσα.

Επιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere,
& frustra uiri occidite. nō em̄ uestrū quēq̄ occidi.
nā prāter aēs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ip̄m
dixere, ob id magis morieris, qui cum ne/
queas ipse pugnare, omneis ad pugnam exci/
tas.

Affabulatio.

Fabula significat plus peccare, qui malos,
ac graueis principes concitant ad male agendū.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo, &
oliua cōtēdebāt, cū arūdinī oliua cōuitiū fa
ceret utpote imbecillā, ac facile cedenti
uentis omnibus, arundo tacendo nihil locu/
ta est. ac parūper prāstolata, ubi acer afflauit uen/
tus, arundo succussa, & declina/
ta uentis facile euasit, oliua autem cum
uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui tempori, ac prāstantio/
ribus non resistunt, meliores esse ijs, qui cū potētī/
oribus contendunt.

Lupus, & Grus.

LVpus gutturi osse infixio mercedem grui
prābiturum dixit, si capite inie/
cto, os ex gutture sibi extraxerit. hęc autem eo
extracto q̄ppe q̄ p̄cero esset collo, mercedē effla/
gitabat, q̄ subridēdo, dētesq̄ exacuēdo, sufficiat tī
bi ait illa sola merces, quod ex ore lupi, &
dentibus saluum caput, & illesum exemeris.

p 2

Affabulatio

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τιαύτας ἀπονέμυσσι χάριτας.

Αλέκτορες.

Αλέκτορων δύο μαχομύων περὶ θηλειῶν ὄρνιθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. ἡ δὲ μὲν ἦν τηδεῖς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιῶν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικησας, εἰς ὑψοῦς ἀρθεῖς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου σὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ πᾶς εὐδύς αἰετὸς καταπῆας, ἤρπασεν αὐτὸν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκρυπται αἷς θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριμα.

Γέρωμ, καὶ θάνατος.

Γέρωμ ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρωμ, πολλῶν οὐδ' ὄρ' ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολλὸν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου πρῶτοντος, καὶ πωροδανομύου πλὴν αἰτίαν δὲ ἦν αὐτὸν ἐκάλεθ', ἐπιλάσας ὁ γέρωμ, ἔφη. ἵνα με τὸν φόρτον ἄρῃς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωοῖ, εἰ καὶ δυσυχῆ, καὶ πτωχὸς ἐνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης ἐν λίμνῃ, ἐν ἧ' κατώκειω, πορῆσαι ζητοῦντες, πρὸς καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαθ βαδῖν, καὶ κύψαντες κάτω, ἡ δὲ ἰδόντες δὲ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σπιροβόλῳ ἐβίβη, πηδῆσασσι παρθεῖν κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπερ, εἰ δὲ ἡ τῶτο ξηρανθῆ, πῶς δ' ὠκισόμεθα ἀναβῖναι.

Επιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros q̄ a piculo seruati, bñ de se meritis
eam gratiam referunt,

Galli.

DVob⁹ gallis pugnātib⁹ de gallinis fœminis,
alter alterum in fugam uertit. ac ui/
ctus in locum obscurū profectus, delituit. sed q̄ ui/
cit, in altum eleuatus, stansq̄ super alto pariete ma/
gna uoce clamauit, & statim aduolās aquila eū ra/
puit. at qui in tenebris delitescibat, ex illo
intrepide gallinas conscendit. Affabulatio.

Fabula significat, dominū superbis opponi,
dare autem humilibus gratiam.

Senex, & Mors.

Senex olim incisa à se ligna cum ferret, mul/
tam ibat uiam, ac ob multum laborem de/
posito in loco quodam onere, mortem in/
uocabat, sed mors cum adesset, causamq̄ peteret,
propter quā se uocaret, perterrefactus senex ait,
ut meū onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, oēm hominē esse uitæ studiosū,
licet infortunatus sit & mendicus.

Rana.

DVæ Rana siccata palude, ubi habita/
bant, circūbant quærendo, ubi manerēt, ac
pfectæ in pfundū puteū, & acclinatæ deorsum ui/
sa aqua, altera consulebat, ut saltarent
continuò deorsum, altera uerò ait, si & hic aru/
erit, quomodo poterimus ascendere?

p 3 Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δ' ἄλλοι, ἄνδρ' συμβαλλῆς μὴ ποιεῖμ τι.

Ἀρνός, καὶ λύκος.

Αρνός ἐφ' ὑφκλήσ' τόπος ἰσάμμενος, λύκος κἀτω-
δεμ παριόντα πλὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ δειρόμ
κακὸν ἀπεκάλεσεν καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶ-
πε πρὸς αὐτὸν, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος, ἐν
ᾧ ἴσασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπομνύοντας ὕβριμ ἀπὸ ἀναξι-
ωμ ἀνδρώπων, διὰ φόβον ὑφκλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε: οὐ δὲ φοβεῖμαι
σε οὐ δὲ δωατώτερός μ' εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ
ὄστιμ ἢ δάναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνουσι καὶ δάκνεις τοῖς
ὀδύσσι; τῶτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ.
ἔγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοὶ ἰχυρότερος. εἰ δὲ, θέλεις, ἐλ-
θωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ
ἐνεπήγετο δάκνων τὰ πρὸ τὰς ρίνας αὐτῶ ἀπριχά
πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνουσι κατέλυεν ἑαυτὸν,
ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ, νικήσας τὸν λέοντα,
ἢ σαλπίσας, ἢ ἐπινίκιον ἄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ
δεσμῶ ἐμπλακεῖς, ἐδοιόμην ἀπωδύρετο; ὅτι με-
γίστοις πολεμῶν, ὑπὲρ εὐπελῶς ζῶσφι ἀράχνης ἀπώ-
λετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ
μικρῶν καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠ
ΟΥ ΜΙΘΩΝ.

Γαβριε

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

Agnus, in alto cum staret loco, Lupum, inferius prætereunte uiam, mordebat, & feram malā, & crudiuorā appellabat, sed lupus cōuersus ait ad ipsum, non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De Culice, & Leone.

Culex ad leonem accedens, ait, neque timeo te, neque fortior me es. sin minus, quod tibi est robur? quod laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & foemina cum uiro pugnās facit. ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leueis genas. leo autem propriis unguibus dilaniauit se ipsum, donec indignatus est. culex autem uicto leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. araneæ uero uicto implicito cum deuoraret, lamētabatur quod cum maximis pugnās, a uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & a paruis prosternuntur.

F I N I S A E S O

P I F A B V L A R V M.

p 4 Gabrii

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

- Πρὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.
Ανδρὸς ὡσὶν πατέρι πέτρινος λέων.
 καὶ τις λέων, τί φησι πῶς ἰχθῶν βλέπει;
 ἀλλ' εἰ λέοντες εἶπεμ ἠδ' ἠσασα γλύφαι,
 πολλοὺς ἄρ' εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Βπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆ, οὐ δ' εἶ σεμνάνεσθαι.
 Πρὶ λέοντος **Θ** κοιμωμένους, καὶ μυός.
Δέοντος ὑπνώττουσ' **Θ**, αὐχένος μέσσω
 διέδραμνυ μῦς, ὅς δ' ἀνέστη σωτόμως.
 γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
 οὐ μὲν ὡτοῦμαι, πῶς ὁδ' ὄρ' ἀναξέπω.
Βπιμύθιον, ὅτι οὐ δ' εἶ καὶ μικρὰν παρὰ φρονήσιν ἀ
 ποσρέφεσθαι.
 Πρὶ λέοντος **Θ** καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.
Δέων μάχην ἔσχε πρὸς ὡστέ κάπρου.
 γύπες δ' ἀνωθεν ἐσκόποντο πῶς ἔσιν,
 βρωσὶν τὸν ἠτῆδέοντα ποιῆσαι τάχα.
 οἴλας δ' ὄρωμτες ἠσόχοισι τῆν' ἐλπίδωμ.
Βπιμύθιον, ὅτι οὐ δ' εἶ ἀλλοθίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.
 Πρὶ δ' ορκαδός καὶ λέοντος **Θ** θυμωδέοντος.
Δέοντα δ' ορκαδὸς ὡς ἴδ' ἐμ μεμνώτα,
 ὦ μοῖρα θεῶν εἶπερ' ἀθλιωτάτη.
 εἰ σωφρονῶμ γε, δυσκάθεκτος εἰ λέων,
 πῶς νῦν μακρὸς οὐ μετὰ διακρῶν δ' ἄσσει;
Βπιμύθιον, ὅτι ἄσσειαμ ἔχοντα οὐ δ' εἶ θυμῶσθαι.
 Πρὶ λέοντος, ὄντος ἀλώπεκος **Θ**.

λέων

G A B R I I G R A E C I
T E T R A S T I C H A.

De Homine, & Leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo, quid robur inquit intueris?
At si Leones ait sciuisent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod nō oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus, is autem surrexit ilico.

Ridet Vulpes, ac Leo respondit,

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum
quidem contemptum negligere.

De Leone, & Apro, & Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.

Vultures uero deinsuper speculabatur litem,

Vt deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis n̄isdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio, Q d' nō oporteat alienis malis lætari.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O fatum ferarum ait miserimum.

Si compos mentis intolerabilis es leo,

Quō nūc furens nō plena facies lachrymarū?

Affab. q nō opteat, eū q ptatē habet, excādescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

- Δ** έωμ, όνος, κερδών, τε προς θήραμ ίομ.
 όνος δε ταύτλω εις τρίτον δεδασμύς,
 λέωμ κατεπαράραξε, κερδών δε πλέον
 ενειμειν αυτώ, σωφρονοιδιεσθ' ες όνος.
- Ε** πιμύθιομ, οτι δε εξ έωμ πάχασιμ έπεροι, παιδιένειν.
 Περὶ όνος βασάζοντος είδωλομ.
- Ω** μοις όνος παρηγερ άργυροών βρέτας.
 όπρσ σιωναντών, πάε τις αυ έπροσκώει.
 τύφω δ' επαρηθεις, μη δέλωμ μλύειμ όνος,
 ηκασεμ ου δεός συ, τον δεομ δ' άγεις.
- Ε** πιμύθιομ, οτι τυνε εν αξιώμασι τιμωμλύεε δε
 γινώσκεμ, ότι άνδρωποι είσιμ.
 Πρὶ παιδός ειδιοντ' σπλάγχνα.
- Β** οδε φαγών παίε εις έορτλήν έγκατα,
 οίμοι κέκληγ' ως σπλάγχνα μήτερ εκχέω.
 η δ' αυ γελώσα μη φοβεστέκνονμ έφη.
 τών σών γαρ ουδεμ, αλλ' έμεις άλλοξίωμ.
- Ε** πιμύθιομ, οτι δε ταλλοξία αντιστρέφειμ, η μη
 γογγίζειμ.
 Πρὶ αλώπεκος ηελ βάτα.
- Φ** ραγμους αλώπεκς ως υπρβαίνειμ δέλεμ,
 ολιθανεσσα, ηελ βάτα δεδραγμύην,
 έξεσο πέλμα, λοιδορεε δε τλω βάτομ.
 μέμφε σεαυτλή, μη με πρ κεντ' φάρ.
- Ε** πιμύθιομ προς τους τα έαυτών κακά σιωπώντας,
 τα δε τών έτέρωμ κατηγοροώντας.
 Πρὶ κώνωπος, ηελ ταύρα.
- Κ** κώνωψ καθηοτι προς κέρας ταύρα πάλαί,
 όν πρ κέληειμ ει πρ εκπίλωαι δέλει,

Leo. Asinus. Vulpes ad prædam iere.
 In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
 A leone dilaceratus est. at uulpes plus
 Eî tribuit edocta ab asino.

Affabul. Qd' ex his, q' alij patiunt, doceri opteat.
 De Asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteū,
 Quod unusquisq; occurrens adorabat.
 Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
 Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio. Quod oporteat eos, q' in dignita/
 tibus constituti sunt, cognoscere se esse hoies.
 De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
 Hei mihi clamabat, q' intestina effundo mater,
 Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
 Non em̄ ex tuis quicq;, sed uomis ex alienis.

Affabulatio. Quod oporteat aliena restituere,
 & non murmurare.
 De Vulpe, & Rubo.

Sepem Vulpes transilire ut uoluit,
 Lapsa, ac rubo innixa
 Percussa planta, conuitia dicebat Rubo.
 Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio. Aduersus eos qui sua tacēt uitia, &
 aliena reprehendunt.
 De Culice, & Tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,
 Quem dicere iussit, an se uolare uelit,
 Audiuit,

- ἤκαστε δ' ὡς ὥρ οὐκ ἔγνω καθημελίον,
οὕτω δὲ μὴ πτήσαντ' αἰδοῖσιν λάβη·
- Πιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι
ἢ σοφούς, ἢ δυνάτοους, ἢ φρονίμους, μὴ οὕτως δέ.
Πορὶ ἐλάφου, καὶ ἁμπέλου
- Πλαφον δ' ἤλαυνον οἱ κωκῆται,
ἣτις δ' ασεΐαις ἁμπέλοις ἀπεκρέβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἁμπέλων.
κωκῆταισιν ἐνδίκως ἐθκράθη.
- Πιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιούστας τοὺς αὐτῶν
εὐδργέτας.
Πορὶ ὄφeos, καὶ γεωργῶ.
- Οὐκ ἴδωμι τίς ἀντ' ὀλέθρου παιδίς,
πλήθει, πῶς ἐχίρει, καὶ φιλεῖ δέλεον.
ὅπως δ' ἐφκσί, πῶς γήνοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβου, τόν δ' ἐγὼ πῶς βλέπω;
- Πιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.
Πορὶ παιδός, καὶ σκορπίου.
- Ὡς ἀκρίδας θήρδου παῖς τις, σκορπίου
προὔτεινε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ φαύσης ἔφκ.
ὡς εἶγέ με φαύσεας, ἐκ κόλπων σένων,
καὶ τὰς ἀλκῆς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.
- Πιμύθιον, ὅτι δ' εἰ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίνοισι.
Πορὶ σοῦ, καὶ μύου.
- Ὡς εἶλκῆ τις μῦν ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
οὓς χαλκῆες βλέποντες, ἔσησαν γέλωτ.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σὺ δάωαδε καὶ τρέφειν ἕνα.
- Πιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα
πρὸς ἀβλέποντας

Audiuit, quēadmodū non nouerat sedentem,
Ita neq; euolantem sentiret.

Affabulatio. Aduersus eos, qui uolūt esse docti,
potentēs ue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequēbantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt be-
nefactoribus suis.

De Serpente, & Agricola :

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petrāq; scidit, & amarē uolebat.
Sed ait serpens. quomodo fient cōuentiones?
Quādiu tu tumbā, hunc ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias, eē irrecōciliabiles
De Puerō, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus. is autem, ne attigeris ait.
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies. Affabulatio.

Cum malis hominibus cōuersari non oportere.

De Sue, & Mure.

Sus quidam murē trahebat ad sedandam esuriē
Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.
Mus uero adhuc uiuēs ait lachrymarū plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem.

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus
negligunt,

ἄβλεπόντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Πρὶ ὄνυ, καὶ λεοντῆς.

Φ ἔρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνυ,
ἦνχει λέων εἶναι τις, ἀπόλλυς βλέπων.

ἔπει δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέδην,
τῶτον μύλων ἔμνησε φηὶ ἄταξίας.

Ε πιμύθιον. ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἄξιον τιμαί,
τάχις αὐτῶν λύνονται.

Πρὶ τράγῳ, καὶ ἄμπελῳ.

Τ τράγῳ προσῆπερ ἄμπελῳ, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔσι χλόη;
ὅσον γὰρ ἄν βλάψαις, εὐρήσω τάχα.
πρὸς δυσίαν σὴν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ε πιμύθιον. ὅτι πολλὰ κίς δέλων τίς ἀδικεῖν τινα,
ὠφελῆ αὐτῶν.

Πρὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Α νῆς γαλίῳ γυναικὰ πρὸς δόμοις ἄγε.
παρῶν δὲ κύπρις εἰς ἑορτῶν τῆ γάμου.
νύμφη δὲ μῶν βλέψασα, σωτόνω τάχα
δίωκε τῶτον, μὴ τραπέισα τὴν φύσιν.

Ε πιμύθιον. ὅτι δ' ἐκ φύσεως ὄν, οὐ μεταξέπεται.

Π ρὶ δορκάδος τῆς τῆς ποδῶν λεπτότητα μεμφωμένης.

Π ηγάς ὄρῳσα δορκὰς αὐτῆς τοιδέων,
λεπτοῦς πόδας μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἔπει δίωκε, τῶτον ἠγάπα.
κέρα καθυβρίζουσα, δήρας ὡς πάγλω.

Ε πιμύθιον. ὅτι πολλὰ κίς τίς ὠφελῆται, ἢ ὡς δοκεῖ
βλάπτεσθαι.

Πρὶ ἀλώπεκος, καὶ σαφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De Asino, & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinū eum memorē turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores quamprimum solui.

De Hirco & Vite.

Hircum uitis adlocuta est. offendis tu me
Tondendo folia. num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris, Inueniam statim
Ad maſtationē tui erga deos, uinū ut scaturiat.

Affabulatio. Quod plerūq; uolens quis aliquē iniuria afficere, iuuat eum.

De Viro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum sollemnitate.
Sponsa uero uiſo mure, contenta celeritate
Eum perſecuta est, non mutata natura.

Affabulatio. Qd' id, qd' a natura ē, nō trāsmutet̃.

De Caprea reprehēdente pedū tenuitatē.

In fontibus suam imaginē uidens caprea,
Tenuēſ carpebat pedes, sed gaudebat cornib⁹.
Cum uero leo pſecutus est ipsam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum.

Affabulatio, Quod plerūq; quis iuuatur ex qbus uidetur lædi.

De Vulpe, & Vua.

Vulpes

- Κ** ερδὼ βόθρῳ βλέψασα μακρᾶς ἀμπέλους
 πρὸς ὕψος ἦν. καὶ καμῶσα πολλὰκις
 ἐλεῖν ἀπέειπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταύτ' ἔφη,
 μὴ κάμνε, ῥάγεις ὀμφακίζουσίμ μάλα.
- Ε** πιμύθιον πρὸς τοὺς πριουῦτας τὴν ἀναθήκην φιλοτιμίαν.
 Πρὸς κόρακιν, καὶ ἀλώπεκος.
- Τ** υρὸν κόραξ, ἔδρακνε, κερδῶ δ' ἠπάτα.
 εἰ γλώσσαμ εἶχεις, ζῆλός εἰς ὄρνις μέγας·
 εὐθύς δ' ὁ τῶτον ρίψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγει.
 ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.
- Ε** πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.
 Πρὸς βαρβάχων, καὶ ἠλίθ.
- Γ** ἄμοις ἔχαιρον βαρβάχοι ποτ' ἠλίθ,
 καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπερ, ὦ δειλὸν γένος.
 εἰ γὰρ μόνας ἔξεμοιμον αὐγάς ἠλίθ,
 τίς εἶγε πεκνώσασε τῶτον βαβάση;
- Ε** πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ δὲ ἀγνωσίας χαί
 ροντας.
 Πρὸς ὄρνιθος ὄρον χυσοῦν τικτόσης καὶ φιλαργύης·
- Ε** τικτε χυσοῦν ὄρον ὄρνις εἰσάπαξ,
 καὶ τις πλανηθεὶς χυσερασθῆς πλὴν φρένα,
 ἔκτανε ταύτῳ χυσοῦν ὡς λαβεῖν δέλων.
 ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὠλέει τύχης.
- Ε** πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
 ἐκ μικροφυχίας ἐμπίπτοντας.
 Πρὸς ἀσεροσκόπος, καὶ ὀδοιπόρος.
- Α** θροῖς περισκοπῶν τις ἀσεροσκόπος,
 ὠπίπτε λεληθῶς πρὸς φρέας, τυχῶν δ' ἐτις
 ὀδοιπόρος, σένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
 Ut capet, defatigata est, sed secū hæc locuta est.
 Ne labora, Acini uuæ exacerbescunt admodū.
 Affabul. Ad eos q de necessitate uolūtātē faciūt.

De Coruo & Vulpe.

Casum coru' mordebat, sed uulpes decipiebat,
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uero is eum abiecit. ea autē comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam cōpara.

Affabulatio. Aduersus eos, q adulatōib' delectāt.

De Ranis, & Sole.

Obnuptias solis lætabantur ranæ,
 Quædamq; ad eas ait, o miserum genus.
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suo damno præ
 ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouĩ pariente, & auaro.

Ouum aureum Gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio. In eos qui spe lucri, in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator

Cadit imprudēter in puteū, sed qdā supueniens

Viator suspīranti hæc inquit dicendo,

q Animū

νοῦν δειὸς ἄνω, βέλτισε τὴν γλῶσσαν οὐ βλέπεις.
 Επιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκοντες,
 τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκοντες.

Πρὸς ἵππους, καὶ κάπρους.

Ἡριζερ ἵππου ἄγριωτάτῳ κάπρῳ.
 ὄσμῶν δὲ θηρῶν ἵππου οὐ δένων ὄλωε,
 ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὐρῶν σύμμαχος
 εὐφροσύνην ἄνδρα πρὸς σφαγλῶν τῶν θηρῶν.
 επιμύθιον, ὅτι δι' ἐχθρῶν τινῶν, καὶ εἰς δ' ὀλίγον
 ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Ε
 Πρὸς ἄνδρῶν μιξόθριξ, καὶ δουρῶν ἐταίραίρην.
 Ερωμύθια δ' εἶχε ἀνήρ μιξόθριξ.

χρόνῳ δ' ἐνλωχῆται πάντῃ καὶ τρώπῳ,
 ἢ μὲν μελαίνῃ, ἢ δὲ λευκῇ ἐκφεροῖ.
 ὅς τ' ὦν φιλωθεῖς, πᾶσιμ ὠράθη γέλωε.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα
 ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Πρὸς αἰετοὺς, καὶ κολοῖτες.

Ἀρνὸν καταπῆγε αἰτὸς καθάρπασας.
 ἰδὼν κολοῖτες, ἐν κριῶν πράττει τὰ δέ.
 ὅρ' εἶλε ποιμῆν, παῖς δ' ἐφώνει τὸτότι
 ἔμοι κολοῖτες, αἰτὸς δ' αὐτῶν πέλει.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δ' εἶμιμιθεῖν τοὺς κρείττους.

Πρὸς κολοῖτες, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοθῆσις πηροῖσιν ἠμυεσμύθη
 ἠύχει κολοῖτες ὀρνέων ὑπερφέρων.
 πρῶτον δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἠρπάκεν.
 μετ' ἢ ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ δὲ ἐξάντα κάλλιπ' διαλύεται.

Πρὸς

Animū applicādo sursum o optie terrā nō uides,
Affabulatio. Quod pleriq; cum præsentiā nesci
 ant, futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & Apro.

Pugnabat Equus cum ferocissimo Apro.

Impetū uero feræ equ⁹ cū penit⁹ nō sustineret,
 Sese dedidit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio. Quod non nulli ob inimicitias in
 seruitutem sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicis duas habebat uir mysticapillus.

Aetate autē & moribus omnino dissimileis

Altera nigros capillos, albos altera euellebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui in duas res con-
 trarias sese iniiciunt.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem.

Quā pastor cepit, filius autē clamabat tale qd,

Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio. Qd' nō oporteat imitari p̄stātiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienæ pennis induta

Gloriabatur cornicula præstare auibus.

Primum donum hirundo rapuit.

Post eam, omnes. hinc nuda inuenta est.

Affabulatio. Q; ex collatione pulchritudo dissoluat̄.

Πρὶ ἀετῶν τε, καὶ οἰσῶν.

- Β** ἔλα δὲ σῆδιον ἀετὸς τρώειν πάλαι.
 ἄλγῶν δὲ λοιπῶν ἥσο πολλὰ διακρύψω.
 βλέπων δὲ οἰσὼν εἶπερ ἐπτερωμύον.
 βαβαί, πηρόν με τὸν πηρωτῆρ ὀλλύει.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῆν ἰδίωμ κακῶς πάχοντασ.
 Πρὶ θηρώων, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ σφιδῶ.
Π ἄσι πεφύκει θηροί, καὶ πῆλωιτε μάχη.
 ἦλω λίσυσα σφιδῶσ, ἢ τοὺς δὲ ἐπλάνα.
 εἶναι μὲν ὀρνις, ἐκ μέγας δὲ θηροίον.
 πῆλωιτε κάραμ δεικνύσα, τίς θηροί πῶδαε.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δὲ λένοντασ, καὶ
 πλανῶντασ ἀμφοτέρωσ.

Πρὶ χελιδόνων, καὶ κριτηρίων.

- Π** ἦξε χελιδῶν, νοσιῶν κριτηρίων
 ὑπὸ δειν, ἥσπερ τὴν γονίω βλάπτει δράκων.
 ἢ δὲ αὐτὸ ἐφκσεμ, ὧ πολλυόντ τύχης,
 ὅπτε γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβλω μόνη.
Ε πιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντασ κακῶν, ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.
Π ρὶ τριῶν βοῶν ὁμοφῶνων, εἶτα ἀσυμφῶνων. καὶ λείοντων.
Ο μόφρονες νέμοντο τρεῖσ ὁμῶσ βοέσ.
 οὓσ οὐ δὲ θῆρ ἐβλαπτε πολλῶνις λέων.
 ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διαχίσις,
 ἕκασον ἐκβέβρωκε γυμνῶν ὡσ εἶνα.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς χιζομύωσ ἐκ τῆν ἰδίωμ,
 καὶ διὰ τῶτο κακῶς πάχοντασ.
 Πρὶ γεωργῶν, καὶ γεράων.
Ε θνει γεράωνων πῆξέ τις ἀπορεύεσ πάγλω.
 μετῶν πελαργῶν εἶλεμ, ὅσ θηρώει μέγα,

De Aquila, & Sagitta.

Sagitta pectus Aquila uulnerata est olim.

Dolens autē postea sedebat admodū plorans.

Videns autem sagittam pennatam ait,

Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio, In eos, qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum, ac uolucrū, & strutione.

Omnes inter se feræ, & uolucres concertabant.

Capta est strutio libyca, quæ hasce decipiebat.

Esse quidam auis, ex parte uero fera,

Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio, Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis, utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætório.

Hirundo fixit nidulum in prætório,

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autē dixit, o ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est, sola offensa sum.

Affabulatio, Ad eos, qui malū à bonis patiuntur.

De trib⁹ bob⁹ cōcordib⁹, inde discordib⁹, & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,

Quos ne fera quidem lædebat Leo.

Cū uero inimicitiarū odio, & pugna discessisset

Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, Aduersus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

De Agricola, & Ciconia.

Gruibus tetendit Agricola quidam laqueum,

Cū qb⁹ ciconiā cepit, quæ uehemēter lugebat.

ἔφη δ' ἀροτρυνὲς ὡς θίλω καὶ εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἢ πάγη λαβῆσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Β πιμύθιον, πρὸς θίλον τινὸς, ἐνδύμονο τοῖς ἔχ-
δροῖς τοῦ θίλου αὐτοῦ.

Περὶ κνωρὸς ἢ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φ ἔρω ποταμῶν πλεονεκτῶν κνωρὸν κρέας,
κνύας ἑαυτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανῶν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβῆν κρέας,
ἀπεσερεῖτο καὶ τῷ, οὐπερ ἔκράται.

Β πιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιῶται.

Περὶ οὐκ καὶ ἄλλοι, καὶ πώγων.

Π ἐρῶν ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἄλλοι οὐκ,
ἐμῶν τε καὶ πέπρωκε καὶ θάλασσιν βάρῃ.
πώγων δ' ἔπειτα πλεονεκτῶν οὕτως ὡς φέρει,
πεσῶν ἐκοντὶ, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Β πιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίβητες προσδοκία κέρδους, εἰς
ζημίαν καταπῆται.

Περὶ καμῆλα, καὶ δίοις.

Κ κερτὴ δέου καμῆλα ἐζητή κέρρα.

ἢ δ' ἐξεμυκτήρισε ἐπὶ ἀβυλίας.

Ζημοὶ γὰρ αὐτῶν λοιπὸν, ὧστα, καὶ κάρρα,
ὡς ἄνγε παντάπασιν ἀχίση πέλῃ.

Β πιμύθιον, ὅτι δὲ πρὸς τὸ θεῶν, αὐτῶν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκων, καὶ ἀρνῶν.

Δ ὕκῃ πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόδεμ σύ μοι
ὕδωρ τάρρατες; ἄρτι γαστρὸς δ' ἐπέφω.

καὶ πῶς ὕδωρ τάρρατον ἀγνοῶ, πότε.

δοῖν γλῶσσοι καὶ δέμις, καὶ μὴ δέμις.

Β πιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδελφούς, φανερώς ἀδικῶντας.

Dixit autē agricola, ut amīca quidē tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

Affabulatio, In amicum cuiusdam coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autē ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.

Affabulatio, Quod cupidus magis damno afficit.

De Asino & sale, & spongijs.

Transeundo fluuiū onus salis portabat asinus.

In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum itidem multū spongiarū ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, Quod plerūq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua

Quam derisit malo consilio.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput,

Vt ab omni parte foret turpissima.

Affabul. Quod oporteat à deo conueniētia petere.

De Lupo, & Agno.

Lupus Agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquā pturbasti: nuper ex uentre natus sum.

Et quomodo aquā pturbarim nescio quando.

Cœna fiet mihi & iure, & iniuria.

Affabul. Aduersus eos, qui trepide palā iniuriā sūt.

- Πορὶ δ' αἰλῶ κωκῆγῶ, καὶ ποιμνίῳ.
 Δ εἰλὸς κωκῆγὸς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνίῳ,
 εἶπε λέοντι ἴχθυος εἶδες, μοι φράσον.
 σὺ τῶτον εἶπεμ' ἐδέλεις, δείξω, πέλας
 ἴχθυος. κωκῆγὸς εἶπεμ, οὐ ζητῶ πλέον.
 Ε ποιμνίῳ, πρὸς ἀνθρώπου δρασθεῖς πρὸς λόγους,
 καὶ πρὸς ἔργα δειλῶς.
 Πορὶ ἵπποτι, καὶ ἀγροικῶ.
 Η ἵπτε λαβῆμ' ἀγροϊκὸν λαγῶν ἵπποτις.
 λαβῶν δὲ χερσὶ τῶτον, ἠρώτα πόσσ;
 καὶ πῶλον δ' ἐλάουεμ, ἀγροϊκῶ δ' ἔφη.
 μὴ ἀπειθῆς, σοὶ δῶρημα τῶτον προσφέρω.
 Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς δ' ἀνάγκης, πρῶταισιν ἰδία.
 Πορὶ λύκῳ, καὶ ὄντι.
 Ο δ' ὄσιν ἤλωμ' εἶλεμ' δ' ὄντι λύκῳ.
 αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττειται λαῖς πλὴν γῆλυ.
 λύκῳ δ' ἐφασὶ πῶς μάγειρῳ ὦν πάλαι,
 ἱατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;
 Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς πλὴν ἰδίαμ τέχνῳ καταλιμ
 πάνοντα, καὶ ἑτέραν μετερχομνίως ἐπὶ βλάβῃ.
 Πορὶ λύκῳ, καὶ γέραντι.
 Ε ἰς λαιμὸν ὅσοῦν ἐμπεπήγη τοὶ λύκῳ.
 μισθῶ δ' ἐλῶν γέραντι, ἥτις πλὴν χάρις,
 σῶν ἑλάχιστον ἐκ λύκῳ λαιμῶ φέρωμ,
 μὴ δ' ἄλλο μηδὲμ μισθὸν, ἢ τῶτον σκόπει.
 Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πράξιμ ἐγχερη
 σαντα, καὶ μετὰ δ' σώθημα ζητουῦντα μισθὸν.
 Πορὶ ταύρῳ, καὶ τράγῳ.
 Η λαυε ταῦρον ἐξ ἔης κοίτης τράγῳ,

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,
 Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi.
 Tu hoc ait uis, ostendam, propè
 Vestigium. Venator ait, nō quæro amplius.
 Affabulatio, Aduersus homines audaces uerbis,
 & factis timidos.

De Equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet milcs,
 Accepto eō manibus, rogabat, quanti?
 Et equum admisit, Agricola autem ait,
 Ne festina, tibi donum hoc offero.
 Affab. Aduersus eos, q̄ necessario recusāt res suas.

De Lupo, & Asino.

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus,
 Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
 Lupus autem inquit, quō cocus cū essem olim
 Medicinæ opera indigne exercui?
 Affabulatio, In eos qui propriam artem derelin-
 quunt, & aliam aggrediuntur incomode,
 De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.

Mercede autē cū extraxisset grus, petebat p̄tiū.
 Saluum collum ex lupi gutture ferens,
 Nullam aliā mercedē, q̄ hoc consydera.
 Affabulatio, In eos, q̄ piculosum negociū aggre-
 diunt, & post cōventionē quærūt mercedem.
 De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

ὄμ δῆρ λέωμ δῖωκεμ, εἶπε δὲ σένωμ,
εἴ πῃ με μὴ λέοντῶ ἐπῖοι φόβῶ,
ἐγνώσ' ὅσομ ταύρῶ τε καὶ τράγῶ δένῶ.

Επιμύθιον, πρὸς τὺς καταδέχομλῦς ὑβρίζουσαι
ὑπὲρ μικρῶμ, διὰ φόβου ἐτέρωμ μαζόνωμ.

Πρὸς μύρμηκῶ, καὶ τέτιγος.

Ἡ τε τροφῶν μύρμηκα τέτιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί δέρεσ ὄντῶ ἔδρασε;
ὥσ ἐν δέρει εἴρηκερ ἡδ' ὄμ ὀξέωσ.

Χειμῶμ ὄρχῶ φησι, μὴ τροφῆσ ἔρα.

Επιμύθιον, πρὸς τὺς μὴ δέλοντάσ ἐν νεότητι κοπι-
ᾶμ, καὶ διὰ τῶσ ἐν τῶ γῆρα πῶχωῶντάσ.

Πρὸς ὄφεωσ, καὶ γεωργῶ.

Εὐδαλπέ τις γεωργὸσ ἐν κόλποισ ὄφωμ,
ὥρα κρύσσε. ἐπεὶ δὲ δέρμησ ἡδ' ἔτετο,
ἐπληξε τὸμ δάλφανα, κάκτενε τάχῶ.
οὔτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺσ εὐεργέτασ.

Πρὸς χελιδόνῶ, καὶ ἀκρόνοσ.

Α γῶσ χελιδῶμ μακρὰμ δ' ἐπεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοισ ἐγκαδημῶν ὑλαισ
ἀκρόν ὀξύφωνομ. ἡδ' ἀπεδρῶει
τὸμ ἴτω, ἄωρον ἐκπεσόντα φησ ὥρεσ.
Χ' ἡ μὲν χελιδῶμ φησι φιλτάτη ζῶοισ,
πρῶτομ βλέπωσε σήμερομ μετὰ δρᾶκῶ.
ἀλλ' ἔλδ' ἐσ ἀγρόμ, καὶ πρὸσ οἶκομ ἀνδρῶπωμ.
σύσκιῶμ ἡμῶμ, καὶ φίλη κατοικήσεσ,
ὄπσ γεωργοῖσ, κοῦχι δηκίοισ ἄσεσ.
πῶ δ' αὐτ' ἀκρόν ὀξύφωνῶ ἡμείφθη,
ἔα με πῆσαι ἐμμῶν ἀοικήτοισ.

Quem fera leo insectabatur, ait autē suspirans
Nisi me leonis timor perterreret,

Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio, Ad eos, qui affici iniuria ferunt à par
uis metu maiorum.

De Formica, & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid aestate faciebas?

Quod acute aestate caneret dixit,

Hyeme salta inquit, ne ama cibum.

Affabulatio, Aduersus eos, q in iuuentute nolunt
laborare, & ppter ea in senectute mendicant.

De Serpente & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus, ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita:

Et Hirundo inquit, carissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum,

Contubernalis nobis, & cara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui Luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

q 6 Nam

οἶκ' ὅ δέ μοι πάς, ἥ τε μίξις ἀνθρώπων
 μνήμῳ παλαιῶν συμφροῶν ἀναφλέξει.
 Ἐπιμύθιον, ὃ μῦθ' ὀκλήσῃ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐξήμοις
 ζῆν ἄλύτως, ἢ σωοικῆν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι

Ο Υ

Μ Υ Θ Ω Ν

Τ Ε /

Α

Ο Σ.

Nam domus omnis, & consuetudo hominū
 Memoriā antiquarū calamitatū reaccendet.

Affabulatio, Fabula significat, p̄stare sine dolore
 uiuere i desertis, q̄ cū malis habitare i ciuitatib⁹.

G A B R I

Æ

F A B V L A R V M

F I

N

I S.

Ἐκ τῆς ἀφρονίας σοφιστῶν
προγυμνασμάτων.

Ο μῦθῳ ποικιλῶν μὲν προῆλθε, γεγύηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παλαιέσεως. ἔσι δὲ μῦθῳ λόγῳ φουδῆς εἰκονίζων ἀλθῆσαι. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριῳ πρὸς τοὺς εὐφρόνας μεταδεις τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλλον αἰσώπει λέγεσθαι, ἔθ' τὸν αἰσωπομ' ἄριστα πάντων συγγραφῆαι τοὺς μύθους. τῶν δὲ μύθων δ' μὲν ὄσι λογικόν, τ' δὲ ἡθικόν. δ' δὲ, μικτόν. καὶ λογικόν μὲν, ἐν ᾧ τί ποιωῖν ἀνδρωπῶν πέπλασαι. ἡθικόν δὲ τ' τῶν ἀλόγων ἡθῶν ἀπομιμῶμενον. μικτόν δὲ τ' ἄμφότερων ἀλόγῳ, καὶ λογικῷ. τῶν δὲ παλαιέσι δ' ἢ ἢ ὁ μῦθῳ τέτακται, προτάτην μὲν, ὀνομάσθαι προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκῶν.

μῦθῳ ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τέτηγων προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Η εἰς ἢ ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέτηγες, μυρμηκῶν ἀνεβάλλοντο σώφρον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῆει, καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τῶν χαμῶν πρᾶξασθαι. χαμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουσι ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέτηγες ἔτελεύτα πρὸς ἐνδῆσαι. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐδέλυσσα, παρὰ δ' ἡγῆρας κακοπραγεῖ.

Ἐκ τῆς

Ex Aphthonij sophistæ
exercitamentis.

Fabula profecta quidē est a poetis, sed & rhetoribus cōmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus imagine quadam representans ueritatē. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicit̄, accepto ab inuētorib⁹ nomie. Veū qm̄ Aesopus egregie p̄ter ceteros cōscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceret̄. Ea uero est triplex Rationalis, Moralis, Mista, Rationalis, in qua aliqd ab hoīe geri cōfingit̄. Moralis, q̄ eorū imitat̄ mores, q̄ sunt ratiōis exptia. Mista uero, q̄ rōnale, irrōnalēq; cōplectit̄. Eā autē admonitiōnē, cui⁹ causa fabulā cōstitueris, Antefabulationē prapositā, postpositā uero Affabulationē dices.

Fabula, qua formicarū, & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicada olim æstate assiduis cātib⁹ idulgebāt. Formicæ uero hyemis memores, laboribus, fructib⁹q; colligēdis operā dabāt. Verū cū hyēs aduenisset, formicæ ijs, q̄ collegerāt, pascebāt. Cicadas autē delectatio illa, & canēdi uoluptas, eò indigentia, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. sic iuuentus laborū fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσι μὲν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἰσώπορον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθος, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβλῳ. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνδρώπων ἐκμεμύθηται. καὶ λόγος τοῖς θεοῖσι μεταδίδωκε, λόγος ἕνεκα. πλεονεξίαν τὲ γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπκη, καὶ ἵππῳ νῆ Δία, καὶ οὐδὲ ἢ χελώνῃ ἄφωνῳ. ὑφ' ὧν τὰ παῖδια μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίος πραγμάτων. εὐδοκίμοισι τε οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἰσώπορον, φοιτῶσι ἐπὶ τὰς δούρας τοῦ σοφοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδύσοντες, καὶ σεφάνουσιν αὐτὸν διαλλῶ σεφάνῳ. ὁ δὲ, οἷμά τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μεδίωμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ γῆρ ἐσῶτες, τῶν δὴ κληῶσι. οἱ δὲν ὁ ζωγράφῳ, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνεμίλητος τὸ ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἢ γραφῆ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρῆίσησι χορὸν τοῦ Αἰσώπου, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκλήνης συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἢ ἀλώπκη γέγραπται. κληῖται γὰρ αὐτῆ ὁ Αἰσώπῳ διακόνη τῶν πλείστων ὑποδίσεων, ὡς πρὸς ἢ κωμῳδία τοῦ Δάου.

Ex Philostrati imaginibus.

Fabulæ.

FAbulæ se ad Aesopū, suam in eū beneuolen-
tia conferunt, quod fatagat sui. fabula quippe
& Homero, & Hesiodo, nec non & Archi-
locho in Lycamben curæ fuit. sed ab Aesopo
humana oia ad fabellas redacta sūt sermone bru-
tis nō temerē imptito. nam & cupiditatem tollit
& libidinē iſectat, & fraudē. Atq; hæc ei leo q̄spiā
agit, & Vulpes, & per Iouem equus.
nec testudo muta. ex quibus pueri di-
ſcunt, quæ in uita gerantur. haben-
tur igit̄ in pretio fabulæ ppter Aesopū. Accedūt
ad ianuā docti huius, uittis eū deuincturæ, co-
ronaq; oleagina coronaturæ. hic ut puto
fabulam aliquam texit. risus enim faciei, &
oculi in terram defixi id præ se ferunt.
pictorem fabularum curas remis-
sione anio indigere nō latuit. Philosophat̄ aut̄ &
fabularū corpora. Bruta enim cum ho-
minib⁹ cōferens, cœtū circa Aesopū statuit ex illi⁹
scena confictum. Chori dux uulpes
depicta est. Vtitur enim ea Aesopus mini-
stra argumentorum plurium, ceu Dauo
Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta uerisimili dispositione imaginē exhibens ueritatis. Ideo autē hanc primam tradere pueris solent oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite instituūt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoque autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius. Hesiodus quidem Iusciniæ, Archilochus autē uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularū, aliæ Aesopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Lybicae, aliæ Sybariticae, omnes autē cōmuniter Aesopiæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequēter solebat Aesopus fabulis uti. Mēdacem quidē esse uolunt fabulam, sed ad uitam utilem, necnon & uerisimilem. Est autem uerisimilis, si res, quæ subiectis accidūt personis apte reddantur, utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo supponat hic. oportet alicui astutiā tribuere, uulpecula est subiicienda. imitatores aliquos hominū uolumus ostēdere, hic simiis est locus. Oportet igiŕ modo breuiter, modo latius eas differere. quomodo autem hoc fiet? si nunc narratione simplici proferantur, nunc etiā sermo inductis fingatur personis. exempli causa. Simiæ conuenerunt, & consilium habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem, sed uetus Simia prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile capiuntur,

piantur, si intra muros concludantur. sic breuiter dices, si uelis producere, sic. Simiæ conuenerunt, & consiliabantur de urbe condenda, quarum una in medium ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoque ciuitatem habere. Videtis enim aiebat, quod ciuitatem habendo felices homines sint. domos etiam habent singuli & in concionem uniuersi, & in theatrum ascendentes delectant animos spectationibus, & auditionibus uarijs. Et sic proferes orationem in orando dicens, quod & plebiscitum scriptum est, & finges etiam orationem ueteris simiæ. Expositio autem fabularum uult circuitionibus carere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulae retegitur, quam ἐπιμύδιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdam prima, à plerisque rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero, quod etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli

Ex Aulii Gellij libro secundo,
Capite undetrigesimo.

Apologus, Aesopi Phrygis, memo-
ratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud imme-
rito sapiens existimatus est, cum quæ utilia
monitu, suasuq; erant, non seuerè, non imperiose
præcepit, & censuit, ut philosophis mos est, sed fe-
stiuos, delectabilesq; apologos commētus, res sa-
lubriter, ac prospicienter, animaduersas in mentes
animosq; hominū cū audiendi quadam illecebra
induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo
lepide, atq; iucunde præmonet, spem, fiduciamq;
rerum, quas efficere quis possit, haud unq; in alio,
sed in semetipso habendam. Auicula inquit est
parua, nomen est Cassita. habitat, nidulaturq; in
segetibus, id fermè temporis, ut appetat messis,
pullis iam iam plumantibus. Ea Cassita in semētes
forte cōcesserat tempestiuiores. propterea frumē-
tis flauescētibus, pulli etiam tunc inuolucres erāt.
Cum igitur ipsa iret cibum pullis quæsitum, mo-
net eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur iue,
animaduernerent, idq; sibi, ubi redisset, renuncia-
rent. Dominus postea segetum illarum filiū adu-
lescentem uocat. Et uides ne inquit hæc ematuru-
isse? & manus iam postulare? Idcirco die crasti-
no, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, &
roges

roges, ueniant, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent. hæc ille ubi dixit, discessit. atq; ubi redit cassita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet. nam dñs inquit, militiq; amicos rogaret, uti luce oriēte ueniāt, & metāt. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus inquit messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulū uolat, dominus quos rogauerat, opperitur. sol feruīt, & fit nihil, & amici nulli erāt. Tum ille rursus ad filium, amici isti inquit magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras temporī ad metendum. Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint. cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse ait, ut ad laborem capescēdum nihil contentur, & statim dicto obediant. uos modo inquit aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta auis in partem profecta est. cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum igitur dominus filio, ualeāt inquit amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tēpus inquit est cedendi, & abeundi, fiet

di, fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migravit, & leges a domino demessa est. Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorum, & propinquorum leui plerumque, & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorum monent, quæ ut in nobis tantum ipsis nitamur? Alia autem omnia quæ extra nos, extraque nostrum animum sunt, neque pro nostris, neque pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & ueruste uersibus quadratis composuit, quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memorie operapretium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm,
Neque expectes amicos, quod tu possis pro te agere.

A P O L O G I A E S O -

P I C I D E C A S -

S I T A F I N I S .

BASILEAE APVD

IO. FROBENIVM,

MENSE IANVA

RIO.

AN,

M

D

XVIII.

HOMERI

BATRACHO-
MYO/

MACHIA,

Hoc est, Ranarum &
murium pugna.

Græce & Latine.

APVD INCLY/

TAM GER/

MANIAE

BASILEAM.

IO. FROBENIVS, GRAECARVM LI-
TERARVM CANDIDATIS S. D.

DEdimus modo uobis Aesopi Phrygis, & Ga-
briae fabellas graecas, in Enchiridij forma, cum lati-
na interpretatione, uidelicet, ut habeatis aliquid stilo so-
luto conscriptum, in quo graecae studiosi linguae exerceat
mini. Nam ab istis auspicandum est, qui prosa oratione
sunt usi, quos λογογράφους illi uocant, quod simplicem
ac communem plerumque linguam ἀπινιζόμενοι sequun-
tur. Poetae uero post attingendi, nam ex omnibus lin-
guis sua fere temperare solent, Et sic res habet, ut illis in-
tellectis si facile capiantur, non autem si hos cognoscas, il-
los propterea perceperis. Nunc HOMERI βατραχο-
μομαχίαν exhibemus, ut a principe poetarum exor-
si, poeticas figuras, & his peculiarē uocabulorum usum
paulatim discatis, ac, quando non est ubique multum praec-
ceptorum, qui doceant, in commune, quidem, omnibus
uilibet studiosis consulturi, latinam interpretationem
e regione curauimus opponendam. Quid nunc praetextent
isti, qui rogati, cur non graecae discant, perpetuo do-
ctorum penuriam causantur, cum in huius temporis tam
mire fertili honorum utriusque linguae codicum propaga-
tionem, cui libet in grecis αὐτοδίδακτον esse liceat, et grae-
cam eruditionem, citra tradentis operam, ex mutis modo
magistris, hoc est libris, proprio Marte comparare. Quam-
quam speramus, CHRISTO bene studiis uolente, breui GERMANIAM
uniuersam praecceptoribus abundaturam, Accepimus enim, Louantij, inferioris Ger-
maniae frequens oppidum est, ex legato Hieronymi Busli-
dij, collegium institui, in quo tres linguae, Hebraica, Grae-
ca, & Latina, publice & gratis a doctissimis professori-
bus liberali stipendio conductis, doceantur. CHRISTVS, Opt. Max. faxit, ut id belle procedat. Tum au-

fit

αὐτοδίδακτος
& εἰς σφίσσαν
δεξιῶν. ἡμῶν
circa δεξί-
ωτα προσ-
εἶται

Hieronymi
Buslidij

fim ego barbariet, iam altè nimis omnia studia ferme
 DCCCC annos occupanti, laqueū, ut prouerbio di- *mandare*
 citur, mandare, quæ non, ut olim sensim irrepfit, ita nūc *laqueū*
 leuiter, sed rapti, & λάξ καὶ κουρίξ, sit elimināda. Porro *ναὶ εὐφροσύνη*
 quod ad nos attinet, nos bonis literis non deerimus, *aduerbium*
 quando pro uirili parte, nostrā, siqua est, industriā hic
 adiuuāt illustria ueræ eruditiōis lumina, Des. E R A S -
 M V S R O T. Ludouic^o Berus, V. Fabritius Capito,
 Amorbachij Bruno & Basilius, & Beatus Rhenanus.
 atq; horū affectatores, C. Fonteius Vesennus, Hierony-
 mus Artolphus, Ludouicus Carinus, Albertus Burer-
 rius, Ioannes Atrocianus, Stephanus Ferrarius, Io. Do-
 ringus. Dabimus autē lubēter deinceps maiora, si mo-
 dō cognouerimus nostro uos sumptui, qui certè maximus
 est, redimendis libris aliqua saltē ex parte respon-
 suros. Nam si lucrū pecuniariū noster scopus esset, & nō
 potius publica studiosorū utilitas, in primis non q̄ ca-
 stigate & emuncte, & q̄ non unūquodlibet, sed q̄ mul-
 tum imprimeretur, consyderandum nobis foret. Eram
 propemodum oblitus lectores admonere βατραχομο-
 μαχίαν, ab ijs qui inter doctos acerrimo sunt iudicio,
 non ab Homero credi profectam, sed a quopiam qui
 illū æmulatus, hoc poemation luserit, & ut libello plus
 accederet gratiæ, Homero nomini inscripserit. Tamet
 si huius, quisquis fuerit, diuinū ingeniū ex hoc poema-
 tio satis abunde eluxit, ut hinc nō multo minus qualis
 fuerit appareat, nempe eximius, q̄ ex Iliade Homerus,
 quod nugæ serio tractare, & feliciter, multo maximi in-
 genij sit argumentū. Quidam ad Tigreten Carem refe- *Tigres Carem*
 runt, nā memini nobis a Beat. Rhenano demonstratū
 exēplar uetustū, in quo titulus erat, ΤΙΓΡΗΤΟΣ ΤΟΥ
 ΚΑΡΟΣ. Bene Valete. Apud inclytā Germaniæ Ba-
 sileā, postridie Cal. Ianuarias. An. M. D. XVIII.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ

ΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Ἀρχόμενος πρῶτον μυσῶν χορὸν ἐξ ἐλπιῶνος
 ἔλθῃμ εἰς ἐμὸν ἦτρον ἐπεύχομαι εἶνεκ' αἰοιδῆς,
 ἢν νέον ἐν δέλφισιμ' ἐμοῖς ἐπὶ Σόωσσι θῆκα
 ἦνριμ' ἀπερσεσίην πολεμόκλονον ἔργον ἄρκος
 εὐχόμενυ **Θ** μερόπειασιμ' ἐς οὐατα πᾶσι βαλέοθαι,
 πῶς μύες ἐν βαρῶχοισιμ' ἀρισεύσαντες ἔβησαν,
 γηγενέων ἀνδρῶν μιμόμενοι ἔργα γιγάντων,
 ὧς λόγυ **Θ** ἐν θηκτοῖσιμ' ἔλω. τίην δ' ἔχερ' ἀρχήν.

Μῦς ποτὲ διφάλέυ **Θ** γαλέης κίνδωον ἀλύξας,
 πηλοῖον ἐν λίμνῃ ἀπαλόν προσέθηκε γῆυσον
 ὕδατι τερπόμενος μελιθεῖ. τὸν δὲ κατῆδε
 λιμνόχαρις πολύφηνυ **Θ**, ἔπος δ' ἐφθέγγεατὸ ρῖτον·
 εἴ εἶνε, τίς εἶ; πόδεμ' ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δὲ σ' ὀφύσας;
 πάντα δ' ἀλήθυσον, μὴ φανδόμενον σε νοήσω.
 εἰ γάρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω.
 δῶρα δὲ τοι δώσω ξανθῆα πολλὰ καὶ ἐοθλὰ.
 εἰμι δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθυ **Θ** ὅς κ' ἐπὶ λίμνῳ
 τιμῶμαι, βατράχων ἠγόμενυ **Θ** ἦματα πάντα,
 καὶ με πατῆρ' ἀκλειῦς ποτὲ γείνατο ὕδρομεδύσσῃ
 μιχθείς

HOMERI RANARVM ET MVRIVM PVGNA.

NARVM ET MVRIVM PVGNA.

Incipiēs primū Musarū cœtū ex Helicone
Venire in meū cor supplico gratia cantus,
Quē nup in libellis meis sup genua posui
Litem immensam tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures, in ranas principantes iuerunt
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo iter mortales erat, tale at habuit p̄cipiū.
Mus aliquando sitibūdus felis periculū euitās,
Propinquū in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci, hunc autem uidit
Lymnocharis obstrepera, uerbū at loquuta ē tale
O hospes q̄s es, uñ uenisti ad lit̄, q̄s at q̄ te pdu
Oia aut uere dic, ne mēdacē te intellexero. (xit̄
Si em̄ te nouerim amicū dignū, ad domū ducā,
Dona autē tibi dabo hospitalitia multa & bona.
Sum autē ego rex Phylsignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusa
ε 3 Mixtus

Λυμνοχάρεισ τοῦ
ἔστι δὲ τῆ
λύμνη
Χαίρωμ,
hoc est,
palude
gaudēs.
φυσίγνα-
θος ἀπὸ
τοῦ φυ /
σάντοῖς
γνάθοις,
hoc est,
ab eo φ
inflet se
maxillis
ἰδῶ /
μεδούση
τοῦ ἔστι
τῆ βασι /
λίση, τῶ
ὑδατος,
hoc est,
reginæ
aquarū

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας ἡριδανοῖο.
 καί σε δ' ὄρω καλὸν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων
 σκηπτῶχος βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητῶν
 ἔμμεναι. ἀλλ' ἄγε δᾶσομ' ἐμ' γενεῶν ἀγούρῃ.

τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο φώνησέν τε.

τί πτε γρόϑ' τοῦ μὲν ζητεῖς εἴλε δ' ἦλον ἅπασιν,
 ἀνδρώποισ τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανόισι πεπενηοῖς ;
 ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμί δέ κ' ὄρϑ'
 τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορϑ', ἢ δέ νυ μήτηρ
 λαχομύλη θυγάτηρ πτέρου ὄξωκτος βασιλῆος.
 γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο βρωπίς,
 σύκοισ, καὶ καρύοισ, ἢ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
 πῶς δέ εἶλον ποίῃ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲρ ὁμοῖον ;
 σοὶ μὲν γὰρ βίϑ' ὄσιν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοιγε
 ὅσα παρ' ἀνθρώποισι βρώγερ' ἔθος. οὐ δέ με λίθει
 ἄρτος τρισκοπάνιςϑ' ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο.
 οὐ γ' ὀλακτὸς τανύπεπλος ἔχωμ πολλήρσι σαμίδα,
 οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ' ἠπάτα λθνοχίτωνα,
 οὐ δέ τυρὸς νεόπηκτ' ἀπ' γλυκεροῖο γάλακτος.
 οὐ χησὸν μελίτωμα, τό, καὶ μάκαρες ποδέσσιμ,
 οὐ δ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μορόπων πύχουσι μάγαροι,
 κοσμοῦπτε χύτρας ἀστύμασι παντοδαποῖσιμ.
 οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον αὐτήμ,
 ἀλλ' εὐθύς

Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,
 Et te quod uideo pulchrūq; & fortē egregiū aliorū
 Sceptiferum regem, & in bellis pugnacem
 Esse, sed age citius tuam generationē concionare.

Huic autem rursus Psicharpax, dixitq;

Quid nā gen⁹ meū pgris o amice, manifestū oib⁹
 Hominibusq; deisq; & caelestibus uolatilibus:

Psicharpax quidē ego uocor, sum autē filius

Troxartæ patris magnanimi, at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis.

Genuit autē in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quō autē amicū facies me in naturā nihil similit^r:

Tibi quidē em uita est in aquis, sed mihi certe

Quacūq; ap^d hoies cōedere cōsuetudo, neq; me

Panis ter pistus à bene rotunda cista, (latet

Nec; placenta extensa habens multā sisamida,

Nō sectio ex perna, nō iecora albā uestē habētia,

Nec; caseus nuper pressus à suauilacte;

Nō bonum dulceariū, quod & diui desyderant,

Nec; quacūq; ad conuiuia hominū faciūt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

r 4 Sed

Ἰριχάρπας,
 παῖς, hoc
 est, mihi
 carūra
 ptor.

τροξάρτας,
 τῶν, τοῦ
 ἐστὶ τρώων
 γοντος
 τὸν ἄριστον,
 hoc
 est, uorā-
 tis panē.

Λιχομυ-
 λη, ἀπὸ
 τῆς λειχί-
 του μύ-
 λου,
 hoc
 est, a lā-
 bendis
 molis.

Πτερο-
 τρώκτις,
 τοῦτ' ἐστὶ
 τρώων
 ὅς τὰ ἐκ
 πτέρων,
 hoc est,
 pna'seu
 coxas ar-
 rodētis
 Sifami-
 da, gen⁹
 est legu-
 minis.

ἀλλ' εὐθύς μετὰ μῶλον ἰῶν, προμάχοισιρ ἐμίχθω.
 οὐδέσθι ἄνθρωπον καί πρὸς μέγα σῶμα φοροῦντα.
 ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰῶν ἄκρον δ' ἄκτυλον κατὰ δ' ἄκνω,
 καὶ πτέρυγες λαβόμεν, καὶ οὐ πόνος ἵκανερ ἄνδρα.
 καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀπέφυγε ὑπνος δ' ἄκνοντος ἐμεῖο.
 ἀλλὰ δ' ὕμ' ἀλάστω πάντα τὰ δ' εἰδία πᾶσαρ ἐπ' αἵματι
 κίρκου Ἐγαλέω, οἱ μοι μέγα πένθος ἄγασθι,
 καὶ παγίδα στυγέωσαρ, ὅπως δολοφῶς πῆλε πῶτος,
 πλεῖστον δ' ἠγαλέω περιδείδία, ἥτις ἄριστ',
 ἢ καὶ τρωγλοδ' ἄοντα καὶ τρώγλιω ἐρεῖνει.
 οὐ τρώγω ραφάνες, οὐ κράμβας, οὐ κολοκῶτας.
 οὐ πύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
 ταῦτα δ' ὑμῶν ἐσὶν ἐδέσματα τῶν καὶ λίμνῶν.
 πρὸς τὰδε μεθήσας φυσίγναθος ἀντίον ἠΐδα.
 εἰ ἔνε, λίαν αὐχῆς ἐπὶ γαστέρι. ἐσὶ καὶ ἡμῖν
 πωλλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονί, θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῆν βατράχοισι κρονίω.
 σκιστῆσαι καὶ γλῶττι ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερέες ὄσι.
 αἴρω δ' ἐν νώτοις. κράτει δ' ἐμε μή ποτ' ὄλκαι,
 ὅπως γηδύσσωος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
 ὦ εἶρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδ' ὅς δ' ἔβαινε τάχις α
 χεῖρας ἔχωμ' ἀπαλοῖο κατ' αὐχένος ἄλματι κόφθ'.

Sed statim ad pugna iens ppugnātib⁹ mixt⁹ sū.
 Non timui hominē, & quib⁹ magnū corp⁹ ferētē:
 Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,
 Et à pede accipi & non labor occupauit uirum.

Suauis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnē per terram,

Accipitrē & felē, qui mihi magnū luctū adferūt

Et decipulā gemituosam, ubi dolosū existit fatū.

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,

Qui & foramen ingredientē p̄ foramen p̄quirit.

Nō comedo raphanos, nō caules, nō cucurbitas,

Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.

Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autē subridēs Physignath⁹ cōtra locut⁹ ē.

O hospes ualde gloriaris ob uētrē, adsūt & nobis

Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,

Vtriuītā em̄ dedit pascuā ranis Saturni⁹ Iupiter,

Exultare per terrā, & in aquis corpus cooperire.

Si autē uis & hæc scire? facile est

Portē te in humeris. tene autē me, ne aliqñ pereas.

Sic gauisus in meam domum uenias.

Sic certe iqt, & terga da. ille at̄ ascēdebat uelociter

Manus habens tenerum per collum, saltu facili.

Ἐπρωτῶν μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους
 κῆσι τῶν πρόμων φουσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥά
 κύνεσσι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο πολλὰ διακρύων,
 ἄρθεον μετάνοιαν ἐμέμφετο. τίλλε δὲ χαίτας,
 καὶ πόδας ἔσφιγγεν ἠΐ γασέρος. ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 πάλλ' ἔκθηϊν, καὶ ἐπὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
 δεινὰ δ' ἐπεσονάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκη.
 οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἐπλασ' ἐφ' ὕδασι μῆτε κώπῳ
 σύρω, εὐχόμενος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισιμ ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα.
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον. ἀπ' σώματ' δ' ἀγόρευεν.

Οὐχ οὕτω νώτισιμ ἐβάσασε φόρην ἔρωτος.
 ταῦτ' ὅτ' εὐρώπῃ διὰ κύματα ἦγ' ἐπὶ κρήτῳ,
 ὧς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτισιμ ἦγεν εἰς οἶκον
 βάτραχ' ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λονῶ.
 ὕδρ' δ' ἴσταπίνης ἀνεφάνετο δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέροισ. ὄρδ' ὁ δ' ὑπὲρ ὕδατ' εἶχε βράχῃλον.
 τῶν ἰδῶν κατέδ' υφουσιγνάθ' οὐ τί νοήσας
 οἶον ἐταῖρον ἐμελλεν ἀπολλύμεναι ἠΐ λίμνην.
 δ' ὕ δὲ βάθ' ἰλίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 κέντ' δ' ὧς ἀφ' ἔθκ, πῶσεμ ὑπὶος εὐδύς εἰς ὕδωρ.
 χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέβριζε.
 πολλὰ κ' ἰμὸν κατέδ' αὐερ ἐφ' ὕδατι, πολλὰ κ' ἰμὸν
 λακτίζων

Et i primis qdē gaudebat qñ ituebat uicinos por
 Natatiōe gaudēs Physignathi. sed qñ iā utiq; (t^o
 Vndis purpureis submergebat, mltū lacrymabat
 Inutile pœnitētiā accusabat. euellebat autē comas,
 Et pedes stringebat per uentrē. in illo autem cor
 Concutiebat insolētia. & in terrā uolebat uidere.
 Vehemēter at̄ igemiscebat tioris frigidi necessita
 Caudā qdē i primis extēdit i aqs, tanq̄ remū (te.
 Trahens. supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebat. mltū at̄ clamabat
 Et talē dixit sermonē. ab ore autē cōcionabatur.

Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quādo Europā p undā duxit in Cretā,
 Ut me nauigans superhumeralē duxit ad domū
 Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
 Hydr^o autē ex iprouiso apparebat horrēdū specta
 Vtrisque, erectum sup aquā habebat collū. (culū
 Hūc uidēs igress^o ē Physignath^o, nō qct̄ itelligēs
 Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
 Ingress^o ē at̄ pfūditatē lac^o, & cuitauit p̄cā nigrā.
 Ille autē ut relictus est, cecidit supin^o statim in aquā.
 Manus autē stringebat, & moriens stridebat.
 Sape quidē ingrediebat in aquā. sape autē rursus
 Calcitrans

λακτίζωμ' ἀνέδωκε . μόρομ δ' οὐκ ἦμ' ὑπαλύξαι .
 δ' οὐόμωαι δὲ τριχες πλεῖσομ βάρῃ εἴλωμ ἐπ' αὐτῶ
 ἕδ' ασι δ' ὀλλύμωι , τοίσε ἐφθέγξατο μύθεσε :

οὐ λήσεισγε θεοῖσε φυσίγνωθε ταῦτα ποιήσασε .
 θαυκγὸμ ρίψασ ἀπ' σώματ' ὥσε ἀπ' πέτρησε .

οὐκ ἄμ' με κτλ γαῖαμ ἀμείνωμ ἦοδα κάκισε .

πατρικρατίω τε , πάλῃ τε , κῆ εἰσε δρόμομ . ἀλλὰ πλανήσασε
 εἰσε ἕδ' ωρ μέρριψασε , ἔχει θεὸσε ἐκδικιομ ὄμμα .

ποινῆμ σὺ τίσεσε μωῶμ στρατῶ , οὐδ' ὑπαλύξεσε .

ταῦτ' εἰπὼμ , ἀπέπνυσεμ ἐν ἕδ' ασι . τὸνδε κατέειπε
 λειχοπίναξ ὄχνησιμ ἐφεζόμεν' μαλακῆσι .

θεινόμ δ' ἄζολόλυξε , δραμὼμ δ' ἠγγελε μύεσιμ .

ὥσε δ' ἔμαθομ τῆ μοῖραμ , ἕδ' υ χόλοσε αἰνὸσε ἀπαντίσε .

καὶ τότε κηρύκεσιμ εἰοῖσε ἐκέλευσαμ ὑπ' ὄρθρομ .

κηρύσεμ ἀγορῶδ' εἰσε δώματα τρωξάρταο

πατρόςδε δυσλῶσε ψιχάρπαγ' , ὅσε κτλ λίμνω

ὑπῆι' ἄζηπλωτο νεκρόμ δέμασε , οὐδὲ παρ' ὄχθεσε

ἦμ' ἠδ' κη τλήμωμ , μέσῳ δ' ἐπενήχερο πόντω .

ὥσε δ' ἠλθομ πωενδόντεσε ἀμ' ἡοῖ , πρῶτομ ἀνέση

τρωξάρτησε ἐπὶ παιδὶ χολόμεν' , εἶπε τε μῦθομ .

ὦ φίλοι . εἰ καὶ μοῦνοσε ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα

ἐκ βαρῶν ἄχωμ , ἡ μοῖρα κακῆ πάντεσι τέτυκται .

ἐμὶ δ' ἐγὼ δύσλῶσε , ἐπεὶ τρεῖσε παῖδεσε ὄλεσα .

RANAR. ET MVR. PVGNA. 13

Calcitrans egrediebat̄, mortē aut̄ nō erat euitare.

Mad̄ctes aut̄ pili plurimū pōdus trahebāt ī ipso.

Aquis autē periens tales loquutus est sermones.

Nō latebis utiq; deos Phylignathe hęc faciēs,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras o pessime,

Pancratiōq; luçtaçq;, & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustū oculū.

Pœnam tu solues muriū exercitui, neq; euitabis.

Hęc locutus expirauit in aquis. hunc aut̄ uidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.

Vehemēter aut̄ ullulauit. currēs aut̄ añūciauit mu

Vt at̄ didicērt mortē, īgressa ē ira pniciosa uniuer

Et tūc p̄conibus suis iusserūt sub diluculū (fos,

Proclamare ad concionē, in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum

Supin⁹ natabat, mortuū corpus. neq; iuxta ripas

Erat iam miser. medio autem natabat ponto.

Vt at̄ uenerūt festinātes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus

Ex ranis, fors mala omnibus facta est.

Sum autē ego infelix, postq; tres filios perdiidi.

Et quidē

Διχοπι
ναξ ἀπὸ
τῆς λείχης
τὰ πινά
κια, qđ
lambat
paropsi
des & qđ
dras.

καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεν ἄρπάζασσα
 ἐχθρὴν γαλέην τρώγλης ἑκτοδερῆ ἔλῃσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώεες ἐς μέτρον ἤξαμ,
 καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξουρόντες,
 ἦν παγίδα καλέουσι μυῶν ὀλέταρα ἔῤῃσαμ.
 ὃ τρίτῳ ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κενῆ.
 τῷτον ἀπέπνιξεν φυσίγναίῳ ἐς βυθὸν ἄξαε.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοῦς
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαίδαλεοῖσι.

ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ τοῦς μὲν ῥ' ἐκόρυσεμ ἄρης πολέμοιο μεμηλῶς.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα πρὶ κνήμησιν ἔδηκαμ,
 βίξαντες κυάμβας χλωροῦς, εὖ τ' ἀσκήσαντες.
 οὐς αὐτῖ διὰ νυκτὸς ἐπισάντες κατέβρωξαμ.
 δώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφέων ἀπὸ βυρσῶν.
 οὐς γαλέην δείραντες, ἐπισαμλίως ἐποίκησαμ.
 ἄσπις δ' ἦν λύχνος ὄ μασόμφαλον. ἦ δέ νυ λόγχη,
 εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον ἄρης.
 ἦ δέ κόρυς, ὃ λεπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύσ.
 οὕτω μὲν μύες ἦσαμ ἔνοπλοι. ὧς δ' ἐνόκησαμ
 βάτραχοι, θ' ἠανέδυσσαμ ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον
 ἔλθόντες, βολὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
 σκεπτομηνίωμ δ' αὐτῶν πόδες ἢ σάσις, ἢ τίς ἀθρῦλλος,
κῆρυξ

Et quidem primum utiq; occidit rapiens,

Inimicissimus felis foramen extra capiens.

Alium aut rursus uiri crudeles ad mortē duxerūt

Vanioribus artibus ligneū dolum inuenientes,

Quā decipulā uocant muriū perditricē existētē.

Qui tertius erat dilectus mihi & matri indlytæ,

Hunc suffocauit Phylsignathus in pfundū ducēs.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,

Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc loquutus persuasit armari uniuersos.

Hos quidē utiq; armauit Mars belli curā habēs.

Tibiaría arma quidē primū circa tibias posuerūt,

Frangentes fabas uirides, benēq; aptantes,

Quas ipsi per noctem stantes comederunt.

Thoraces aut habebāt calamis circūdati à corijs,

Quos felem excoriantes scienter fecerunt.

Clypeus aut erat lucernæ medi⁹ umbilic⁹, at certe

Lōgæ acus omnino æreū opus Martis. (lancea

At cassis testa in temporibus nucis.

Sic quidē mures erant armati. ut aut intellexerūt

Ranæ egressæ sunt ab aqua, in unum locum

Venientes consiliū congregauerunt belli mali.

Cōsiderātib⁹ aut ipsis unū seditio, uel q; tumultus,

Præco

κῆρυξ ἔγυθερ ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χειρὶ,
 τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος ἔμβασίχου,
 ἀγγέλων πολέμοιο κακῆν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον.

Ω βᾶτραχοι. μύες ὑμμὶ ἀπελήσαντες ἔπεμψαν
 εἰπεῖν ὀπλιζέσθαι ἐπὶ πολέμῳ τε μάχῳ τε.
 εἶδον γὰρ κατ' ὑδῶν ψυχάρπαγα ὅν κατέπεφνε
 ὑμέτερος βασιλεὺς φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
 οἵτινες ἐν βᾶτραχοίσιμ ἀριστῆες γεγάατε.

Ως εἰπὼν ἀπέφλυε. λόγῳ δ' εἰς ὄυατα μυῶν
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βᾶτράχων ἀγερώχων.
 μεμφομῆτων δ' αὐτῶν φυσίγναθῶ εἶπερ ἀνασᾶς.

Ω φίλοι. οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦθον οὐδὲ κατ' εἶδον
 ὄλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παῖζον παρὰ λίμνῳ,
 νήξας τὰς βᾶτράχων μιμῶμῳ. οἱ δὲ κάκισοι
 νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀνάτιον. ἀλλ' ἄγε βολῆν
 ζητήσωμεν, ὅπως δολίξας μύας ἐξολέσωμεν.
 τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 σώματα κοσμήσαντες, ἔνοπλοι σῶμῳ ἅπαντες,
 ἀκροῖς παρὰ χεῖλεσσι ὅπῃ κατάκρημνῶ ὁ χῶρος.
 ἠνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις χεῖρ' ἀντίον ἔλθοι,
 ἐς λίμνῳ αὐτοῦς σὺν ἔντεσιμ εὐδὺ βάλωμεν.
 οὕτω γὰρ πονίξαντες ἐν ὑδασι τοῦς ἀκολύμβους,
 σκίσομεν

Præco prope uenit, ferens sceptrū in manibus
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
 Nunciāns belli malā famam, dixitq; sermonem.

τυρογλυφου, hoc
 est, exca-
 uatoris
 caseorū.
 Εμβασι-
 χυτρος,
 quod so-
 leat in oi-
 las irrefe-
 pere.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;
 Viderunt em̄ per aquā Psicharpaga, quē occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ geniti estis.

Sic locutus disparuit. sermo aut̄ in aures murū
 Ingrediens, cōturbauit mentes ranarū superbarū.
 Accusantib⁹ aut̄ ipsis Physignathus dixit surgēs.

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntē. omnino suffocatus est ludēs iuxta lacū,
 Natatus ranarum imitatus, at pessimi
 Nunc me accusant inculpabilē. sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optimā,
 Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præcep̄s locus.

Quando autē impetum faciētes in nos, uenerint
 Accipiētes à galeis quicūq; pp̄e obuius uenerit,
 In lacum ipsos cum armis statim deſciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,
 s Constituemus

στήσομαι. εὐθύμως δ' μυκτόοι ὦ δὲ βρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕαδ' ἀμφεκάλυψαν
 δώρηνια δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἅπῳ τεύτλω.
 φύλλα δὲ τῶν κραιβάων εἰς ἀσπίδας εὖ ἥσκησαν.
 ἔγχυθ' δ' ὀξύχοινοσ ἐκάσῳ μακρὸσ ἀρήρει.
 καὶ κόρυδες κοχλιῶν λεπτῶν κρέατ' ἀμφεκάλυπτον.
 φραξάμβλοι δ' ἔσκησαν ἐπ' ὄχθαισ ὑψηλῆσι,
 σείουτες λόγχασ, θυμῶ δ' ἐπλητο ἕκασθ'.

Ζεὺσ δ' ἐδεοὺσ καλίσασ εἰσ οὐρανῶν ἄσπερόεντα,
 καὶ πολέμοσ πληθῶν δείξασ κρατεροσ τε μαχητῶσ
 πολλοὺσ καὶ μεγάλουσ, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντασ,
 οἷοσ κενταύρων στρατὸσ ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
 ἠδ' ὑ γελῶν ἔρενε. τίνεσ βαρῶχοισιμ ἄρωγοί,
 ἢ μυσίμ ἀδανάτων; καὶ ἀδηνάκῃ προσέειπεμ.

ὦ δύγατορ. μυσίμ ἠὲ ἐπαλεξήσασα πορεύσῃ;
 καὶ γὰρ σὶ κ' ἠπὶ νηὶ αἰὶ σκιρτῶσιμ ἅπαντεσ,
 κνίωσ τροπόμβλοί, καὶ ἐδέσμασιμ ἐκ δυσιάωμ.

Ὡσ ἄρ' ἔφη κρονίδησ, τὸμ δ' ἐ προσέειπεμ ἀδινῶκ.
 ὦ πάτορ. οὐκ ἂν πῶποτ' ἐγὼ μυσίμ τερομβλίοισιμ
 ἐλθοίμῃ ἐπ' ἄρωγοσ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαμ.
 σέμματα βλάπτοντεσ, καὶ λύχυνεσ εἶνεκ' ἐλαίωσ.
 τὸτὸ δ' ἐμὸσ λίμῃ ἐδάκε φρένασ, οἷον ἔρεξαμ.

πέπλομ

Cōstituemus statim muriū occisorū hic tropheū.

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.

Folijs qdē maluarū tibias suas circūcooperierunt.

Thoraces autē habuerūt uiridibus latis à corijs.

Folia autē caulium in clypeos bene aptauerunt.

Lācea autē acutusiūcus unicuiq; lōgus aptat⁹ erat.

Et galeæ cocleis subtilib⁹ capita circūcooperiebāt.

Circūdantes autem steterunt in ripis altis

Cōquassantes lanceas, aio aut plen⁹ erat unusq;sq;.

Iuppiter autem deos uocans in cælū astriferum,

Et belli multitudinē oñdēs, potētēsq; pugnatores

Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,

Qualis Centaurorū exercitus procedit & gigātū.

Suauiter ridens interrogabat, q ranis auxiliatores

Vel murib⁹, immortalīū? & Palladē allocutus est.

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?

Etem tuū p templū semp exultāt uniuersū mures,

Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturni⁹. hūc aut allocuta ē Pallas.

O pater, nō certe unq; ego muribus cōsumptis

Venirē auxiliatrix, qm mala multa mihi fecerūt,

Coronas destruentes & lucernas causa olei.

Hoc aut meas ualde momordit mētes qle fecerūt.

πέλονται μὲ κατέβρωξαμ ὄμ δ'ζύφημα καμῶσα
 ἐκ ρόδάνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτόν ἔνυσα.
 τρώγλας τ' ἐμποίησαμ, ὃ δ' ἠπήτης μοι ἐπέση,
 καὶ πράσει με τόκω, τότε χάριμ δ'ζώργισμαί.
 χησαμλὴν γὰρ ὕφημα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦμαι.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισιμ ἀρηγέμεν οὐκ ἐδελήσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι. ἀλλὰ με πρῶτον
 ἐκ πολέμου ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίω ἐκοπώθημ
 ὕπνω δ'θυομλὴν οὐκ εἶσαμ δορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ' αὐπνος κατεκείμην
 πλὴν κεφαλῶν ἀλγῶσα, ἔως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τῶτοισιμ ἀρηγερ,
 μήκε τις ὑμμείων τρωδ' βέλει ὀξυόεντι.
 εἰσὶ γὰρ ἀρχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίθε' ἔλθοι:
 πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δ'ἕριμ ὄρωντες.

Ως ἄρ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε πεπείδοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἓνα χῶρον.
 καὶ δ' ἤλυθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπεσ μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχίνορα οὔτασε δ' ἕρι
 ἐσκότ' ἐν προμάχοις καὶ γαστέρα εἰς μέσον ἦπαρ,

καὶ δ'

Peplum meū corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neuī,

Foramināq; fecerunt. at sutor mihi institit,

Exigit à me usuras. huius gratia irata sum.

Mutuata em̄ subtextū, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt em̄ neq; ipsæ mentibus firmæ. sed me primū

Ex bello redeuntē, postq; ualde defatigata fui,

Somno indigentē non permiserūt tumultuantes

Neq; parū oculos deflectere. ego at̄ isōnis iacebā

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ihs auxiliari.

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sūt ei cominus pugnātes etiā si de^o cōtra ueniret.

Omnes autē de cælo delectemur litem uidentes.

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei aliq.

Omnes simul autē collecti uenerunt in unū locū.

At uenerūt præcones duo, signū belli ferētes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,

Vehemēter tuba clāgebāt belli strepitū. cælit^o aut̄

Iuppiter Saturnius intonuit signum belli mali.

Prim^o aut̄ alte clamās Lichenorē uulnerauit lācea

Stantē inter ppugnatores p̄ uētrē in mediū epar,

Exēplar
antiquū
πρώνη
bet, non
πρώτον,
id ē, pau
lo ante.

Αἰχίνος,
a lambē
da cau
da.

καὶ δ' ἔπεσεν πρηνὴς ἀπαλας δ' ἐκόνισεν ἐδείρας·
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα.
 πῆξεν δ' ἐν σέρνω σιβαρόν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας δάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
 στυτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυτρον.
 ἀρτοφάγος δὲ πολύφωνον ἦτι γαστέρα τύψεν.
 ἦριπε δὲ πρηνὴς. ψυχὴ δὲ μελέων δ' ἐπέπτη.
 λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον πολύφωνον
 τρωγλοδύτην πῆξεν μυλοειδῆ τρώσεν ἐπιφθὰς,
 αὐχένα πᾶρ μέσσω. τὸν δ' ἐσκότος ὅσ' ἐκάλυψεν.
 λειχήνωρ δ' αὐτῷο τιτύσκετο δ' ἄρι φαεινῷ,
 καὶ βάλεμ, οὐ δ' ἀφάμαρτε κατ' ἦπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
 κερμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἐμπεσε φεύγων.
 ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγεν ἐν ὕδασι. ἦλασε δ' αὐτὸν.
 κάππεσε δ' οὐκ ἀνένυσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ πᾶρ ἠϊοῦ δ' ἐτανύθη.
 χορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμενος λαδόνεωσι.
 λιμνήσι δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον δ' ἐν ἄριξε.
 πτόρνογλύφον δὲ ἰδὼν καλαμίνδιος, εἰς φόβον ἦλθεν
 ἦλατο δ' εἰς λίμνην φεύγων, πλὴν ἀπιδάξιφας.
 ὕδρ' ὄχαρις δὲ τε πῆξεν πτόρνοφάγον βασιλῆα,
 χλμαδίω πλῆξας ἦτι βρέγματος. ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ εἰνῶν ἔσαζε. πάλασετο δ' αἵματι γαῖα.

Ληχοπίναξ

Cōcidit aut̄ pron⁹. teneras at̄ puluerulētas ferit co
 Troglodytes at̄ post ip̄m iaculat⁹ ē Pileona (mas
 Infixit aut̄ in pectore solidā lāceā. hūc aut̄ cadētē
 Cepit nigra mors. anīa aut̄ ex corpore euolauit.
 Scutla⁹ at̄ utiq; occidit pcutiēs cor Embasichytrū
 Artophagus autē Polyphonū p uentrē p̄cussit.
 Cecidit aut̄ supinus, anīma aut̄ mēbris euolauit.
 Lymnocharis aut̄ ut uidit pereantē Polyphonū,
 Troglodyten petra molarī uulnerauit anticipās
 Collū iuxta mediū. huic at̄ caligo oculos coopuit.
 Lichenor autē ipsius concuciebat lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit p̄ epar. ut aut̄ intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autē ipsum.
 Cōcidit aut̄, nō respirauit. tingebat̄ at̄ sanguīe lac⁹
 Purpureo. ipse autem iuxta littus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnisius autē in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphū at̄ uidēs Calamīnθi⁹ in timorē ue
 Saltauit aut̄ in lacū fugiēs, clypeū iaciens. (nit.
 Ydrocharis autem occidit Pternophagū regem,
 Saxo percutiens per guttur. cerebrum autem
 Ex naribus stillabat. polluebat̄ aut̄ sanguīe terra.

τρογλο
 δυτης, φ
 ingredi
 atur ri
 mas &
 forami
 στυλα
 ος, a he
 ta uel
 porro.
 Αρτοφά
 γος, a uo
 rando
 pane.
 πολύφω
 νομ, qua
 si tu di
 cas mul
 tiuocā,
 κρημβο
 φάγος,
 a uoran
 dis cau
 libus.
 Λυμνήσι
 ος, palu
 stris.
 τυρογλυ
 φος, ab
 excauā
 do casco
 τέρσοχα
 ρις, qd'
 aq̄ gau
 deat.

ληχοπίναξ δ' ἔκτανερ ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχε ἑπαίξας. τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε·
 πραιοφάγος δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε κνισοδιώκτῳ
 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χερσὶ τένοντά.
 ψυχάρπαξ δ' ἤμυν ἑτάρων πορὶ τεθνεώτῳ.
 καὶ βάλε πηλοσίον κτλ κηδύθ' εἰς μέσον ἦπαρ.
 κίπτε δ' εἰ πρόοδε, ψυχὴ δ' αἰδῶς δ' εἰ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῶ δ' ἄρα κὰκ ῥίψῃ ἐπ' αὐτὸν,
 καὶ δ' μέτωπον ἔχρισε, καὶ δ' ἔτυφλε πρὸς ἀμικρόν.
 θυμώδῃ δ' ἄρα κένος. ἔλωρ δ' ἐγε χερσὶ παχείῃ
 κείμνον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον ἄχθ' ἄρδης.
 τῷ βάλε πηλοβάτην ὑπὲρ γόματα. πᾶσα δ' ἐκλάδῃ
 κνήμη δεξιτερῇ. ὥσε δ' ὑπὶθ' ἐν κόνισσι.
 κραυγασίδης δ' ἤμωε, καὶ αὐδὶς βαῖνεμ ἐπ' αὐτὸν.
 τύψε μέσην δ' αὐτὸν κτλ γαστέρα. πᾶς δ' εἰ οἱ εἴσω
 ὀξύχοινθ' δῶε. χαμαὶ δ' ἐκχλωτο ἅπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομλίῳ ὑπὲρ δ' ὄρατι χερσὶ παχείῃ.
 σιτοφάγθ' δ' ὡς εἶδεμ ἐπ' ὄχθησιν ποτάμοιο
 σκάζωμ ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο. τείρετο δ' ἀνῶς.
 ἦλατο δ' εἰς τάφρον, ὅπως φύγη ἀπὸ ὄλεθρου·
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεμ φυσίγναδον εἰς πόδα ἄκρον.
 ὦκα δ' εἰ τερόμενος εἰς λίμνην ἦλατο φεύγων.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεμ ἐπ' ἡμίπνοω προπεσόντα,

Lichopiāx at̄ occidit irrephēsilē Borborocœtē

βορβορο
κοίτην,
quod in
cœno ia
ceat.

Lācea ipetū faciēs. obscuritas aut̄ ocl̄os coopuit.

Prassiphagus aut̄ uidēs pede traxit Cnissodioctē

πρασσο
φάγος,
a come
dendo

In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.

Pficharpax autē ultus est socijs mortuis.

Et percussit Pelusium p̄ uentrē in medium epar.

porro.

Cecidit autem illi ante. anima aut̄ ad infernū iuit.

Pelobates aut̄ uidēs luti manipulū iecit in ipsum.

κλισσοδι
ώκτην,

Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodū.

quod ni
dorē in
sequat̄.

Iratus est aut̄ certe ille capiens utiq; manu forti

Iacentē in cāpo lapidē pōderosum pōdus terrā

Hoc p̄cussit Pelobaten sub genua. tota at̄ fracta ē

πηλοβά
τησ, φρ

Tibia dextra. cecidit autē sup̄inus in pulueribus.

lutū in
cedat.

Craugalides autē ult⁹ est, & rursus ibat in ipsum.

κραυγα
σίδησ, φ

Percussit mediū aut̄ ip̄m per uētrē. tot⁹ aut̄ ei ītro

caulium
speciē re

Acut⁹ iunc⁹ īgrediebat̄. humi aut̄ effundebāt̄ uni

ferat, nē
pe colo

Intestina, extracta à lancea manu graui. (uersa

Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,

re.

Claudicās ex bello recedebat. cōsūebat̄ aut̄ ualde

σιτοφά
γος, φ

Saltauit aut̄ in fossam, ut aufugeret dirā perniciē.

Troxartes at̄ p̄cussit Physignathū ī pedis sūmita/

cibos ab
sumat.

Celeriter aut̄ cōsumpt⁹ in lacū saltauit fugiēs (tē.

Toxartes at̄ ut uidit adhuc sēiuiuū, q̄ añ ceciderat

καὶ οἱ ἐπέδραμνυ αὐδῖς ἀποκτάμηναι μνεαίνωμ.
 πρᾶσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔδ' ἠμίπνοω προπεσόντα,
 ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεμ ὄξεϊ χοίνω.
 οὐ δ' ἔρρηξε σάκθ . χέτο δ' αὐτ' ὄστρος ἀκωκῆ.
 ἦμ δ' ἐτις ἐν μύεσι νέθ παῖς ἔροχος ἄλλωμ,
 ἀγκέμαχος θίλθ ἦος ἀμύμονος ἀρτεπιβόλα
 ὄρχαμος αὐτὸμ ἄρη φαίνωμ κρατῶρος μοριδ' ἀρπαξ.
 ἐς μόνος ἐν μύεσιμ ἀρισεύεσκε μάχεοδαι .
 εἴ δ' ἐπὶ λίμνημ γαυρόμνος οἶος ἀπ' ἄλλωμ .
 σεῦτο δ' ἐπορδήσεμ βατράχων γλῶθ αἰχμητάων .
 καὶ νύκην δ' ἐτελέεσεμ , ἐπεὶ μέγα οἱ δένθ ἦεμ,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε .
 καὶ τότ' ἀπολλυμλῖος βατράχος ὤκτερε κρονίωμ .
 κινήσας δ' ἐκάρη , τοῖημ δ' ἐφθέγγετο φωνίω .

Ω πόποι . ἦ μέγα ἔρομ ἐν ὀφθαλμοῖσιμ ὄρωμαι .
 οὐ μικρόμ μ' ἐπληξε μοριδ' ἀρπαξ καὶ λίμνημ
 ἐνναίρημ βατράχος βλεμεαίνωμ . ἀλλὰ τάχιςα
 παλλάδα πέμφορμω πολεμόκλονομ ἠδ' ἐκὴ ἄρημ .
 οἱ μὲν ἀποχίσσσι μάχης κρατερόμ περ εἶοντα .

Ως ἄρ' ἔφη κρονίδης . ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθω .
 οὐτ' ἄρ' ἀθηναίης κρονίδη δένθ οὔτε ἄρηος
 ἰχύσει βατράχοισιμ ἀρηγέμνυ ἀπὼν ὄλεθρομ .
 ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμον ἀρηγόνες , ἦ δ' ὄμ ὄπλομ

Et illi incurrit rursus occidere desyderans.

Prassæ at ut uidit adhuc semiuuiu, q an ceciderat

Venit p ppugnatores, & iaculat est acuto iūco,

Neq fregit scutū. tenebat aut ipsius lanceæ acies.

Erat at qdā int mures iuuenis fili egregi int alios

Comin pugnās char fili irrephēibil Artepibuli

Princeps ipm Martē oñdēs robust Meridarpax

Qui solus inter mures dominabatur pugnando.

Stetit autē iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Iactabat at depopulatū ire ranarū gen iaculatricū

Et certe perfecisset, qm magnū ipsi robur erat.

Nisi statim intellexisset pater hominūq deorūq,

Et tūc pereūtes ranas miseratus fuisset Saturnius.

Mouens aut caput, talem locutus est uocem,

ODij certe magnum opus in oculis uideo.

Non parum me stupefecit Meridarpax p lacum,

Trucidare ranas desyderans. sed celerrime

Palladē mittamus tumultuosam etiā & Martē,

Qui ipm arcebūt à pugna robustū q̄uis existētē.

Sic certe locut Iupiter. Mars at rñdebat sermōe.

Neq certe Palladis o Iupiter potētia, neq Martis

Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omes eamus auxiliares, uel tuū iaculū

Moueat

πρασάϊ, ος, quod huius caulis colorem imitetur
 Αρτεπιβούλας, Muris cognomen, qd pani insidiatur.
 Μεγιδάρας, a rapiendis particulis.

κινείδω μέγα τιτανοκτόνον ὄβριμοεργόν,
 ὦ τιτάνες πένετες ἀρίστες ἔξοχα πάντων,
 ἔγκελαδὸν τ' ἐπέδρασας, ἰδ' ἄγρια φύλα γιγάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραιῶν.
 πρῶτα μὲν ἔβροντήσεν. μέγαμ δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἔπειτα κεραιῶν δαμαλέων δίδος ὄπλον
 ἦν ἐπιδιησίασας. ὃ δ' ἄρ' ἔπειτα χερσὸς ἀνακτῶ
 πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλῶν βατράχους τὸ μύσαστε.
 ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 ἔειτο πορθήσασιν βατράχων γῆν' αἰχμητῶν,
 εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε κρονίωμ.
 ὅς γ' ἄ τότε βατράχοισιν ἀρωγὸν εὐδύς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἄρ' αἰφνης νωτᾶκμονες, ἀγχυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοὶ, φαλιδόστρομοι, ὀσακὸδ' ἴστρομοι,
 ὄσοφυεῖς, πλατῶωτοι, ἀποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοὶ, χερστένοντες, ἀπ' ἔρνων ἐσορῶντες,
 ὀκτάποδες, δικάρημοι, ἀχειρέες, οἳ δὲ καλεῖνται
 καρκίνοι. οἳ γ' ἄ μυῶν οὐρὰς σομάτεσσιν ἔκοπτον,
 ἦ δὲ πόδας καὶ χεῖρας. ἀνεγνάπτοντο δὲ λόγχοι.
 οὐς καὶ ὑπέδδισσαν δειλοὶ μύες, οὐ δ' ὑπέμειναν.
 εἰς δὲ φυγὴν ἔξάποντο. εἰδύετο δ' ἥλιος ἦδ' ἠ.
 καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερον ἔτετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ-
 ΤΡΑΧΟΜΥΤΟΜΑΧΙΑΣ.

Moueatur magnū, qđ Titanas sustulit, potē sop^o,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra oēs. (gātū.
 Enceladūq; tumltuoseq; ligasti, & agrestia gñā gi
 Sic certe dixit. Saturni^o at iaculat^o ē ardēs fulmē.
 Primū quidē intonuit. magnū aut cōmouit calū.
 Sed postea fulmen terribile Iouis telum
 Misit iuoluēs. illud aut certe euolauit à manu regē
 Oēs qđē utiq; terruit iaculat^o, ranaśq; muresq; (pli^o
 Sed neq; sic cessauit muriū exercit^o, sed adhuc am
 Cupiebat depopulatū ire ranarū gen^o iaculatricū.
 Nisi ab olympo rana miserat^o fuisset Saturnius.
 Qui utiq; tūc ranis auxiliares ilico misit. (curuis
 Venerūt at ex iprouiso hñtes icudes i tergo, unguī
 Obliq; ingrediētes, tortuosi, hñtes cortices i ore, o
 Ossei natura, lati hūeros, rutilātes i hūer^o (stripelles
 Blasi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes,
 Octopedes, bicipites, māib^o incapabiles, illi at uo/
 Cācri. qđ utiq; muriū caudas orib^o incidebāt (cantē
 Etiā pedes & manus. flecēbant aut lanceæ.
 Quos & timuerūt miseri mures, neq; sustinuerūt.
 In fugam aut uertebant, occidebat autē sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI
 BATRACHOMYOMACHIAE.

Επιτάφιον εἰς Ὀμηρον ΑΥΤΙ-

πάτρῃσι σιδωνίῃσι.

Τὰν μερόπων πεδίῳ, δὲ μέγα σόμα, τὰν ἴσα μῦσαις
 φθελξαμλύαυ κεφαλὰν ὧ ξένη μαιονίδεω,
 ἅ δ' ἔλαχον νασίτις ἴσσι πωλάεσσι. οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
 ἱερῶν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν ἔλιπε.
 ὧ νεῦμα κρονίδαο δ' παγκρατέεσσι, ὧ καὶ Ὀλυμπον,
 καὶ τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαυ,
 καὶ τὸν Ἀχιλλείοισι φαρσαλίσι ἐκτορα πώλοισι
 ὅσέα δαρδανικῶν δρυπτόμυλον πεδίῳ.
 εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν τάλικον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
 καὶ θετίδοσσι γαμέταυ ἅ βραχύβωλοσ ἴκοσ.

Εἰς τὸν αὐτὸν.

Ευδάδε πλὴν ἱερὰν κεφαλὴν καὶ γαῖα καλύπτει
 ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα θεῶν Ὀμηρον.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ ΦΡΟΒΕΝΙΩ
 ΕΝ ΛΑΜΠΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙ-
 ΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΕΤΕΙ

Α . Φ . Ι Η .

Μ Η Ν Ι Γ Α Μ Η Δ Ι Ω Ν

Epitaphium in Homerum
Antipatri Sidonij.

Hominum suadelam, magnum os, æqua Musis
Locutū caput o hospes Mæonidæ. i. Homeri,
Hæc sortita sum insularis Ii spelunca. nō em̄ in alia
Sacrum sed in me spiritū uita functus reliquit.
Quo nutum Iouis omnipotens, quo & olympū,
Et Aiæcis naualem expressit uim,
Et ab Achilleis Thessalicis Hectorem equabus
Secundum ossa in Græco laceratum solo.
Si autē parua, cælo tam magnū, scias quod calat
Et Thetidis maritū exiguigleba (.i. pua) Icos.

In eundem.

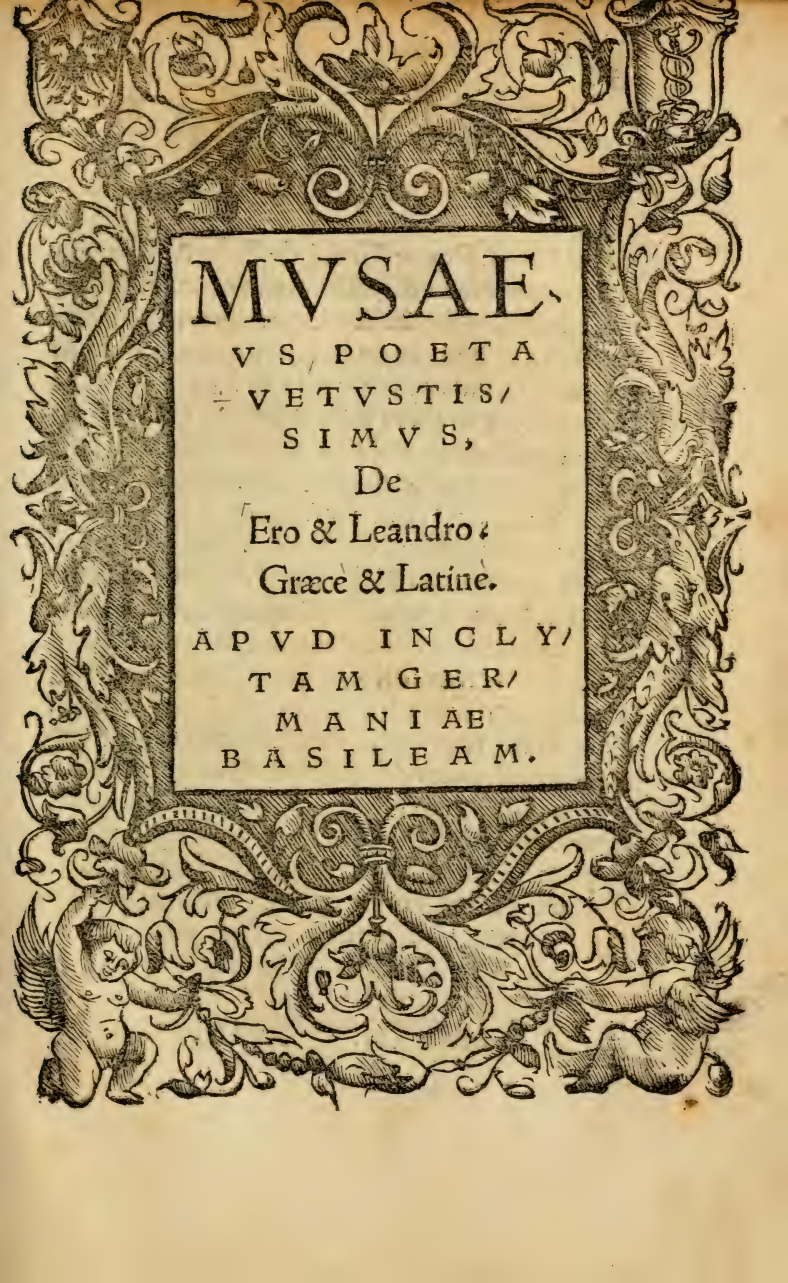
Conditur hoc tumulo uates diuinus Homerus,
Heroum cecinit qui bene gesta ducum.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANI/
AE BASILEA. ANNO

M. D. XVIII.

MENSE IANUARIO.

MVSAE.

V S P O E T A
- V E T V S T I S /
S I M V S ,
De

Ero & Leandro
Græce & Latine.

A P V D I N C L Y /
T A M G E R /
M A N I A E
B A S I L E A M .

I O. F R O B E N I V S
S T U D I O S I S
S. D.

MVSAEI Poetae Græci, de Erûs & Leandri
iactatis amoribus dignissimū carmē cū interp̄ta-
tione latina, uobis in hoc dedimus typis nostris
excusum, ut hinc deprehendere queatis, quantū
ex hoc Ouidius sit mutuatus in Leandri illa ad
Erò epistola, ac altera ad Leandrum Erûs; Si mo-
do ueteris illius Poetae carmen hoc est. Nam sunt
in doctis, qui Musæi negent uideri. Nos nihil pro-
nunciamus, Sed cum Academicis ἐπέχομεν. Id
nobis non uulgariter dolet, tam multa non in hu-
manis tantum, sed & diuinis, literis subdititia re-
periri ac ψευδ-ἐπιγραφα. Hic autor mirus est in ex-
primēdis amātiū affectibus, ut qui sit ubiq; deco-
ri sui pulchre memor. Quam depingit graphice,
cū iuuenilem Leandri impotentia & ardore, tum
Erûs muliebrem imbecillitatem. In uerbis nō mi-
nus felix est, quæ & scitè fingit, & cū gratia rebus
accōmodat. Aiunt Musæum Eumolpi filiū fuisse,
& primum, deorum genealogiam uersibus com-
plexum, ac sphæram inuenisse. Bene Va-
lete, & Frobenium amate. Apud inedy-
tam Basileam, ex ædibus no-
stris. Sub Idus Ianua-
rias. An.

M. D. XVIII.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σῆσόν, ἀγίνεον ἤχι θύκλαε,¹
 κυπρογενεῖ, πειύδοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
 οὐλοῦ ἔρωε βάσαζε. διοισεῦσαι δὲ μεμλωῶς.
 ὀξέα δ' ἐνδ' ἴλλεσκε. πικρὸν δ' ἴθωεμ οἴσον,
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτηραμ ἐπιπέρχων δ' ἐπελάδη,
 ἤπατι λειάνδροιο κόρης φρένας αἶψα παρήσας.
 ἀμφότροι δὲ πόδι, αὐτῶ πεφορημυνοί οἴσρω,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ σαῶισορα λύχνον
 λαθηδίδωμ θήκαντο. σιδήρειον δὲ λελογχῶς,
 αἶμα, πολυπλάγκτης προῦδωκε ποδευῶτας ἀέλλας.
 καὶ σφεφάσε μὲν ἄμορσεμ, ἄμορσε ἧ κὴ φιλοτήτων.

τὸ αὐτὸ, εἰς μυσσάϊον:

καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
 εὐτό λαχέμ ἄρης, μῦντο ἄποινα πόνων.
 τὸτο κλύων νεμέσῃ. ὅ τ' ἔαῖς ἐπενύοδεμ ἔργοις
 ἀχλὺς ἄδλω. ἄρδνε τ' οὐχάδεμ ὑβριμ ἔρωε.
 μυσσάϊω δ' ἐπέτελλεμ. ὅ δ' ἐκλήϊζε ποδευῶτων
 οἴσρον, ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
 αἰνεῖδω δὲ μικρῆσιν ἐπισίξας σελίδεασιν,
 ὅσ' ὀλίγαις παῖζωμ χρῆσιν ἔοργεμ ἔρωε.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ἩΡΩ

ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΓπέ, θεὰ κρυφίωμ ἐπιμάρτυρα λύχνομ ἔρώτωμ
 ἢ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρωμ ὑμεναίωμ,
 ὅ γάμομ ἀχλυόεντα, τὸμ, οὐκ ἴδεμ ἀφθίτος ἥως,
 καὶ σκῶρ ἢ ἄβυδ' ομ, ὅση γάμος ἐννουχος ἦρξες.
 νηχόμλιον τε Λεάνδρουμ ὁμῶ, ἢ λύχνομ ἀκῶ,
 λύχνομ ἀπαγέλλοντα διακτορίω ἀφροδίτης,
 ἦρξες μυκτιγάμοιο γαμοσόλομ ἀγγελιώτημ,
 λύχνον ἔρώτος ἀγαλμα, τὸμ, ὄφελεμ ἀδέρειος Ζεῦε,
 ἐννύχιον μετ' ἀέθλομ ἄγεμ ἐφ' ὁμήγουμ ἄστωμ,
 καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφοσόλομ ἄστρομ ἔρώτωμ,
 ὅπῃ πῆλεμ σωείριθ' ἔρωμ ανέωμ ὀδυάωμ,
 ἀγγελίω δ' ἐφύλαξεμ ἀκοιμήτωμ ὑμνυαίωμ
 πρὶν χαλεπὸμ πνοιῆσιν ἀήμωαι ἐχθρὸν ἀήτημ.
 ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντ' ἰμίαν ξωάειδε τελοῦτιω
 λύχνα σβεννύμλιοιο ἢ ὀλλῦμλιοιο Λεάνδρου.

Σκῶς ἐνν ἢ ἄβυδ' ος ζῆναντίομ ἐγγύθι πόντομ,
 γείτονές εἰσι πόλλες. ἔρωσ δ' ἀνὰ τόξα τιταίνωμ,
 ἀμφοτέρησ πτολίεσσιν ἕνα ξωέκκεμ οἶσόνμ,
 ἦίθεομ φλέξας καὶ παρθένομ. οὔνομα δ' αὐτῶμ
 ἱμερόσας τε Λεάνδρουσ ἔλω καὶ παρθένουσ ἦρώ,
 ἢ μὲν, σκῶρ ἕναιεμ. ὁ δέ, πτολίεθρουσ ἀβύδ' ο,
 ἀμφοτέρωμ πτολίωμ περικαλλίεσ ἄσέρες ἀμφω

M V S Æ I D E E R O
E T L E A N D R O .

Dic, dea, occidtorū testē lucernā amorū, (ptiarū
Et nocturnū natatorē p-mare trāseūtīū nu-
Et coitū tēbrosū, quē n̄ uidit icorruptibil' aurora,
Et Sestum & Abydū, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs
Natantēq; Leandrum simul & lucernam audic.
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubētis nuptias ornantē nunciū, (piē
Lucernā amoris simulacrū, quā debuit ætheri⁹ lu-
Nocturnū post officiū ducere ad cōfortiū astroꝝ
Ac ipsam appellasse sponfasornantē stellā amorū,
Quoniā fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciūmq; seruauit insomnium nuptiarum.
Anteq; molestū flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinæ sunt urbes. Cupido autē arcum tendens,
Ambabus urbibus unam cōmisit sagittam
Iuuenem urens & uirginē. nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Erò.

Hæc qdē Sestū habitabat, ille uero oppidū Aby-
Ambarū urbiū perpulchræ stellæ ambo, (di,
t 3 . Similes

Ἰμελοι ἀλλήλοισί . σὺ δ'εἴποτε κῆρδι πρῆσεις ,
 δίζεό μοι τίν᾽ αὖ γυργον , ὅπῃ ποτὲ σῆσιός ἦρῶ ,
 ἴσατο λύχμον ἔχουσα , κῆ ἠγεμόνους Λεάνδρου .

δίζεο δ' ἀρχαίης ἀλικχέα πορθμόν ἀβύδου
 εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου .
 ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος ἀβυδῶνι δώματα ναίων
 ἦρξες ἐς πόδον ἦλθε . πόθεν δ' ἐνέδκσε καὶ αὐτῷ .

ἦρῶ μὲν χαρίεσσα διοτρεφές αἶμα λαχῶσα
 κύπριδος ἦρ ἴερα . γάμων δ' ἀδίδακτος ἔσσα
 Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτρῳ ναίε θαλάσῃ .
 ἄλλη κύπρις ἄνασσα . σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 οὐ δέ ποτ' ἀγρομύησιμ ἐνωμίλησε γυναιξίμ .
 οὐ δὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθερ ἠλικῶ ἦμης
 μῶμον ἀλθνομύη ζηλήμονα δηλυτεράωμ .
 καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίη ζηλήμονες εἰσὶ γυναικες .
 ἀλλ' αἰεὶ κυδέρεαμ ἰλασκομύη ἀφροδίτῳ ,
 πολλὰ καὶ καὶ τὸν ἔρωτα πρῆγορέσκε θυκλαίς ,
 μηδὲ σὺν οὐρανῇ , φλογερίω τρομέουσα φαρῆξίω .
 ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀλέεινε πυριπνεύοντασ οἴσους .
 δὴ γὰρ κυπριδὶν πανδῆμιος ἦλθεμ ἔορτῇ ,
 τῷ , ἀνὰ σῆσὸν ἀγροσιμ ἀδώνιδι καὶ κυδερειῇ
 πασσυδὶν δ' ἔσπυθον ἐς ἱερὸν ἦμῶ ἱκέσθαι
 ὄσοι ναιετάεσ κομ ἀλιτρφεώμ σφυρὰ νήσωμ .
 οἱ μὲν ἄφ' αἰμονίης . οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου .

Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
 Quare mihi quondam turrim, ubi quondam Sestias Erò
 Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro.
 Quare & antiquæ marisonum fretum Abydi,
 Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erò ad amorē uenit, amore uero deuixit & ipam:
 Erò elegans generosum sanguinem fortita,
 Veneris erat sacerdos. nuptiarum uero iperita cum eēt
 Turrim à parētibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina. castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neque tripudium elegans adiuuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt foeminae.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Saepe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum caelesti flammeam tremens pharetram.
 Sed neque sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamque Venereum populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimque festinabant ad sacrum diem ire
 Quotquot habitabant maricircudatarum extrema insularum
 Aliquod ab Hæmonia, aliquid uero maritia à Cypro
 t 4 Neque

οὐ δὲ γυνήτις ἔμιμνεμ ἐνὶ πολλίεσσι κυθήρωμ.
 οὐ λιβάνυθ δυόεντος ἐνὶ πολλύγεσσι χορεύωμ
 οὐ φρυγίης ναέτης. οὐ γείτονθ' ἀσὸς ἀβύδου.
 οὐ δὲ τις ἠιδέωμ φιλοπάρθενθ'. ἢ γὰρ ἐκείνοί
 αἰὲμ ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ὄξῃ ἐορτῆς,
 οὐ τόσομ ἀθανάτωμ ἀγέμενι παυδύσσι θυηλάς
 ὅσομ ἀγαρομλίωμ διὰ κάλλεα παρθενικάωμ.
 ἢ δὲ θεῆς ἀνά νηὸρ ἐπώχετ παρδένθ' ἠρώ
 μαζμαρυγίωμ χαρίεσαμ ἀπαρξάπτισα προσώπῃ
 οἷά τε λιθοκόπηκος, ἐπαντέλλισα σελίωκ.
 ἄκρεα δὲ χιονέωμ φοινίσετο κύκλα παρθεῶμ
 ὡς ρόδου ἐκ καλύκωμ διδυμόχοου. ἢ τάχα φαίηθ
 ἠρῶθ ἐν μελέεσσι ρόδωμ λεμῶνα φανῆναι,
 χροίημ γὰρ μελέωμ ἐρυθθαίνετο. νιασομλίης δὲ
 κῆ ρόδα λιθοκίτωνος ὑπὲρ σφυρὰ λάμπετο κόρης,
 πολλαὶ δ' ἐκ μελέωμ χάριτες ρέου. οἳ δὲ παλαιοί
 τρεῖς χάριτας φεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δὲ τις ἠρῶθ
 ὀφθαλμὸς γελόωμ ἑκατὸμ χαρίτεσσι τεθίλει.
 ἄξεκέως ἰέρειαμ ἐπάξιον εὔρετο κύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πορὶ πολλὸμ ἀριτεύσσα γυναικῶμ,
 κύπριδος ἀρήτερα νῆν διεφαίνετ κύπρις.
 δύσατο δ' ἠιδέωμ ἀπαλάθ φρένας, οὐ δὲ τις ἀνδρῶμ
 ἦεν ὃς οὐ μενέαινεμ ἔχεμ ὁμοδέμνιον ἠρώ.
 ἢ δ' ἄρα καλλιδέμεσθλομ ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλάτο
 ἐπώμενον νόομ εἶχε θ' ὄμματα κῆ φρένας ἀνδρῶμ.

Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorū.
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum, certe em̄ illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantū imortaliū afferre festinant sacrificia,
 Quantū aggregatarū ob pulchritudines uirginū.
 Verum deæ per ædem incessit uirgo Erò,
 Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens Luna.
 Summi uero niuearū rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres
 Er̄s in membris rosarū pratum apparere.
 Colore em̄ membrorū rubebat. Euntis uero Er̄s
 Etiā rosæ, cādīdā indutæ tunicā sub talis splēdebāt
 Miltæ uero ex mēbr̄s gr̄æ fluebāt, sed atiq; (puellæ
 Treis Gratijs mētiti sunt esse, alteruter uero Er̄s
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens foeminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subiūt autē iuuenū teneras mentes, neq; ullus uir
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Erò.
 Illa autē benefundatā quacūq; per ædem uagabat̄,
 Seq̄ntē mētē habebat & oculos & p̄cordia uiroꝝ
 t 5 Atq; aliq;

καὶ τις ἦν ἠϊδέοισι ἐθαύμασε. καὶ φάτο μῦθον.

ἠὲ πῶς ἄρτις ἐπέβλεψεν. λακείδαιμον ἔδρακον ἄστρα
ἦχι μόθον ἢ ἄεθλον ἀκρόμυ ἀγλαϊάωμι.

τοίω δ' οὔπω ὅπως αὖτις κεδνήν θ' ἀπαλύω τε.

ἠὲ τάχα κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὀπλοτοράωμι
παπταίνωμι ἐμόγησα. κόρομ δ' οὐχ εὖρον ὅπως πῆρ.

αὐτίκα τεθναίωμι λεχέωμι ἐπιβήμεν ἦρξες.

οὐκ ἄρ' ἐγὼ κατ' Ὀλύμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,

ἦμετέρωμι πρῶτοις ἔχωμι ἦνι δώμασι ἠρώ.

εἶδέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεῶν ἴεραμι ἀφάσασιν,

τοίω μοι κυδέρα αὖτις πρῶτοις ὀπάσασιν.

τοῖα μὲν ἠϊδέωμι τίς ἐφώνεε, ἄλλοθεν ἄλλος

ἔλκετο ὑποκλέπτωμι ἐπεμήνατο κάλλει κέρκε.

ἄινοπαθεῖς Λεϊάνδρε. σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κέρκε

οὐκ ἔδειλες κρυφίοισι κατατρύχεμι φρένα κέντροισι

ἀλλὰ πυριπνεύσοισι δαμείας ἀδόκητομ οἰσοῖς

οὐκ ἔδειλες ζώεμι πρὶ καλλέετο ἄμμορο ἦρξες.

σὺν βλεφάρωμι δ' ἀκτίσιμι ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων

ἠὲ κρᾶδίη πάφλαζεμι ἀνικῆτε πυρσὸς ὄρμη.

κάλλετο γὰρ πρὶ πυσομ ἀμωμήτοιο γυαϊκός,

ἄξυτρομ μῦσπεσι πέλει πῆρ ὄεντος οἰσῶ.

ὀφθαλμός δ' ὀδός ὄξιν. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάωμι

ἔλκος ὀλιθαίνει ἠὲ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδέει.

εἶλε δέ μιν τότε δάμβος. ἀναιδείη. τρῶμο. αἰδώς.

ἔρεμι

Atq; aliq̄s int̄ iuuenes admirat̄ ē, & dixit uerbū.

Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbē

Vbi laborē & certamen audimus pulchritudinū,

Talē aut̄ nondū uidi puellā, prudentēq; tenerāq;

Et forte Venus habet gratiarū unam iuuenum.

Intuens defessus sū. satietatē aut̄ nō iueni aspect̄.

Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erūs,

Non ego in cælo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habens domi Erò.

Si autē mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxore præbeas.

Talia iuuenum quisq; locutus est, undique alius

Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.

Grauiapasse Leāder. tu at̄ ut uidisti iclytā puellā

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis.

Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est. ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit at̄ ip̄m tūc stupor, ipudētia, tremor, pudor.

Tremuit

ἔβρεμε μὲν κρηαδίη. αἰδώς δ' ἐμὴν εἶχεμ' ἀλῶναι.
 δάμβεε δ' εἶδ' ὄϊον, ἔρωε δ' ἀπενόσφισεμ αἰδῶ.
 θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείλω ἀγαπάζωμ,
 ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴσατο κέρης.
 λοξὰ δ' ὀπιπτεύωμ δολῶδες ἐλέλιξεμ ὀπωπὰς
 νεύμασιν ἀφρόγοισι πρῶτα πλάζωμ φρένα κέρης
 αὐτὴ δ' ὡς ξωέηκε πόθομ δολόοντα λεάνδρου
 χῶρεμ ἐπ' ἀγλαίησιν. ἐν ἡσυχίῃ δὲ κελὶ αὐτῆ
 πολλὰ κίς ἱμερόεσσαμ ἐν ἀπέκρυφεμ ὀπωπῆμ
 νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγελλέσσα λεάνδρω.
 κελὶ πάλιν ἀντέκλινεμ. ὃ δ' ἐνδοδι θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πόθομ ξωέηκε κελὶ οὐκ ἀπεσεῖσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν οὖν λεάνδρου ἐδίξετο λάθριον ὠρίω
 φέγγος ἀνασείλασα κατήϊεμ ἐσδύσιν ἠώς.
 ἐκ πορῶτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἔσπορος ἀσηρ.
 αὐτὰρ ὃ θαρσαλέως μετεκίαδεμ ἐγνήθη κέρης
 ὡς ἴδε κυανόπεπλομ ἐπιθρώσκησσαμ ὁμίχλω.
 ἠρέμα μὲν θλίβωμ ῥοδοειδέα δάκτυλα κέρης
 βυασόθεμ ἐσονάχιζεμ ἀθέσφατμ. ἦ δὲ σιωπῆ
 οἷά τε χωομλὴν ῥοδέην ἔξέπαζε χεῖρα.
 ὡς δ' ἔρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρης
 θάρσαλέως παλάμη πολλοδαίδαλομ ἔλκε χιτῶνα
 ἔχματα τιμῆντος ἄγωμ ἐπὶ κεύθεα νηῶ.
 ὀκναλέως δὲ πόδεσιν ἐφέσπετ παρθένῳ ἠρώ
 οἷά πε οὐκ ἐθέλσσα. τῶν δ' ἀνεμείκατο φωνῆμ.

Tremuit qđē corde, pudor uó ip̄m tenebat captū
 Obstupuit uero pulchritudinē optimā, amor uero a/
 Audacter at̄ ob amorē ipudētiā affectās (dēit pudorē:
 Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellā
 Oblique uero intūēs dolosos torquebat oculos,
 Nutibus mutis deuians mentem puellā.
 Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,
 Gauisa est ob gratias suas, tacite uero & ipsa
 Sepe gratam suam deiecit faciem,
 Nutibus occultis innuens Leandro,
 Et rursus extulit, ille uero intus animo gaudebat,
 Quod amorem sensit, & non renuuit puella.
 Dum igitur Leander quarebat occultā horam,
 Lucem cōtrahens descendit ad occasum aurora.
 E regione autē apparuit umbrosa uesperæ stella.
 Sed ipse audacter adibat prope puellam,
 Ut uidit atratas insurgere tenebras,
 Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat uehementer. illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uero amataē sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandī ducens ad penetralia templi:
 Pigre autē pedibus sequebatur uirgo Erō
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem
Fœmineis

Πηλυτέρους ἔπέεσσιν ἀπειλείσασα Λεάνδρῳ·
 ἔεινε, τί μ' ὀργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένομ ἔλκει;
 ἄλλω δ' εὖρο κέλκυδον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα
 μῶν ἐμῶν ἀποίεω πεπολυκτεάνωμ γενετήρωμ.
 κύπριδ' οὔσοι ἔοικε θεῆς ἰέρεια ἀφάσασιν.
 Πυθηνικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ὄσιν ἱκέομαι.
 τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἑοικότα Πυθηνικῆσιν.

Πηλείης δὲ Λεάνδρος, ἐπεὶ κλύει οἴστρον ἀπειλῆς
 ἔγνω παθομνύων σημήκία Πυθηνικάωμ.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναικες
 κύπριδ' ἰώων ὄσρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.
 Πυθηνικῆς δ' εὐοδ' μομ εὐχρομ ἀνχένα κύσας,
 τοῖον μῦθον ἔειπε πόσις βεβολημνύθ' οἴστρον.
 Κύπρι θίλη μετὰ κύπριν. ἄθηνάη μετ' ἄθηνάω
 οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσω καλέω σε γυναιξίν,
 ἄλλὰ σε θυγατέρεσι δίδος κρονίων' εἴσκω.
 ὄλβιος ὅσ' ἐφύττυσε, καὶ ὄλβιήν ἢ τέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἢ σ' ἐλόχθυσε μακρτάτη. ἀλλὰ λιτάωμ
 ἠμετέρωμ ἐπάκσε. πόσις δ' οἴκτερον ἀνάγκω.
 κύπριδος ὡς ἰέρεια μετέρχεο κύπριδ' ἔργα.
 Πυθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσειμ ἀφροδίτη.
 Πυθηνικαῖς οὐ κύπρις ἰαίνεται. ἢ δ' ἐδελήσῃς
 θεσμά θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πισά δ' ἀήναι,
 ἔσι γὰμ' ἢ λέκτρα. σύ δ' εἰ θιλίεις κυθήσειμ,
 Πηλεξινόωμ ἄγρ' παρ' ἐμελίφρονα θεσμόμ ἐρώτωμ

Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hospes qd infanis? qd me ifelix uirginē trahis?

Alia ito uia, meamq; dimitte uestem.

Iram meorum euita locupletum parentum.

Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.

Virginis ad lectum difficile est ire.

Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū aut Leāder ubi audiuit furorē mi

Sensit persuasarum signa uirginum. (narum,

Etenim cum iuuenibus minantur scœminæ,

Venerearū cōsuetudinū p se nunciæ sunt minæ.

Virginis aut beneolēs bonicoloris collū osculat⁹,

Tale uerbum locutus est, amoris ictus stimulo.

Ven⁹ chara post Venerē, Minerua post Minē

Nō em̄ terrestrib⁹ æqualē uoco te mulierib⁹, (uā,

Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.

Beatus q te plantauit, & beata quæ peperit mater,

Venter qui te portauit, felicissimus. sed preces

Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.

Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.

Virginem non decet administrare Veneri.

Virginibus Venus non gaudet. si uero uolueris

Instituta deæ desyderāda, & ceremonias fidas di

Sūt nuptiæ & lecti. tu aut si amas Venerē (scere,

Mulcentium mentem ama suauem legē amorū.

Tuumq;

σὸν δ' ἰκέτην με κόμιζε **Θ** ἢ μ' ἐδέλῃς παρὰ κοῖτιν
 τὸν, σοὶ ἔρωε ἢ γυθυσεν εἰοῖς βελέεσσι κηχῆσας.
 ὣς θρασυὸν ἤρακλῆα θοοὺς χυτοὺς ἔρμῃς,
 δητεύειν ἐκόμιζεν ἰατρὸν ἀνίω ποτὶ νύμφῳ.
 σοὶ δ' ἐμὲ κύπριε ἔπεμπε κῆ οὐ σοφὸς ἢ γαγενε ἔρμῃς.
Πρὸ δ' ἐν **Θ** οὐ σε λέλθωμεν ἀπ' ἄρκαδ' ἴης Ἀταλάντη,
 ἦ ποτε μελανίωνος ἔρασσα μλύσ φύγην εὐνῶν
Πρὸ θενίης ἀλέγασσα. χολωσα μλύκῃς δ' ἀφροδίτης
 τὸν πάρ **Θ** οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κρηδ' ἴη θέρ πάσῃ.
 πείθεο κρη σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῶνι ἐγείρης.
 ὣς εἰπὼν παρῆρπεν ἀναινο μλύκῃς φρένα κέρης
 θυμὸν ἔρωτο τόκοισι **Π**ραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.

Πρὸ θενική δ' ἀφθογγ **Θ** ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπῶν,
 αἰδοῖ ἔρυνδιώσαρ ὑποκλίπῃσας παρῆρ
 καὶ χθονὸς ἔξω ἀκρον ἐπ' ἴχνησιν, αἰδο μλύκῃ δὲ
 πολλὰ κίς ἀμφ' ὠμοισιν, ἐὼν ξωέργε χιτῶνα.
 παρῆρ γὰρ τὰ δὲ πάντα προάγγελα. **Π**ρὸ θενική δὲ
 παρο μλύκῃς ποτὶ λέκτρον, ὑπόχαισις ὄξισιωπῆ.
 ἦδη κρη γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἔρώτων.
 δέξμεν δὲ κρηδ' ἴω γλυκὸν ὦ παρὶ παρῆνος ἠρώ,
 καὶ λεί δ' ἠμυρόεντος ἀνεπτοίη τὸ λεάνδρῳ.

ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσασα ὁμίχλῳ
 τὸ φρα δὲ **Θ** λείανδρ **Θ** ἔρωμανέεσσι προσώποις
 οὐ κάμυλ εἰσορόωμ ἀπαλόχσομ ἀνχένα κέρης.
 ὁ δὲ δὲ λείανδρῳ γλυκερῆν ἀνενείκατ φωνῆν.

Tuumq; supplicē me accipe, & si uoueris cōiugē
 Quē tibi Cupido uenat⁹ est, suis sagittis affecut⁹
 Sicut audacē Herculē uelox auriuirga Mercuri⁹
 Seruitū duxit Iardanen ad puellā, i. Omphalen.
 Tibi uero me Ven⁹ misit, & n̄ sapiēs adtulit Mer
 Virgo non te latet ex Arcadiā Atalanta, (curius.
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans. irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autē muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam,
 Et terræ rasit sūmitatē in uestigijs. cū puderet autē
 Sape circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis em̄ hæc oīa prænuñciā. uirginis autē
 Persuasæ, ad lectum promissio est, silentium.
 Iam & suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Erò,
 Pulchritudinēq; suauis stupefcebat Leandri.

Dū igiŕ ad frā habebat. s. nox, de⁹, iclinatā caligi
 Tunc & Leander amore furente uultu (nem,
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Sero uero Leandro suauem emisit uocem,

u Verecūdiā

αὐδ' ἔγ' ὑγρόν' ἔρθῃδι' ἀποσάβασα προσώπῃ·
 ξῆνε. ποῖς ἐπέεσι τὰχ' ἄμ' ἠγὼ πᾶσι, ὄρνυμαι.
 τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελύθεσ;
 οἱ μοι, τίς δ' ἐκόμισαεμ' ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτηρ ἐφδέγξασ· πῶς ἄ' ἀλήτης
 ξῆν' ἔωμ' ἠγὼ ἄπιστος ἐμῆ φιλότητι μιγείης;
 ἀμφὰ δ' οὐ δ' ὠάμεοδα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι
 οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπέυαδερ· ἦρ δ' ἐδελήσῃς
 ὡς ξῆνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνερ,
 οὐ δ' ὠάσσαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτερ' ἀφροδίτην·
 γλῶσσα δ' ἀνθρώπων φιλοκέρτομ'· ἔν' δὲ σιωπῆ
 ἔργον ὅπως τελείεις ἐνὶ τριόδοισιν ἄκξει.
 εἶπε δὲ μὴ κρύψῃς τεὸν οὔνομα κῆ σέο πᾶσιν.
 οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέλκιδερ· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρω
 πύργος δ' ἀμφιβόκηρ ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης
 ὧ ἐνὶ ναιετάσσει σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μένῃ
 σκιάδ' ἔπρὸ πόλκος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γείτομα πόντορ' ἔχω συγεραῖς βελήσι τοκήων.
 οὐ δέ μοι ἐγγύς ἔασιν ὀμήλικες· οὐ δὲ χορῆαι
 ἠϊδέων πῦρασιμ· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἦώ
 δ' ἄλλος ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὐάσιμ ἠχῆ.
 ὡς φαμλὴν ῥοδέην ὑπὲρ φάρεϊ κρύπτει πῦραῖμ
 ἔμπαλιμ ἀδομλὴν σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις·
 Λεῖανδρος δὲ πῶσ' βεβολημλῖος ὄξει κέντρῳ,
 φράζετο πῶς κερ' ἔρωτος ἀεθλεύσειμ' ἀγῶνα.

ἄνδρες

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie.

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meâ ad patriam terram?

Hæc autē omnia frustra locutus es. quō em uag?

Hospes cum sis, & infidus meo amori miscearis?

Manifeste nō possum? nuptijs legitimis cōiungi.

Non enim meis parentibus placet, si autem uoles

Vt hospes profugus mea in patria manere.

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua em hominū amica cōuicij. in silentio autē

Opus quod perficit aliquis, in triujs audit.

Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriã.

Non em meū te lateat, mihi nomen inclytū Erò.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas

Vicinum mare habeo inuisis consilijs parentum.

Neq; me prope sunt cœtaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt. semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fatâ, roseam sub ueste cælabat genam

Rursus pudore affecta. suis aut accusabat uerbis.

Leander aut amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamē.

ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρωσ βελέεσι δαμάξει,
 καὶ πάλιν ἄνερος ἔλκος ἀκίεσεται. οἷσι δ' ἀνάσσει
 αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βυλκφόρος ὅστι βροπῆσι μ.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χαίσμικσε λεάνδρω.
 ὁφείδ' ἀλασῆσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.
 πρὸ δένε σὸν δὲ ἔρωτα καὶ ἄγχιον οἶδμα πρῆσω
 εἰ πυρι παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα πλὴν μετανέμνημος ἐννῶ
 οὐ βρόμον ἠχένετα βρῦν γδ' ὅποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' αἰεὶ καὶ νύκτα φορεύμην ὕγρὸς ἀκοίτης
 νήξομαι ἐλλήπωντρη ἀγάρροον. οὐχ ἕκαθερ γὰρ
 ἀντία σοῖο πόλκος ἔχω πτολίεθρον ἀβύδου.
 μῦθον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάττε σέο πύργου
 ἐκπράτης ἀνάφαινε καὶ κνέφας, ὄφρα μοῆσας
 ἔασομαι ὄλκας ἔρωτ' ἔχωμ σέθεμ ἄσερα λύχνον.
 καὶ μιν ὀπιπτεύωμ οὐκ ὄφομαι δ' αὐτὰ βοώτλω.
 οὐδρα σὺν ὠρίωμα καὶ ἄβροχον ὄλκον ἀμάξης
 παρῆδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκῶν ὄρμον ἰκοίμην.
 ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντασ ἀήτασ
 μήμιν ἀποσβέσσωσι ἀντίκα θυμὸν ὀλέσω
 λύχνον ἐμὸν βιότοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.
 εἰ ἔτερόν δέ δέλασ ἐμὸν οὖνομα καὶ σὺ δαίμων
 οὖνομά μοι λείανδρος εὔσεφάντε πόσιε ἠρῆσ.
 Ὡσ οἱ μὲν κρυθίοισι γάμοισ σωέδεντο μιγνῶσαι,
 καὶ νυχίλω φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμναίωμ,
λύχνησ

Virum em̄ uariis consilijs amor sagittis domat,
 Et rursus uiri uultus medicat̄, quib⁹ aut̄ dominaat̄.
 Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem autē ingemēs percalidū dixit uerbum.

Virgo tuū pp̄ amorē, & asperā undā trāsibe,
 Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua.

Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,

Non fremitū resonantē grauis murmuris maris.

Sed semper p̄ noctē portatus madidus maritus

Nauigabo Hellepontū ualdefluētē. nō lōge em̄

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernā ab excelsa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis Amoris, habens tuū stellam lychnum.

Atq; ipsum aspiciens ne uideā occidentē Booten

Nec asperū Orionē, ac imadidā tractionē currus,

Patriæ obuīæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiterflanteis uentos,

Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam

Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,

Nomen mihi Leander benecomptæ cōiux Erūs.

Sic ḡ qdē clādestinis nuptijs cōponebāt misceri,

Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarū

λύχνη μῦτρυήσιμ ἐπισώσαντο φυλάσσαι.
 ἢ μὲν φάος τανύειμ· ὁ δὲ κύματα μακρὰ πρῆσαι
 πᾶνυχίδας δ' ἀνώσαντες ἀκοιμήτων ὑμυαίων
 ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφιάθησαν ἀνάγκη·
 ἢ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργον· ὁ δ' ὄρφναίηρ ἀνὰ νύκτα
 μή τι πρᾶπλάζοιτο βαλὼν σημήϊα πύργου
 πῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δ' ἦμιον ἀβύδου·
 πᾶνυχίηρ δ' ὀάρων κρυφίως ποθέοντες ἀέθλας
 πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖμ θαλαμηπόλου ὄρφνημ·
 ἦ δὲ κυανόπεπλοῦ ἀνέδράμε νυκτὸς ὁμίχλη
 ἀνδράσιμ ὑπνον ἀγασσά· τοῦ ποθέοντι λεάνδρου·
 ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
 ἀγγελίηρ ἀνέμιμνε φαινομυίων ὑμυαίων·
 μῦτρυήμ λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύωμ,
 εὐνῆς τὲ κρυφίως τηλεσκόπομ ἀγγελιώτημ·
 ὧς δ' ἴδε κυανέως λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλημ,
 ἦρῶ λύχνον ἔφαινεμ· ἀναπτομυίοιο δὲ λύχνης
 θυμὸμ ἔρωε ἐφλέξεμ ἐπιγομυίοιο λεάνδρου·
 λύχνη καιομυίω σιωκαίετο· πᾶρ δὲ θαλάσσης
 μαινομυίων ροδίων πολυηχέα βόμβου ἀκώωμ,
 ἔτρεμε μὲν τοπρῶτομ· ἔπειτα δὲ δάστος αἰείας
 τοίοισι προσέλεκτο πρῆγορέωμ φρένα μύθοις·
 Δεινὸς ἔρωε· ἢ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔσιμ ὑδωρ· δὲ δ' ἔρωτος ἐμέ φλέγει ἐνδόμευχομ πῦρ

Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare.

Illā qdē lucē extēdere, hīc autē undas lōgas trāsire.

Pernoctationes autem experti uigilū nuptiarum

A se inuiti separati sunt necessitate,

Hæc qdē suā ad turrīm, hīc autē obscurā p noctē,

Ne quid erraret iaciens signa turris.

Nauigabat p fūdīfundamētī ad latū pplm Abydi

Totāq; noctē cōiugū clādestīna desyderātes ceri

Sæpe optaīt uenire cubiculū ornātē noctē. (tamīa

Iam atrata cucurrit noctis caligo,

Viris somnum afferens, & nō amanti **Leandro**.

Sed multifremi apud litora maris

Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,

Testimonium lucernæ lugubris expectans,

Lectiq; clandestini procul speculantem nunciū.

Vt uero uidit nigræ obscuræ noctis caliginem,

Erò lucernam ostendit. accensa uero lucerna

Animum Cupido exussit festinantis **Leandri**.

Lucerna ardente coardebat. apud uero mare

Insanarū undarū multisonū fremitum audiens,

Tremebat qdē primū, postea autē audaciā excitās

Talibus alloquebat̃ consolans mentem uerbis.

Grauis amor, & mare implacabile. sed maris

Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.

λάβεο πῦρ κραδίηκ . μὴ δειδίδι νήχυτομ ὕδωρ .
 δεῦρό μοι εἰς φιλότητα . τί δὴ ροδίωμ ἀλεγίζεις ;
 ἀγνώσσεις ὅτι κύπριε ἀπόπωρος εἰσι θαλάσσης
 καὶ κρατεῖαι πόντοιο καὶ ἡμετέρωμ ὀδυάωμ ;

Ὡς εἰπῶμ μελέωμ ἔρατῶμ ἀπεδύσατο πέπλομ
 ἀμφοτέραιε παλάμησιμ . εἴδ' ἔσφιγξε κρῖνωμ .
 ἠϊόνος δ' ἄλκωρτο . δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση .
 λαμπομλῦσ δ' ἔσπυδ' ἐμ αἰεὶ κατευαντία λύχνη
 αὐτὸς ἐώμ ἔρέτης . αὐτόσολθ . αὐτόματος νῆυς .

ἦρώ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόςθ ὑψόθι πύργω
 λυγαλῆς αὔραισιμ ὅθ' ἐμ πνεύσειμ ἀήτης
 φάρεϊ πολλάκι λύχνημ ἐπέσκεπεμ . εἰσόκε σκῆθ
 πολλὰ καμῶμ λείανδρ' ἔβη ποτιμ ἀύλοχον ἀκτιῶ
 καὶ μιν ἔομ ποτι πύργωμ ἀνήγαγεμ . ἐκ δὲ θυράωμ
 νυμφίωμ ἀομαίνοντα πρὶ πύξασα σιωπῆ ,
 ἀφροκόμω ραδάμιγγας ἔτι εἰζορτα θαλάσσης
 ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχοῦς ἐπὶ πρὸ νειῶνθ ,
 καὶ χροά πάντα κάθηρε . δέμας δ' ἔχριεμ ἐλαίω
 εὐόδ' ἠω ροδέω . καὶ ἀλίπνοομ ἔσβεσεμ ὀδμήμ .
 εἰσέτι δ' ἀομαίνοντα βαθυσφώριε ἐνὶ λέκτροις
 νυμφίωμ ἀμφιχυθῆσα φιλλώορας ἔννεπε μύθους
 νυμφίε πολλὰ μόγησας . ἢ μὴ πᾶδε νυμφίος ἄλλοε .
 νυμφίε πολλὰ μόγησας , ἄλλιε νύτοι ἄλμυρὸμ ὕδωρ
 ὀδμήτ' ἰχθυόεσα βαρυγδ' ὄποιο θαλάσσης ,
 δεῦρο πούε ἰδρῶτας ἐμοῖε ἐνὶ κάτ' ἄρο κόλποισε .

Assume ignem cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi in amorē, cur fluctus curas?

Ignoras quod Venus nata est è mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exiit uestem

Ambabus manibus, suóq; astrinxit capiti,

Litoréq; exiuit, corpusq; deiecit in mare.

Splendentēq; festinabat semp̄ aduersus lucernā

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.

Erò autem alta lucifera super turri,

Pernitiosis auris undecúnq; spiraret uentus,

Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti

Multū fatigatus Leander iuit ad portuosum lit⁹,

Et ipsum suam ad turrim adduxit. ex ianuis uero

Sponsum anhelantem complexa silentio,

Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantē maris

Duxit spōsā ornātis ad penetralia uirgial' cubiculi,

Et corpus totum absterlit, corpusq; unxit oleo

Bene olenti, roseo, & mareolentē extinxit odorē.

Adhuc autē anhelantem altestratis in lectis

Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba.

Spōse multū laborasti, q̄ nō passus ē spōsus ali⁹.

Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,

Fœtorq; piscosus frementis maris.

Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Ως ἢ ἢ ταῦτ' εἶπερ. ὃ δ' αὐτίκα λύσατό μίτρην
 καὶ δεσμῶν ἐπέβησεν ἀριονόσ κυθρεῖης.
 ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρδους. ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτρ' ὕμνων
 οὐ ζυγίην ἰσθῶτις ἐπόδημησεν αἰοιδέε,
 οὐδ' ἀδῶν ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλου εὐνήν,
 οὐδὲ πολυσκάθμω τις ἐπεσκήρτησε χορείη,
 οὐχ ὕμνῳ αἰοῖ ἄεσε πατρὸς καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σορέσσα τελεσιγάμοισιν ἐν ὥραις
 σιγῇ πασῶν ἐπῆξεν, ἐνὶ μφοκόμῃ δ' ὁμίχλη,
 καὶ γάμοι ἦν ἀπάνουδερ ἀεδομύων ὕμναίω.
 νῦξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοσόλος, οὐδὲ ποτ' ἦως
 ὕμνοιον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
 νήκετο δ' ἀντίποροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
 ἐννουχίω ἀκόρητ' ἔτι πνεύων ὕμναίω.
 ἦρ' ὃ δ' ἔλκεσί πεπλῶ ἐοῦς λίθουσα τοκῆας
 πρὸ δένου ἡματίη, νύχιν γυνή. ἀμφότεροι δέ,
 πολλὰ κίε ἠρήσαντο κατελδέμεν ἐς δύσιν ἦώ.
 Ως οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκη,
 κρυπταδίη τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθρεῖη
 ἀλλ' ὀλίγον ζῶεσ κομ' ἐπὶ χέρον, οὐδὲ τίδ' ἤρα
 ἀλλήλων ἀπόναντο, πολυπλάγκτων ὕμναίω
 ἀλλ' ὅτε παχυνέντ' ἐπῆλυθε χεῖματος ὥρη
 φρικαλέας δονέσσα πολυσροφάλιγγας ἀέλλας
 βένδεα δ' ἀσκήρικτα καὶ ἕγρ' ἀμέμεδλα θαλάσσης

Sic illa hæc locuta est. ille uero statim soluit zonã,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erãt nuptiã, sed sine choreis. erat lectus, sed sine hy
 Non cõiugiũ sacrũ quisq; laudauit poeta, (mnis.
 Non tædarum illuminabat lux cubiculariũ lectũ,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
 Nõ hymenæũ cantauit pater, & uenerãda mater.
 Sed lectũ sternens pficientibus nuptias in horis
 Silentiũ thalamũ fixit. spõsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiã erant longe à canendis hymenæis.
 Nox qdẽ erat illis nuptiarũ ornatrix. nũq; aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat at è regiõẽ positi rursus ad pplm Aby
 Nocturnos ifatiabilis adhuc spirãs hymenæos, (di
 Ast Erò longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
 Sæpe optarũt descendere ad occasum auroram,
 Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus. neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosæ uenit hyemis hora,
 Horrendas cõmouens multarũ uortiginũ pcellas
 Profunditatesq; ifirmas, & madida fũdamẽta maris
 Hyemales

χειμέριοι πονείοντες ἐπεσιφέλίζον ἄηται
 λαίλαπι μασιζόντες ὄλιω ἄλα . τυπτομλίης δέ,
 ἦδ' ἡ ἴα μέλαιναμ ἀπέκλασε διχθάδι χέρσω,
 χειμορίλω καὶ ἄπισον ἀλυσκάζωμ ἄλα ναύτης.
 ἄλλ' οὐ χειμορίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 κῆτορόθυμε Λεάνδρε . διάκρηθὶν δ' ἔσε πύργω,
 ἦδ' ἄδ' αὖ σημαίνεσσα φαεσφορίλω ὑμναίωμ,
 μαινομλίης ὁ ὄτρυνεμ ἀφειδήσαμτα θαλάσσης,
 θληθῆς καὶ ἄπισος . ὄφειλλε δὲ δ' ὄσμυρος ἦρῶ,
 χείματ' ἰσαμλίωιο μλίεμ ἀπάνθιδε Λεάνδρε
 μηκέτ' ἀναπτομλίη μινυώριον ἀσέρα λέντρωμ .
 ἀλλὰ πόθ' ἢ καὶ μοῖρα βιήσατο . θαλαμλίη δέ,
 μοιρῶμ ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δ' ἀλὸν ἐρώτωμ .

ΚΥΨῆ ἦρ, εὖ τε μάλισα βαρυπνεύσιμ ἄηταις
 χειμορίης πονοῖσιμ ἀκοντίζόντες ἄηται,
 ἀθρόομ ἐμπίμπισιμ ἐπὶ ρῆγμῖνι θαλάσσης .
 δὴ τότε Λεάνδρος πρὸς ἐθήμου ἔλπίδι νύμφης,
 δύσκελάδωμ πεφόρητο θαλασσαιώμ ὑμναίωμ .
 ἦδ' ἡ κύματι κύμα κυλίνδετο . σώδετο δ' ὕδωρ
 αἰθέρι μίσγετο πόντος . ἀνέγχετο πάντοδεμ ἡ γῆ .
 μῆναμλίωμ ἀνέμωμ ρεφύρω δ' ἀντέπνεεμ εὐρος
 καὶ νότος ἐς βορέω μεγαλάς ἐφέηκεμ ἀπειλάς .
 καὶ κτύπος ἦρ ἀλίανος ἐρισμῶσ' οἰο θαλάσσης .
 αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρ' ἀκκληήτοις ἐνὶ δ' ἴναις

πολλάνη

Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare. uerberato autē
 Iā nauē nigrā fregit biptita terra, (id ē portuosa)
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coercebat maris
 Fortanīme Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Erō
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendēs indicem stellam lectorū.
 Sed amor & fatum cogebat. gestiens autem
 Pārcarum ostendebat nō amplius stipitē amorū.
 Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetae spe sponsae
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iā ab unda unda uoluebat. accumulabat uero aq̄.
 Aetheri miscebat mare. cōcitata est undiq; terra
 Pugnātib⁹ uētis. Zephyro autē cōtraspirabat Eur⁹
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.
 Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris.
 Grauiā autē passus Leāder, implacabilib⁹ i litorib⁹
 Sape

πολλὰκι μὲν λιτάνυσε θαλασσαίῳ ἀφροδίτῃ,
 πολλὰκι δ' αὐτὸν ἀνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης.
 ἄττιδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγερ. ἔρω δ' οὐκ ἤκεσε μοίρας
 πάντοδι δ' ἄγρομύοιο δυσαντεῖ κύματος ὄρμῃ
 θρυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δ' ἐοῖ ὠκλασεμ ὄρμῃ,
 καὶ δένθ' ἢ ἠδ' ὄνητ' ἀκοιμήτωρ παλαμάων,
 πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔξρεε λαμῶ.
 καὶ ποτὸν ἀχθίσιον ἀμαιμακέτ' ὀπιερ ἄλμης.
 καὶ δ' ἠλύχνον ἀπίσιον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
 καὶ ψυχλὴ καὶ ἔρωτα πολυκλαύτιο λεάνδρῳ.

εἰσέτι δ' ἰδῶνόνθ', ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖε,
 ἴσατο κυμαίνουσα πολυκλαύτισι μδρίμναιε.
 ἦλυθε δ' ἠριγλῦεια καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον ἠρώ.
 πάντοδι δ' ὄμμα τίταινεμ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 εἶπε ἐσαθρήσειμ ἀλώμενον ὄμ' ἄκοιτίω,
 λύχν' σβεννυμύοιο, πᾶς κερπίδα δ' ἐπύργῳ
 θρυπτόμνον πωλλάδεσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτω
 δαιδάλεον ῥήξασα πρὶ σήδεσι χιτῶνα
 ῥοίζηδ' ὄμ' προκάρμωσ ἀπ' ἠλιβάτου πῶσε πύργῳ
 καδ' ἠρώ τέθυκεμ ἐπ' ὄλλυμύῳ πᾶκοίτη.
 ἀλλ' ἠλῶν δ' ἀπόσαντο καὶ ἐν πυμάτω πρὸ ὀλέθρου.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤ' ἩΡΩ ΚΑΙ

ΛΕΑΝΔΡΟΝ ΤΕΛΟΣ.

Ἐξὰ Γω. τῷ Φροβενίῳ. α. φ. ιη. μὲν γαμκλιῶνι.

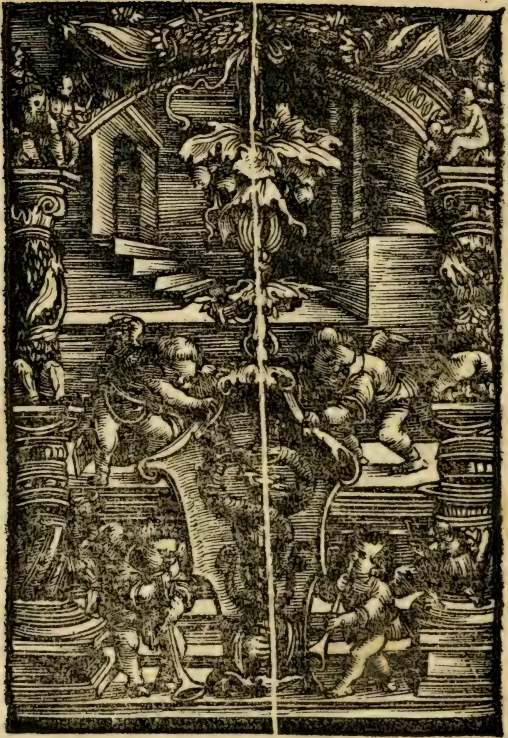
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem.
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris
 Atthææ ñ boreã ñ memorẽ reliq̃t puellæ. s. orithyæ
 Sed ei null⁹ auxiliat⁹ ẽ. amor aut̃ nõ coercuit fata.
 Vndicq; autẽ accumulati maleobuio fluct⁹ ipetu
 Cõtritus ferebat̃. pedum autẽ eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spõtanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uetus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cũ adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis,
 Venit autem aurora, & nõ uidit sponsum Erò
 Circũquãq; aut̃ oculũ dirigebat in lata dorfa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuũ maritũ
 Variam populata circa pectus uestem.
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Erò cõmortua ob eum qui perierat coniugem.
 Seinuicem autẽ freti sunt etiã in suprema morte.

M V S A E I D E E R O E T

L E A N D R O F I N I S.

Apud Io. Frobeniũ. M. D. XVIII. Mense Ianuar.

AGAPE

T V S D E O F F I -
c i o R e g i s , a d I u
s t i n i a n u m C æ
s a r e m .

Græce & Latine.

A P V D I N C L Y ,
T A M G E R /
M A N I A E
B A S I L E A M .

REVERENDO IN CHRISTO PATRI,
 & illustri Principi, Dn. Hartmanno Burg/
 grauiò à Kírchbergo, d. g. Abbati ec/
 clesiæ Fuldenfis, ordinis. S. Bene/
 dicti, diuæ Augustæ archican/
 cellario, & Abbatū ordinis
 eiusdē per Germaniā &
 Galliā Primate, Io. Fro/
 benius S. D.

VM nuper amplissime pater ali/
 quot græcos libellos ex officina no/
 stra typis excusos emitterem⁹, hūc
 Agapeti libellū Beatus Rhenanus
 compater meus, ex bibliotheca sua
 nobis produxit. Ego uero quàmprimū intellexis/
 sem illū de principis officio tractare, statim excla/
 mare cœpi, Meo híc principí debetur. Equidē cū
 tu quantum ecclesiastica dignatione præstas, tan/
 tum literis quoq; tui ordinis atq; loci cunctos su/
 peres, inciuile uideatur si tuam amplitudinem ali/
 quo literario munere salutare cessem. nēpe quod
 T. R. D. cūcta me debere fatear, ciuis tuus, Ham/
 melburgij, quod oppidum tuæ ditionis est, & or/
 tus, & altus. Itaq; quando multa quidem cottidie
 excudimus, sed non omnia T. R. P. similiter con/
 ueniunt, hoc Agapeti interim opusculum, dum
 maiora parantur, à clientulo tibi inscriptum, hilari
 & exporrecta, quod aiunt, fronte (quēadmodū
 solitus

solitus es) accipe. In quo si latinam interpretatio-
nem minus felicem cōperies, scito sic esse uersum,
ut uerbo uerbum respondeat, ob imperitioris &
maxime studiosos pueros, qui ex hoc genus libel-
lis mirum dictū, quā feliciter & facile Græcam
sibi linguam comparent. Nō displicebit tibi, quod
omnibus sit publice profuturum. Iam operis exi-
guitas nihil te moueat. nam non te fugit quā so-
leat minutis quibūsq; rebus maior plerunq; uis
inesse. Hoc ausim dicere, plus hic contineri bona-
rum præceptionum, quæ principis animum for-
ment, quā in Ægidij Romani uolumine, quod
inscripsit, de Regimine principū, magis magno
quā docto. Quoniā uero huic nos puincia se-
mel addiximus, uidelicet excudendorū formis li-
brorū, T. R. D. impēse precor, ut ex bibliotheca
tua Fuldensi, qua nō est alia per omnē Germaniā
bonis autoribus uel differtior, uel librorū furibus
intactior, si quando usus ueniat, ueniet autem sæ-
pe, exempla antiqua candide nobis impertire di-
gnetur. quod dum faciet, non modo nobis, qui ni-
hil sumus, sed studiosis ubilibet gentium gratifica-
bitur, & hinc immortalitatem nominis, speci-
osum mehercle præmium reportabit.

Bene Valeat illustris tua Domina/
tio, cui me cōmēdo. Basileæ, por-
stridie Iduum Ianuar. An.

M. D. XVIII.

x 3 Expositio

ΕΚΘΕΣΙΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΩΝ, ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ, ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΩΝ Η ΑΚΡΟΣΤΙΞΙΣ, Ω Δ Ε Π Ω Σ Ε Χ Ε Ι.

εὐσεβείας συμ
φω, ριζοκτεπ
έχει πο μ ήδω
εὐσεβείας συμ
ριζο κτεπτο δ ή
κρείων, κ' ἰδὼ
δυστη ριζοκ
δίκημ πηγα
στο

τῷ λαοτάτῳ, καὶ εὐσεβεσάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν ἰουστίνῳ, ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος.

Ἰ μὴς ἀπάσης ὑπέροχου ἔχωμ ἀξίωμα βασιλεῦ, τιμᾶς ὑπὲρ ἅπαντας τῶν τῶν τῶν σε ἀξιώσαντα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁμοίωσιν φι ἐπεφανίε βασιλείας, ἔδωκέ σοι τὸ σκῆπτρον φι ἐπιγείε δωασειας, ἵνα τοῦς ἀνδρώπερ διδάξῃς πῶν τῶ δικαίε φυλάκῳ, καὶ πῶν κατ' αὐτῶ λυσώρτων ἐκδιώξῃς πῶν ὑλακῳ, ὑπὲρ πῶν αὐτῶ βασιλευόμενος νόμων, καὶ ἔπῳ ὑπὲρ σε βασιλευὼμ ἐνόμωε.

το δάμ κηδ
π ηκα, γα
βιστο πνα
ταμ αβφο
λύσα 2, αβιο

ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντός, ὁ τῶ βασιλεῖ ως πολυόματος νῆε, διακατέχωμ ἀσφαλῶε φι εἰ νομίας τοῦε οἰακαε, καὶ ἀπωδῶμ ἰχυρῶε, φι ἀνομίας τοῦε ρῦακαε, ἵνα τ' σκάφῳ φι παγκοσμίε πολιτείας, μὴ πῶν πῶν κύμασιν ἀδικίας.

ἁγιος αμα
επιθ δισίτη
κ' αθητεω
τορο
κλίμαε

θεῶμ μάθημα καὶ πρῶτόμ οἱ ἀνθρωποι, τ' γινῶναί τινά ἑαυτῶμ διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτῶμ γινούε, γινώσεται θεόν. θεόν δὲ ὁ γινούε, ὁμοιωθῆσεται θεῶ. ὁμοιωθῆσεται δὲ θεῶ, ὁ ἀξιῶ γενόμενος θεῶ. ἔξι δὲ γίνεταε

EXPOSITIO CAPITVM ADMONITO
RIORVM, ÆDITA EX TEMPORE AB
AGAPETO DIACONO SANCTIS/
SIMAE DEI MAGNAE
ECCLESIAE. QVORVM
APEX LITERARIVS
SICPOTE HABET.

Diuo & pientissimo Imperatori nostro Iustinia/
no Agapetus minimus Diaconus.

HOnore q̄libet sublimiorē, quom habeas di/
gnitatē, o Impator, honoras supra oēs qui 1
hoc te dignatus est deum. quoniam iuxta si/
militudinem caelestis regni, tradi/
dit tibi sceptrum terrenæ pote/
statis, ut homines edoceres iusti cu/
stodiā, & eorū q̄ aduersus ip̄m rabiūt insectareris
latratū. tum ipsius obtemperando legibus, tum
subditos tibi regendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat usq̄ adeo Imperato/
ris occulatissimus intellectus, continens tuto æ/
quitatis clauos, atq̄ expellens fortiter 2
ipetuosos iniquitatis fluctus, ut ne cymba mūdānæ
reipub. illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinū documētū & potissimū nos hoies, ut co 3
gnoscat se q̄sq̄ docemur, q̄ ei seip̄m cognouit, co/
gnoscet deū. deū uero qui cognouit, assilabit deo.
assilabit at̄ deo. q̄ dign^o fact^o deo ē. dign^o deniq̄
x 3 fit deo.

70 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ:

γίνεται δεῖξ, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων δεῖξ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν ἴσ' αὐτῶν, λαλῶν δὲ ἅ φρονῆ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

4

Επί προγόνων εὐγενεία, μηδεὶς ἐναβρωέω. πη-
 λὸν γὰρ ἔχασσι πάντες τῷ γένει προπάτορα. καὶ
 οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσω καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πε-
 νία καὶ νόσῳ τρυχώμενοι. καὶ οἱ διαδήματα πορι-
 κείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προκείμενοι. μὴ τοί-
 νω εἰς πῆλιον ἐγκυχώμεθα γύθ, ἀλλ' ἐπὶ χησὸ
 τητι σεμνωόμεθα τρόπων.

5

Ἰδιῶ εὐσεβείας δεόθυκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσω με-
 γάλων ἠξιώθης παρὰ δεῖξ δωρεῶν, τοσούτω μείζονος
 ἀμοιβῆς ὀφελέτης ὑπάρχεις αὐτῶ. οὐκοῦν ἀπόδος
 τῷ εὐεργέτη δ' χεῖθ φθι εὐχαρισίας, τῷ λαμβάνοντι
 δ' χεῖθ ὡς χάριμ, καὶ φθι χάριτος χάριμ ἀντιδίδου-
 τι. αὐτὸς γὰρ αἰ καὶ χαρίτων ἄρχε, καὶ ὡς χεῖθ
 τὰς χάριτας ἀποδίδωσιμ. εὐχαρισίαν δὲ ζητῆ παρ
 ἡμῶν, οὐ πλὴν διὰ ρήμάτων ἀγαθῶν προφορᾶν, ἀλλ' ἅ
 πλὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφορᾶν.

6

Οὐδὲμ οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἀνδρωπομ, ὡς δ' ὕ-
 νασαι μὲν ἅ βδλεται πράττημ, αἰ δὲ φιλάνθρωπα
 καὶ βδλεσαι καὶ πράττημ. ἐπεδὴ τοίνυν ἐκ δεῖξ σοι
 κεχάρισαι δ' ὡαμιε, ἢ εἰδ' εἶτο δ' ἡμᾶς ἢ ἀγαθὴ σε βδ-
 λησιε, πάντα καὶ βδλε, καὶ πράττε, ὡς ἀρέσκει θεῶ
 ταύτη σοι δεδωκότι.

7

Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄσατθ πλῆτθ,
 ἢ ἢ ποταμίωμ ρεύμάτων μιμῆται τὴν δρόμον. πρὸς
 ὀλίγον μὲν ἐπιζέειμ τοῖς ἔχασιν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον
 δὲ πρᾶξέειμ, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνθ δὲ φθι
 εὐποιίας

fit deo, qui nihil indignum patrat deo. Sed
q̄ ut cogitat q̄ ipsi⁹ sūt, ita tā loq̄t q̄ cogitat, q̄ facit
quæ loquitur.

Maiorum nobilitate ne quis delitietur. li/
mum enim habent omnes generis autorem, &
qui purpura byssoq̄ turgent, & qui pau/
ptate & aduersa ualetudine affligūt, tā q̄ diadema
te redimīti sunt, q̄ qui p̄ cubicula excubāt. ne igitur
lutulentū iactemus genus, sed morum inte-
gritate gloriemur. 4

Scito o pietatis diuinit⁹ fabricatū specimē, q̄a q̄n
to maiorib⁹ dign⁹ habit⁹ es tribuēte deo mūerib⁹, 5
tanto maius ipsi nomen es. ergo redde
benefactori debitum gratitudinis, acceptanti
debitū ut meritū & beneficio beneficiū rependen-
ti. ipse em̄ sp̄ & bñficijs prior p̄merec̄, & ut debitū
beneficia repensat. gratitudinē autēm exigit à
nobis, nō quæ uerborū blandorū prolatione, sed
quæ rerum piarum oblatione peragitur.

Nulla res adeo cōmēdabilē reddit hoīem ut pos-
se quidē quæ uelit efficere. semper autē humana 6
& uelle, & agere. quoniā igitur à deo tibi
donata ē facultas, q̄ indigebat pp̄t nos bona tua
uoluntas, oīa & uelis & agas, prout ei placet, qui
eam tibi dedit.

Terrenarum opum instabiles diuitiæ,
fluuiatiliū undarum imitantur cursum. modi-
cū em̄ affluūt his qui habere se eas arbitran̄t, mox
uero refluentes ad alios accedunt. solus autem

x 4. beneficētia

72 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΓΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

εὐποιίας ὁ θεσσαυρὸς, μόνιμὸς ὄξει τοῖς κεκτημένοις αὐτὸν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοῖς ποιοῦντάς ἐπαναστρέφουσιν.

8 Απρόσιτῶ μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, διὰ τὸ ὕψος τοῦ κατώ βασιλείας. εὐπρόσιτῶ δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, διὰ τὸ κρᾶτῶ τοῦ ἄνω θεοστίας, καὶ ἀνοίγεις πᾶσι πάντα, τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκημένοις, ἵνα εὖ ρησὶ πῶς τῷ θεῷ ἀκούσῃ ἀνεωγμένῳ. οἳ γὰρ ἄν τοῖς ἡμετέροις γενόμεθα συνδύοις, τοῦτο πρὸς ἡμᾶς εὐρήσομεν τὸν δεωότιον.

9 πῶς πολυμέριμον τῷ βασιλέως ψυχῆν, κατὰ πρὸς δίκην ἀποσμήχεθαι θέλῃ, ἵνα ταῖς δειαῖς αὐγαῖς αἰεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκείθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ τὰ δέοντα καθαρόν, ὡς δὲ φυλάσσει ἐκείνῳ διαπαντὸς καθαρόν.

10 Ὡς πρὸς ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῇ μικρὰν φέρῃ τοῖς συμπλέσσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, πάντως ἐργάζεται τῷ πλοῖον ἀπώλειαν. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μὲν τις τῶν ἀρχομένων ἀμάρτη, οὐ δὲ κοινὸν τοσούτῳ ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἄν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τοῦ πολιτείας πῶς βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑφέξων εὐδυνας, εἴ τι παρῖδοι τῶν δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράττειτω.

11 Κύκλῳ τις τῶν ἀνθρωπίνων περιτρέχει πραγμαμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ περιφέρων. καὶ τότε τοῖς ἀνισότησι ὄξει, δὲ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτοῦ τῆτι μύειν. εἴ οὖν σε κράτισε βασιλεῦ ἐν τῇ τέτῳ ἀγχισηρόφω

beneficentiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominibus propter celsitudinem huius, quod hic deorsum est, imperij. facile idem aditu es indigentibus ob uim supernæ illius potestatis, atque aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inuenias dei auditum adaperitum, quales enim erga nostros fuerimus conseruos, talē circa nos reperiemus dominum.

Sollicitam Imperatoris animam, speculi in modum abstergeri oportet, ut diuinis splendoribus semper coruscet. rerumque distincta iudicia inde condiscat. nihil enim adeo facit quæ pagenda sunt conspiciere, atque custodire eam perpetuo sinceram.

Sicuti fit apud nauigantes. quom nauta errat modicum, affert nauigantibus nocumētum. quom uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem. sic & in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non tam rempublicam, quam seipsum lædit. Sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reipublice detrimentum. is igitur ut non exigua reddatur ratio, si quid neglexerit eorum quæ factio operum sunt. cum exquilita diligentia, & dictitet cuncta, & factitet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur rerum, quom modo sic, modo aliter agitatur ipsas, & circumfert. atque in his inæquitas est, eo quod nihil ex presentibus in eodem statu maneat. optet igitur te potentissime imperator in hac re

74 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

ἀγχιζόφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητον ἔχεν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Αποσρέφει τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς ποῦ τῶν κοράκων τοὺς ἀρπακτικούς τρόπους. οἱ μὲν γὰρ, τοὺς τῶ σώματι θηροῦ τῆσι ὀφθαλμούς. οἱ δὲ, τοὺς φιλί ψυχῆς θηραμβλύνουσι λογισμούς, μὴ συχωροῦντες ὅραρ πῶ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινῶσι ἕσθ' ὅτε τὰ λόγους ἄξια, ἢ φέγουσι πολλάκις, τὰ ἐπαύνω κρείττονα, ἵνα δυοῖν δάτρον αὐτοῖς ἀμαρτάνηται, ἢ δ' κακὸν ἐπαινῶμενον, ἢ δ' καλὸν ὑβρίζομενον.

13 Ἴσος εἶναι χρὴ πάντοτε τῆ βασιλείῳ δ' φρόνημα. ὅ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίους τεκμήριον γίνεται. ὅ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηθεῖσαι, ὡς δ' εὐσεβεῖς ἡμῶν ἐσηρίκται κράτος, καὶ μὴ τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπερᾶρεσθαι, μὴ τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἔξιμ' ἀσφαλῶς, καὶ ἀπεράδαντον ἔχόντων τῶ ψυχῶν.

14 Εἴτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμόν ἐν φιλίαν / δρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει ὅ οὐτιδανὸν φιλίαν αὐτῶ φύσεως, ὅ, τε βραχὺ ἐὶ ἀκύμορον φιλίαν ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σιωζούμενον τῆ σαρκί ρύπον, εἰς τὸν τῆς ὑποσηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνόν, καὶ ἐν ἀξιώματι ὑπάρχει ὑψηλῶ.

15 Ἰπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἐνδοξα, τῆς εὐσεβείας δ' ἐμμετα τῆ βασιλεία κοσμεῖ. ὅ δ' ἂν πολλῶς ἀπέρχεται, καὶ ἢ δόξα μετέρχεται. ὅ δὲ κλέος τῆς ἐνθέου πολιτείας, ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρακτείνεται, ἢ λήθης ἐπέκεινα

uersatili mutatione, immutabilem habere pietatis cogitationem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, ut coruorum rapaceis mores, illi namq; corporis effodiunt oculos, isti autem animæ hebetant cogitatus. quom non permittant perspicere rerum ueritatem, uel em cōmēdāt nōnnūq; rephēsiōe q̄ digna sūt, ul' rephēdūt plerūq; q̄ oī laude sunt maiora. ut de duobus alterū ab ip̄is cōmittat, uel prauoz laus, ul' cōtumeliosus bonorum contemptus.

Aequalē oportet semp esse Impatoris animū. mutari enim pro rerum uarietatibus, mentis instabilis argumentum efficitur. firmiter autē bonis inhærere, qua firmitate piūm uīrū corroboratū & fixū ē ip̄erū, & neq; ulq; ad insolētiā extollī, neq; usq; ad animi cōsternationē deijci, in tuta ueluti basi stabilitōrū ē hoīm, aiām q; inconcussam habentium.

Si quis purum habet cogitatum humanae deceptionis, perspicitq; suæ naturæ uilitatē, breuitatēq; ueloci fato obnoxia p̄sentis uitæ, tū carni coniunctas insitasq; sordes, ad supbia nūq; illabetur præcipitiū. q̄uis in excelso dignitatis fastigio consistat.

Sup oīa p̄clara q̄ regnū habet, pietat̄ cult'q; diuini corona regē exornat. diuitiā nāq; euanciscūt, uulgi fauor & aura trāsit. sola uitæ deoplacēt̄ gl'ia imortalib' sclis coextēdit, & trās obliuiois tēbras collocat

ἰπέκκενα, ρύε ἔχοντας ἴσῃσι.

16 Σφόδρα μοι δοκῆ ἄτοπώταρμ εἶναι, ὅτι πλῆσίοι
 ὧ πένητες ἄνθρωποι, ὅς ἄνομοίωμ πραγμάτων βλάβη
 βῆμ πάχασιμ ὁμοίωμ. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὸ τῷ κόσμῳ διαξ
 ξήγνωται. οἱ δὲ, ὑπὸ τῷ λιμῷ διαφθεῖρονται. καὶ οἱ
 μὲν, κατέχουσι τῷ κόσμῳ τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχου
 σὶ πῶ σῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τῆνω ἄμφω φη ὑγείας
 τύχασιμ, ἀφαιρέσει ἢ προσδέσει τῶττες θροαπυτέωμ.
 καὶ πρὸς ἰσότητα, πῶ ἄνισότητα μετενεκτέωμ.

17 Εφ' ἡμῖν ἀνεδείχθη φη εὐζωΐας ὁ χροῦσ, ὅμ προ
 εἴπῃ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βα
 σιλεύσωσιμ, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φι
 λοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαν
 τες, οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ ὁ φιλεῖμ σοφί
 αμ ποιῆ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τῷ δεῖ φό
 βος, ὅμ ἐν τοῖς πένουσι ὑμῶν διαπαντὲς ἔχετε, εὐδὴ
 λομ ὡς ἀληθεῖς ὁ παρ' ἐμῶν λεγόμενον.

18 Βασιλείαν σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύ
 ειμ καὶ κρατῆμ τῶν ἠδονῶν δωάμενον. καὶ τὸν σε
 φανον φη σωφροσύνης ἀναδυσάμενον, καὶ πῶ πορ
 φύραμ φη δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἀλ
 λη ὅς ἔσθαι, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχίω. ἢ δὲ τοι
 αὐτῆ βασιλείαν, πῶ ἀθάνατον σώζει διαμονίω. καὶ
 ἢ μὲν, ἐν τῷ αἰῶρι τῶττω λύεται. ἢ δὲ, φη αἰωνίον κο
 λάσεως ρύεται.

19 Εἰ πῶ ἐκ πάντων βόλα καρπῶσαι τιμῆμ, γίνου
 τοῖς ἄπασιμ εὐργέτης κοινός. οὐδὲμ γὰρ οὕτω πρὸς
 εὐνοίαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιίας χάρις διδομένη τοῖς
 χθίσασιμ. ἢ γὰρ διὰ φόβον γινομμένη θροαπεία, κα
 πηματισμῶν

collocat possidenteis.

Vehemēter mihi uideēt absurdissimū eē, q̄ diui- 16
tes & pauperes hoīes ex dissimilib⁹ reb⁹ detrimē-
tum simile patiunt̄. illi nāq; à copia rerū perrum/
puntur, hi uero fame pereunt. item illi
occupant ultimos mundi terminos, hi non ha-
bēt ubi callosa pedū uestigia sistāt. ut igiū utraq; p̄
sanitat̄ fiāt cōpotes, auferēdo & diminuēdo istos
regere optet, atq; ad æq̄litatē iæq̄litas trāsserēda ē.

Nostr̄s tēporib⁹ ostēlū ē, p̄speræ uitæ tēp⁹, qđ p̄- 17
dixit qđā ex ueterib⁹ futurū. cū uel philosophi re-
gnabunt, uel reges philosophabunt. nā tum phi-
losophādo digni habitī regno estis, tū uero regnā-
do à philosophiā nō desciiuist̄. si em̄ amare sapien-
tiā efficit philosophiā, p̄ncipiū aut̄ sapiētīæ, dei ē ti-
mor, quē in pectoribus uestris iugiter habetis, cla-
rum quām uerum sit quod à me dicitur.

Tereuera Impatorē asserim⁹, quippe q̄ & ipe- 18
rare ac dominari uoluptatibus uales. & tum co-
rona castitatis reuinctus, tum pur-
puram iustitiæ indutus incedis. a/
lijs nāq; potestatibus mors ipsa succedit. hu-
iuscemodi uero regnū immortalē seruat p̄petuitatē.
itē aliæ hoc ī seculo soluūt, hæc aurē à p̄petuo sup-
plicio liberatur.

Si honore qui ab oībus p̄ficiscit̄ p̄frui uis, p̄sta 19
te cōem oīm bñfactorē. nihil em̄ adeo attrahit ad
beneuolentiam, ut beneficij gratia, quæ detur
indigētib⁹. quod em̄ ob metū p̄stat̄ obsequiū, fur-

cata

78 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

τεχνηματισμὴν ὄζει δωπεία, πεπλασμένης τιμῆς
 ὀνόματι φανακίζουσα, τοὺς αὐτῆ προσανέχοντα.

20

Σεπτῆ δικαίως ὄζει ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πρ
 λεμίσις μὲν δεκνύει πλὴν ὄζουσίαν, τοῖς ὑπικκίοις δὲ,
 νέμεσις φιλανθρωπία. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῆ δυνά
 μετιν ὄπλων, τῆ ἀόπλων ἀγάπη τῶν οἰκείων ἡτῶ
 ται. ὅσον γὰρ δεκνύει καὶ προβάτα ὁ μέσον, τοσού
 τον ἀμφοτέρων ἡγέται δὲ διάφορον.

21

τῆ μὲν οὐσία τοῦ σώματος, ἴσθι παντίαν /
 δρώπων ὁ βασιλεὺς. τῆ ὄζουσία δὲ τοῦ ἀξιώματος,
 ὑμοισθι ὄζει τῶ ἐπὶ πάντων δεῶ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γὰρ
 τὸν αὐτῶ ὑψιλότορον. καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς δε
 ὶ μὴ ὄργιζεσθαι, καὶ ὡς δεκνύει μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ
 καὶ εἰκόνι δεῖκῆ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοικῆ συμ
 πέπλεκται, δὲ ἡ ἐκδιδάσκειται, πλὴν πρὸς πάντας
 ἴσότητα.

22

Αποδέχου τοὺς τὰ κακὰ συμβουλεύει ἐδέλορτα,
 ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύει ἐκάστοτε πεινδόντας. οἱ μὲν
 γὰρ δὲ συμφέρον σωροῦσιν ἐν ἀληθεία. οἱ δὲ, πρὸς
 τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατῶσιν ἀφοροῦσι, καὶ τῶ σω
 μάτων τὰς σκιάς μιμῶμενοι, τῶ παρῶ αὐτῶν λει
 γομυλοῖς σαυάδοσι.

23

τοῖσθι γίνου παρὶ τῶ σους οἰκέτας, οἷον ἔυχῆ
 σοὶ τῶ δεωότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόμυ ἀκροθιόμε
 να, καὶ ὡς ὄζουμυ ὄραθιόμενα, ὑπὲρ τοῦ θεῖου ἔ
 παν
 τεφόρου βλέμμασθι. προεισηνέγκωμυ οὐκ τῶ ἐλέω
 τῶ ἔλεον, ἵνα τῶ ὁμοίω δὲ ὁμοίον ἀντιλάβωμυ.

24

Ὡς παρὶ τὰ ἀκριβῆ τῶ κατόπτρων τοιαύτας δεῖκνυ
 σι τὰς τῶ προσώπων ἐμφάσεις, οἷα παρὶ ὄζει τὰ πρῶ
 τούτου

cata figuratâq; est adulatio ficti honoris
titulo, fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est uestrū imperiū, quia ho-
stibus qdē suæ demōstrat ptātis aculeos, subditis
uero exhibet humanitatē. & quom illos uicat ar-
morum uī, inermi charitate uincitur à suis.
quantum enim feræ & ouis interstitium est, tan-
tum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis equalis est cuilibet ho-
mini Imperator. potestate autem dignitatis,
cunctorū præsidī deo. nō em̄ habet in terris
se quenquā altiorē. oportet igitur ipsum ut de-
um, non irasci, ut mortalem non efferrī. nam &
si effigie diuina honorat⁹ est, at puluere tñ terreno
connexus est. quo edocetur, ut erga omnes
seruet æqualitatem.

Accepta eos qui honorū te cōsiliōrū admonitū
uolūt, nō eos qdulari sæpenumero studēt. illi em̄
quod reuera expedit, respiciunt. hi uero ad
ea quæ placent potentibus respiciunt. corpo-
rumq; umbras imitantes, singulis eorum di-
ctis applaudunt.

Talē te præsta tuos erga famulos, qualē optas
erga te dominū esse. prout enim audimus, audie-
mur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cun-
ctâq; obtuente aspectu. priores igit nos misericordiæ
misericiordiā conferamus, ut parī par recipiamus.

Sicuti exquisita specula tales mon-
strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt ar-
chetypa.

86 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

τότυπα, φαιδρὰ μὲν τῶν φαιδρωομένων, σκυθρωπά
 δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ
 κρίσις, ταῦς ἡμετέραις πράξεσιν ὁμοιοῦται. οἷά πορ
 γὰρ ἂν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν
 ἐκ τῶν ὁμοίων παρέρχεται.

25 Βαλεὺς μὲν τὰ πρακτέα βραδέως. ἐκτέλει δὲ τὰ
 κριθέντα σπουδαίως. ἐπεὶ λίαν ὄσι σφαλρόν, ὃ ἐν
 τοῖς πράγμασι ἀπορίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ θεῶν ἀβυλί
 ας τις ἐννοήσει κακὰ, τότε γινώσεται καλῶς φη εὐ
 βουλίας τὰ χηρῶν. ὡς καὶ φη ὑγείας πλὴν χάρις,
 μετὰ πλὴν πῶρον φη νόσος. δεῖ τοίνυν εὐφρονέσα
 τε βασιλεῦ, καὶ βελῆ σωετωτέρα, καὶ εὐχῆ σὺν
 τονωτέρα, θεοδουῶν ἀκριβῶς τὰ σὺννοίσοντα τῷ
 κόσμῳ.

26 Αἰσα διοικήσεις πλὴν ἀγαθῶν σὺ βασιλείᾳ, εἰ πάν
 τα σπουδάζεις ἐφορᾷ, καὶ μηδὲν ἀνέχη παρορᾷ. οὐ
 γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοί, ὃ πορ μικρὸν εἶναι δοκεῖ ἐν συγ
 κρίσει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως φίλον, με
 γάλιν ἔχει παρὰ πάντων ἰσχῶν.

27 Σαυτῷ πλὴν τοῦ φυλάττην τοὺς νόμους ἐπίδεις ἀνάγκη
 κη, ὡς μὴ ἔχωρ ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενον ἀναγκάζειν.
 οὕτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπίδειξις ὃ σέβας, αὐτὸς
 ἐξ τῶν ἄλλων τὸν αὐτὸν ἀδύμνητον, καὶ τοῖς ὑπηκόοις
 φανήσεται ὃ παρανομῶν οὐκ ἀκίνδων.

28 Ἴσον τῷ πλεονεμεῖν, ὃ μὴ κωλύει τὸν πλεονε
 μελοῦντα λογίζεσθαι. καὶ γὰρ τις πολιτεύεται μὲν ἐν
 δέσμῳ, ἀνέχεται δὲ τῶν βιωτῶν ἀθέσμῳ, σωστῶ
 γὰρ τῶν κακῶν παρὰ θεῶν κρίνεται. εἰ δὲ βέλαι δειπῶς
 εὐδοκίμων, καὶ τοὺς τὰ κάλλιστα ποιοῦντας προτέ
 μα, καὶ

chetypa, nitidas uidelicet nitentium, tristeis autem tristantium. eodem pacto iustum dei iudicium nostris actionibus assimilatur. qualia enim sint quæ à nobis præstantur, talia ipse nobis, par pari referens exhibet.

Cōsulta quæ agēda sunt cūctāter, exeqrere autē q̄ decreueris mature. qm̄ periculosum est admodū incōsiderata in reb⁹ temeritas. siqs em̄ q̄ ex icōsul ta mēte pueniūt mala, cōceperit aīo, facile cōperiet boni consiliij cōmoda. ut qui sanitatis dotem, post ægrotatiōis expimētū p̄sentiscūt. dcbes igiṯ cordatissime rex tū cōsilio prudētiore, tū p̄cib⁹ ad deū impērioribus, exqrere diligēter, q̄ mūdo sunt expediturā.

Optime reges egregium tuum imperium, si omnia des opā p̄spicere, nec negligere patiare q̄c̄. neq; em̄ paruū est in te, qd̄ paruū esse apparet cōparatione tuorū, qm̄ uel exile ipatoris uerbū & mīnimū, ingentem obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiendi leges impone necessitatē, quom nō habeas in terris q̄ te possit cogere. sic enim tum legum præ te feres cultum ipse, ante alios eas reuerendo, tum subditis cōstabit legū p̄uaricationē periculi nō esse imunc̄.

Peccare, & non cohibere peccatēis iuxta æstima. si qs em̄ i ciuitate uitā qdē ip̄e traducat, æque toleret autē uiuenteis inique. socius malorū apud deū iudicat̄. qd̄ si uelis bifariam approbari, ut pulcherrima quæq; gerenteis hono

y ra, ita

ΣΤ' ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ' ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

μα, ὅτι τις τὰ χεῖρισά δρώσιν ἐπιτίμα.

29

Διὰν συμφέρεμ ὑπολαμβάνω, ὃ φεύγεμ τὰς τῶν κακῶν συνδαιτήσεις. τὸν γὰρ συνόντα πάντοτε ἀνδρώποισι πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τί πονηροῦ. ὃ δὲ τις ἀγαθοῖς συνδιάγωμ, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαίδεύεται.

30

Ἐγκόσμιον ὑπὲρ θεῶν πισυθεῖς βασιλείαν, μηδενὶ χρωτῶν πονηρῶν, πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκείνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφἕξει θεῶν, ὃ πλὴν ἰχῶν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὐκ ἔξε τάσεως, αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

31

Ἰσονομίῳ κακῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶσαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων δέλγεσθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρωθεν γενναίως ἀνδισαοθαι, καὶ τῷ πρέποντι μηδ' ἀμῶς ἀνδισαοθαι. μή τε πλὴν ἀλόγισον ἐκείνων δυσμύειαν ἀμυρόμενον, μή τε πλὴν ἐπίπλασον τῶν εὐμύειαν ἀμαθόμενον.

32

Ἡ γὰρ τῶν εἶναι φίλος ἀληθεστάτος, μὴ τοῦ ἐπινοῦντας ἅπαντα τὰ παρὰ σὺ λεγόμενα, ἀλλὰ πύς κρῖσει δικαία πάντα πράττειν πωσδ' ἄζοντα, καὶ συνηδομύεις μὲν ἐπὶ τοῖς χηροτέροις, ἐπισυγνάζοντα δὲ ἐπὶ τοῖς ἑναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως, ἀφθδεστάτης φιλίας δεκνύσιν τεκμηρίον.

33

Μὴ μεταβαλέτω σοι πλὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγείας ταύτης δωασείας ὃ ὄγκῳ, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχὴν, ἄτρεπτον ἔχε τὸν νοῦν ἐν πραγμασί τε πῶσι. μή τε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψόμενῳ. μή τε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινόμενῳ.

Ὡς πρὸς

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere
 prauorum contubernia. qui enim cum homi/
 nibus improbis sp̄ uerlat̄, cū uel pati uel discere ma/
 lū aliqd' necesse ē. q̄ uero unā cū bōis degit, ul' imi/
 tationē honestorū edoceat, ul' diminutionē uitiorū
 condiscit.

29

Terrarū orbis à deo cū cōcreditū tibi sit regnū,
 caue ne aliq̄ utar̄ ex prauis ad rerū administratiōes.
 quæ em̄ illi perperā fecerint, eorū rationē reddet
 deo, q̄ peccādi facultatē ipsis idulserit. magna igit̄
 & diligētī cū p̄scrutatiōe mgr̄atuū p̄motiōes fiāt

30

Aeq̄le reor eē malū, & inimicorū excāde (optet.
 scere flagitijs, & amicorum demulceri blandi/
 tijs. oportet enim utrisq̄ resistere,
 nec usquam à decoro discedere. neq̄ irratio/
 nabilem eorū maleuolentiam ulciscendo, neq̄ fi/
 ctitiam horum beneuolentiam remunerando.

31

Existima uerissimos amicos non qui lau/
 dent omnia, quæ dicantur abs te, sed qui
 nihil nō integro iudicio facere cōtendūt. sic ut gra/
 tulentur tibi, si bene, tristentur
 cōtra si p̄perā dixeris fecerisue. hi em̄ reuera ab oī
 fraude abhorrentis amicitiaē p̄ferunt insignia.

32

Ne mutet tibi magnanimam mentem,
 terrenā huius potestatis moles, sed ut fragilem,
 fatōq̄ obnoxiiū regēs p̄ncipatū, imutabilē habeto
 itellectū ī reb' mutabilib'. nimia neq̄ laticia subli/
 mē te extollens, neq̄ mōestitia uilescens.

33

84 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΪΣ.

34 Ως πρὸς χυσὸς, ἄλλοτε ἄλλως ὑπὲρ ἧλι τέχνης μεταίτυπόμενοι, ἢ πρὸς διάφορα κοσμίωμ' εἶδη μεταποιόμενοι, ὃ πρὸς ὅτι διαμύει καὶ τροπῶν οὐχ ὑπομύει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλείεσθε βασιλεῦ, ἄλλω δὲ ἄλλης ἀμείβωμ' ἀρχῶν. φθάσας δὲ καὶ αὐτῶν πῶν ἀνωτάτω τιμῶν, ὃ αὐτὸς διαμύει, οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασι, ἀναλλοίωτον ἔχωμ' ἐν ἑσὶ καλῶ δ' φρόνημα.

35 Νόμιζε τό τε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων ἀνάσῃσιν ἢ ἄνδρῶπων. δὲ γὰρ ἀκροσίου ὑποταπόμενον, σασιάζει καὶ ἔλαβόμενον. δὲ δὲ τοῖς δεσμοῖς ἢ εὐνοίας κρατῶμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς δὲ κρατοῦν πῶν εὐπείθειαν.

36 Ἴνα δὲ κρατῶ ἧλι βασιλείας ποιήσῃσιν αἰοῖδημον, ὅσην ἔχεις κατὰ ἧν ὑπὸ κῶμ' ἀμαρτανόντων ὄργην, τοσαύτῳ ἔχωμ' καὶ κατὰ σαυτῶν πηλημελοῦντων ἄξις. οὐδεὶς γὰρ ἰχθὺς τὸν ἐν δὲ χυσίου τηλικαύτην καιθεύειν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκῆται δὲ αὐτῶν τῶν πηλημελοῦντων κινόμενος.

37 Ὁ μεγάλης δὲ χυσίου ἐπιλαβόμενοι, τὸν δοτῆρα ἧλι ἐξουσίας μιμείδωμ' ἢ δάμαριν. εἰ γὰρ πως πῶν εἰκόνα φέρει τῶν ἐπὶ πάντων δεῶν, καὶ δὲ αὐτῶν κατέχει πῶν ἐπιπάντων ἀρχὴν, ἐν τῶν δὲ μάλιστα τὸν δεῶν μιμῆσεται, ἐν ἑσὶ μηδὲν ἠγεῖσθαι τῶν ἐλεῖν προτιμώτερον.

38 Ἰπὲρ χυσίου καὶ λίθου τίμιον τῆς εὐπορίας τὸν πλῆστον, ἑαυτοῖς θεσασυρίσωμεν. τὸν καὶ ὡς κατευφραίνοντα τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, καὶ καὶ καταγλυκαίνοντα τῆ πείρα τῆς ἐλπιόσεως μακαριότητες.

Sicuti aurū quōuis modo sic, mō aliū ab arte transfigaret, atq; ad uarias ornamentorū species transformet, pmanet tñ id quod est, nec mutationē patit. sic ipse quoq; indytilissime impator, licet aliū ex alio p grad^o obtinueris regimē, puenerisq; ad ipm supremū honorē, idem tñ permanes, nō in eisdē rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tūc demū te tuto regnare, cū uolētib⁹ imperas hominibus. quod em̄ inuito animo subicit, seditiōib⁹ fluctuat capta occasiōe. qđ uero uinculis bñuolētiae regit, stabilē seruat erga rectorē obedientiam.

Vt dominium imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccanteis irā, tantā habendā esse tibi aduersus teipm peccantē cēseto. nemo em̄ ualet tāta pollentē potestate corrigere, nisi ratio propria, quā ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestātē adeptus est, largitorem potestatis imitetur pro uiribus. si enim imaginē gestat rerū praelidis dei, atq; per ipm continet rerum principatum, in eo maxime imitabit̄ deū, ut nō existimet qcq; misericordia p̄ciosius optabiliusue.

Super aurū & lapidē preciosum, beneficētiae diuitias nobis ueluti thesaurū recōdam⁹. illae nāq; tū i pnti uita oblectāt spe futurae fruitiōis, tū i futura dulcedinē afferūt, expimēto gustatūq; speratā be
y 3 atitudinis.

86 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

καριότητι. τὰ δὲ νῦν παρὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μὴ τρυπέτω ἡμᾶς.

39

Σπὸς δ' ἀξέλαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τοὺς μετ' εὐνοίας ποιοῦντας τὰ παρὰ σ' προστατόμυθα. τὸ πω γὰρ ἔβ' τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπανέσεις πῶν προθυμίᾳ, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαδῆν πῶν κακίᾳ. ὃ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιῶσθαι τοὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντας, ἄγαρ ὅστιν ἀθέμιτον.

40

τιμιώτατον πάντων ὅστιν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μάλιστα φηστόν ὅστιν, ὅταν ὁ τ' ἔτ' παρικήμιον. ὃ κρέατ', μὴ πρὸς ἀνιδίασιν ῥέπη, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκεια βλέπη. ὃ μὲν ἀπάνθρωπον, ὡς θηριῶδες ἀποσφραφόμιον, ὃ δὲ φιλόανθρωπον, ὡς θεοεικέλον ἐν δεικνύμιον.

41

ἴσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιοῦντας κρίσεις. μή τε τοῖς εὐνοῦσι χαρίζομιον διὰ πῶν εὐνοίᾳ, μή τε τοῖς δυσμυέσιμ ἀνδισάμιον δι' ἀπέχθειαν. ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ὅστιν ἀτοπίας, καὶ δικαιῶν τὸν ἀδικόν. εἰ καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικῆν τῶν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγχάνει. ὃ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροισι ὁμοίον καὶ ἐν τοῖς ἐναντίοις ἐνρίσηται.

42

Ποικίλως ἀκροῶσθαι δεῖ, τοὺς τῶν πραγμάτων κριτάς. δυσδιήρατ' γὰρ ὅστιν ἡ τοῦ δικαίου εὐρεσις, ῥαδίως ἐκφεύγσσει τοὺς μὴ λίαν προσέχοντα. ἄρ δὲ καὶ πῶν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ πῶν τ' λεγομένων παρέντες πειθανότητα, εἰς ὃ βάθ' τῶν νομάτων ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιν, οὕτως ἀνιμῆσονται ὃ παρ' αὐτῶν ζητῶμενον, καὶ διπλῶν ἁμαρτίᾳ ἐκφεύζονται. μή τε αὐτῶν δὲ καλὸν προδιδόντες, μή τε ἄλλοις τ' ὅτι δρᾶν

atitudinis. q̄ uero nūc circa nos apparēt, tanq̄ ni-
hil ad nos pertinentia, ne nos nimium allecēt.

Da operā ut eos splēdidiorib⁹ demerear; remu-
neratiōib⁹, q̄ cū bñuolētia capessunt, q̄ mādāt abs-
te. hoc enim pacto & bonorum augebis
alacritatem, & malos docebis ut dediscant
malitiam. eisdem em̄ censerī dignos, qui nō eadē
faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimū omniū est Imperium. tunc uero
uel maxie huiuscemodi ē, quom hāc q̄ circūdat⁹ ē
ptātē, nō ad ptinacē & temerariā s̄auitiā p̄pensus
sit, sed ad æqtatē respiciat. iclemētiā, ut ferinā auer-
sando. humanitatem, ut deo similem præ-
se ferendo.

Aeq̄ lāce tā ad amicos, q̄ ad inimicos uergēs iū-
dicādī mun⁹ obito, neq̄ bñ sentiētib⁹ de te gratifi-
cans ob bñuolētiā, neq̄ maleuolis resistēs p̄pt̄ ini-
micitias. qm̄ eiusedē est absurditatis, & fm̄ iniquā
petētē dare litē, & si sit amic⁹, & iuriā iusto iſerre.
& si sit inimicus. malum enim utrobicq̄ simile est,
tametsi in contrarijs inueniatur.

Intenta mente auscultare debent rerum iudi-
ces. difficilis nāq̄ captu est iustī inuentiō, faci-
leq̄ effugere solet nō admodū attendenteis. qd̄ si
pratermissa dicentium eloquentia, dicto-
rūq̄ neglecta uerisilitudine, ad penitissimā intētio-
nū p̄funditatē penetrauerit. sic demū hauriēt, qd̄
ab ipsis queritur, geminiq̄ insontes erunt delicti.
neq̄ ipsi honestum prodendo, neq̄ alijs id

y 4 ut cōmittant

ἰδρᾶμ συγχωροῦντες.

43 Ἰσάρισμα τοῖς ἄσροισ ἅμ κτήση τὰ κατορθώμα-
τα, οὐδέ ποτε νικήσεις πῶ τῷ δεῖ ἄγαθότητα. ὁ
σα γὰρ ἅμ τις προσενέγκη δεῶ ἐκ τῆν αὐτῶ, τὰ αὐ-
τῶ προσφέρει αὐτῶ. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑποβλῖναι πῶ
ἰδίαμ ἐν τῶ ἡλίω σκιάμ, προλαμβάνουσαμ ἀεὶ καὶ
τὸν λίαμ ἐπεγόμενον, οὕτως οὐδὲ πῶ ἀνυπέβλη-
τον τῷ δεῖ χησότητα, ταῦς εὐποιίαις ὑποβρίθονται
ἄνθρωποι.

44 Ἀδαπάνητός ὅστις τῆς εὐποιίας ὁ πλῆστος. ἐν τῶ
διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῶ σκorpίζην σὺν
ἀγεται. τῶτον ἔχωμ ἐν τῆ ψυχῆ σα πλῆστος ὄφρ βα-
σιλεῦ, δίδῃσ πᾶσι δαφιλῶς τοῖς αὐτῶσι παρὰ σῶ. ἀ-
πειροπλασίως γὰρ ἔξης τὰς ὑπὲρ τῶτων ἀμοιβὰς, ὅ-
ταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς τῆν ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Πνεύματι δεῖ πῶ βασιλείαμ λαβῶμ, μίμησαι αὐ-
τὸν δι' ἔργων ἀγαθῶμ, ὅτι τῆν εἶ ποιῆμ δυναμλίωμ
ἐχῶς, ἀλλ' οὐ τῶμ εἶ παρῶμ δεομλίωμ. ὁ γὰρ ἔποι-
μον τῆς τῆν χημάτων δαφιλίας, ἀνεμπόδισόν ὅστις
πρὸς τὰς τῶμ πονήτων εὐποιίας.

46 Ὡς πρὸ ὀφθαλμὸς ἐμπέφυκε σώματι, οὕτω βα-
σιλεὺς τῶ κόσμῳ ἐνήμεοσαι, ὑπὸ τῷ δεῖ δεδομλίας
εἰς ἀνδρῆν τῶν συμφρονῶτων. καὶ οὗ αὐτὸν, ὡς οἱ
κείων μελῶμ, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοῆμ, ἵνα
προκόπτωσιμ ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπτωσιμ ἐν
κακοῖς.

47 Ἀσφαλεσάτις ἡ γῶ τῆς σωτηρίας σα φυλακίω, ὅ-
μιθέ ποτέ τινα τῆν ὑπηκόων ἀδικῆμ. ὁ γὰρ τινα μὴ
ἀδικῶμ, οὐχ ὑφορᾶται τινά. εἰ δὲ ὁ μὴ ἀδικῆμ ἀσφα-
λείαμ

ut committant concedendo.

Aeq̄lia numero syderib⁹ & si ædideris bona ope
ra, non tamen ob id superabis dei bonitatē, quæ/
cunq; enim quispiam obtulerit deo, sua
ip̄i offeret ex suis, & sicuti trāsire ul' añire nulli da
tur, suam in sole umbrā, præuenientē semper, uel
nimis properantem, ita insuperabi
lem dei bonitatem, nulli bonis operibus homi
nes excedent.

43

Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes.
nam largiendo acquiruntur, & dissipando col
ligunt. has tuo insitas aïo hñs munificētissime Im
perator, largire om̄ibus affatim petētib⁹ abs te. in
finiticuplas ei p̄ his habebis remūeratiōes, quom
tempus reddendī uicem uenerit.

44

Nutu dei regnum adeptus, imitare e
um bonis opib⁹. q̄a in eorū numerū nat⁹ es, bñfi
cio q̄ afficere possunt, nō qui affici postulant. para
tæ em̄ rerū copix nullū impedimentū esse potest,
quo minus conferantur in pauperes beneficia.

45

Sicut oculus innatus est corpori, ita Impe
rator mundo adaptatus est, à deo datus
p̄ administratiōe eorū q̄ usui sūt. optet igit̄ eū oi
bus hoībus quasi proprijs membris prospicere, ut
proficiant in bonis, neu malorū offensaculo il
lidantur.

46

Tutissimam arbitrare salutis tuæ custodiam.
nulla quenq; ex subditis afficere iniuria. qui enim
offēdit neminē, suspitiōi h; neminē. q̄ si nllā quec;̄
y 5 afficere in

47

90 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

λαίαν προξενῆ, ὃ εὐοργετῆρ πολλῶ πλέορ. ὃ ἄσφε
λές γ' δίδωσι, καὶ δ' προσφιλέσ οὐ προσδίδωσι.

48

Γίνε τοῖς ὑπηκόοις εὐσεβείατε βασιλεῦ, καὶ φοβε
ρός διὰ πῶν ὑποροχῶν καὶ ὀχλοσσίας, καὶ ποθενός διὰ
πῶν παροχῶν καὶ εὐποιίας. μή τε τοι φόβος καταφρο
νῶν διὰ τὸν φόβον, μή τε τοι πόθος παραμελῶν διὰ
τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ ἡμῶν ἔχωρ ἀκαταφρόνητῆρ, καὶ
ὃ εὐκαταφρόνητῆρ ἔχωρ ἀνήμερον.

49

Α τοῖς ὑπηκόοις νομοδετεῖς διὰ τῆν λόγων, ταῦτ᾽
προλαβῶν ὑπέδειξας διὰ τῆν ἔργων. ἵνα τοῖς λόγοις
οἷς πείθεις, καὶ χησός συναγωνίζηται βίβ. οὕτω γ' οὐ
εὐδόκιμον ἀποφανῆ σε δ' κράτος, καὶ λέγων πρακτι
κῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

50

Πλέορ ἀγάπα βασιλεῦ γαλιωότατε, τῆς λαμβά
ναι παρὰ σοῦ χάριτας ἱκετεύοντας, ἢ πορ τῆς πω
δάζοντας δωρεάς σοι προσφέρειμ. τίς μὲν γ' ὀφελέ
της ἀμοιβῆς κατίσασαι. οἱ δ' ἐ σοι, τῆρ δεῶν ὀφελέτω
ποιοῦσι τὸν οἰκεῖμονορ τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, καὶ
ἀμειβόμελορ ἀγαθαῖς ἀντιδόσει τῆρ φιλόδοιορ, καὶ φι
λάνθρωπορ σε σκοπόρ.

51

Ἡλίς μὲν ἔργον ὅτι, τὸ καταλάμπερ ταῖς ἀκτί
σι πῶν κτίσιμ. ἀνακτῶ δὲ ἀρετῆ, δ' ἐλεῖμ τοὺς
δεομύουε. κακείνσ δὲ φανώτορ, ὃ εὐσεβῆς βα
σιλεύς, ὃ μὲν γὰρ, ὑποχωρεῖ τῆ διαδοχῆ καὶ νικ
τός. ὃ δὲ, οὐ παραχωρεῖ τῆ σωαρχαγῆ τῶν κακῶν,
ἀλλὰ τῶ φωτὶ καὶ ἀληθείας, ὀχλοσσίας τὰ κρυπτά
καὶ ἀδικίας.

52

τοὺς μὲν πρὸ σοῦ βασιλεῖς, ἢ ἀρχῆ κατεκρίσθησε.
σύ δὲ ταύτῳ κράτισε, φραϊδροτέρᾳ ἔποιήσας, ἡμερό

afficere iuriam tutelam conciliat, longe beneficium collat; magis id prestabit. nam ut tutelam exhibet, ita charitatem non

Esto subditis pietissime Imperator, & formidabilis ob excellentiam potestatis, & amabilis ob largitionem beneficentiam. neque formidinem contemnendo propter amorem, nec item amorem negligens ob formidinem. sed tam mansuetudinem pro te ferens haud aspersionabile, quam nimiam & aspersionabilem familiaritatem imitari se-

Quae subditis uerbo quasi lege praescripta (ueritate castigas. scribis, haec tu praueuenies re ipsa praestitisti, ut uerbis, quibus persuades, integra quoque uita adstipuleris. sic ei commendabile tuum asseuerabis imperium, si & roboreris non sine opere, & opereris non sine ratione.

Eos plus ama serenissime imperator, accipe re abs te beneficia qui supplicant, quam tibi qui contem-
dunt offerre munera. his enim debitor deferendi gratiam efficeris, illi uero deum dant tibi ualde, uedicantem tibi, pertinereque ad se putantem, quicumque erga supplices contuleris, & remunerantem bonis retributionibus, tuam tam pietam. quam perhumanam intentionem.

Solis profecto partes sunt, illustrare radios orbem. principis uero uirtus est egenorum misereri. porro ipse clarior est Imperator, qui pius est. ille namque cedit succedenti nocti. hic autem rapacitati prauorum non concedit indulget uel quocumque, sed lumine ueritatis, iniquitatis occulta coarguit.

Priores quidem te imperatores, principum adornaui. tu uero eum praestantissime, illustriorem reddidisti, mansuetudine tem-

92 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

τητι κρινῶν τῆς θλυσίας τῶν ὄγκων, καὶ χησότητι νικῶν τῶν προσιόντων σοι τῶν φόβων. ὅδεμ ἔθ' λιμνί τῆς σῆς γαλιουότητος, πάντες προσορμῶσιμ οἱ ἐλέες θεόμυνοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πονείας ἀπαλλατῶμε νοι, εὐχαριστήεις ὕμνος σοι ἀναπέμπσιμ.

53 Ὅσον τῆ δωασεία πάντων ὑπορρανέχεις, τὸ σῶτομ καὶ τίς ἐργοίς ὑπορλάμπειμ ἀγωνίζε. ἀναλογῶσαμ γὰρ ἔθ' μεγάθα τῆς δωάμεως πλὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἀπαιτῆσαι προσδόκησομ. ἵνα τοίνυν παρὰ δεῖξ ἀνακρηυχθῆς, μετὰ τῷ σεφάντ τῆς ἀκτῆτ βασιλείας, κτῆσαι καὶ δὲ σέμμα τῆς τῶν πονήτων εὐποιίας.

54 Σκέπτε πρὶν ἐπιτάτῃμ ἀδέλες, ἵνα προστάτῃς ἐμφρόνως ἀδέμις. εὐόλιδομ γὰρ δὲ τῆς γλώτῃς ὄργανον, καὶ μέγισον παρέχει τοῖς ἀμελῶσι κίνδυνον. εἰ δὲ τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν ὡς μυστικῶν ἐπισήσεις αὐτῷ, δὲ παναρμόνιον τῆς ἀρετῆς ἀνακρῶσεται μέλοσ.

55 Ὁξὺ μὲν εἶναι χῆν παρὶ πάντα τῶν ἀνακτα, καὶ μέλιστα παρὶ τὰς κρίσεις τῶν δυσχερῶν πραγμάτων. βραβὺν δὲ λίαν εἰς ὄργην ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ δὲ πάτη ἀόργητμ εὐκαταφρόνητομ, καὶ θυμῶσω μετρίως, ἢ μὴ θυμῶσω. δὲ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων τὰς ὄρμας ἀνεσέλλῃ. δὲ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμας τῶν χησῶν ἀνιχνεύῃ.

56 Ἐμ ἔθ' ἀκριβῆ τῆς καρδίας σε βυθυτηρίω, ἐπιμελῶς κατανοείτῶν συνόντων σοι τῶν τρόπων. ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶν καὶ τῶν ἐν ἀγάπῃ θοραπεύοντασ, καὶ τῶν ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντασ. πολλοὶ γὰρ ἐνοῶν ὑποκρινόμενοι, μεγάλα ἰτούε πωσειόντασ κατὰ
βλάπτουσι.

dine tēperās diluēsꝫ austerā ptātis molē, bonita/
tēꝫ uincēs adeūtū te formidinē. q̄propꝫ tuā sere/
nitatis portum subeunt omnes, qui misericordia
indigent. fluctibusꝫ paupertatis libera/
ti, gratiarū actores hymnos ad te missitant.

Quantū potestate ceteris antecellis, tantum
factis etiā emicare ante alios enitere. p̄sualissimū
enim habe eam abs te postulari hone/
stozopationē, q̄ magnitudie uiriū p̄portiōe r̄nde
at. ut igif à deo q̄si p̄ p̄conē uictor dedarerꝫ, coro/
na inuicti iperij tuo capiti iposita, coronā etiā ex
promerendis pauperibus acquirito.

Contemplator bene prius quā mandes
q̄ fieri uelis. sic fiet ut sp̄ prudēter iubeas q̄ fas ē. lu
bricū ei ē istrumētū liguā. maximūꝫ affert negli/
gētibꝫ piculū. q̄ si piū itellectū ueluti musicū illi p̄fe
cerꝫ, oibꝫ harmoniā nūerꝫ cōcinatū modulabit me

Acutū qdē eē optet p̄ncipē cū i alijs, tū ul' (los.
maxime in afferēdo de rebus difficillimis iudicio.
lentum autem ad irascendum. & quoniam
oimoda irā absentia aspnabilis ē, & irascaī medio
criter, & non irascatur oportet. illud ut prauorum
impetū comprimat, hoc ut propēsiones bonorū
peruestiget.

In exquisita tui cordis curia diligen/
ter perspicito, conuersantiū tecū mores ut perno/
scas examussim, & quos charitas te colere cōpellit
& qui tibi p̄ fraudē adulant. pleriqꝫ em̄ b̄nuolētīā
simulantes, magno credentibus detri/
mento sunt.

94 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

βλάβτῳσι.

57

Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δωάμενον, μή μόνον ἀκοῆ τῷτον, ἀλλά καὶ πράξει διαδέχῃ. οὕτω γὰρ ἔτσι βασιλεύς ἀγλαίζεται κρᾶτῳ, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα σωροῖ, ἢ παρ' ἄλλῃ εὐρεθέντα, μηδ' αὖτως παροῖ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαίχῳτως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνωπορδέτως.

58

Ἀκρόπολις μὲν ἀποροθήτοις τέχεσιρ ἠσφαλισμένη, καταφροῖεῖ τῶν πολιορκούτων ἀπὸ τῶν πολεμίων. ἢ εὐσεβῆς δὲ βασιλεία, ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τεταχισμῶν, καὶ προστυχαῖς ποροπορογυμῶν, ἀκήτητ' γίνεταί τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσιρ. αἰοῖδιμα κατ' αὐτῶν ἐγεῖρσα τῷπαια.

59

Κρῆσαι δέοντως τῆς κάτω βασιλείας, ἵνα κλίμαξ σοῖ γῆνται φιλ' ἀνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῳ καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κἀκείνης ἀξιοῦνται. ταύτῳ δὲ διοικῶσι καλῶς, οἱ πατρικῶν τοῖς ἀρχομέθοις ἐπιδοκνῶντες πόδορ, καὶ ἀρχικῶν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντες φόβορ. ἀπελαῖς μὲν, τὰ πᾶσιμα τα προανατέλλοντες. τιμωρίαις δὲ πᾶσαρ αὐτοῖς οὐ προσάγοντες.

60

Ἰμάτιορ ἀπαλαῖωτόρ ὅτι ἔτσι φιλ' εὐποιίας ποροβοίλαιορ. καὶ ἀδιάφοροσ' εὐλοῖ ἢ πρὸς τοῖς πένκτας πορογῆ. δὲ οὖν τῶν βυλόμνορ εὐσεβῶς βασιλεύειρ, πρῶτοις ἐνδύμασι τῶν ψυχῆρ καλλωπίζειρ. οὐλοπῳχίας γὰρ ἠμμοισμῶν ποροφύραρ, καὶ οὐρανίῃ βασιλείας καταξῖται.

61

Σκῆπτρορ βασιλείας παρὰ δεξ' δεξάμενοσ', σκέπῳ πῖσ πῳς ἀρέσεις τῶν ταύτῳ σοῖ δεδωκότι. καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne aurib⁹ mō 57.
uerum opere etiam excipito. sic enim
Impatoris exornat̄ decorat̄q; dñiū, quom uel ex
se cōsyderat quorū indiget ulus, uel ab alio repta
non despicit, sed tum discit sine uerecūdia, tū exe/
quitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris muni/ 58
ta contemnit obsidenteis se hostes.
piū at̄ ur̄m ipiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cictū, & precū turrib⁹ corroboratū sit
inuictū, nullisq; hostiū telis puiū fit, p̄clara & cele/
bria contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis. qui enim hanc re/
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsēt.
hanc autem recte gubernat, qui paternam subdi/
tis ostendūt charitatē, & principī debitū ab ipsis
recipiunt timorem. itaq; minis quidem uitia
compescent. supplicij autem sensum ipsis neu/
tiq; infligent.

Vestimētū inuetustabile est, beneficentiaē ami 60
ctus. & incorrupta stola est, charitas erga paupes.
eum igitur oportet qui pie regnare uult,
taliū idumētorū pulchritudie aiam exornare. amo
ris em̄ i egenos, q̄ indut⁹ ē purpurā, caelestis quoq;
regni compos efficitur.

Sceptrum imperij quom à deo susceperis, cogi 61
tato qb⁹ nā modis placebis, q̄ eā tibi dedit, quocq;
omnibus

πάντων ἀνδρώπων ὑπ' αὐτῶ προτιμηθεῖς, πλείον πάντων ἐπίγειον καταγορεύειν αὐτῶ. τοιοτὸν δὲ γέρας ἡγαίται μέγιστον, ἅμ' ὡς αὐτῶ τῦς ὑπ' αὐτῶ διαπλασθέντας ὄρας, καὶ ὡς χρεῶν καταβολὴν τὰς εὐποιήσας πληροῖς.

62 Τρέχειν μὲν εἰς πλὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἀνδρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μορμυνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τῦς πολεμίους καταγωνίζεται γενναίως, καὶ τῦς οἰκείους κατασφαλίζεται πωσδ' αἰώς.

63 Ο μὲν θεὸς, οὐδενὸς δέεται. ὁ βασιλεὺς δὲ, μόνος θεῶ. μιμῶ τοίνυν τῶν οὐδενὸς δέομενον. καὶ διαφιλέουσ τοῖς αὐτῶσι τῶν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογῶμενος. ὅρι τῦς σους οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρῆχων τὰς πρὸς εὖ ζῶν αὐτίκους. πολὺ γὰρ κρεττόν' ὅστι δια τούς ἀξίους ἐλεῖ ἔμ καὶ τῦς ἀναξίους, ἢ τῦς ἀξίους ἀποσορεῖν διὰ τούς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αὐτῶ μὲν ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτῶς τῦς εἰς σὲ πλημμελεῶσι, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἀφεσίς. καὶ τῆ πρὸς τῦς ὁμοδ' ἔλκεν ἡμῶν καὶ Ἰαλλαγῆ, ἢ πρὸς θεῶν οὐλίαν ἢ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τῶν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ἐπωσδ' ακότα, καὶ τὰς πῶν ἐξωθεν ἀδοξίας φυλάττειν, καὶ ἑαυτῶν πρὸ ἐκείνων ἀχάωσθαι, ἵνα καὶ τοῦ φανερῶς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχεται, καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αὐτῶς ἀξιοί φαίνονται, πολλῶν πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξιὸς ταύτης γίνεταί.

67 Ἰδιώτερον μὲν εἶναι κακίαν φημι, δ' πράττειν φαῦλα καὶ

omnibus hoibus ab eo sis praelatus, magis omni/
b^o eū honestare festia. porro id ipse honestamētū
arbitratur maximum, si quasi te fa-

ctos à se tuearis, atq; ut debiti exolutionē, bñfaciē
di munus adimpleas.

Recurrere ad supernū auxiliū cū homo quiuis
debet, salutem qui expetat, tum ante
omneis Imperator utpote q p oibus sollicit^o est.
quom em à deo custodiat, tā hostes generosa ma
nu debellat, quàm suos sedulo cōmunit.

Deus nullā re indiget. Imperator solo de/
o. imitare igit nullius indigū, petētibusq; fac ube
rē misericōdiā copiā, n̄ exacta & ad uiuū rescāte rē
rōne ipēlarū tuū erga famulatū utēs. sed oīm de su
stinēda uita petitionib^o satisfaciēs. lōge eī sati^o ē me
rito dignorū etiā indignis misereri, q̄ idignorū ui
tio dignos ijs defraudare quæ merentur.

Veniā quom delictorū tuorū petas, ipse quoq;
te offendentibus ignosce. quoniā remissioni retri
buitur remissio, nostraq; cū cōseruis nostris recō/
ciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principem agere studet,
cū notas cauere debet, q̄ forinsecus inurunt, tū se
ipm añ alios uerēcūdari, ut & apte delinq̄re ab. n̄
neat pp̄t alios, & à seipso cohibeat, quo min^o puā
ta seorsū flagitia cōmittat. si em ex subditis sunt, q̄
reuerētia digni habent, multo magis ea dign^o Im
perator efficitur.

Priuatū uitium esse assero, patrare praua

z supplicioq;

ἢ κολάσεως ἄξια. ἄρχοντας δὲ πονηρίαν, ὅ μὴ ποι-
 ἔμ τὰ καλὰ ἢ σωτηρίας προζέουα. οὐ γὰρ ἢ τῷ κα-
 κῶν ἀποχὴ δίκαιοι τῶν κηραυῶντα, ἀλλ' ἢ τῷ καλῶν
 παροχῇ, σεφανοὶ τῶν τοιούτων. μὴ μόνον τοίνυν πονη-
 ρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ ἢ δίκαιοσύνης ἀν-
 τέχεσθαι σπουδαζέτω.

67

Ἀξιωματῶν λαμπρότητας οὐ δυσωπῆται ὁ θάνα-
 τος. ἢ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς πᾶμφάγους αὐ-
 τῶ ὀδόντας. οὐκ οὖν πρὸ τῆς ἐκείνης ἀπαραιτήτης πρὸς
 σίας, μεταδῶμον εἰς οὐρανὸν πλὴν τῷ κημάτων πρὸς
 σίαρ. οὐδεὶς γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ σωάγει, ἐκῆσε ἀποδὴ-
 μήσας ἀπάγη, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς,
 γυμνὸς λογοδετῆται τὸν βίον αὐτοῦ.

68

κύριος μὲν πάντων ὄσιμ ὁ βασιλεὺς. δὲ δὲ δὲ
 μετὰ πάντων ὑπάρχει δεῦ. τό τε δὲ μάλισα κληθῆ-
 σεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτὸν δεωόκη, ἢ τὰς ἀτό-
 ποις ἡδοναῖς μὴ δελεύη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχωρ τὸν
 ὑσεβῆ λοίσιμόν, τὸν ἀήτητον αὐτοκράτορα τῶ ἀλόγων πα-
 θῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἐξωίας τῆ πανοπλία τῆ σω-
 φροσύνης καταγωνίζεται.

69

Ὁρ τῶ πορ αἰ σκιαὶ τοῖς σώμασιν ἔπονται, οὕτως
 αἱ ἁμαρτίαι τὰς ψυχαῖς ἀκολοῦσιν, ἐναργῶς τὰς
 πράξεις δεκονίζουσαι. διατῶ τὸ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κρίσει
 ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκάστῃ καταμαρτυρήσει τὰ
 πράγματα οὐ φωνῶν ἀφέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φα-
 νέντα, οἷα παρῆ μῶν ἐπράχθησαν.

70

Πηλὸς ποντοπορὸς κη μιμῆται διάβασιν, ἢ βραχυ-
 κλητὸς τῶ παρόντος βίος κατάσασις, ἢ μᾶς τοὺς αὐτῆς
 κλωτῆρας λαμβάνουσα, ἢ καταμικροὺς πρὸς ἀσῶσασα

supplicioꝝ digna, principis uero culpam non facere, quæ honesta sũt, salutẽꝝ pariũt. neq; em̄ maiorũ abstinentia iustificat potentẽ, sed bonorum æditio coronat eundẽ. ne igitur malitia duntaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capescere contendat.

Dignitatum splendorēs mors haud reformidat. omnibus enim uoraces suos dentes infligit. ergo ante illius ineluctabilẽ aduentum, opum copiam transportemus in cælum. nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnibus in terra derelictis, nudus de uita sua reddit rationem.

Imperator ut est omnium dominus, ita cū omnibus dei seruus existit. tũ igit demũ uocabitur dñs, quom ipse sibi dñari, nec illicitis uoluptatibus famulari patietur. tũ adiutricem piã rationẽ assumẽs, inuictã scilicet impatricẽ animi perturbationũ rōnis exptiũ, idomitas cupiditates armatura castimonĩæ debellabit.

Quemadmodũ umbræ corpora sectantur, sic animas flagitia comitantur euidenti effigie actiones exprimentia. ideo non datur in iudicio negare. ipsa enim uniuscuiusq; opera obtestabũt, haud sane uocẽ emittẽdo, sed talia prorsus sese representando, qualia iã à nobis patrata sint.

Nauis per mare cõmeãtis imitatũ transitũ cõpeditiosa præsentis uitæ conditio, qua sane nos nautas fallẽs suos, & pedetẽtim cunctanti raptas

z z cursu,

ΙΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΙΟΥΣΤ. ΤΟΝ ΚΑΙΣ.

δρόμον, καὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστῃ παραπέμπουσα τέ-
λα. εἰ τοίνυν ταῦτ' οὕτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ
παρατρέχοντα τοῦ κόσμου πράγματα, καὶ προσδρά-
μωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μύσσιμ.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρος ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦ-
ρος ὑφίκερως ἐπαίρειδω, ἀλλ' ἐγνωεῖτω φη σαρκὸς
πλὴν ὑπόστασιμ, καὶ πανέτω φη κάρδιας πλὴν ἐπαρσιμ.
εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρχων ἐπὶ γῆς, μὴ ἄγνωεῖτω ὑπάρ-
χων ἐκ φη γῆς. ἀπὸ χόου ἐπὶ δρόνον ἀναβαίνωμ, καὶ
εἰς αὐτὸν μετὰ χόον καταβαίνωμ.

72 Σπόδαζε διαπαντὸς ἀκήτητε βασιλεῦ, καὶ ὡς πορ-
οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνην ἀρέαμνοι, οὐ πρότερον
ἴσανται φη ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἂν τ' ἄκρας ἐφίκωμ-
ται βαδμίδ', οὕτω καὶ αὐτὸς ἔχῃ φη τῶν καλῶν
ἀναβάσεως, ὅπως ἂν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀπολαύ-
σῃας, ἢν σοι παρᾶσχοι χριστός, μετὰ τῆς ὁμοζύγῃ, ὁ
βασιλεὺς τῶν βασιλεονόντων, καὶ βασιλονομῶν εἰς
τοὺς αἰῶνας, ἀμὲν.

Τ Β Λ Ο Σ

ἐκδέσεως παραινεντιῆς Αγαπῆ

τῶ διακόνου, πρὸς Ιουσινια

ὄν τὸν καίσαρα,

ἥτις παρ' ἑλλῆ

σι, βα

σιλικὰ

ὀνομάζεται χείδκ.

curfu, tandem ad suum cuiusq; exitum perdu-
cit. si igitur hæc ita se habent, prætercurramus
prætercurrentia mundi negocia, adcur-
ramusq; his quæ ad sæcula sæculorum permanēt.

Fastosus & superciliosus homo, ne ut tau-
rus alticornis eleuetur, sed animaduertens carnis
substantiam, sedare debet cordis tumorem.
nā & si factus est princeps in terra, ne tñ ignoret
sefe ortū ex terra. quom ex puluere ad soliū cōscē-
dere, atq; in puluerem tandē descendere possit.

71

Studeto semper inuicēssime Impator. & sicuti
scalas qui scandunt, non prius desistunt,
aut ad supiora ferri desinūt, q̄ ad supmū pueniāt
gradum, ita tu quoq; iugiter honestorum
ascēlū cōtinuato. sic fiet ut cælestis quoq; regni fru-
ctū aliqñ picipias, qđ utinā & tibi tribuat, & cōiu-
gi Christus Rex oim, & q regnāt, & q regnant in
sæcula. Amen.

72

F I N I S

expositionis admonitoria Agape/
ti diaconi, ad Iustinia/
num Casarem,
quæ apud Græ-
cos Re/
gia scheda nominatur.

ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ.

ΟΜΝΥΜΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ Ἰητρον, ἢ Ασκληπιόν, ἢ Ἵσκιον, ἢ
 Πανάκιον, ἢ θεοὺς πάντας τε καὶ πᾶσας ἴσορας
 ποιεύμεν. Ὅτι ἐπιτελὲς ποιήσομεν ἡδὲ δύνάμιμ καὶ κρίσιμ
 ἐμὸν ὄρκον τὸνδε, καὶ ξυγγραφὴν τῶνδε, ἠγήσασθαι
 δὲ τὸν διδάξαντα με πῶν τέχνῳ ταύτῳ ἴσα Ἐ γενέ
 τησι ἐμοῖσι, ἢ βίῃ κοινώσασθαι, ἢ χρεῶν χηρίζοντι με
 τὰ δόσιμ ποιήσασθαι, Ἐ γὰρ ὁ δὲ ἐωύτες ἀδελφοῖς
 ἴσον ἐπικρινέειν ἄρρεσι, ἢ διδάξην πῶν τέχνῳ ταύτῳ
 ἢμ χηρίζωσι ἄνθ' μιῶν ἢ ξυγγραφῆς πρῶτα γελλίκε τε, ἢ ἄι
 κροήσιος, ἢ τ' λοιπῆς ἀπάσης μαθήσιος μετὰ δόσιμ πρ
 ῆσασθαι ἢοῖσι τε ἐμοῖσι ἢ τ' ἐμὲ διδάξαντος, ἢ μαθηταῖς
 συγγεγραμμῶσι τε ἢ ὤρκισμῶσι νόμῳ ἰητρικῶ, ἄλλω
 ἢ οὐδενί. Δικαιήμασι τε χηρίσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμποῦν
 τω ἡδὲ δύνάμιμ Ἐ κρίσιμ ἐμῆν, ἐπιδήλησι ἢ ἢ ἀδ
 κίη εἰρήνη. Οὐ δώσω δὲ οὐδενί φάρμακον ἀίτηθεις θανάστ
 μω. οὐδ' ὑψηθήσομαι συμβολίω τιῶνδε. Ομοίως ἢ οὐδ
 γυναικί πεσὸν φθορίω δώσω. ἄνως ἢ ἢ ὀσίως διατηρή
 σω βίωμ τὸν ἐμὸν ἢ τέχνῳ τ' ἐμῶ. Οὐ τεμέω ἢ οὐδ' ἢ μῆν
 λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτησι ἀνδράσι πρῆξιος τ' δε.
 εἰς οἰκίας ἢ ὀκόσχε ἢ ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καὶ
 μνούτωμ ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδικίης ἐκασίης, ἢ φθορίης τ' ἢ ἄλ
 λης, ἢ ἀφροδισίωμ ἔργω. ἐπὶ τε γυναικείωμ σωμάτων Ἐ
 ἀνδρείωμ ἐλευθέρωμ, τε ἢ δ' ἄλωμ ἄ δ' ἄμ ἐμ θραπέη ἢ ἴω ἢ
 ἀκῶσω ἢ ἢ ἄνευ θραπέης ἡδὲ εἶωμ ἀνθρώπωμ, ἄ μῆ χῆ π
 τε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιθήσομαι, ἄρρητῆ ἢ ἐνέμωτος εἶναι τὰ
 τριαῦτα. ὄρκον μ' οὐ μοι τόνδε ἐπιτελέα πρέονα ἢ μῆ
 ξυτχέονα, εἴη ἐπαύρατ' ἢ βίῃ ἢ τέχνης δ' ὀξαζομῶν πρῶ
 πᾶσιμ ἀνθρώπις εἰς τ' αἰεὶ χόνον. πρῶτα βάνονα ἢ ἢ ἐπίορι
 κοῶν τ' ἀναντία τ' ἄτιωμ.

ΤΕΛΟΣ.

Hippocratis ius iurandū, Nic. Perotto interprete.

TESTOR Apollinē medicū, & Æsculapiū Hygiāq; & Panacēā Æsculapij filios, & deos ac deas omēs me quātū i me erit, & quātū i geniū meū ua lebit, hęc oīa obseruaturū q̄ hoc iureiurādo, atq; ijs tabellis cōtinent, Tributurū me p̄ceptorī meo à q̄ hęc artē edoctus sū, nō min⁹ q̄ parētī, à q̄ sū ge nit⁹, Vitā cū eo cōicaturū, Res omēs q̄s illi neces sarias eē itelligā, p̄ uirib⁹ meis ministraturū, Proge niē ei⁹ fratrū loco habiturū, Hęc artē sine mercede & sine pactiōib⁹ edocturū, Præcepta oīa libere & fidelit̄ traditurū meis & p̄ceptorī mei liberis, cæte risq; discipul̄, q̄ se legib⁹ medicinæ astrinxerit, atq; iurati fuerit, aliq̄ p̄terea nemini, In curādīs ægrotis p̄ uirib⁹ & p̄ ingenio meo reb⁹ necessarijs usurū, Nemini ægritudinē dilaturū, Nihil p̄ iniuriā factu rū, Rogatū letale uenenū nemini daturū, neq; id cuiq; cōsulturū, Neq; mulieri p̄gnāti ad itercificiēdū cōceptū foetū potionē porrecturū, Vitā meā atq; artē meā purā atq; integā seruaturū, Laborāteīs lapil lo haudq; excisurū, s; expt̄s hui⁹ art̄s h̄ negociū p̄ missurū, Quācūq; domū igressus fuero, dūtaxat li berādīs ægrot̄s opā daturū, Oēs iuriā, oēs corrup telā, oēs ḡns t̄pitudinē, res et̄ uenereas sp̄ote mea cui taturū, Siue muliebria corpa curauero, siue uirilīa siue hoīs liberī, siue serui, q̄ inē curādū ul' uidero ul' audiero, uŕ et̄ extra curā i uita hoīm cognouero, q̄ reticēda eē itelligā, nemini apturū, s; itemeratā ta citurnitatē seruaturū. Præsēs igit̄ ius iurādū itegre atq; icorrupte seruatī mihi oīa tā i uita q̄ i arte mea p̄spera feliciāq; succedāt, & gl̄ia i æt̄nū p̄ata sit, trās grediētī ŷo atq; p̄iuro cōtraria oīa eueniāt. Finis.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANI/
AE BASILEA. MENSE
IANVARIO. ANNO
M. D. XVIII.

GALEO-

MYOMACHIA,

Hocest, Felium &

Murium pu-

gna.

Tragedia Græca.

APVD INCLY,

TAM GER-

MANIAE

BASILEAM.

IO. FROBENIVS STUDIO SIS S. D.

AVLVVS Gellius amœnissimus autor in notis suis illis Atticis, quas uerius lucas quis dicat, ut quibus neq; luculētius quicq; sit uel micātius, ex opere Varronis ænigma de Termino deo proposuit, nec soluit, ut legētium cōiecturas acueret. Nos itidē qui uobis cōplurimos libellos dudum typis nostris excudimus, Græcos, sed quibus latina cōiuncta fuerit interpretatio, nunc hanc Tragœdiā, quā γαλεωμνομαχίαμ autor inscripsit, sine tralatiōe nudā uobis exhibemus, ut profectus uestri periculū aliquando facere possitis, & (quod aiunt) sine cortice nare discatis. Equidē si pueros iam grandescētes alienorū adminiculorū pudet, sit certe parū decorū, eos qui in studijs aliquousq; progressi sunt, alieno semper affixos esse cōmentario. Conferēdus est primo discentium animus ad certū præscriptū & quasi cogēdus, post in literis audacter uersandum. Bene Valete, καὶ πλὴν τῆς ὑμῶν προκοπῆς πείραμ ἐν ταύτῃ τῇ τραγωδίᾳ λάβετε. Basilæ. XV. Calend. Februar. An. M. D. XVIII.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕΡ
 ΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΙ-
 ΕΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΜΚΣΘ μὲν, ὃ πῶν ποιητῶν γονιμῶται
 τῶ, πῶ τῶ χίς παίδων ἑαυτῶ πα-
 ραπέντων παιδεύεσθαι, βατραχοι-
 μυομαχίαν τε καὶ ἐπικηλίδας, καὶ
 δάπρῃ ἡρόδοτῶ ἰσορῆ, καὶ ἄλλα ὅσα
 παιγνίων ἀνάμεσα πῆς τε καισῆρ ἑκείνῃ, καὶ τοῖς ἐπι-
 γηνομύοις χαρίζομην, σωετίδεται, ἵνα πῶ μα-
 θημάτων ἀρχόμενοι, τῶτων ἡδίστη ἀκροῦνται, ἢ μὴ
 πῶ τὰ παίδων ὧτα διακναίεισθαι ὠιδόντων. τῶν με-
 ταγενεσέρων δὲ τίς, τῶν ποιητῶν ἀπομιμῆδῃ βελό-
 μων, πόλεμόν τινα γαλῆς πλάσάμυλος ἑμῶν,
 εἰς κωμωδίας τάξιμ παρῆγαγε, μέτρῳ ἰαμβεῖῳ χησά-
 μυλος. τῶτῃ δὲ μοι ταῖς χροσῆρ ἐμπέσόντῃ, ἔδοξερ
 ἅμα μὲν τοῖς ὠιλομαδέσι τῶν νέων ἔργον ἀπεργά-
 σαθαῖ καταδύμιον, εἰ τῶτῃ ὧς πῆς τινα νέων ἄοι-
 πῆρ τυπώσαντες ἀποπέμφομην, ἅμα δὲ καὶ οἷόν τι
 να κήρυκα προεκπέμψαι φησὶ οὐ μετοῦ πολὺ τυπωδῆ
 σομλῆς ἰωνίας, ἐφ' ἧρ πολλῆρ αὐτῆρ ὁ ἐμός πατήρ
 κατεβάλετο, τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ βάλαῖ ποσῶ-
 μνῃ, γαπάρῃ τῶ ἀδελσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ, τῶ
 ὅσμη συναγωγῆρ παρομιῶν σωδῶναι ὑπέχετο,
 ἀρξάμεν δὲ τῶν παρομιῶν, σωυπεμνήδῃ καὶ γνω-
 μῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποδηκῶν ἀρχαιοτά-
 των καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοισι
 εἰσὶ, παρομίαι, καὶ γνώμαι, καὶ ὑποδηκῆ, καὶ
 Α 2 ἀποφθέγματα

ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον ἦν φιλομαθέι
 σι ἢ τὸ νέωμ, ὅτι πλείω παρ᾽ ἕξιν γετὼν ὠφέλιον. ἄ
 γαρ ἄνθ' ἵνα πολλὰς παρ᾽ ἑσῶν τε καὶ ἀναγνώσεως ἡρα
 νίσαντο, εἶγε τὸ βιβλίον ἠυπόρησεν, ταῦτά γε πάντ'
 ἐκῆσε σωτηριώδη, καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίταις
 τὰ ἄνθη, ὄξειςαι τοῖς πᾶσι ἀνδρωτὶ ἀποδρέπειαι.
 πλὴν μὲν οὖν γαλιεωμομαχίαν, ἢ ὁ σωθεῖς,
 ὅς τις ἄνθ' ἡμ, καλῶς πάνυ καὶ ἀσειῶς συν
 ἔδειτο, τανῦν τοῖς φιλομαδέσιμ
 ἐκπέμπομεν. οὐ μετὸν πολὺ
 δὲ καὶ πλὴν ἰωνίαν ἐκδῶν
 σομῶν ἐντυπώ
 σαντες, παρ
 ἦς οὐχ
 οἱ
 πως
 εὐφροσύνων,
 ἀλλὰ καὶ μεγί
 στων ὠφέλιον, οἱ παρ
 ὅσσοι καρπώσονται.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΩ-
ΜΙΟΜΑΧΙΑΣ.

Οὐ μῦθον κυριεύοντες ἐν ὅπῃ τινὶ ῥο-
φώδει καὶ κατεσκευασμένη προσμύου-
ται, κρείλλος κατωνομασμένη, καὶ
φίγαλις τῆ δὲ κἀκῆσε δρομαίως περι-
βλεπόμενης καὶ τὸν τῶνδε σωμάτων δρό-
μον ἀνιχνευομένης, ὃ κρείλλος μὴ φέρωμ ταύτης πῶ
δίωκεν ἢ πορισκόπουσιν ἴδῃ τὸν δὲ ὁμαίμονι προσελ-
θῶν, ὅς πῶ τῶ τυροκλόπῃ ἀξίαν αὐτῷ ᾤριεφερε. Ἐ-
τὸν συμβῶλω κησάμηνος, ὃ τινὶ τῶ τῶ
ἠπροπώσεται, πόλεμον ἀπονδρον κατ' αὐτῆς δει-
δρακέναι μεμελετήκασιν. καὶ πλείω μῦθον ἀδρι-
σμοῦ σωκροϊκότες ἀμφοτέρω, καὶ τὸν νεοδρα-
κότες, καὶ πᾶμπλευσιν προξάναντες, ἢ βηδὸν παρῆν
πρὸς αὐτῶν ἀντεξέσασιν. καὶ δὲ προσκεκρυμμένοι ἐκάτεροι,
τὸν τὸ κρείλλος ἢ ἢ γαλιῆ κρησάσασιν, καὶ τοῖς ὄντι ταύ-
της ἀξίως παρῆξασιν, πρὸς αὐτῶν τὸν νεανίαν εἰσβέβρω-
κεν, ἄγγελος ἢ τὸ μῦθον καθεωρακῶς τὸ γινόμενον, εὐθέως
πρὸς τὸ δάμαρτα τὸ κρείλλος ὑπέστρεψε, μῦθον αὐτῆς
τὸν τὸ προσφιλεστάτῃ πατρὸς χαλεπώτατον θάνατον.
τὸν τὸν τοῖον ἐπιπολὺ μαχομένη, ξύλον κατελθὸν σε-
σημνῶν δὲ ὑπετάτης σέγης, τὰ νεῦρα τῆς γαλιῆς κα-
τέθλασε, καὶ νικηταὶ τὸ μάχης οἱ μῦθον ὠραθήκασιν.

Τὰ τῶ δράματος πρόσωπα.

Κρείλλος. Τυροκλόπος. Κηρύξ. Χορὸς δραπαινίδων.

Ομόθυτος κρείλλος. Ἄγγελος. Προλογίζε δὲ ὁ Κρείλλος.

Α 3 Τί τῶ

Κρε.

Ἰ τὴν φουτόρον ἀνδρικώτατοι χρονορ
 μλύοντες εἴσω τῆν ὀπῶν ἀεννάωρ
 δείμα σάωσμεν ἢ φρίκη ἢ δελία
 ἢ δὲ δυσμῶρ δῖε μιν οἰκῆορ βίωρ
 μὴ δὲ προκίψαι τῆν ὀπῆρ ἢ κημλίοι
 ἀλλ οἰκτρότατοι ἢ φόβω πεπλησμελίοι
 βίωρ σκοτεινὸρ ἀδλίωρ μωξίαρ
 ζῶμεν καδάπῃ οἱ πεφυλακισμελίοι
 ἢ νύκτα τὸρ σύμπαντα τῆν χρονορ δρόμορ
 μακρὰν δὸκῶμεν ἢ σκιάμ τῆν θανάτω
 ὡρ οἱ ζοφώδῃρ κημέριοι τῶν λόγω
 οἱ ποντικῶρ ἔχοντες ἀμβλυωπίαρ
 ζόφωσιν ἐξάμλωρ εἴλωρ τῶν βίωρ.

Τυρ.

Κὰρ μὴ δέλωμεν ἐσμεν ἐν μωξίαρ
 εἰ γὰρ προελθῆμ ὡρ λέγεισθαρσαλέωρ
 τολμῆσομορ βᾶνοντες ἀχέτω δρόμω
 τάχιστ' ἄρ ἐμπέσοιμεν ἀπῆ κηδῶωρ
 ἢ προῦμμάτωρ ἴδοιμεν οἰκῆορ μῶρορ
 ἢ τὸρ σκοτῆν ἢ ἀιδωνέωρ τόπορ
 λάβοιμεν ἀντίποινορ ἀκρατωσῶωρ.

Κρεί.

Πᾶρ γοῶν παρεμπέσωμεν ὡρ φῆρ κηδῶωρ
 ἢ τὸρ βίωρ βλέσωμεν ἀδλίω μῶωρ.

Τυρ.

Δηφθέντες εἴσω τῆν φρικώδῶρ χαλέωρ.

τῆς ἄρπαγος, κρείττε, φίλοιο πλόκος.

τίς εἰμι αὐτῆ, μὴ φθορῆς τοι λέγῃ,

οὐ γὰρ προχείρως ἔθ' σκοπῶ παρῖστέφω.

ἦρ γαλῶν ὠνόμασεν ἀνθρώπων γῆθον,

αὐτῆ γὰρ αἰχραμόν προβλέπει,

καὶ μῦς ἐρδυνᾷ. Ἐκιδώσθ' οἱ κίως

ἰχνηλατῶσι τοὺς λαγῶνους ποικίλους,

τὸν αὐτὸν αὐτῆ σκανδαλοπλόκος ἔσπου

ἡμᾶς δι' ἰχνηῖ λυγικὸν βλέπυσά τι.

οἶδ' ἦρ πῶς ἠρμύδουσας ἀκριβεσάτως.

καὶ γὰρ πρὸ καίρ' οὐκ ἐμὴν θυγατέρα

λυχνογλύφῳ δὲ φημί πῶς περὶ λυχνίῳ

οἰκτρῶς κατῆμάλλαξε, φεῦ μοι προῦμμάτωρ,

καὶ μὲν δ' τέκνον πῶς εἴλω χορδοκόποι.

καὶ τὸν ποσειδῶν σιτθ' ἄρπῳ καὶ εἴλω,

εἰς ἐκδίκησιν, φίλ' ἀδελφῆς ἢ ἐλδόντα.

τί γοῦν κατωκνήσαμ' ὡς δηλυδρία

καὶ πρὸς ἄσπερον τὸν φόνον ἦν φιλτάτω;

καὶ τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυχεῖναι.

εἰς ἀντάμωσιν ἀπιθῆν τῆς παμφάγῃ,

καὶ ἦν δανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.

ποιῶ τρόπῳ κάτειπε σὺν σαφλίωσι.

ἐπίδομ' πρὸς αὐτῶν ἀπρόμωσ τετυχότες.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

Κρεί.

- τυρ. Δέδοικα καὶ πέρφρικα μὴ ἐσφαγσμεύοι,
 χ' ἡμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμεύοι
 καὶ κῦμα γαλῆς φεῦ γενώμεθα ξένου.
- κρε. καὶ τὸν δὲ ἄνεκτι τῶν πεδνηκώτων.
 καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς ἀνισμεύους
 τῶν συγγενῶν ἄνεκτι καὶ τῶν γνωρίμων,
 πατέρων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυρπώρων,
 θανάτων ἀπλήρωτον ἔλκοντας κλέθ.
- τυρ. Ἰσχυρὸν πάντως, ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
 λιπεῖν δ' λαμπερὸν σάδιον φησὶ ἡμέρας.
 καὶ τῶν σκοτεινῶν συγκαλυφθῆναι τάφω.
- κρε. Οὐκ οἶδας ἢ μείζονα ἄρωμα κρέθ.
- τυρ. Ὅτω τρόπῳ σῶναι με σφιλῶνιζέμοι.
- κρε. Αὐτῆ μαχισμὸν συσάδλω δειδρακότες
- τυρ. Κρέθρον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.
- κρε. Ποιάδ' ὄνησις λάθρα τοι προσίεναι,
- τυρ. Εἰ γὰρ προγνώσει τῶν δόλοισι προσανέχεσθαι
 ὡς εἰς μαχισμὸν αἰρετὸν στυεσάναι
 καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτὴν λάβη,
 καὶ συμβαλεῖσα, τηνικαῦτα δ' εἴφθ
 ἄρεῖ πρὸς ἀπάσασιν τῶν ἡμῶν ἴλιω.
- κρε. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσιν συμμάχων ὀμηγύρεις,

λάβωμεν

λάβω μὲν εἰς ἄρκημ ὡς εἰδισμύνομ.

οὐκ οἶδα πῶς πρὶν στωισῶντες τὸν μῦθον

τυρ.

πρὸς δ' εὐτάδουμα τῆν γαλῶν κῆ βατράχων,

καὶ συμμάχων εἴχομεν κρᾶτισον νέφθ.

Ἰσημι πῶς κάκισον εἶδομεν μόρον,

κρε.

παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτοπόρων,

μικρῶ δ' ἀπολώλαμεν ἡμεῖς θεὸς τό τε.

δέδοικα καὶ νῦν μὴ δάνωμεν θεὸς βοήθῳ.

τυρ.

οὐ νῆ θεῶν πλήρωμα τῆν ἐνυπνίωμ

κρε.

ἄελπίς εἰμι καὶ γὰρ θῆξ ὄνειράτωμ.

τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς εἶώρακα;

τυρ.

Ὁ Ζεὺς γ' ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσομ τί μοι;

κρε.

καὶ δάροσθ' ἐντέθηκε τῆ μῆ καρδία.

καὶ χαῖρε. λήθη προσπεφώνηκε κρᾶτθ.

τίνι προσωμοίωτο καὶ τῷ το φράσομ.

τυρ.

τῷ, τυρολείχῳ θεὸς φρονίμῳ πρεσβύτῃ.

κρε.

πῶς δ' οὐκ ἐπ' ἄλλομ ὠράδῃ σοι τὸν χρόνομ.

τυρ.

εμαῖς ἀπειλαῖς ὠράθη πῆοιαλέθ.

κρε.

τί γοῦν ἐπηπέλησας αὐτῷ θεὸς πόλομ

τυρ.

οἰκοῦντι καὶ λέγουντι τοῖς ἀθανάτοισ,

σερὰμ μεγίστω θῆξανάφαι τῷ πόλῳ

καὶ πάντας ἔλξαι χειρὶ πανοθενεσάτῃ;

καὶ τῆτες ἠπείληκα τῷ τῷ μυρία.

κρε.

A 5 καὶ

καὶ γὰρ κατ' αὐτὸν ἰσορῶν μετὰ τὸν βίον
 ὅπως μὴ ὡμῶς ἔσωδεμ οἰκτρῶς γυνίαις,
 ὅλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζόφου γέμων.
 καὶ δ' εἴμα δεινὸν δέδραγμα ναὶ καὶ τρέμων
 ζῶν πονηρῶν ἐμπλεων ἀκηδίας.

ἴμοζον, ὠλόλυζον, ἠδύμου, μέγα,
 ἔκοπτον, ἐσπάραττον οἰκείαμ γλύω,
 καὶ τὸν θεὸν ὑπατὸν ὑβρίζον δία.

καὶ προστέθεικα τοῖς σεναγμοῖς σαυὶ χόλας,
 δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.

τυρο. τί γοῦν ἐπηπείληκας εἰπέε' ἄ τό δέ.

κρεῖ. ὡς εἶπερ οὐ δήσῃ με νικητῶν μέγαμ,
 καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ σεφανίτω,
 τάχα προσελθῶν ἐς ναὸν τῶν θυμάτων,
 ἅπαντα δήσω πρὸς τροφήν τῆς κοιλίας.

τυρο. καὶ γὰρ σωέλθω σαυὶ σωεύνω καὶ τέκνοις.

ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθον ραδιόσεις.

κρεῖ. ναὶ δὴτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
 κεκληκέναι προὔμελον εἰς ἐκκλησίαν.

τυρο. οὐ νῦν ἐπεὶ δεύοιτο θεῶν φοιτημίω
 ἀπαλαγῶναι τὸ σκοτοκρύπτου βίον,
 ἐλευθέρωθῶναι τε γαλῶν τὸ φόβον.

τοὺς μῦθ' ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.

ἠὲ πρῶτον εἰς κἀταρξιν ἰτέον λόγων·
 ἐπιτρέποντων προσφέρεται εὐτολμία·
 ἢ ἠὲ στρατηγοὺς στρατηγῶν ἐργακότες,
 ἠὲ ταξίαρχας ἢ λοχαγοὺς ὡς δέμεις,
 λογχηφόρους τῶν κραταίους ὀπλίτας,
 ἀντιξίωμεν εἰς μῶτον τεταγμένοι.

Καλῶς προσέφησθε σοφῶς ἢ κοσμίως.

Κρι.

ἠὲ γὰρ δὲ γῆρας νοσητεῖ ἢ σωφρονῶς,
 κήρυξ ἴτω δὲ ἢ καλείτω τούτους μύας,

Ἰδοὺ πάρεσι μύαρχοι σιωπηγμένοι

Κῆρυξ.

ἠὲ σὺ πρῆσθ' ἄσπι βυλθυτηρίω.

Εγὼ μὲν ὦ σάωταγμα γενναίων θίλω

Κρι.

εὐεκτορ εὐόμιλον ἐκ πολλῶν χρόνων

πολλὸν καταγνοὺς τῆν πάλαι πεφυκότερον

πλὴν ἀδένειαν ἠὲ κακίστην δ' ἐλείω.

ἂν δ' ὦρ περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,

μυλόντες οὐκ ἄπλομον εἶχον καρδίαν.

ἄλλ' ὡς κληθήσῃ ἠὲ μέλη πρῆσθ' ἄσπι,

ἔπιησαρ ἐλθέμ' εἰς μάχην ἑναντίων.

ἢ δὲ στρατεύειν ἰσορῶν διαρραλέως.

οὐ γὰρ προσήκοι με δέδοικτ' ἢ θίλω

οδὲν φρονέοντι καὶ κρατοῦντι μυρίων

σομπᾶς κλέπτει καὶ κροτοῖς ἠντημύω.

τρεμερ

τρέμαμ προελθεῖμ φθιέμῃς μυωξίας·
 ὑμῖς δ' ἐτοίμως τῶν λόγων δεδ'εγμύιοι,
 ὡς εὐγενῶν πέλονται ἐκ φυτοπόρου,
 καὶ πανοθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τῆν κόνιν,
 μὴ νωχελῆς γλήκοδε πρὸς τὰ πρακτέα.
 μή δ' ὀκνήσητε μηδ' αμῶς ὧ γεννάδαι.
 ἀλλ' ὡς τάχισθ' ἅπαντες ὧ θεοὶ μῦθε
 ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 εἴη λόμ λαβόντες φθιέμῃς θ' ἰσσίας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὠκνήσω πώποτ' εἰς μόθον.
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ' ἐκ νέας ἡλικίας,
 εἰς δ' στρατηγῆμ ἀνδρῆτικῶς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ προσβολαῖς ἐπεεγράψην.
 γλῆρας γὰρ φρεῖς εὐγενῶν θ' ὅσφύθη,
 ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι δευλιθ' ἄμματα,
 ἐπὶ δ' ὠάμει καὶ φρενῶν γορυσσία
 ἐμοῦς γονεῖς ἔλκορτα ἀπλετομ κλέθη.
 τοὺς χαρτοδ' ἀπίας ὀνομασμύνας λέγω.
 οὐκ ἠδέλησα ζῆν τὸν ἄπονον βίον.
 ἀλλ' εἰς μάθησιν ἴην στρατηγικωτάτων,
 ἀπῆδον εὐδύς ἐκ νέας μερακίς,
 ἤσκησα κορτῆρ καὶ πᾶσιν σὺν ἀσπίδι.
 βαίνεμ ἐφ' ἴππων καὶ σφέφειλαι ποικίλως,

βέλλεμ ἴμ' ἐχθρὸν εὐσόχως καὶ καιρίως.
 τείνεμ δ' τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἰέναι.
 καὶ πᾶσαμ ἀπλῶς πλὴν στρατηγίαν τέχνην,
 μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
 μόδιον δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δ' ἐδ' ἐγμυλίου,
 καὶ πλεῖστα δ' ἔλα φηὶ ἐμῆς ἐμπερίας
 ἔδνη δ' ἐδ' εὐχῶς, ἤλθον εἰς μυαρχίαν,
 πάντων ἄριστον καὶ μέγας κερυμλύθον.
 καὶ νῦν δὲ παγκάκισον ἔγνωμ τυγχάνειν
 τὸν ἀνδράμιλλον τοῦ δ' ἰὸς φηὶ ῥέας,
 ζῶον τρέμαρ τί μικρὸν ἠθλιωμυλίου.
 τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ περὶ μυλίας,
 ἅπαντας εἰς σώταξιμ' ἔλθεῖν φηὶ μάχης.
 στρωῶς, κραταιῶς, εὐδενῶς, εὐκαρδίως,
 σοφῶς, ἄναργῶς, εὐφυῶς ὠπλισμυλίας.
 τανῦν δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
 πλὴν αὐριον δ' ἔωδιεμ ὧν στρατηλάται,
 πάντα κινήσαι βόλομαι διαρραλέως.
 δοκῆ γὰρ οὕτω συμφέρον πρὸς δ' ἑσέας.
 Ἐπεὶ περ ἦδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 ἀπῆλθον, ὥρα τοι καθύδ' ἴσαι κλίνην.
 ἄπειμι κ' ἀγὼ πρὸς κλίνην πλὴν ἰδίαμ.
 εἴρηκας ὀρνεῶς τοι γαροῦν περατέον.

Τυγ

ὦν ποτόν Κρα

Σορ. ὦ ποῖον ἄλγος αὐτῶν κρατῆ με καὶ θλίβει.
 ὦ ζεῦ τί τῆτο τῆς παρῆσθης ἡμέρας.
 θειοὺς λογισμοὺς ἔχε μετὰ τὸν δέσποτῶν,
 γαλῆ προσάψαι μῶλον οὐ λαθροδύωε.
 δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ,
 θανῆν, λιπόντα τὸν φάεσφόρον λύχνον.
 ἄπολλοι, ἀγνόμαντι, φοῖβε λοξία,
 τί τοι τῆτο φεῦ παπαί, φεῦ, μοί πάλιμ.
 ἰαταται ἄξω τὸν ἰαλέμων
 αἰ. αἰ. ἰού. ἰού. ὦ κακῶν πονημάτων.

Ἡμι. ἴσως κρατήσῃ πλὴν μάχῃ κατακράτῃ.

Ἡμι. Απιστ' ἄπισα καινὰ καινά μοι λέγεις.
 τὸ τοι θίος δέλημα νῦν ὑπεξάτω.

Τυρ. Ορῶ θέσσαν ἔξ ὑέλων ἡμέραν.

Κρεί. Καί μιν καγὼ δέδορκα πλὴν λαμπροῦνα.

Τυρ. Καὶ τοιγαροῦν λίποιμι ὑπνον καὶ κλίνω.
 οἷς δὲ καὶ βῆε τῆς θεοῖς πεθυκόπας,
 πρὸς τὸν μαχισμὸν ἰζίκωμιν ἄξομωε.
 δὲ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν τῆς ἐν πόλῳ.

Κρεί. Ἰδοὺ δύσαντες ἐκκαλῶμι τὸν θία.
 καὶ πλὴν ἀθίωσιν τὸν ἐρμῶν καὶ πάνα.
 καὶ τὸν ποσειδῶν καὶ τὸν ἀγνὸν λοξίαμ.
 ἦσαν σὺν αὐτοῖς ἄρεμιμ τ' ὄρα βῆτιμ.

πλῆθωνά λητῶ σὺν ἄδῃ πρῶσεφόνῳ,
 καὶ πάντας ἄλλους· καὶ πρῶτον τὸν πόδα,
 καὶ πάντες ὦσὶν πάντες ὦσὶ θεοὶ μόνοι,
 ὅσοι τ' ἄνωθεν καὶ κάτω κληροχίαν
 ἔχοντες ἐσὶ τῷ καλῷ χορηγέται.
 πρόσθε καὶ πρόσθε καρτερωτάτως·
 τῶν δεωποτῶν μετὰ τὴν νέαν στρατηγίαν
 καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γένος.
 ἦν εἶδε ρικῆσαι ὦσὶν Ζεῦ τῶν μόθων.
 ἔμοι στρατηγὸς καὶ σώτηρ καὶ τέκνον.
 Καλὸν τὸ μικρὸν, ἀλλὰ θελεία μ' ἔχει.
 Καγὼ δ' ἐδοίκα καὶ ξέμῳ κατακράτῳ.
 Δεινὸν γὰρ ὄβρι δυσμονῶν εὐαρδία.
 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ χρηστὸν ἔργασαι μόθον·
 Αἰεὶ δ' ἰεὸν τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.
 εἰ μὴ κρατήσῃ τῶν μυῶν αἰεὶ πληθύνει
 ἐξιχύσσει τῆς ἑναντιομυίας,
 εἴ ἂν τ' ἄλλοι ἄνυσοί μιν τὰ βίβρα.
 καὶ τὸν φόβον ῥίψαι μιν ὡς πορρωτάτω.
 ἦν αἰεὶ τῶν γένων τῶν σὺν θεῶν λέγω.
 εἰ δ' ἤπλονε γένοντο τῆς ἑναντίας,
 καὶ πρὸς φυγὴν βλέψοισιν ὡς περ ἀμύοις,
 ἅπαντα φρεσὶ παρὰ σφραγιστάται τάχα.

χορ.

ομθινέ.

χορ.

γωνή.

χορ.

γωνή.

χορ.

γωνή.

χορ.

γωνή.

- Χορ.** Ως εἶδε μὴ γήνοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
Γωνή καὶ πᾶς γήνηται δ' ἔλθ' ἀχμαλωσία.
Χορ. Οὐκ. ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα φηὶ ἐναντίας.
Γωνή Κἀγὼ δὲ δ' ἔλκ' παῖσι σὺ τοῖς φιλάταις,
 ἢ πρὶν κυρία προσφάνησομαι τάχα.
Χορ. Ηκιστα δ' ἔλκ' σὺ γενήσῃ σὺ τέκνοις.
 ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα φηὶ ἀδ' ἠκράγυ.
Γωνή. Τί γοῦν προλίπω δ' γλυκύτατον φάθ'.
 καὶ συγκαλυφθῶ τῆ κόνει ἐν τῷ τάφῳ.
Χορὸς Σίγα σίγα δ' ἔσποινα δεινόν τι βλέπω.
 καὶ μὴν ὄρω δέομαι τίν' ἔσασμύιον
 καὶ πυκνὸν ἀσμάζοντα ἢ πεπληγμύιον.
Ἀγγελος. Κυρία πῶ πάρεσι, τίς δηλωσάτω.
Χορὸς. Ἐξέσι σοι δέλομαι ταύτῳ εἰσβλέπεται.
Ἀγγελ. Τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία.
 πέπτωκε τρωαίης ὁ ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ.
Γωνή. ὦ τοι ποδὶ φῶ καὶ πεπιλημύϊα τέκνε,
 πέπτωκεν ἢ μὴ τοι γήρωε βακτηρία.
 ὦ ἦν πόνωμ ὦ ἦν πόνωμ ἰαλέμωμ.
 παῖ παῖ τὰ πάντα δ' ἦν ἠγελμάτωμ.
 τοῦ θανάτῳ, τίς γήωμαι, πῶ φύγω,
 πᾶ βῶ, παρῆμαι ἦν μελῶμ ἄρρωσῆας
 ὦ παῖ. παπαῖ παῖ φιλάτη δειωρία.

Τέτλαδι μοι τέτλαδι παῦσαι τῶν γόων.

Χορ.

Ω Ζεῦ ταναῶ διφροῦ τιτανοτρέπορ·

Γωνή.

Αἰ αἰ τάλαινα μῦθον ἠδλιωμλιν.

Χορ.

Ἐπίχες ἄρτι τοὺς ἀπερίτους γόους.

Ω φιλάτη πρόσομε ὦ παῖ μοι φίλε.

Γωνή.

Φέρεμ πρέπορ σοι τῶν ἀφροῦ ἀνίαμ.

Χορ.

μαδῆμ δὲ λοιπῶν τὰ πύλοισι τῶν μόθου

Ἄλλ οὐ δένω χερῶν τοῦ νόου ἰὼν περὶ αἴμα.

Γωνή.

τίς νῦν ὄνσεις ἐκ γόων ἀμεξίασ.

Χορὸς

Αὐτῶν διαχρήσαιμι καὶ τάχει θάνατο.

Γωνή.

Μὴ δῆτα τοῦ μὴ δὲ συσρέφωμ θέλε.

Χορὸς.

καὶ πῶς ἀνεκτῶν μὴ πεφύσθαι ἐσένωμ.

Γωνή.

τί δὲ, σένωσα τοὺς λογισμοὺς καὶ ψίβεις.

Χορ.

οὐδεὶς θανόντασ θζεγείρει τοῦ τάφου.

Παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν σεναγμάτων

Γωνή.

μαδῆμ θέλκωμ τὰ πύλοισι τοῦ μόθου

Χορ.

καὶ τίς κατέστη ταῦτα καὶ σαφίωσιν.

Γωνή.

Ὁ τῶν πρῶντων ἀγγελῶν ἀγγελμάτων.

Χορ.

καὶ πῶς πάρεσιμ. Χορ. εἰσορᾶν ἔξει σοι

Γωνή.

ἐκ τοῦ πάθου ὄλωλα καὶ σωεξίβην

Γωνή.

καὶ τὰς κόρας ἠμβλωσα τὰς τῶν ὀμμάτων.

Ἀπὸμ λέγ' εὐκίνητορ ἀγγεληφόρε

Χορ.

ὅπως μὲν ὅτι τῆσ μάχης ἢ τραχύτης.

Β καὶ

ἤλι πῶς ὁ παῖς πέπῳκε ἃ πρὸς ἑρῶν.

Αἰ. Εἶπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.

Κορ. Ἐξῆς ἅπαρ ἔξεπε συμβῶν τῆ μάχῃ,
αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπω.

Αἰ. Εἶπω τὰ πάντα. τοιγαρῶν ἀκχεῖομ.
ἔπει γὰρ εἰς σύμμειξιν ἤλθον ὅτι μάχῃς,
πρῶτον μὲν ὁ κρᾶτις ἃ ἔθνοσαξάπῃς,
ὁ ψιχολείχῃς συμβαλῶν τῆ παμφάπῃ
ἤπῃται ἤλι πέπῳκεμ, οἰκῆς τις δέα.

ἤλι πᾶσα τῶτω στρατιᾷ διεφθάρῃ.

ἔπειτ' ἐπῆλθον ἄλλοις ἀρχισαξάπῃς
ὅς πῶς ὠνόμασο κωληκοκλόπῃ.

ἤλι ταῦτ' αὐτῶ πῶμα πέπῳκε ξένομ,
οὐδ' ὑπομείνας προσβολῶν βραχυτάτως

ὡς γοῦν ἑώρα πῶς κραταιοῦς σαξάπῃς

ἤδη προσόντας ὁ ψιχάρπαξ, ἃ βόσιν

οἰκῆσιν φανέντα σὺν στρατῶ τῆ παμφάπῃ

ἔργῃς ἐπλήσθῃ ἃ χόλῃς βρῦτάτῃ.

Γνω. Οὐμῶ γὰρ οὐδ' ἐμ' ὄσιν ἄλλη πιερία,

εἰ μὴ ζέσις τις ἅματις πρὸς κρᾶτιαμ.

λαβῶν δὲ κοντὸν χρῶσιν ἔσομωμῶσ

ἐπῆλθον αὐτῆ τοι τεθνατωκέναι.

ἤδ' εἰσιδῶσα τῶτον ἢ τοιμασμῶσ,

ἔκ τῃ σάωεγγυε πρὸς σφαγῆν ἔσηκῶτα
 καὶ κοντῶ ἐκτείνοντα καρτεροτάτω.
 ὡς μῆσεμ ἀνὴρ συλλαβεῖμ πρῶταυτίκα,
 καὶ δὴ κατῆχε τοῖς ὄνυξιμ ἀγρίως
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαμ.
 καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψε τῷ φίλου φυτοσώρεσ.
 τὸ μῆζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τ' ἀνάσσει.
 ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τῶτο δ' πρῶταυμά,
 προσῆλθον ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
 ὧς εἶπε μὴ δ' ἐπῆλθεις ἀγγελκφόρε.
 μέγισον ἦμ μοι μηδ' ὄλωσ προσιέναι.
 οὐκ ἔμ γὰρ ἀκμήμ θεὸς πάθει σωμαχέθλω.
 ἐγὼ μὲν οὖν ἀπέμ τιμὴν ὀπιθίαμ.
 ἐλθοῖς κακῶν ἠκίσα μλυυτής πάλιμ.
 κακὸς κακῶς ὅλοι τα νῦν ὁ πυρφόρεσ.
 δέδοικεμ ἡμᾶς πυρφορήσας θεὸς λόγω δ'
 ὦ ποῖον ἀνδρῶσ ἴν' μυῶν ἀπεκρύβη.
 ἐμοὶ δοκεῖ κάλιζον εἶναι κῆ πρέπον,
 σώθρλωμ ἄσαι παιδί θεὸς πεπῆκῶτι.
 καλῶς ἔφκσας. τριγαροῦν θρηνητέον.
 πρῶτισα σὺ κρότησον ἀρχήμ τῷ πάθει.
 Ἄπαπαὶ παπαὶ παῖ παῖ παπαὶ πολλαίη.
 Παῖ κρείλλε παῖ παῖ παπαὶ δέωποτα.

χορ.

γωνή.

αγγ.

γωνή.

αγγ.

γωνή.

χορ.

γωνή.

χορ.

γωνή.

αγγ.

γωνή.

χορ.

- ΓΩΗ. Α³ Α³ ὠόδι παῖ π³ ποτ' ἀπέβης τέκνον.
- ΧΟΣ. Ποῖ ποῖ καλυφθεῖς δ' ἀπέπτες ἦ βίος.
- ΓΩΗ. Ω ὦ πόθεμ ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.
- ΧΟΣ. Ἰαλέμων ὦ ἤλι πάλιμ ἰαλέμων.
- ΓΩΗ. Α ἄ λέλοιπα τὸν κύχνον ἦν ἡμέρας.
- ΧΟΣ. Απανθ' ἀπαντὰ τοῖ βίος, τέφρα, κόνις.
ἀπαξάπαντα τοῖ βίος σκιά μόνου.
- ΓΩΗ. Οἶ οἶ προῆλθες ὦ ψυχάρπαξ ὦ τέκνον.
- ΧΟΣ. Ἀρκῆ. τοιοῦτ' ἐβᾶνε μὴ πρᾶιτέρω.
ἦ δὴ βλέπω γὰρ ἄγγελου ταχυδρόμου.
- ΓΩΗ. Δέδοικα δ' ἐνὸς μὴ πάλιμ τί μοι φράση.
- ΧΟΣ. Οὐκ ὦ σεβασή. ΓΩΗ. ὡς ἐτ' οἶδας. ΧΟΣ. πῶς ἄρα,
φαιδρῶ προσώπων τὸν δρόμου διατρέχων.
- ΓΩΗ. Ως εἴθε χριστὸν ἄγγελον ζεῦ μοι πρόσες.
- Εἶρος ἄπ. Ἡ δευπότις ὠέφυκε π³ τίς εἰπάτω.
- ΧΟΣ. Πάρεσιμ ἰδοῦ ἢ δέλφει εἴ πῶ βλέπε.
- ἄγγ. Πάγχυσσε φαιδρὰ μὴ πεδλιμυλὴ γίνε.
καμοὶ βράβουε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.
- ΓΩΗ. ἔειπε μὴ χλεύαζε κομπορημόνως.
- ἄγγ. Ἄρ μὴ νεμῆς πρώτισα δῶρα τοῖ λόγος.
- ΓΩΗ. Εἰπόντι δῶσω ἢ παράχῳ σωτόμως.
- ἄγγ. Τέδνηκερ ἢ τάλαινα γαλῆ τῶν μῶδων.
- ΓΩΗ. ἄ ἄ κροτήσω ἤλι χαρήσομαι πλέον.

Νίκησ'άτω γ' ἢ χαρὰ πλὴν ἀνίαμ.
 Ἰφ' ἠδ' οὐκ ἔστι μέγιστον ὄρχεσθαι πάντων.
 Τὸ τοι μόνον πρότερον μάθω μὲν εἰλὴν
 καὶ πῶς τέθνηκε θυσμυλῆς ἢ παμφάγθ'.
 Ἐξεπάτω δ' ἢ πᾶσα μ' ἀγγελκφόρο.
 πλὴν συγκροτήσιμ' ἐστὶ μάχης ἢ τὸν μῶλον
 ἐστὶ ἀγριοπῶς ἢ κακῆς μυοκτόνας.
 Ἡ δ' εἰσώτις λείλακε πλὴν γλῶπ' αμ κροῖτα.
 Ἰδού τ' ἔρμιον εὐξέπιζω τοι λόγος.
 ἕμεις δ' εἰποιμὲς ὦσιν οὔσιν ὄρξίοις,
 ἐνωτίσασθε τῶν ἐφ' ἔρμιον ἀπὸ μ' ἀπὸ.
 ὣς γοῶν ὁ δεινὸς σωματφθόρος μὲθ' ἄλλο.
 ἔχκεμ' ἄρχην προσβολῆς εὐκοσμίας
 καὶ πρῶτον μὲν πᾶσι κερ' ἐννοσ' ἀξόπης
 ὁ φιλολείχης· εἶθ' ὁ κωλκοκλόπος
 ἔπειθ' ὁ πᾶσι τοι καλῶς μὲν δεσπότης,
 ἦλκσεμ' οὔτ' ἔθ' ἄδει πλὴν καρδίαμ,
 ἰδὼμ' ἔρμιον τὸν εἰλον τεθνηκότα.
 καὶ πλὴν ὑπ' αὐτὸν στρατῶν προξώνας,
 ἐπ' ἠλθεμ' ἀπ' ὧς τῆς φθόρου ἢ παμφάγθ'.
 καὶ πρὸς ἀμιλλὰμ ἀξόμως σωεπλάκη.
 πλεῖστον δ' ἐκαίρομ' ἀνδρ' ὑπεκωνισμύων,
 καὶ μηδ' ἐνὸς φεύγοντ' ἄλλ' ἐσηκότες.

ἔγγ.
 Γωκ.
 Χος.
 Εωνι.
 Χος.
 ἔγγ.

ξύλον

ξύλον καπελθόν ἦν ὑπὸ γάτης σέγης,
 ἔτει παλαιῶ ἠὲ ἠχόνω τετρασφυλίω,
 ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσῃ μεταφρένω,
 ἠὲ νεῦρα σωτέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,
 ἠὲ πρὸς βάθῃ πέπρωκεν αἰδωνέως,
 ἠὲ τὴν πρὶν ἡμῶν δυσμυῆ κατακράτῃ,
 ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμυῆν,
 ἔδραξεν ἄπνοω ἐκτάδην ἠπλωμυῆν,
 ζώοις ἀλύπως, εὐδαλῶς, εὐκαρδίως,
 ἐς λυκάβαντας μὴ πω πεπληρωμυῆς,
 ἀνδρῶν πρὸς ἡλθεσ ἀγγελῶ ποδσφυλίω,
 καὶ τὸν φόνον προῦφηναι ἡμῖν ἦν φθόρος,
 ἦδ' ἠ γὰρ εἶδον πᾶν ποδσφυλίω τέλος,
 εἰληφὸς ἄρτι ἠὲ καλῶς ἠνυσφυλίω.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ-
 ΜΙΟΜΑΧΙΑΣ.

Εν βασιλείᾳ, πόλει ἐν τῇ Γερμανίᾳ, πρὸς Ἰω.
Ὡς φροβενίω. ἔτι ἀπὸ ἐν τῷ
γονίᾳ ς . φ . ι η . Μηνὲ
Γαμηλιῶνι .

